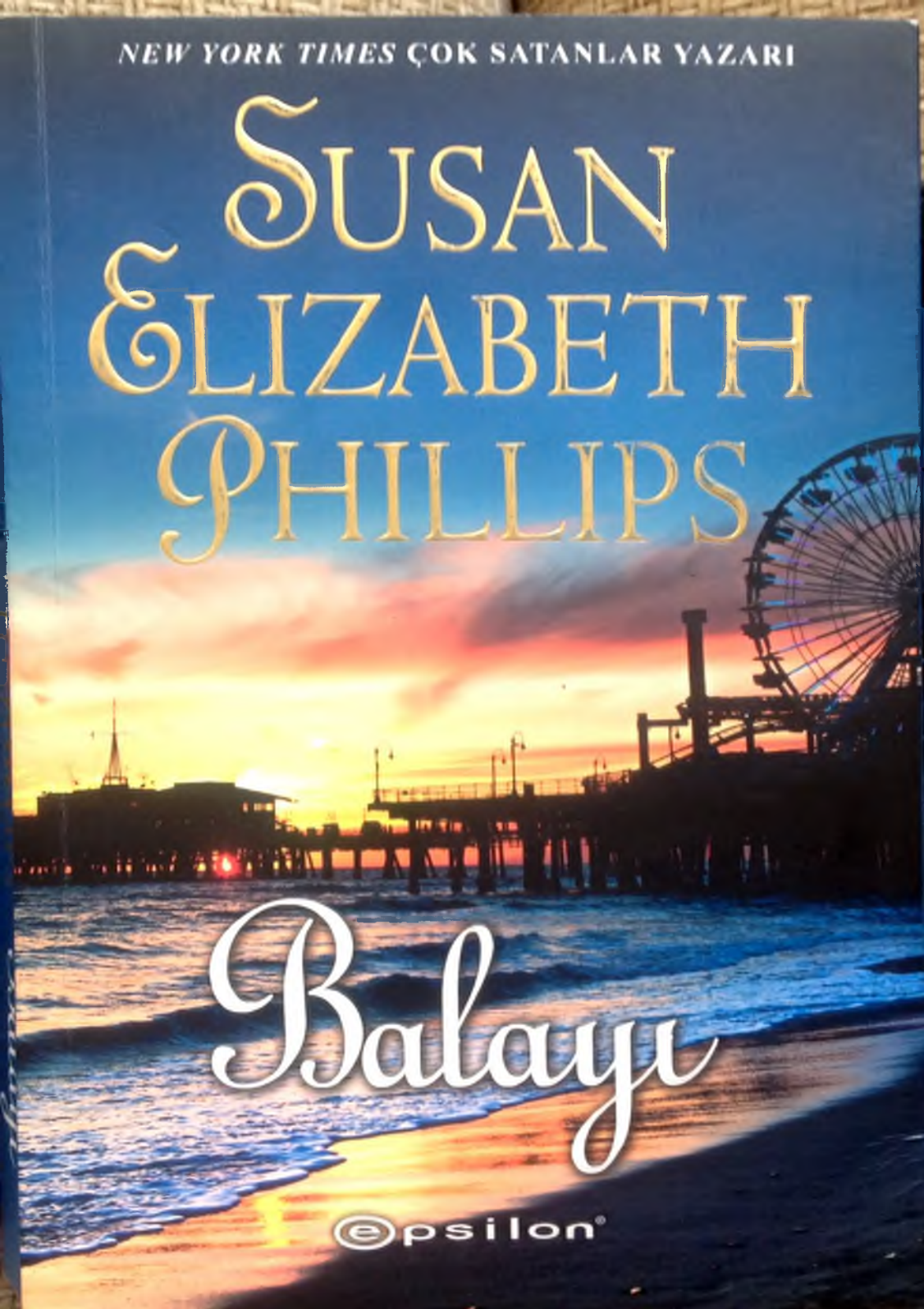
NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Balayı

Epsilon

Berpol

BALAYI

Orijinal Adı: Honey Moon
Yazarı: Susan Elizabeth Phillips
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltı: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istock.com

1. Baskı: Ağustos 2012

ISBN: 978 9944 82-573-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1993 Susan Elizabeth Phillips

Türkçe Yayın Hakkı: Aslı Karasuil Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksım / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayınevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Balayı

Susan Elizabeth Phillips

Çeviri
Nil Bosna

Epsilon

Babamın anısına

Lunaparkta büyük bir hız trenine binmek Tanrı'yı bulmanızı sağlar.
—Anonim

Berpol

Rampanın Zirvesi

1980-1982

1

Honey, tüm ilkbahar boyunca Walt Disney'e dua etmişti. Hız treni Kara Şimşek'in üçüncü rampasının arkasında, bir çam kümesinin içinde duran eski paslı karavanın arka tarafındaki yatak odasından, o güçlü göksel figürlerden birinin yardımda bulunması umuduyla, Tanrı'ya, Walt'a ve hatta zaman zaman İsa'ya yakarıp durmuştu. Odanın tek penceresini tutan çarpık rayın üzerine kollarını koyuyor, yamuk pencereden, sadece çamların üzerinden görünen gece göğüne bakıyordu.

"Bay Disney, yine ben, Honey. Su seviyesi tüm kütükleri ve dokların sonunda gölün dibinde yatan *Bobby Lee*'yi görebileceğiniz düzeye inmişken, tam şu anda, Silver Gölü Lunaparkı'nın pek düzgün görünmediğini biliyorum. Geçen hafta boyunca parka belki de yüz kişi bile gelmedi, fakat bu demek değil ki her şey bu şekilde kalmak zorunda."

Paxawatchie İlçesi'nin *Demokrat* gazetesinin, Walt Disney şirketinin Disney World'ün Güney Carolina versiyonunu

Berpol

inşa etmek için Silver Gölü Lunaparkı'nı satın almayı düşündüğüne dair söylentiyi yayımlamasından bu yana Honey başka bir şey düşünemiyordu. On altı yaşındaydı ve Bay Disney'e yakarmanın çocukça bir şey olduğunu biliyordu (güneyli bir Baptist için tartışılabilir bir dindarlık olması da bunun cabasıydı) fakat koşullar onu çaresiz bırakmıştı.

Şimdi Bay Disney'in düşünmesini istediği avantajları sayıyordu. "Otoyola sadece bir saat uzaklıktayız. Birkaç güzel yön levhası sayesinde, Myrtle Beach'e giden herkes, mutlaka çocuklarıyla burada duracaktır. Sivrisinekleri ve nemi saymazsanız, iklim de iyidir. Eğer çalışanlarınız Porlex Boya Firması'nın zehirli atıklarını buraya boşaltmamasını sağlarsa, göl gerçekten güzel olacaktır. Ve şimdi siz ölmüş olduğunuza göre sizin işinizi devam ettiren kişiler orayı gerçekten ucuza satın alabilirler. Onlar üzerinde etkinizi kullanabilir misiniz? Bir şekilde Silver Gölü Lunaparkı'nın tam onların aradığı yer olduğunu anlamalarını sağlayabilir misiniz?"

Teyzesinin ince, cansız sesi Honey'nin dua ve satış sunumu seansını böldü. "Kiminle konuşuyorsun Honey? O odada bir oğlan yok, değil mi?"

"Evet Sophie," diye sırıtarak cevap verdi Honey. "Yaklaşık bir düzinesini içeri aldım. Ve onlardan bir tanesi bana 'dingdong'unu göstermeye hazırlanıyor.

"Ah, Tanrım, Honey. Böyle konuşmamalısın. Hoş değil."

"Üzgünüm." Honey, Sophie'yi kızdırmaması gerektiğini biliyordu, fakat teyzesi üzerine vardığı zaman bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Bu çok sık olmazdı, sonu da olmazdı, ama Sophie titizlendiği zaman Honey'ye kadın teyzesi değil de neredeyse gerçek annesiymiş gibi geliyordu.

Yan odadan gelen kahkaha tufanı, *Tonight Show* seyircisinin, Johnny'nin fıstıklar ve Başkan Carter'la alakalı espirilerine verdiği tepkiydi. Sophie televizyonu daima açık tutardı. Bunun, Earl Enişte'nin sesini özlememesini sağladığını söylüyordu.

Earl Booker bir buçuk yıl önce ölmüş, Sophie'yi Silver

Gölü Lunaparkı'nın sahibi olarak bırakmıştı. Sophie, o hayattayken de pek tuttuğunu koparan biri değildi zaten, ama adam öldükten sonra daha da beter olmuş ve Honey hemen hemen her şeyden sorumlu hale gelmişti. Pencereden geri çekilirken, Sophie'nin uykuya dalmasının çok sürmeyeceğini biliyordu. Teyzesi, yataktan öğleden evvel pek çıkmamasına rağmen, gece yarısından sonraya da pek kalmazdı.

Honey arkasındaki yastıklara dayandı. Karavan sıcak ve havasızdı. Üzerinde sadece turuncu, Budweiser logolu bir tişört ve külot olmasına rağmen rahatlayamamıştı. Eskiden pencere tipi bir klima cihazları vardı, fakat iki yaz önce, diğer her şey gibi o da bozulmuş ve yerine yenisini alamamışlardı.

Honey, Sophie'nin kızı Chantal'la paylaştığı yatağın yanında duran saatin kadranına baktı ve içini bir endişe dalgası kapladı. Kızını şimdiye kadar evde olmalıydı. Pazartesi gecesiydi, park kapalıydı ve yapacak hiçbir şey yoktu. Bay Disney'in çalışanları parkı satın almazsa, Chantal, Honey'nin yedek planının merkeziydi ve kızınını bir akşam için bile kaybetmeyi göze alamazdı.

Ayaklarını yataktan çatlak muşambaya doğru sallayarak o gün giydiği soluk kırmızı şorta uzandı. İnce kemiklıydı, boyu ancak bir elliydi ve şortu Chantal'ın eskisiydi. Kalçalarına çok büyük geliyordu ve kürdan gibi bacaklarını olduğundan da sıska gösteren, şalvar gibi kıvrımları vardı. Fakat kibir Honey'nin hiç sahip olmadığı birkaç kusurdan biriydi, bu yüzden buna hiç aldırmamıştı.

Honey kendisi göremese de, aslında kibirlenmek için bazı sebepleri vardı. Koyu renk kavisli kaşlarının altındaki açık mavi gözlerini sık kirpikler çevreliyordu. Kalp biçimli yüzündeki küçük elmacık kemiklerinin ve burnunun üzerinde, birazcık da şuh bir şekilde serpiştirilmiş çilleri vardı. Fakat geniş ve dolgun dudaklarla çevrelenmiş, ona daima büyük vantuzlu bir balığı anımsatan ağzını kendine hiç yakıştıramıyordu. Görüntüsünden oldum olası nefret etmişti: küçük göğüsleri çıkmaya başlayıncaya kadar insanlar onu oğlan ço-

cuğu zannetmişlerdi, dahası bu kadar çocuksu görünen birini hiç kimse ciddiye almak istemiyordu. Honey ciddiye alınmaya çok fazla gerek duyduğu için, kaşlarını sürekli düşmanca çatarak ve genellikle kavgacı bir tutumla, fiziksel özelliklerini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Ayaklarına uzun zaman önce tabanlarının şeklini alarak yassılaşmış mavi naylon terlikleri geçirdikten sonra, elleriyle kısa saçlarını karıştırdı. Bu hareketi saçlarını düzeltmek için değil, kafa derisindeki sinek ısırığını kaşımak için yapmıştı. Açık kahverengiydi saçları, ismiyle aynı renkteydi. Saçları kıvrılmaya meyilliydi, fakat Honey buna pek fırsat vermezdi. Bunun yerine, ne zaman rahatsız olsa, eline geçen herhangi bir keskin aletle saçlarını kısaltırdı: çakı, kumaş makası, ne yazık ki bir keresinde de balık pulu ayıklama aleti.

Arkasından kapıyı kapayarak kahverengi ve altın rengi baklava desenli, hem oturma, hem yemek odası olarak kullanılan, engebeli zemini halıyla kaplı kısa, dar koridora süzüldü. Tam da tahmin ettiği gibi Sophie, üzerinde solmuş taverna sembolleri, Amerikan kartalları ve on üç yıldızlı bayraklar bulunan, taba rengi yıpranmış kumaşla kaplı eski kanepede uyuyakalmıştı. Chantal'ın annesine yapıverdiği perma pek güzel olmamıştı; Sophie'nin ince, ağarmış saçları kuru ve hafifçe elektriklenmiş gibi görünüyordu. Kadın fazla kiloluydu ve örgü bluzu, vücudunun iki zıt yönüne düşen su balonu gibi göğüslerinin ana hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Honey, teyzesine her zamanki gibi öfkeyle karışık bir sevgiyle baktı. Kızının nerede olduğu konusunda asıl endişelenmesi gereken Sophie Moon Booker'dı, Honey değil. Biriken faturaları nasıl ödeyeceklerini ve refah sistemleri çökmeden ailelerini nasıl bir arada tutacaklarını düşünmesi gereken de oydu. Fakat Honey, Sophie'ye kızmanın tıpkı kızı Chantal'a kızmak gibi olduğunu biliyordu. Bu hiçbir işe yaramıyordu.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Sophie uykusunda homurdandı.

Honey nemden ağırlaşmış gece havasında, eskiliğinden

ufalanan beton basamaktan aşağı atladı. Karavanın dış yüzü göz tırmalayan nar bülbülü yumurtası mavisiydi ve rengi ancak eskimekle değişecekti. Terlikleri kuma gömülünce, kızın ayak parmaklarının arasına iri kum taneleri girdi. Karavandan uzaklaşırken havayı kokladı. Haziran gecesi çam, katranruhu ve tuvaletlerde kullandıkları dezenfektan kokuyordu. Silver Gölü'nün uzaktan gelen küflü kokusu, bu kokuların hepsini bastırıyordu.

Bir dizi güney sarıçamından oluşan yıpranmış kolonun altından geçerken Honey ellerini şortunun cebine soktu ve kendi kendine, bu sefer devam edeceğini söyledi. Bu sefer durup bakmayacaktı. Bakmak düşünmesine neden oluyordu ve düşününce kendisini bir haftalık balık yemi kovasının içine düşmüş gibi hissediyordu. Bir dakika daha sebatla ilerledi, fakat sonra durdu. Geldiği yoldan geriye boynunu uzatarak, Kara Şimşek'in geniş bir alanı kaplayan siluetinde bakışlarını dolaştırdı.

Hız treninin muazzam ahşap çerçevesinin silueti gece göğünde, tarih öncesinden kalma bir dinozor iskeleti gibi görünüyordu. Kara Şimşek'in dağ gibi yükselen sarp zirvesine ve yürek durduran altmış derecelik inişine baktı. Sonraki iki rampanın tüyler ürpertici yamaçlarını ve tüm yol boyunca inen, aşağı kıvrılıp Silver Gölü'nün üzerinde kâbus gibi bir girdap oluşturan son spirali inceledi. Üç rampayı ve dik bir şekilde aşağı inen ölüm spiralini süzerken kalbi korkunç bir özlem ve acıyla sancıyordu. Onlar için her şey, Kara Şimşek'in çalışması durduğu zaman ters gitmeye başlamıştı.

Busch Gardens ve Georgia'daki Six Flags gibi yerlerle kıyaslandığında Silver Gölü Lunaparkı küçük ve eski moda olmasına rağmen, diğerlerinin iddia edemeyeceği bir şeye sahipti. Bu lunapark, güneydeki en son ahşap hız trenine sahipti; kimileri buradaki trenin efsanevi Coney Island Hortumu'ndan bile daha heyecanlı olduğunu düşünüyordu. 1920'lerde kurulduğundan bu yana insanlar ülkenin dört bir

yanından Kara Şimşek'e binmeye gelirdi. Hız treni tutkunları için Silver Gölü'ne gelmek, hacca gitmek gibi olmuştu.

Efsanevi ahşap hız trenine birçok kez bindikten sonra, adam başı iki dolar ödeyerek, Silver Gölü'nde, yandan çarklı *Robert E. Lee* vapuruyla bir aşağı bir yukarı gezinir ve parkın daha sıradan bölümlerini ziyaret ederlerdi. Fakat *Bobby Lee* de tıpkı Kara Şimşek gibi felakete kurban gitmişti.

Yaklaşık iki yıl önce, 1978 yılının İşçi Bayramı'nda, bir tekerlek düzeneği Kara Şimşek'in en arkadaki yolcu bölümünü diğer bölümlerden ayırarak ve hızla diğer yana savurarak koparmıştı. Şans eseri hiç kimse zarar görmemişti, fakat Güney Carolina Eyaleti o gün hız trenini mühürlemiş ve trenin tekrar faaliyete başlayabilmesi için devletin istediği pahalı onarımı bankalardan hiçbiri finanse etmemişti. En ünlü turistik bölümünden yoksun kalan Silver Gölü Lunaparkı, yavaş ve acı içinde ölüyordu.

Honey lunaparkın içlerine doğru yürüdü. Sağ tarafında, yıpranmış plastik araba topluluğunun bulunduğu, parkın ertesi sabalı onda açılmasını bekleyen Çarpışan Araba Salonu'nun ıssız iç kısmını aydınlatan, böcek kaplı bir lamba vardı. Sayısız dairesel raylarının üzerinde hareketsiz duran minyatür motosikletleri ve itfaiye arabalarıyla, Çocuk Diyarı'ndan geçti. Daha ilerdeki Ahtapot ve Dönme Dolap emekliye ayrılmıştı. Girişinde, başı kopuk bir bedenin kesik boynundan fosforlu kanların fışkırıp her tarafa yayıldığı, fosforlu boyalarla yapılmış bir duvar resmi bulunan Korku Tüneli'nin önünde durdu.

"Chantal?"

Cevap yoktu.

Bilet gişesinin arkasındaki çengelden el fenerini alarak, rampadan yukarı çıkıp Korku Tüneli'nin içine doğru yürüdü. Gündüz saatlerinde rampa titreşir, bir hoparlörden sahte homurtular ve tiz çığlıklar yayılırdı, fakat şu anda her şey sessizdi. Honey Ölüm Koridoru'na girdi ve ışığını elinde kanlı baltasıyla dikilen, kukuletalı, iki metrelik celladın üzerine tuttu.

"Chantal, burada mısın?"

Honey'nin duyduğu tek şey sessizlikti. Yapay örümcek ağlarını sıyırarak idam kütüğünü geçip, Fare Yuvası'na doğru yürüdü. İçeri girince, fenerini küçük odada dolaştırdı. Başının üzerindeki çatı kirişlerinde yuvalanmış ve görünmez tellerin üzerinde asılı yüz altı tane, hırlayan gri fare kırmızı gözleriyle ona bakıyordu.

Honey onlara memnuniyetle baktı. Fare Yuvası, Korku Tüneli'nin en iyi kısmıydı çünkü hayvanlar gerçekti. 1952'de, Fort Lee'deki Palisades Park'ın hayaletli evi için, New Jersey'li bir sanatçı tarafından doldurulmuşlardı. Altmışlı yılların sonlarında Earl Enişte onları Forest City civarındaki parkı iflas eden, Kuzey Carolina'lı bir adamdan üçüncü el olarak satın almıştı.

"Chantal?" Kuzininin ismini bir kere daha söyledi, yanıt almayınca arka taraftaki yangın çıkışından Korku Tüneli'ni terk etti. Elektrik kablolarından sakınarak, arkadan dolanıp panayır bölümüne yöneldi.

Panayır yerinin üzerinde zıkzak çizerek sarkan flamalar boyunca dizilmiş renkli ampullerden sadece birkaç tanesi hâlâ çalışıyordu. Gece olduğundan, hokkabazlık bölümlerinin kepenkleri indirilmişti: halka atmaca ve balık tankı, Çılgın Top oyunu ve taraklar, zarlar ve anahtarlıklarla dolu cam kasasıyla Demir Pençe. Bayat patlamış mısır, pizza ve keklerin ekşimiş yağ kokusu her şeye sinmişti.

Bu Honey'nin hızla yok olan çocukluğunun kokusuydu; kokuyu derin derin ciğerlerine çekti. Eğer Disney'dekiler devralırlarsa, tıpkı Çocuk Diyarı, Korku Tüneli ve hokkabazlık stantları gibi koku da ebediyen yok olacaktı. Kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kendisini kucakladı, bu alışkanlığı yıllar içinde edinmişti, çünkü bunu kıza başka hiç kimse yapmamıştı.

Altı yaşındayken annesini kaybetmesinden bu yana, burası onun evi olmuştu ve burayı bütün kalbiyle sevmişti. Disney'deki kişilere yazmak şimdiye kadar yapmak zorunda

kaldığı en acı verici şey olmuştu. Ailesini bir arada tutacak parayı bulmak için, onları sosyal yardıma mecbur etmeyecek, temiz bir muhitte belki de güzel mobilyaları ve bir bahçesi olan küçük bir ev almalarını sağlayacak parayı bulmak için, umutsuz bir girişimle daha hassas tüm duygularını bastırmak zorunda kalmıştı. Fakat ıssız panayır alanının ortasında dururken, her şeyin farklı olmasını sağlayacak kadar büyük ve akıllı olmayı diliyordu. Çünkü her şeyden önemlisi, Kara Şimşek'i kaybetme fikrine dayanamıyordu ve eğer hız treni çalışıyor olsaydı, dünyadaki hiçbir şey onun bu parktan vazgeçmesini sağlayamazdı.

Tekinsiz gecenin sessizliği ve bayat patlamış mısır kokusu ona, kabuk bağlamış dizlerini çenesine kadar çekerek karavanın köşesine büzülmüş, kocaman açık mavi gözleri olan şaşkın küçük bir çocuğu hatırlatmıştı. Zihninde geçmişten gelen öfkeli bir ses yankılandı.

"Şu yaratığı buradan çıkar, Sophie! Lanet olsun, tüylerimi diken diken ediyor. Dün gece getirdiğinden beri neredeyse hiç kıpırdamadı. Tüm yaptığı köşede oturmak ve boşluğa bakmak." Earl Enişte'sinin etli yumruğunun mutfak masasına indiğini, Sophie'nin monoton bir sesle sızlandığını duymuştu.

"Onu nereye bırakayım Earl?"

"Nereye bırakacağın kimin umurunda. Kız kardeşinin gidip kendini boğması benim kabahatim değil. Şu Alabama'daki sosyal hizmet görevlilerinin onu alman için seni zorlamaya hiç hakları yok. Öğle yemeğimi o karşımda hortlak gibi durmadan kahrolası bir huzur içinde yemek istiyorum!"

Sophie karavanın oturma odasının köşesine doğru seğirtmiş ve kırmızı iskarpinlerinin burnuyla Honey'nin ucuz keten ayakkabılarını itelemişti. "Bu şekilde davranmaya son ver Honey. Dışarı git ve Chantal'ı bul. Daha parkı görmedin. O sana gösterir."

"Annemi istiyorum," diye fısıldamıştı Honey.

"Lanet olsun! Çıkar onu buradan Sophie!"

"Gördün mü ne yaptığını?" demişti Sophie. "Earl Enişteni iyice deliye döndürdün." Honey'yi kolunun yukarısından yakalamış ve çekiştirmişti. "Hadi gel. Gidip sana az pamuk helva alalım."

Honey'yi karavandan çıkarmış, çamların arasından geçirerek Carolina öğleden sonrasının kavurucu güneşine çıkarmıştı. Honey küçük bir robot gibi hareket ediyordu. Canı hiç pamuk helvası istemiyordu. Sophie sabahleyin Captain Crunch marka mısır gevreğinden yedirmiş ve Honey kusmuştu.

Sophie kızın kolunu bırakmıştı. Honey daha o zaman teyzesinin insanlara dokunmaktan hoşlanmadığını sezmişti. Teyzesi, Honey'nin annesi Carolann gibi değildi. Carolann daima Honey'yi kucağına alarak sarılır ve ona canım, tatlım derdi, hatta Montgomery'deki kuru temizleyicide bütün gün çalışmaktan yorgun düştüğü zaman bile bunu yapardı.

"Annemi istiyorum."diye fısıldamıştı Honey, büyük ahşap sütunlu bir kemerin altından çimenliğe çıkarken.

"Annen öldü. O şimdi—"

Honey'nin başının üzerinde çığlık atan bir canavarın sesi, Sophie'nin cevabının geri kalanını bastırmıştı.

O zaman Honey de çığlık atmıştı. Annesi öldüğünden ve alıştığı her şeyden koparılıp ayrıldığından beri içinde oluşan üzüntü ve korku bu beklenmedik dehşet gürültüsüyle serbest kalmıştı. Tekrar tekrar çığlık atmıştı.

Bir hız treninin ne olduğuna dair bir fikri vardı, fakat hiç binmemişti ve sesin buradan gelmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. O sadece dolaplarda saklanan, yatakların altında pusu kurarak gizlenen ve korkunç ateş saçan ağzıyla küçük kızların annelerinin ölümüne sebep olan canavarın sesini duymuştu.

Ağzından keskin, içe işleyen çığlıklar dökülüyordu. Annesi öldüğünden bu yana geçen altı gün boyunca neredeyse felç olmuştu ama şimdi Sophie'nin kolunu sarsmasına rağmen, kendisini durduramıyordu.

"Kes şunu! Şu çığlığı kes, duyuyor musun?"

Fakat Honey kesememiştı. Bunun yerine kaçıp kurtulmuşcaya kadar Sophie'yle mücadele etmişti. Sonra kolları havayı döverek, üzüntüsünü ve korkusunu tekrar tekrar haykırırken küçücük ciğerleri şişerek rayların altında koşmaya başlamıştı. Raylar, altından geçemeyeceği kadar alçaldığında ahşap direklerden birini kavramıştı. Şaşkın bir inançla, yeterince sıkı tutarsa kendisini yok etmeyeceğine inanarak, en çok korktuğu şeye sımsıkı tutunurken kıymıklar kollarına batıyordu. Sadece kendi çığlıklarının sesi, başının üzerinden hızla geçen canavarın aralıklı kükremeleri, direğin bebek teni gibi yumuşak kollarına gömülen sert kıymıkları ve annesini bir daha asla göremeyeceği gerçeğinin dışında, ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi.

"Lanet olsun, kes şu gürültüyü!"

Sophie çaresizlik içinde durup izlerken, arkalarından Earl Enişte çıkagelmiş ve bir böğürtüyle onu sürükleyerek direkten ayırmıştı. "Nesi var? Lanet olsun, yine nesi var?"

"Bilmiyorum," diye sızlanmıştı Sophie. "Kara Şimşek'i duyunca böyle yapmaya başladı. Sanırım ondan korktu."

"Eeh, çok oldu artık. Lanet olsun, onu şımartacak değiliz."

Honey'yi belinden yakalayarak tren raylarının altından çıkarmıştı. Uzun adımlarla hızla ilerleyerek Honey'yi o gün parkı ziyarete gelen insan kümelerinin arasından geçirmişti ve Kara Şimşek'in yolcularını aldığı istasyon binasının rampasından yukarı taşımıştı.

Bir sonraki yolcu grubu için boş bir tren hazır bekliyordu. Enişte sırada bekleyen insanların protestolarını görmezden gelerek onu ilk arabanın emniyet çubuğunun altından itmişti. Honey'nin tiz çığlıkları ahşap çatının altında derin bir şekilde yankılanıyordu. Umutsuzca çıkmaya çabalamıştı, ama enişte kıllı koluyla buna engel olmuştu.

"Earl, ne yapıyorsun sen?" Kara Şimşek'i işleten ihtiyar Chester ona doğru koşturmuştu.

"Bir yolculuğa çıkacak."

"Kız çok küçük, Earl. Bu tren için yeterince uzun boylu olmadığını biliyorsun."

"Ne kötü. Onu kayışla bağla. Ve frenleme."

"Fakat Earl..."

"Söylediğimi yap veya maaşını al."

Kız, hayal meyal, sırada bekleyen birkaç yetişkinin yüksek sesle itiraz ettiğini fark etmişti, fakat o sırada tren hareket etmeye başlamış, Honey, annesini alan canavarın tam midesine teslim edileceğini anlamıştı.

"Hayır," diye haykırmıştı. "Hayır! Anne!"

Can havliyle tutunmaya çalışırken parmaklarının ucu emniyet çubuğuna zor bela yetişiyordu. Sarsılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. "Anne... Anneciğim..."

Tren *Kara Şimşek* efsanesini yaratmaya yardımcı olan muazzam rampayı sürünerek tırmanırken araç gıcırdıyor ve kükrüyordu. Sadistçe bir yavaşlıkla hareket ediyor, çocuğun zihninde dehşet dolu görüntüler canlandırması için ona zaman veriyordu. Kızcağız daha altı yaşındaydı ve bu evrende ölüm canavarıyla tek başınaydı. Tamamen savunmasızdı, kendisini koruyacak kadar iri, kuvvetli ve büyük değildi; dünyada bunu onun için yapacak hiç kimse kalmamıştı.

Korku boğazına tıkanmıştı ve araba muazzam yokuşun tepesine acımasızca tırmanırken Honey'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Dünyadaki en yüksek dağdan daha yüksekti. Bulutların bile üzerindeydi. Sıcak gökyüzünün yukarısında, sadece şeytanların pusuya yattığı karanlık bir yerdi.

Vagon yüksek rampanın tepesine varmış ve Honey çocuk ruhunun en karanlık gecesinden çıkıp gelmiş canavarın midesine inip paramparça olmak üzere hızla aşağı inmeye başlamıştı ve...

Tekrar yukarı çıkmıştı.

Ve ardından birdenbire cehenneme geri düşmüştü.

Ve tekrar yukarı çıkmıştı.

Gölün ve aşağıdaki şeytan spiralinin üzerinde savrulmadan önce üç kez cehenneme dalmış ve yeniden dirilmişti. Tam altındaki suyun ölümcül girdabına doğru fırlatılmak üzereyken son anda dengelenerek yüzeyin yaklaşık yarım metre kadar üstünden ilerleyen vagonun yan tarafına çarpmıştı. Tren yavaşlamış ve onu yavaşça istasyona teslim etmişti.

Artık ağlamıyordu.

Tren durmuştu. Earl Eniştesi ortalarda yoktu, fakat tren görevlisi Chester onu kaldırmak için koşturarak gelmişti. Honey başını sallamıştı, gözleri hâlâ üzgün, küçücük yüzü tebeşir gibiydi.

"Bir daha,"diye fısıldamıştı.

Trenin kendisine verdiği duyguları ifade edemeyecek kadar küçüktü. Sadece bu deneyimi tekrar yaşamak istediğini biliyordu—kendisinden daha büyük bir güç olduğuna, cezalandıran, ama aynı zamanda da kurtaran bir güç olduğuna dair duyguyu. Bu gücün bir şekilde onun annesine dokunmasını sağladığı duygusunu.

Kara Şimşek'e o gün altı kez ve çocukluğunun geri kalan kısmında, daha büyük bir gücün kendini koruyacağı hissini yaşamaya her ihtiyaç duyduğunda defalarca bitmişti. Hız treni onu insan varlığının karşılaşabileceği en büyük dehşetle karşı karşıya getirmiş, ama sonra onu güvenle karşı tarafa geçirmişti.

Booker ailesiyle yaşamı, yavaş yavaş bir rutine girmişti. Earl Eniştesi ondan hiçbir zaman hoşlanmamış, ama bunu sineye çekmişti, çünkü Honey ona karısından ve kızından çok daha fazla yardımcı oluyordu. Sophie sadece kendisiyle meşgul olan biri için, olabildiğince naziktı. Honey ve Chantal'ın pazar okuluna en azından haftada bir kez gitmeleri konusunda ısrar etmekten başka pek az talebi oluyordu.

Fakat büyük ahşap hız treni Tanrı hakkında Honey'ye Baptist kilisesinden çok daha fazla şey öğretmişti ve trenin dini mantığını anlamak daha kolaydı. Yaşça küçük, yetim ve ilaveten bir de dişi olarak, daha yüksek bir gücün mevcut

olduğu, kendisini yukarıdan seyreden kuvvetli ve ebedi bir varlık olduğu bilgisinden cesaret alıyordu.

Oyun salonunun içinden gelen bir ses Honey'yi sarsarak bugüne geri getirdi. Amacından uzaklaşmış olduğu için kendini azarladı. Çok geçmeden o da kuzini kadar kötü olacaktı. İleri doğru yürürken başını içeri soktu, "Hey Buck, Chantal'ı gördün mü?"

Buck Ochs ayarlamaya çalıştığı tilt makinesinden başını kaldırarak ona baktı, çünkü Honey ona eğer en azından birkaç makineyi işler hale getirmezse büyük yaşlı kıçına tekmeyi basarak onu doğruca Georgia'ya geri yollayacağını söylemişti. Buck budala sırıtışıyla ona bakarak ağır vücudunu kıpırdatırken bira göbeği, kirli ekose gömleğinin düğmelerini geriyordu.

"Chantal da kim?"

Kahkahalarla kendi espirisine güldü. Honey onu hemen oracıkta kovmak isterdi, ama ödemelerini zamanında yapamadığı için daha şimdiden bir sürü adamını kaybetmişti ve bir adamını daha kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordu. Ayrıca Buck kötü biri değildi, sadece aptaldı. Aynı zamanda kadınlar varken yapmaması gerektiği halde münasebetsiz yerlerini kaşımak gibi iğrenç bir alışkanlığı da vardı.

"Sen gerçek bir şakacısın, öyle değil mi, Buck? Chantal buralarda mı?"

"Yo, Honey. Sadece ben varım, bizzat ben ve kendim."

"Hadi, görelim bakalım içimizden biri şu lanet olası makinelerden birkaçını sabah olmadan çalıştırabilecek mi."

Ezici bir bakışla oyun salonundan ayrılarak panayır alanındaki yolun sonuna doğru ilerledi. Evli olmayan erkek işçilerin ranzalarda yattığı harap, ahşap Bullpen binası, piknik korusundaki ağaçların arasında bulunuyordu. Şimdi orada sadece Buck ve iki işçi kalıyordu. Honey pencereden sızan sarı ışığı görebiliyordu, fakat daha yakına gidemedi, çünkü Chantal'ın Cliff veya Rusty'yi ziyarete gittiğini hiç sanmıyordu. Chantal insanlarla oturup konuşacak biri değildi.

Chantal'ın ne kadar geç kaldığını fark ettiğinden beri içinde büyüyen huzursuzluk kızın midesinin derinliklerine kadar inmişti. Bu Chantal'ın ortadan kaybolacağı bir zaman değildi. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Ve Honey bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Viran karavanları, panayır yerini, gezinti yolunu içine alan bir daire çizdi. Bunların hepsine tepeden bakan Kara Şimşek'in büyük rampaları, korkmuş bir genç kızın kendini koruyabilecek sonsuzluğa sığınma umutlarını yeşertemiyordu artık. Bir an duraksadı, sonra Silver Gölü'ne giden geniş beton yoldan aşağı doğru yürümeye başladı.

Gece sessiz ve durgundu. Eski çamlar başının üzerini örtüyor, ay ışığını engelliyordu. Zihninde Dixie'nin ilham verici sözcükleri tekrarlanmaya başladı.

Bayanlar Baylar. Her yaştan çocuklar. Pamuğun kral olduğu o eski büyük günlere bir adım atın. Çarklı Robert E. Lee vapuruyla gezinti yapmak için bize katılın ve güzelim Silver Gölü'nü, Güney Carolina'nın, Paxawatchie ilçesindeki en büyük gölü görün...

Çamlar harap rıhtımda sona eriyordu. Kız durdu ve ürperdi. Rıhtımın sonunda *Bobby Lee* vapurunun hayaleti andıran gövdesi yatıyordu.

Robert E. Lee, Kara Şimşek felaketinden birkaç ay sonra, tam da şu an demirlendiği yerde, bir kış fırtınasında batmıştı. Şimdi alt kısmı Silver Gölü'nün dibindeki kirli, bulanık çamurun içine dört buçuk metre kadar saplanmıştı. Bir zamanlar köpükler saçarak dönen kıç tarafındaki çarkı ve tüm alt güverteleri su altındaydı. Sadece üst güverte ve kaptan köşkü gölün üzerindeydi. *Bobby Lee* rıhtımın sonunda duruyordu, ay ışığı altında işe yaramaz, yarısı batmış, ürkütücü bir hayalet gemi gibiydi.

Honey tekrar ürperdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Solgun ay ışığı hayalet gibi parmaklarıyla ölmekte olan gölün üzerinde iz bırakıyor, çürüyen bitki örtüsü, ölü balık ve çürümüş ahşabın ağır kokusuyla kızın burun delikleri seğiriyordu. Ödlek değildi, ama gece vakti *Bobby Lee*'nin civarında olmaktan hoşlanmıyordu. Terliklerinin içinde, ayak parmaklarını kıvırdı, böylece iskele boyunca adım adım ilerlerken gürültü yapmayacaktı. Tahtalardan bazıları kırılmıştı ve Honey aşağıda, gölün durgun sularını görebiliyordu. İleri doğru yavaşça bir adım daha attıktan sonra durarak Chantal'a seslenmek için ağzını açtı. Fakat korkudan sesi kısılmıştı. Keşke Bullpen'de durup Cliff veya Rusty'nin benimle gelmesini isteseydim, diye düşündü.

Kendi korkaklığına sinirlendi. Çalışanlara emirlerini dinletmekte zaten yeterince zorlanıyordu. Bu tip adamlar kadın patronlardan hazzetmezlerdi, özellikle de sadece on altısında olanlardan. Eğer içlerinden biri Honey'nin batık gemi gibi aptalca bir şeyden korktuğunu anlayacak olursa, bir daha asla emirlerini dinlemezlerdi.

Arkasından gelen kanat seslerinin ardından, gölün ötesindeki ağaçların arasından bir baykuş gölün üstüne doğru uçtu. Honey nefesini tuttu. O anda, uzaktan gelen bir inilti duydu.

Batıl inançlara hiç tahammülü yoktu, fakat ölü geminin tehditkâr şekli onu ürkütmüştü ve çok kısa bir an, sesin bir vampir, bir şeytan ya da bir tür zombiden gelebileceğini düşündü. Daha sonra ay bir bulut öbeğinin altında kayarak ortaya çıktı ve sağduyu yeniden kendisini gösterdi. Kesin olarak ne duyduğunu biliyordu ve bunun zombilerle hiç alakası yoktu.

Terliklerinin topuklarını gürültüyle yere çarparak çürük tahtalardan ve bir halat yığından kaçınmak için yana sıçrarken iskeleyi parçalamıştı. Gemi iskelenin sonunda yaklaşık bir buçuk metre kadar açıkta batmıştı ve üst güverte korkulukları su seviyesinin üzerinde, eksik dişli bir tebessüm gibi kırık, belli belirsiz önünde uzanıyordu. Eğreti bir rampa vazifesi gören kontrplağa doğru koştu ve yukarı doğru hamle yaparak üstüne çıktı. Kontrplak kızın kırk kilolük ağırlığının altında tıpkı bir tramplen gibi esnemişti.

Üst güverteye sert bir şekilde inince ayak tabanları acımıştı. Parmaklığın bir parçasına sıkıca tutunarak dengesini sağladıktan sonra merdivenlere doğru koştu. Merdivenler bulanık suya iniyordu. Karanlıkta bile, sular altındaki merdiven basamaklarının yakınında yüzen ölü bir balığın beyaz karnını görebiliyordu. Bacağını, pul pul dökülmüş ahşap parmaklığın üzerinden aşırarak, merdivenin hâlâ suyun üzerinde yükselen kısmından yukarı kaptan köşküne koştu.

Vücutları birbirine dolanmış bir erkekle bir kadın kapının yakınında yerde yatıyorlardı. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki Honey'nin yaklaştığını duymadılar.

"Bırak onu, seni budala!" diye bağırdı Honey merdivenin tepesine ulaşınca.

İki kişi sıçrayarak birbirlerinden ayrıldılar Kaptan kamarasının kırık penceresinden dışarı bir yarasa uçtu.

"Honey!" diye bağırdı Chantal. Bluzu açıktı, göğüs uçları ay ışığında gümüş dolarlar gibi parlıyordu.

Genç adam fırlayarak ayağa kalktı, üzerine 'Dövüş Horozları' yazan Güney Carolina Üniversitesi tişörtünün altına giydiği, paçaları kesilmiş kotunun fermuarını çekti. Bir süre sersemlemiş ve şaşkın bir şekilde baktıktan sonra, Honey'nin kırpık saçlarını, küçük bedenini ve onu bir genç kızdan çok aksi—on yaşında—bir oğlan çocuğu gibi gösteren düşmanca çatılmış kaşlarını kavradı.

"Hadisene be, duyuyor musun beni," dedi Honey sertçe. "Senin burada işin yok."

Chantal doğruldu ve bluzunun önünü kapamak için elini kaldırdı. Hareketleri her zamanki gibi, yavaş ve tembeldeydi. Oğlan kolunu onun omzuna doladı.

Genç adamın Chantal'ı sanki Honey'ye değil de kendisine aitmiş gibi teklifsizce kucaklaması, kızın zaten kaynayan öfkesini iyice alevlendirmişti. Chantal onundu, Sophie Teyze ve Silver Gölü Lunaparkının kalıntılarıyla birlikte, Chantal da Honey'ye aitti! İşaret parmağını bir silah gibi uzatarak,

yanındaki güverteyi işaret etti. " Buraya gel Chantal Booker. Çok ciddiyim. Derhal buraya geliyorsun."

Chantal bir an sandaletlerine baktıktan sonra ileri doğru isteksiz bir adım attı.

Üniversiteli çocuk onu kolundan yakalamıştı. "Dur bir dakika. Bu da kim? Burada ne işi var Chantal?"

"Kuzinim Honey," diye yanıtladı Chantal. "İşleri o yönetiyor."

Honey parmağıyla bir kez daha güverteyi işaret etti. "İşleri benim yönettiğime emin olabilirsin. Şimdi, derhal buraya gel, hemen."

Chantal ileri gitmek için davrandı, fakat oğlan onu bırakmıyordu. Diğer eliyle de kızın kolunu kavradı. "Ah, o sadece bir çocuk. Onu dinlemek zorunda değilsin." Kıyıyı işaret etti. "Geldiğin yere geri dön küçük kız."

Honey'nin gözleri iyice kısıldı. "Dinle beni okullu çocuk. Eğer kendi iyiliğini istiyorsan, o cılız aletini hemen kirli donuna geri sokar ve beni iyice çılgına çevirmeden önce bu gemiden inersin."

Adam başını inanmazlıkla iki yana salladı. "Seni geminin kenarından atabilir ve balıkların yemesine izin verebilirim, bebek surat."

"Yerinde olsam bunu denemezdim." Honey tehditkâr bir adım attı, küçük çenesi öne fırlamıştı. Görünümüyle dalga geçenlerden nefret ederdi. "Belki de senden çok daha ırı bir adamı bıçaklamaktan girdiğim ıslahevinden daha geçen hafta çıktığımı söylesem iyi olur. Beni elektrikli sandalyeye yollayacaklardı ama yaşım tutmuyor, reşit değilim."

"Öyle mi? Evet, ne yazık ki sana inanmıyorum."

Chantal araya girdi. "Honey, anneme söyleyecek misin?"

Honey onu duymazdan geldi ve genç adama baktı. "Chantal sana kaç yaşında olduğunu söyledi?"

"Sana ne bundan."

"On sekiz yaşında olduğunu mu söyledi?"

Genç, Chantal'a baktı, ilk kez şüpheye düşmüş gibiydi.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Honey tiksintiyle, "bu kız sadece on beş yaşında. Güney Carolina Üniversitesi'nde size reşit olmayan kızlara tecavüz etmenin ne demek olduğunu öğretmiyorlar mı?"

Çocuk, Chantal'ı sanki radyoaktif maddeymiş gibi serbest bırakmıştı. "Bu doğru mu, Chantal? Kesinlikle on beşten büyük görünüyorsun."

Chantal fırsat bulamadan Honey konuştu. "Genç irisi."

"Şey, Honey ..." diye itiraz etti Chantal.

Çocuk gevşemeye başlamıştı. "Belki de bu gecelik bu kadar yeter, Chantal." Ağır ağır merdivenlere doğru yürüdü. "Gerçekten hoş vakit geçirdim. Belki sonra yine görüşürüz, olur mu?"

"Tabi, Chris. İyi olur."

Genç adam merdivenlerden kaçarcasına indi. Kontrplak payandanın esneyerek gıcırdadığını ve oğlanın ağır ve gürültülü bir şekilde rıhtıma indiğini duyabiliyorlardı. İki kız, onun çamların arasında gözden kayboluşunu izlediler.

Chantal içini çekti, güvertede yere çökerek sırtını kaptan kamarasına yasladı. "Üzerinde hiç sigara var mı?"

Honey ezilmiş bir Salem paketi çıkarıp ona verdi ve kuzininin yanına yerleşti. Chantal selofan kâğıdının altından kibrit çıkararak sigarayı yaktı. Ağır ağır, derin bir nefes çekti. "Neden ona daha on beşimde olduğumu söyledin?"

"Onunla dövüşmek zorunda kalmak istemedim."

"Honey, onunla dövüşmeyecektin ki. Boyun sadece çocuğun çenesine kadar geliyor. Ayrıca benim on sekizimde olduğumu biliyorsun—senden iki yaş büyüğüm."

"Onunla dövüşebilirdim." Honey paketi geri aldı, fakat anlık tereddütten sonra sigara yakmamaya karar verdi. Aylardır sigara içmeyi öğrenmeye çalışıyordu ama usulünü bir türlü öğrenememişti.

"Ya ıslahevi ve adam bıçaklamakla ilgili uydurduğun o saçmalıklar. Sana hiç kimse inanmıyor."

"Bazıları inanıyor."

"Bu kadar çok yalan söylemenin iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu, iş dünyasında bir kadın olmanın getirisi. Aksi halde insanlar senden yararlanırlar."

Chantal'ın beyaz şortunun altından uzanan, bağdaş kurduğu bacakları çıplak ve biçimliydi. Honey kuzininin sandaletli ayaklarını ve ojeli tırnaklarını inceledi. Chantal'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünüyordu. Onun şimdiye dek güzel görünümleri sayesinde herhangi bir ödül kazanmamış olan Earl ve Sophie Booker'ın kızı olduğuna inanmak zordu. Chantal'ın kıvırcık, koyu renk, bulut gibi saçları, köşeleri yukarı doğru kıvrılan egzotik gözleri, küçük kırmızı bir ağzı ve yumuşak, kadınsı bir vücudu vardı. Koyu renk saçları ve zeytin rengi teniyle sönmemiş bir Latin volkanına benziyordu, bu yanıltıcı bir izlenimdi, çünkü Chantal'da sıcak bir Ağustos günündeki yaşlı bir av köpeğinden daha fazla ruh yoktu. Honey her halükârda onu seviyordu.

Duman, sigarayı Fransız usulü içen Chantal'ın üst dudağından şerit halinde çıkarak burun deliklerinden içeri giriyordu. "Bir film yıldızıyla evlenmek için her şeyimi verirdim. Ciddi söylüyorum, Honey. Bayan Burt Reynolds olmak için her şeyi verirdim."

Honey'ye göre, Burt Reynolds, Chantal için yirmi yaş ihtiyardı, fakat kuzinini asla ikna edemeyeceğini bildiği için, hiç düşünmeden kozunu doğru kullanmaya karar verdi. "Ama Bay Burt Reynolds güneyli bir adam. Güneyli erkekler bakirelerle evlenmek isterler."

"Ben hâlâ bakireyim."

"Benim sayemde."

"Chris'in sonuna kadar gitmesine izin vermeyecektim."

"Chantal, adam iyice coşsaydı onu durduramayabilirdin. İnsanlara hayır demek konusunda pek iyi olmadığını biliyorsun."

"Anneme söyleyecek misin?"

"Bu ne işe yarar ki? Kanalı değiştirip uykusuna geri döner. Bu seni şu üniversiteli oğlanlarla üçüncü yakalayışım. Sanki etrafa bir çeşit radyo sinyali yolluyormuşsun gibi kokunu alıp etrafında dolaşıyorlar. Peki ya şu geçen ay Korku Tüneli'nde birlikte olduğun oğlan? Seni bulduğum zaman, eli tam şortunun içindeydi."

"Oğlanlar öyle yapınca hoşuma gidiyor. Ve o gerçekten hoş biriydi."

Honey tiksintiyle homurdandı. Chantal'la konuşmanın faydası yoktu. Tatlı bir kızdı, fakat pek akıllı değildi. Honey kusur bulmaya meraklı olduğundan değil. En azından Chantal lisenin üstesinden gelmişti, bu Honey'nin yapabildiğinden daha fazlaydı.

Honey okulu kalın kafalı olduğu için bırakmamıştı—okumayı çok severdi ve öğrenme konusunda daima çok yetenekli olmuştu. Bırakmıştı, çünkü sadece kendisinden korktukları için herkese onun lezbiyen olduğunu yayan cahil, kafasız kızlarla zamanını geçirmektense yapacağı daha iyi şeyler vardı.

Bu hatıra onda hâlâ emekleyerek uzaklaşma ve saklanma arzusu uyandırıyordu. Honey diğer kızlar gibi güzel değildi. Tatlı elbiseler giymiyordu veya şen şakrak bir kişiliği yoktu, fakat bu lezbiyen olduğu anlamına gelmiyordu, öyle değil mi? Bu soru canını sıkıyordu, çünkü cevabından kesin olarak emin değildi. Chantal'ın yaptığı gibi, bir oğlanın şortunun içine eline sokmasını kesinlikle hayal edemiyordu.

Chantal'ın sesi aralarına çöken sessizliği bozmuştu. "Hiç anneni düşünüyor musun?"

"Artık pek düşünmüyorum." Honey güverteden kopmuş bir tahta parçası aldı. "Ama konuyu gündeme getirdiğine göre, yaşı senden bile küçükken annemin başına gelenleri düşünmekte bir zarar yok. Üniversiteli bir oğlanın etrafında dolanmasına izin vermesi onun hayatını mahvetti."

"Anlayamıyorum. Eğer annen üniversiteli bir oğlanla yatmamış olsaydı, sen doğmamış olurdun. O zaman nerede olacaktın?"

"Konu bu değil. Konu şu—üniversiteli oğlanlar sen ve annem gibi kızlardan sadece bir tek şey istiyorlar. Onlar sadece seks ister. Ve bunu elde ettikten sonra, yok olurlar. Tek başına bakacağın bir bebekle ortada kalmayı ve sosyal yardım fonundan başka kimsen olmamasını ister miydin?"

"Chris üniversitede tanıdığı bütün kızlardan daha güzel olduğunu söyledi."

Hiç faydası yoktu. Honey her taşı gediğine koymaya çalıştığında Chantal dikkati dağıtmayı daima başarıyordu. Böyle zamanlarda, Honey Chantal'dan umudunu kesiyordu. Eğer ona bakmak için Honey etrafta olmazsa kuzini hayatını nasıl idame ettirecekti? Hatta Chantal yaşça daha büyük olmasına rağmen, yıllardır ona Honey bakıyor, doğruyla yanlışı ayırmayı ve hayatını nasıl devam ettirebileceğini öğretmeye çalışıyordu. Buna benzer konuları bilmek, görünüşe göre Honey'nin doğasında vardı, fakat Chantal, Sophie'ye çok benziyordu. Çaba gerektiren hiçbir şeyle alakası yoktu.

"Honey, neden biraz süslenmiyorsun, böylece senin de bir erkek arkadaşın olabilir."

Honey ayağa fırladı. "Eğer söylemeye çalıştığın buysa, ben lanet olası bir lezbiyen değilim!"

"Ben öyle bir şey söylemeye çalışmıyorum." Chantal düşünceli düşünceli, sigarasının ucundan kıvrılarak çıkan dumana bakıyordu. "Tahminime göre, eğer sen lezbiyen olsaydın, bunu bilecek ilk kişi ben olurdum. Bizimle yaşamaya geldiğinden beri aynı yatakta yatıyoruz ve sen hiçbir zaman benimle bir şeyler denemedin."

Hafifçe yatışan Honey bıraktığı yerden tekrar başladı. "Bugün baton çalıştın mı?

"Olabilir... hatırlamıyorum."

"Çalışmadın, değil mi?"

"Baton çevirmek zor, Honey."

"Zor değil. Sadece pratik yapman gerekiyor, hepsi bu. Önümüzdeki hafta üzerine alevler koymayı planlıyorum, biliyorsun."

"Neden baton çevirmek gibi zor bir şey seçmen gerekiyor?"

"Şarkı söyleyemiyorsun. Hiçbir müzik aleti çalamıyorsun veya step dansı yapamıyorsun. Düşünebildiğim tek şey bu oldu."

"Ben sadece Miss Paxawatchie İlçe Güzellik Yarışması'nı kazanmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyorum. Walt Disney, parkı satın alacaksa önemli değil."

"Bunu bilmiyoruz, Chantal. Bu sadece bir söylenti. Onlara bir mektup daha yazdım, fakat hiçbir cevap almadık ve öylece oturup bekleyemeyiz."

"Beni geçen sene yarışmaya sokmamıştın. Bu sene neden bunu yapmak zorundayım?"

"Çünkü geçen seneki ödül yüz dolar ve Dundee's mağazasında makyajdı. Bu yıl *Dash Coogan Show* seçme sınavları için, tüm masrafları ödenmiş bir gecelik Charleston gezisi."

"Bu başka bir konu, Honey," diye şikâyet etti Chantal. "Tüm bunlarda gerçekçi olmayan beklentilere sahip olduğunu düşünüyorum. Televizyona çıkmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ben kuaför olma konusunu daha çok düşünüyordum. Saçlar hoşuma gidiyor."

"Televizyona çıkmakla alakalı bir şey bilmen gerekmiyor. Onlar taze bir yüz istiyorlar. Sana bunu yüz kere anlattım."

Honey cebine uzandı ve bu yılki Miss Paxawatchie Güzellik Yarışması'yla ilgili tüm bilgiyi içeren iyice eskimiş bir kitapçık çıkardı. Arka sayfayı çevirdi. Ay ışığı küçük yazıları okuması için yeterince parlak değildi, fakat bunu o kadar çok incelemişti ki ezbere biliyordu.

Miss Paxawatchie unvanını kazanan kişi, yarışmanın sponsoru Dundee's Mağazasının hediyesi olarak, Charleston'a tüm masrafları ödenmiş, bir seyahat kazanacak. Charleston'dayken, merakla beklenen ve California'da çekilecek olan yeni sonbahar televizyon programı Dash Coogan Show'un seçmelerine katılacak.

Dash Coogan Show'un yapımcıları, Bay Coogan'ın kızı Celeste rolünü oynayacak aktrisi bulmak için yedi şehirde güney güzelleriyle seçme yapacaklar. Adayın on sekizle yirmi bir yaş arasında, kuvvetli bir bölge aksanına sahip ve güzel olması gerekiyor. Prodüktörler Charleston'ın yanı sıra, Atlanta, New Orleans, Birmingham, Dallas, Houston ve San Antonio'da da seçmeler yapacaklar.

Honey kaşlarını çattı. Bu kısım canını sıkıyordu. O televizyoncular Texas'ta üç şehri, Güney'de ise sadece bir şehri ziyaret edeceklerdi. Bir Teksas'lıyı tercih edeceklerini anlamak için çok fazla beyin gücüne ihtiyaç yoktu. Dash Coogan kovboy film yıldızlarının kralı olduğuna göre, Honey bunun şaşırtıcı olmayacağını düşünüyor, fakat bu yine de hoşuna gitmiyordu. Tekrar kitapçığa göz atarken, tüm Teksas'ta Chantal Booker'dan daha güzel tek bir kadın bile olamayacağını düşünerek kendini teselli etti.

Yedi şehirde yapılacak seçmelerin galipleri Bay Coogan'la kişisel bir ekran denemesi için Los Angeles'a uçacak. Sinemaseverler en ünlüleri Lariat ve Alamo Sunset olmak üzere, yirmiden fazla kovboy filminde yer alan Dash Coogan'ı hatırlayacaklardır. Bu onun ilk televizyon programı olacak. Hepimiz onun kızını kendi Miss Paxawatchie'miz oynamasını umuyoruz.

Chantal, kızın düşüncelerini böldü. "Gördün mü bak, mesele şu—ben bir film yıldızıyla *evlenmek* istiyorum. Bir yıldız *olmak* değil."

Honey onu duymazdan geldi. "Şu anda ne istediğinin bir önemi yok. Neredeyse çaresiz durumdayız ve bu demektir ki kendi fırsatlarımızı kendimiz yaratmak zorundayız. Aylaklık, sosyal yardım sistemine giden yolun başlangıcıdır ve eğer bazı şeylerin olması için şartları zorlamazsak sonumuz bu olacak." Dizlerine sarıldı ve sesini alçaltarak fısıldamaya

başladı. "Bu hissi ta midemde hissediyorum Chantal. Bunu açıklamam zor, ama televizyoncuların sana sadece bir kere bakacaklarına ve seni yıldız yapacaklarına dair kuvvetli bir hissim var."

Chantal'ın iç çekişi o kadar uzundu ki ayak parmaklarından geliyor gibiydi. "Bazen başımı döndürüyorsun, Honey. Mutlaka üniversiteli babana benziyor olmalısın, çünkü bizim taraftan hiç kimseye benzemiyorsun."

"Ailemizi bir arada tutmak zorundayız," dedi Honey hararetle. "Sophie'nin bir faydası yok ve ben iyi bir iş bulmak için çok küçüğüm. Tek umudumuz sensin Chantal. Dundee's mağazasında modellik yaptığında, senin bu ailenin en büyük şansı olduğun belli oldu. Eğer Disney çalışanları burayı satın almazsa, başvuracağımız başka bir planımız olmalı. Biz üçümüz bir aileyiz. Ailemize bir şey olmasına izin vereemeyiz."

Fakat Chantal'ın dikkati gece, gökyüzü ve bir film yıldızıyla evlenme hayalleriyle dağılmıştı ve kızı dinlemiyordu.

Berpol

2

"Ve 1980 Miss Paxawatchie Güzelimiz... Chantal Booker!"

Honey seyircilerin alkışlarını bastıran, insanın kanını donduran bir çığlıkla ayağa fırlamıştı. Hoparlörden 'Broadway'e Selamlarımı Söyle' şarkısı yazılıyor ve geçen yılın Miss Paxawatchie Güzeli Laura Liskey tacı Chantal'ın başına yerleştiriyordu. Chantal ona belli belirsiz gülümsedi. Taç yana kaymıştı, ama kız bunu fark etmedi.

Honey alkışlayıp bağırarak, hoplayıp zıplıyordu. Bu sefil hafta nihayet mutlu bir sona ulaşmıştı. Batonlu yer jimnastiği Mary Ellen Ballinger'ın üç yıl önce 'İsa Süperstar' programında yaptığı step dansından beri görülebilecek en berbat yetenek gösterisi olmasına rağmen, Chantal unvanı kazanmıştı. Her ters çiftlide batonu düşürmüş ve final bölümünün yarısını atlamıştı, fakat o kadar güzel görünüyordu ki kimse buna aldırmamıştı. Soru cevap kısmında Chantal, Honey'nin beklediğinden daha iyi iş çıkarmıştı. Gelecekle ilgili planları sorulduğunda, tam Honey'nin öğrettiği gibi, görev duygusuyla ya konuşma ve işitme terapisti ya da bir misyoner olmak istediğini duyurmuştu. Honey bu yalan üzerinde ısrar ederken vicdanında en ufak bir sızı hissetmemişti. Bu, Chantal'ın dünyaya gerçekten istediği şeyin Burt Reynolds'la evlenmek olduğunu ilan etmesinden çok daha iyiydi.

Honey alkışlarken ateşli batondan vazgeçecek kadar akıl-

lı davrandığı için içinden sessizce şükran duaları ediyordu. Chantal o alevlerle Paxawatchie İlçesine, William Tecumseh Sherman'ın* tüm ordusundan daha fazla zarar verebilirdi.

On dakika sonra, kalabalık arasında yol açarak lisenin spor salonunun arkasındaki kulise doğru ilerlerken, şeffaf elbiseleri içindeki kızlara yüzleri sevinçle parlayarak gülümseyen, her yerde toplanmış aile kümelerini azimle görmezden geldi: tombul anneler ve saçsız babalar, teyzeler ve amcalar, büyükanneler ve büyükbabalar. Eğer mümkün olsa ailelere asla bakmazdı. *Asla*. Bazı şeyler dayanamayacak kadar acı veriyordu.

Kızı Amelia'yla birlikte duran ilçe şerifi Shep Watley'i fark etti. Adamın yüzünü görmek bile Chantal'ın zaferi için duyduğu coşkuyu baltalamıştı. Shep parkı bir önceki gün ebediyen kapatarak ve bugün için onu uyuyamayacak kadar korkutarak ön kapılara bir haciz belgesi koymuştu. Şimdi Chantal yarışmayı kazandığına göre, haczın veya Disney çalışanlarının hiçbir mektuba cevap vermemiş olmasının önemi yok, dedi Honey kendi kendine. Televizyonda oyuncu seçen ajanslar da tıpkı jüridekiler gibi, Chantal'ı gördükleri zaman ona âşık olacaklardı. Chantal çok para kazanmaya başlayacak ve parkı geri satın alabileceklerdi.

Hayal gücü bu noktada bocalamıştı. Eğer Chantal California'da bir film yıldızı olursa, parkta nasıl hep birlikte olacaklardı?

Son zamanlarda endişelenmek onda kötü bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı ve Honey, silkinip bundan sıyrılmak için elinden geleni yapıyordu. Chantal'ın gösteri direktörü Bayan Monica Waring'le konuştuğunu görünce yüreği gururla kabardı. Chantal orada mezuniyet balosunda giydiği beyaz elbisesi içinde, kapkara saçlarının üzerine yerleştirilmiş sahte elmas tacıyla Bayan Waring'in anlattıklarına başını

* William Tecumseh Sherman: Amerikan İç Savaş'ı sırasında Güneyli kuvvetlere ezici seferler düzenleyen komutan (e.n.)

sallayarak ve gülümseyerek dururken çok güzel görünüyordu. Televizyon seyircisi ona bayılacaktı.

"Sorun değil, Bayan Waring," diyordu Chantal, Honey yaklaşırken. "Değişiklik benim için hiç sorun değil."

"Bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkürler." Hem gösteri direktörü hem de Dundee's mağazasının halkla ilişkiler sorumlusu olan bu ince, zarif kadın Chantal'ın yanıtı üzerine o kadar rahatlamış görünüyordu ki Honey hemen kuşkulanmaya başladı.

"Konu nedir?" Honey öne doğru adım atmıştı, içgüdüleri tehlike işareti karşısındaki bir tavşanın burnu gibi seğiriyordu.

Onları isteksiz isteksiz tanıştırırken Chantal'ın gözleri iki kadının arasında gidip geliyordu. "Bayan Waring, bu benim kuzenim, Honey Moon."

Monica Waring insanların ilk kez ismini duyduğu zaman genellikle yaptıkları gibi şaşırmıştı. "Ne kadar alışılmamış bir isim."

Sophie'ye göre, Honey doğduğu zaman hemşire Carolann'a bal gibi tatlı bir kız bebeği olduğunu söylemiş ve Carolann hemen o anda ismi beğendiğine karar vermişti. Doğum sertifikası eline geçip de Honey'nin annesi hepsini basılı olarak ilk kez görünceye kadar bir hata yapmış olabileceğini fark etmemişti.

Honey hiç kimsenin, annesinin aptal olduğunu düşünmesini istemediği için her zamanki cevabını verdi. "Bu bir aile ismidir. En büyük kızdan en büyük kıza. Bağımsızlık savaşından bu yana birinden diğerine geçmiş."

"Anlıyorum." Eğer Monica Waring çocuk doğuran kadınların nesiller boyunca soyadlarını hiç değiştirmemiş olmalarının tuhaf olduğunu düşünmüşse bile, bunu hiç belli etmemişti. Chantal'a dönerek kızın koluna hafifçe vurdu. "Tekrar tebrikler hayatım. Pazartesi günü değişiklikleri ben hallederim."

"Ne gibi değişiklikler olacak?" diye sordu Honey daha Bayan Waring uzaklaşamadan.

"Hı—Jimmy McCully ve arkadaşları bana el sallıyorlar," dedi Chantal sinirli sinirli. "Gidip onlara bir merhaba desem iyi olur." Honey onu durduramadan sıvışarak uzaklaştı.

Bayan Waring Honey'ye baktı. "Küçük karışıklığı Chantal'a açıkladın, ama Bayan Booker'la şahsen konuşmak isterdim."

"Sophie Teyzem burada değil. O... safra kesesi sancısı çekiyor ve ağrısı nedeniyle evde kalması gerekti. Ben bir tür *öğrenci velisiyim*, ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde."

Bayan Waring'in ustalıkla kalem çekilmiş kaşları çatılmıştı. "*Öğrenci velisi* olmak için biraz genç değil misiniz?"

"Son doğum gününde on dokuz oldum," diye yanıtladı Honey.

"Chantal'a kazananın ödülünde ufak bir değişiklik yapmak zorunda kaldığımızı açıklıyordum. Charleston'da gece kalmalı yolculuğu hâlâ sunuyoruz, fakat televizyon programı seçmelerine katılmak yerine kazananı ve kendi seçtiği bir konuğu bir şehir turuna çıkarması ve ardından dört yıldızlı bir restoranda muhteşem bir akşam yemeğine götürmesi için bir limuzin kiralıyoruz. Tabii ki Chantal Dundee's mağazasında geleneksel makyaj ödülüne de sahip olacak."

Sahne arkası insan kalabalığı nedeniyle sıcaktı, ama Honey içinde buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissediyordu. "Hayır! Birincilik ödülü *Dash Coogan Show* seçmelerine katılmak olmalı!"

"Korkarım bu artık mümkün değil. Bunda Dundee's mağazasının bir hatası olmadığını ilave etmeliyim. Görünüşe göre oyuncu seçenler programlarını öne almak zorunda kalmışlar. Gerçi beni dün öğleden sonradan daha önce haberdar etmeleri gerektiğini düşünüyorum. Charleston'a programlandığı gibi önümüzdeki çarşamba gelmek yerine, şimdiden seçmiş oldukları kızlar için Los Angeles'ta final seçmeleri yapıyor olacaklar."

"Charleston'a gelmiyorlar mı? Bunu yapamazlar! Chantal'ı nasıl görecekler?"

"Üzgünüm ama Chantal'ı görmeyecekler. Teksas'taki seçmeleri iptal etmeye yetecek kadar kız bulunuşlar."

"Fakat anlamıyorsunuz, Bayan Waring. Eğer sadece Chantal'ı görecekleri bir fırsat olursa rol için onu seçeceklerini biliyorum."

"Korkarım ben sizin kadar emin değilim. Chantal oldukça güzel ama rol için muazzam bir rekabet var."

Honey hemen kuzinini savunmak için atıldı. "Sırf batonu düşürdü diye mi onu suçluyorsunuz? Bu tümüyle benim fikrimdi. O doğuştan bir aktris. Onun istediği gibi Venedik Tacirinden Merhamet Tiradını okumasına izin vermeliydim, ama hayır, ben ona o aptal batonu çevirttim. Chantal son derece yeteneklidir. Onun idolleri Katharine ve Audrey Hepburn'dür." Çılgınca davrandığını biliyor, ama kendisini tutamıyordu. Korkusu her saniye daha fazla artıyordu. Bu yarışma iyi bir gelecek için son umutlarıydı ve bunu onlardan amalarına izin vermeyecekti.

"Oyuncu seçen yönetmenlerle birkaç kez konuştum. Los Angeles'ta seçmelere alacakları final grubunu ayıklamak için yüzlerce kız görmüşler ve aslında Chantal'ın birinci seçilme şansı gerçekten oldukça zayıf."

Honey çenesini kaldırdı ve gösteri yönetmeniyle neredeyse göz hizasına gelinceye kadar parmaklarının ucunda yükseldi. "Beni dinleyin, Bayan Waring, iyice dinleyin. Yarışma kitapçığı işte burada, cebimde. Burada Miss Paxawatchie Güzeli yarışması galibinin Dash Coogan Show'da bir seçmelere katılmaya hak kazandığı yazılmış ve bundan sizi sorumlu tutacağım. Size Chantal'ın seçmelere girebilmesi için pazartesi öğleden sonraya kadar mühlet veriyorum. Aksi takdirde kendime bir avukat tutacağım ve o avukat sizi dava edecek. Sonra da Dundee's mağazasını dava edecek. Ve daha sonra da bu törene bir kilometre bile yaklaşmış olan Paxawatchie ilçesindeki her resmi görevliyi dava edecek."

"Honey—"

"Pazartesi öğleden sonra saat dörtte mağazada olacağım."

Parmağıyla Monica Waring'in göğsünü işaret etti. "Benim için bazı olumlu haberleriniz olmadıkça, bu beni yanımda yürüyen, Güney Carolina mahkemelerinin görüp görebileceği en acımasız aşağılık herifler olmadan son görüşünüz olacak."

Honey'nin kabadayılığı eve dönüş yolunda sönmüştü. Bir avukat tutacak parası yoktu. Mağazada onun tehdidini kim ciddiye alırdı ki?

Fakat onun hayatında olumsuz düşüncelere yer yoktu, bu yüzden tüm pazar gününü ve pazartesinin büyük bir kısmını kendisini, blöfünün işe yarayacağını ikna etmeye çalışarak geçirdi. Hiçbir şey insanları dava tehdidinden daha fazla sinirlendiremezdi ve Dundee's Mağazası kötü reklam istemezdi. Fakat kendisini cesaretlendirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gelecek rüyalarının tıpkı *Bobby Lee* gibi battığını hissediyordu.

***

Pazartesi öğleden sonrası gelmişti. Zihinsel kabadayılığına rağmen, Monica Waring'in Dundee's mağazasının üçüncü katındaki ofisine girerken Honey gerginlikten neredeyse bayılacaktı. Kapının önünde durup içeriye dikkatle baktığında, düzgün kâğıt yığınlarıyla kaplı çelik bir masanın hâkim olduğu küçük bir oda gördü. Ofisin tek penceresinin karşısında asılı mantar bülten panosunda posterler ve mağaza reklamları sıralanmıştı.

Honey boğazını temizledi, gösteri yönetmeni kapının karşısındaki masasından kafasını kaldırarak ona baktı.

"Vay vay vay, kim gelmiş," dedi, geniş siyah plastik çerçeveli gözlükleri çıkarıp ayağa kalkarken.

Sesindeki kendini beğenmişlik Honey'nin hiç hoşuna gitmemişti. Gösteri yönetmeni masasının etrafından dolaşarak masanın ön tarafına geldi. Kalçasını masanın kenarına dayayarak kollarını kavuşturdu.

"On dokuz yaşında değilsin, Honey," dedi, lafı dolandırmaya gerek duymadığı aşikârdı. "Sorun çıkarma konusunda ünlü olan, on altı yaşında bir lise terksin. Reşit olmadığın için de, kuziminin üzerinde hiçbir kanuni hakkın yok."

Honey, Bayan Waring'i sindirmek, birkaç sert viski içtikten sonra Earl Enişte'nin kemer dayağıyla yüzleşmekten daha zor olmamalı, dedi kendi kendine. Dünya umurunda değilmiş gibi davranarak odadaki tek pencereye doğru yürüdü, aşağıya sokağın karşısındaki First Carolina Bankası'nın arabalı hizmet şeridine baktı.

"Belli ki benim özel hayatımı eşelemekle meşgul olmuşsunuz, Bayan Waring," dedi sözcükleri uzatarak. "Bu eşelemeyi yaparken kocası Earl T. Booker'ın ölümünden çektiği ıstırabın, teyzem Bayan Sophie Moon Booker'ın aşırı delilikten mustarip olmasına neden olduğunu keşfettiniz mi?" Yavaşça tekrar gösteri yönetmenine döndü. "Ve ayrıca onun ölümünden beri aileyi benim yönettiğimi de öğrendiniz mi? Ve o Bayan Booker'ın—dolu dolu yirmi beş yıldır hiçbir kanuni sorumluğa sahip değil—neredeyse benim her dediğimi yaptığını ve buna gelmiş geçmiş en büyük davayla bu pısırık mağazaya şamar atmanın da dahil olduğunu?"

Bu konuşma Honey'yi şaşırtmış ve memnun etmişti, çünkü Monica Waring yelkenlerini neredeyse tamamen suya indirmişti. Bir süre daha kem küm etti, fakat Honey onun yüksekten attığını görebiliyordu. Belli ki üstleri tarafından Dundee's mağazasının itibarını ne pahasına olursa olsun korumak üzere talimat almıştı. Bir sekreterden Honey'ye kola getirmesini istedikten sonra, izin isteyerek aceleyle koridora çıktı. Yarım saat sonra birbirine zımbalanmış birkaç kâğıt parçasıyla geri dönmüştü.

"*Dash Coogan Show*'un yapımcıları çok büyük bir nezaket göstererek, Perşembe günü Los Angeles'taki seçmelerde diğer kızlarla birlikte Chantal'a da bir şans vermeyi kabul ettiler," dedi sertçe. "Stüdyonun adresini yazdım ve ayrıca birkaç ay önce bana yolladıkları program bilgisini de ekledim.

Chantal ve refakatçisinin perşembe sabahı saat sekizde Los Angeles'ta olması gerekiyor."

"Oraya nasıl gidecek?"

Kadın, "Korkarım bu sizin probleminiz," diye cevap verdi soğuk bir ifadeyle, tuttuğu belgeleri Honey'ye verirken. "Yarışma ulaşımdan sorumlu değil. Sanırım tüm bu olayda fazlasıyla makul davrandığımızı kabul edersiniz. Lütfen Chantal'a hepimizin iyi şanslar dilediğimizi söyle."

Honey kâğıtları sanki Bayan Waring'e bir iyilik yapıyormuş gibi aldı ve ağır adımlarla ofisten çıktı. Fakat koridora çıkar çıkmaz, omuzları çöktü. Uçak biletleri için yeterli parası yoktu. Chantal'ı Los Angeles'a nasıl ulaştıracaktı?

Yürüyen merdivenlere binerken, Kara Şimşek dersinden cesaret almaya çalıştı. Her zaman umut vardı.

***

"Sanırım kalan aklını da kaybettin, Honey Jane Moon," dedi Chantal. "Bu kamyon California'yı bırak, eyalet sınırına bile varamaz."

Sophie'nin karavanının yanında duran hurdası çıkmış eski kamyonet, parkta kalan son araçtı. Gövdesi bir zamanlar kırmızıydı, fakat gri macunla o kadar çok yamanmıştı ki, orijinal boyasından çok az bir kısmı kalmıştı. Honey de aynı şeyden endişe duyduğu için, aniden Chantal'a çattı.

"Bu kadar olumsuz düşünen biri olursan, hayatta hiçbir zaman bir yere varamazsın. Hayatın sana dayattığı zorluklara karşı olumlu bir tutumun olmalı. Ayrıca, Buck alternatörü yakınlarda yenilemişti. Şimdi ben Sophie'yle bir kez daha konuşmayı denerken, sen de şu bavulu arkaya yerleştir."

"Fakat Honey, ben California'ya gitmek istemiyorum."

Honey kuzininin sızlanmalarını duymazdan geldi. "Bu çok kötü, çünkü gidiyorsun. Şu kamyona bin ve beni bekle."

Sophie kanepeye uzanmış, televizyonda her pazartesi akşamı izlediği programları seyrediyordu. Honey yere diz çöktü ve teyzesinin eline dokunarak parmağını yavaşça kadının şişmiş eklemlerinin üzerinde dolaştırdı. Sophie'nin kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını biliyordu, ama bazen kendini tutamıyordu.

"Sophie, fikrini değiştirip bizimle gelmelisin. Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum. Ayrıca, o televizyoncular Chantal'a *Dash Coogan Show'daki* rolü teklif ettikleri zaman annesiyle de konuşmak isteyeceklerdir."

Sophie gözlerini titrek ekrandan ayırmadı. "Korkarım hiçbir yere gidemeyecek kadar yorgunum, Honey. Ayrıca, bu hafta Cinnamon ve Shade evleniyorlar."

Honey hayal kırıklığını göstermemek için kendini zor tuttu. "Bu gerçek hayat, Sophie, bir pembe dizi değil. Geleceğimiz için planlar yapmamız gerekiyor. Şimdi, banka da parkı elimizden alıyor ve artık burada yaşamaya devam edemeyeceksin."

Sophie sarkık tente gibi duran gözkapaklarının altından küçük gözleriyle Honey'ye baktı. Honey içgüdüsel olarak ufacık bir sevgi belirtisi görmek için kadının yüzünü inceledi, fakat her zamanki gibi, ilgisizlik ve bitkinlikten başka hiçbir şey bulamadı. "Banka bana buradan çıkmakla alakalı hiçbir şey söylemedi, bu yüzden tam olduğum yerde kalacağımı sanıyorum."

Honey son bir kez rica etmeye çalıştı. "Sana ihtiyacımız var, Sophie. Chantal'ın nasıl olduğunu biliyorsun. Ya oğlanlardan biri ondan faydalanmaya kalkarsa?"

"Sen oğlanın icabına bakarsın," dedi Sophie yorgun argın. "Sen her şeyi halledersin. Bunu hep yapıyorsun."

***

Çarşamba günü öğleden sonrasına kadar, Honey yorgunluktan perişan olmuştu. Gözleri yolun iki yanında durmaksızın uzanan Oklahoma bozkırı kadar kurumuştu ve kafası öne düşmeye başlamıştı. Bir korna çaldı ve kızın gözleri derhal açıldı. Çift sarı çizginin ötesine kaymadan direksiyonu kırdı.

Pazartesi akşamından beri yoldaydılar, ama daha Oklahoma City'ye bile varmamışlardı. Birmingham yakınlarında egzoz susturucusu düşmüş, tam Shreveport'u geçerken bir su hortumunda sızıntı olmaya başlamış ve Honey aynı lastiğe iki kez yama yaptırmak zorunda kalmıştı. Honey karamsar değildi, ama acil durumlar için biriktirdiği para düşündüğünden çok daha hızlı tükeniyordu ve kamyoneti, uyumadan daha fazla kullanamayacağını biliyordu.

Arabanın diğer tarafında Chantal bebek gibi uyuyor, sıcaktan yanakları kızarmış, siyah saçları açık pencereden dışarıya doğru uçuşuyordu.

"Chantal, uyan."

Chantal'ın ağzı, emecek meme arayan bir bebeğinki gibi büzülmüştü. Gerinirken göğüsleri beyaz kolsuz bluzunun altında yassıldı. "Neler oluyor?"

"Arabayı bir süre sen kullanacaksın. Benim biraz uyumam lazım."

"Araba kullanmak beni geriyor, Honey. Yol kenarındaki duraklardan birine çek ve biraz kestir."

"Yola devam etmemiz gerekiyor, yoksa yarın sabah sekize kadar Los Angeles'a varmayı asla başaramayacağız. Daha şimdiden programın gerisindeyiz."

"Araba kullanmak istemiyorum, Honey. Beni çok asabileştiriyor."

Honey üstelemeyi düşündü ama sonra bunun vazgeçti. Chantal'a direksiyonu son verişinde kuzini o kadar şikâyet etmişti ki Honey zaten uyuyamamıştı. Kamyon bir kez daha sarı çizgilere doğru zikzak çizdi. Honey düzeltmeye çalışarak başını salladı ve o sırada bir otostopçu görünce hızla frenlere asıldı.

"Honey, ne yapıyorsun?"

"Sen boş ver."

Kamyonu kenara çekerek aşağı indi, motoru çalışır halde bırakmıştı, böylece yeniden çalıştırmak için tüm o işlemleri yapması gerekmeyecekti. Emniyet şeridinde yürürken parçalanmış lastik bir çizmeye takıldı. Otostopçu eski gri bir spor çantası taşıyarak ona doğru yürüyordu.

Arabaya bir sapık alarak Chantal'ı tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden Honey, adamı iyice inceledi. Yirmili yaşların başındaydı, taranmamış saçları, seyrek bıyığı ve uykulu gözleriyle, hoş yüzlü bir çocuktu. Çenesi biraz zayıftı, ama Honey genç adamı kendi karakterinden ziyade, atalarının bir yansıması olabilecek bir şeyle itham edemeyeceğine karar verdi.

Tişörtün altına giydiği asker pantolonunu fark etti ve umutla sordu: "Asker misin?"

"Yok. İşim olmaz."

Honey'nin gözleri kısıldı. "Üniversiteli misin?"

"Bir dönem Iowa Devlet Üniversitesi'ne gittim, fakat bırakmak zorunda kaldım."

Honey hızlıca başını salladı. "Ne tarafa gidiyorsun?"

"Sanırım Albuquerque'e."

Çocuk zararsız görünüyordu, ama Chantal'ın *National Enquirer* dergisinde okuduğu tüm seri katiller de öyleydi. "Hiç kamyonet kullandın mı?

"Tabii. Traktör de. Ailem çiftçidir. Dubuque yakınlarında bir çiftlikleri var."

"Benim adım Honey Jane Moon."

Çocuk gözlerini kırpıştırdı. "Komik bir isim."

"Öyle mi? Eh, bunu seçen ben değilim, bu nedenle fikrini kendine saklasan iyi olur."

"Benim için hava hoş. Ben Gordon Delaweese."

Honey karar vermek zorunda olduğunu biliyordu ve hata yapma lüksü yoktu. "Kiliseye gidiyorsun, değil mi Gordon?

"Yok. Artık gitmiyorum. Ama eskiden Metodist kilisesindendim."

Metodist, Baptist kadar iyi değildi, ama Honey bunu yapmak zorundaydı. Başparmağını kot pantolonunun cebine taktı ve çocuğun, kimin patron olduğunu hemen anlaması için ona baktı. "Ben ve Chantal, kuzinimin bir televizyon

programında rol alabilmesi için California'ya gidiyoruz. Kamyonu kesintisiz bir şekilde sürüyoruz ve yarın sabah sekize kadar oraya varmamız gerekiyor, yoksa onurumuz için son şans gibi görünen fırsatı kaçıracağız. Eğer komik bir şey deneyecek olursan kıçına tekmeyi basar, seni kamyondan atarım. Anlaşıldı mı?"

Gordon başını o kadar belli belirsiz sallamıştı ki, Honey onun Chantal'dan daha akıllı olmayabileceğini düşündü. Honey, çocuğun önünde kamyona doğru yürüdü ve oraya vardıklarında çocuğa arabayı kullanmasını söyledi.

Gordon kıza tepeden bakarak göğsünü kaşıdı. "Peki sen kaç yaşındasın?"

"Neredeyse yirmi. Ve bir adamı kafasından vurduğum için hapisten daha geçen hafta çıktım, bu yüzden senin için hayırlı olmasını istiyorsan, bana sorun çıkarmazsın."

Delikanlı bunun üzerine hiçbir şey söylemeden spor çantasını arka koltuğa attı ve Chantal'ı görünce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Honey, Chantal'ı ortada bırakarak yolcu koltuğuna oturdu. Gordon vitesi geçirerek kamyonu çalıştırdı ve pat pat sesler çıkaran kamyon, otoyolda tekleyerek ilerlemeye başladı. Honey birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı.

***

Birkaç saat sonra Honey bir sebepten uyandı ve Gordon Delaweese'yle Chantal Booker'ın birbirlerine göz süzdüklerini görünce büyük bir hata yaptığını anladı.

"Kesinlikle çok güzelsın," dedi Gordon; Chantal'a bakınca yanık teni pembeleşmişti.

Chantal dirseğini koltuğun arkasına dayamıştı ve tıpkı rüzgârdaki bir kavak ağacı gibi oğlana doğru eğiliyordu. "Bıyıklı erkeklere bayılırım."

"Öyle mi? Ben de tıraş etmeyi düşünüyordum."

"Ah, hayır, sakın yapma. Tıpkı Bay Burt Reynolds'a benziyorsun."

Honey'nin göz kapakları yolun geri kalanı boyunca açık kaldı.

Chantal'ın sesi hayranlıktan çatlamıştı. "Tüm ülkeyi otostop yaparak dolaşmanın çok heyecan verici olduğunu düşünüyorum, böylece hayatını yaşayabiliyorsun."

"Eğer aktris olursan her şeyi görmek zorunda kalacağını düşünüyorum," diye cevap verdi Gordon. Kendileri kadar gürültü çıkaran bir külüstürü geçmek için sol şeride geçmişti. "Daha önce bir ressamla hiç tanışmamıştım."

Honey, Chantal'ın sesindeki yumuşak, duygusal tınıdan hiç hoşlanmamıştı. Daha fazla karmaşaya hiç ihtiyaçları yoktu. Kuzini neden karşılaştığı her oğlana gönlünü kaptırıyordu? Bunu sonlandırma zamanının geldiğine karar verdi. "Bu doğru değil, Chantal. Ya Korku Tüneli'ne duvar resmi yapmak için gelen adama ne demeli?"

"O gerçek sanat değil," diye dudak büktü Chantal. "Gordon gerçek bir sanatçı."

Honey, Korku Tüneli'nin duvarındaki resmi beğenmişti, fakat onun sanat konusundaki zevkleri çoğu kişininkinden daha Katolik eğilimliydi. Gordon, Chantal'ın tarafına şehvetli bir bakış daha atınca Honey genç adamın boyunun ölçüsünü almaya karar verdi. "Kaç resim yaptın, Gordon?"

"Bilmiyorum."

"Yüzden fazla mı?"

"O kadar değil."

"Elliden fazla mı?"

"Muhtemelen hayır."

Honey homurdandı. "Eğer elli resim bile yapmadıysan kendine nasıl ressam diyorsun anlamıyorum."

"Önemli olan kalitesi," dedi Chantal. "Kaç tane olduğu değil."

"Sen ne zamandan beri büyük bir sanat otoritesi haline geldin, Chantal Booker? Aslına bakarsan senin dikkat ettiğin tek resmin çıplak insan resimleri olduğunu biliyorum."

"Honey'nin duygularını incitmesine izin verme, Gordon. Bazen böyle aksileşiyor."

Honey genç adama kamyonu hemen o anda yolun ke-

narına çekmesini ve zayıf çenesini de alıp defolup gitmesini emretmek istedi, ama eğer seçmeler için Los Angeles'a zamanında varmak istiyorsa ona ihtiyaçları olduğunu biliyordu; bu yüzden çenesini tuttu.

Henüz kamyonu devralmaya hevesli değildi, fakat onların birbirlerine ağzının sulanmasını izlemeye tahammül edemezdi, bu yüzden Monica Waring'in verdiği kâğıtları çıkardı. Kâğıtlar stüdyonun elle yazılmış adresi ve *Dash Coogan* Show'un kısa bir özetinden ibaretti. Honey okumaya başladı.

Eski rodeocu Dash Jones (Dash Coogan) çok komik ve eğlenceli bir hikâyeyle, Doğu Yakası sosyetesinden güzeller güzeli Eleanor Chadwick'le (Liz Castleberry) evlenir ve aşkın eğlenceli olduğunu bir kez daha keşfederler. Dash bir taşra yaşamını arzularken, Eleanor kibar kokteyl partilerinden hoşlanmaktadır. Dash'in ergenlik çağındaki güzel kızı Celeste (seçilecek) ve Eleanor'un ergen oğlu Blake (Eric Dillon) arasındaki çekim işleri iyice karmaşık hale getirir. Hepsi de ikinci kez aşkın daha eğlenceli olduğunu keşfetmişlerdir.

Honey kendisini 'çok komik ve eğlenceli bir hikâye' gibi sözcükleri kimin yazdığını merak ederken buldu. *Dash Coogan Show* kendisine hiç de komik gelmiyordu, fakat eleştirel olmayı göze alamadığı için, kendi kendine Bay Coogan'ın böyle bir süprüntünün bir parçası olamayacağını söyledi.

Film yıldızları hiçbir zaman onun aklını başından almamıştı, Chantal gibi değildi, fakat Dash Coogan'a daima gizli bir hayranlık beslemiştı. Çocukluğundan bu yana onun filmlerini izlemişti. Ancak, şimdi bunu düşünürken, onun uzun zamandır yeni bir film yapmamış olduğunu fark etmişti. Görünüşe göre kovboy filmleri artık pek popüler değildi.

Her tarafını bir heyecan kaplamaya başlamıştı. Honey film yıldızlarından etkilenecek biri değildi, fakat Hollywood'a gittiği zaman gerçekten Dash Coogan'la tanışma şansı elde ederse fena mı olurdu? Bu çok hoş olacaktı.

3

Honey, Shell benzin istasyonundaki tuvaletin aralık kapısından Chantal'ın en iyi askılı yazlık elbisesini sokuşturdu. "Çabuk ol, Chantal. Saat neredeyse on bir oldu. Seçmeler üç saat önce başladı."

Honey'nin eski 'Güneşte Myrtle Beach Eğlenceleri' tişörtü terden göğsüne yapışmıştı. Nemli avuçlarını şortuna sürdü ve trafiğin akışını izledi.

"Chantal, acele et!" Midesi safra pompalıyordu. Ya seçmeler şimdiden bitmişse? Kamyonet San Bernardino Ekspres yolunda bozulmuş, sonra da Chantal ve Gordon yol kenarında bir âşık kavgasına tutuşmuşlardı. Honey kendisini bir yere ulaşmaya çalışıp bir türlü ulaşamadığı o kâbuslardan birine saplanmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Chantal, acele etmezsen, seçmeleri kaçıracağız."

"Sanırım regl olacağım," diye sızlandı Chantal kapının öbür tarafından.

"Eminim gittiğimiz yerde tuvalet vardır."

"Ya şu Tampax makinelerinden yoksa? O zaman ne yapacağım?"

"Ben dışarı çıkıp sana lanet Tampax'lardan alacağım! Chantal, eğer derhal çıkıp buraya gelmezsen..."

Kapı açıldı ve Chantal kendisinden beklenen yapmayı başararak dışarı çıktı; beyaz yazlık elbisesinin içinde, Tide çamaşır deterjanı dergi reklamından fırlamış kadar taze ve güzel görünüyordu. "Bağırmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim. Sadece gerginim." Honey, kızı kolundan yakaladı ve kamyona doğru sürükledi.

Gordon, Honey'nin emirlerini dinlemiş ve kamyoneti çalışır halde tutmuştu. Honey onu kenara iterek direksiyona kendisi geçti. Otoparktan patinaj çekerek çıktı ve bir kırmızı ışığı görmezden gelerek trafiğe karıştı. Charleston'dan daha büyük bir şehirde hiç bulunmamıştı ve Los Angeles'ın gürültü ve karmaşası ürkütücüydü, fakat korkuya kapılacak zamanı yoktu. Burbank'ın karmaşık sokaklarından birindeki stüdyoyu buluncaya kadar bir yarım saat daha geçmişti. Göz alıcı bir yer bekliyordu, ama yüksek beton duvarlar burayı bir hapishaneye benzetmişti. Bekçi içeri girmelerine izin verinceye kadar bir süre daha geçti.

Honey bekçinin talimatlarını izleyerek kamyoneti dar bir yolda sürdükten sonra sola dönerek beton duvarlı, girişin yanında birkaç küçük penceresi olan başka bir binaya doğru ilerledi. Kamyonetten indiğinde o kadar kötü terliyordu ki, duştan henüz çıkmış gibi görünüyordu. Gordon'dan Shell istasyonunda kurtulacağını ummuştu, ama çocuk belli ki Chantal'ın peşini bırakmayacaktı.

Tıraşı gelmiş çenesi ve kirli elbiseleriyle, çocuğun pek de cazip bir görüntüsü yoktu; Honey ona kamyonette beklemesini söyledi. Kızını gibi çocuk da Honey'nin emirlerini uysallıkla yerine getirmeye başlamıştı ve bunu kabul etti.

Girişin iç tarafında duran kadın onlara seçmelerin sürdüğünü, fakat son kızın az önce çağrılmış olduğunu söyledi. Korkunç birkaç dakika boyunca Honey, kadının çok geç kaldıklarını söylemesinden korkmuştu, fakat bunun yerine kadın onları gri duvarlı, uyumsuz mobilyalı ve önceki kişiler tarafından atılmış dergi ve diyet soda kutularıyla dolu salaş bir bekleme odasına yönlendirdi.

Boş odadan içeri girerlerken Chantal, Honey'nin yanında yüksek sesle sızlanmaya başlamıştı. "Korkuyorum, Honey. Hadi gidelim. Bunu yapmak istemiyorum."

Honey ümitsizlik içinde Chantal'ı duvarda asılı duran lekeli bir aynaya doğru döndürdü. "Kendine bir bak, Chantal Booker. Hollywood'daki film yıldızlarının yarısı senin kadar güzel değil. Şimdi omuzlarını dikleştir ve çeneni yukarı kaldır. Kim bilir? Burt Reynolds her an bu kapıdan içeri girebilir."

"Fakat bunu yapamam, Honey. Çok korkuyorum. Ayrıca Gordon Delaweese'le tanıştığımdan beri artık Burt Reynolds'ı pek düşünmüyorum."

"Gordon'la tanışalı yirmi dört saat bile olmadı, halbuki Burt'e iki yıldır âşıksın. Bence ondan bu kadar çabuk vazgeçmemelisin. Şimdi başka laf duymak istemiyorum, Chantal. Tüm geleceğimiz bugün burada olacaklara bağlı."

Arkasındaki kapı açıldı ve davetsiz bir erkek sesi odayı doldurdu. "Ona Ross'u görmem gerektiğini söyle, olur mu?"

Honey burada bulunma haklarına itiraz edecek herhangi bir düşmana karşı savaşmak için kendini hemen hazırladı. Sinirle, kendi ekseni etrafında döndü.

Ve kalbi, açılan kocaman bir delikten midesinin ta dibine kadar düştü.

Adam odadan içeri girerken, Honey kendisini sanki bayır aşağı inerken frenleri patlamış bir tır çarpmış gibi hissetti. O güne kadar gördüğü en yakışıklı genç adamdı: yirmili yaşların başında, uzun boylu ve inceydi; koyu kahverengi karman çorman saçları alnına düşmüştü. Burnu ve çenesi, güçlü ve güneşte yanmıştı; bu adam tam da bir erkeğin olması gerektiği gibiydi. Gür kavisli kaşlarının altındaki gözleri parktaki atlıkarınca atlarının boyalı eyerleriyle aynı turkuaz renginde idi ve Honey'nin kadınsı tarafının en derinlerine mızrak gibi saplanmıştı. O anda, görünüşe göre, gelişigüzel üzerinde dolaşan o turkuaz gözlerin derinliklerine bakarken, kadınlığı ona istemediği bir ziyarette bulunmuştu.

Fiziksel kusurları kızın zihnine, iltihap toplamış yaralar gibi doluşmuştu—çilli küçük oğlan çocuğu yüzü, kırpık saçları ve balık vantuzu gibi ağzı. Şortuna karbüratör yağı bulaşmış, tişörtüne portakal suyu dökülmüş ve eski mavi lastik

terliğinin topuğundan bir parça kopmuştu. Boyunun kısalığı, göğüslerinin yokluğu, bunu telafi edecek herhangi bir kadınsı özelliği olmaması yüzünden acı çekiyordu.

Adam Honey ve Chantal'a sakince bakıyordu, dili tutulmuş iki kadınla karşı karşıya olmayı hiç tuhaf bulmamış gibi görünüyordu. Honey, 'Merhaba' sözcüğünün basit hecelerini söylemeye çalıştı ama başaramadı. Chantal'ın devreye girmesini bekledi—erkekler konusunda deneyimli olan oydu—fakat kuzini onun arkasına saklanmıştı. Chantal nihayet konuştuğunda, sözleri Honey'ye oldu, muhteşem yabancıya değil.

"Bu Jared Fairhaven," diye fısıldadı Honey'nin arkasına iyice saklanarak.

Chantal bu adamın kim olduğunu nereden biliyordu? "Mer-merhaba Bay Fairhaven," demeyi başardı sonunda Honey. Sesi küçük bir kızın titrek sesinden farksızdı, park çalışanlarını hizada tutmak için kullandığı bayağı anırmayla kesinlikle alakası yoktu.

Adamın gözleri Chantal'ın, Honey'nin küçük bedeninin arkasında gizli kalmayan bütün parçalarını inceledi. Gülümsemiyordu—nedense ince, sert ağzı bunun için yapılmamış gibi görünüyordu—fakat yine de Honey'nin içi, elde yıkanan bir çamaşır parçası gibi buruluyordu.

"Benim adım Eric Dillon. Jared Fairhaven, *Kader*'de oynadığım rolün ismi."

Honey hayal meyal *Kader*'in, Sophie'nin pembe dizilerinden biri olduğunu hatırladı. Genç adamın kuzinine bakışını görünce içi sızladı. Ama zaten ne bekliyordu ki? Chantal etraftayken adamın onu fark edeceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Erkekler Chantal'ın iyi olduğu tek konuydu ve Honey onun neden her zamanki gibi öne çıkıp konuşmayı devralmak yerine, arkasına saklandığını anlayamıyordu. Sadece çirkin değil, aynı zamanda aptal da görünme fikrine katlanamayarak, sertçe yutkundu.

"Ben Jane Moon. Bu da benim kuzinim, Chantal Booker. Biz Güney Carolina'nın Paxawatchie ilçesinden geldik ve Chantal'a *Dash Coogan Show*'da bir rol almak için burada bulunuyoruz."

"Öyle mi?" Adamın boğuk ve tok bir sesi vardı. Öne doğru yürüdü, Honey'yi görmezden gelerek Chantal'ın her zerresini inceledi. "Merhaba, Chantal Booker." Honey'yi iliklerine kadar titreten yumuşak, ipek gibi bir tonla konuşuyordu.

Chantal, Honey'yi büyük şaşkınlığa düşürerek, onu kapıya doğru çekmeye başlamıştı. "Gel, Honey. Hemen buradan çıkıyoruz."

Honey direnmeye çalıştı, ama Chantal kararlıydı. Bir sivrisinek kadar bile girişken olmayan tatlı, tembel Chantal onu halının üzerinde sürüklüyordu!

Honey meşrubat makinesini yakaladı. "Neyin var senin? Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Evet, gidiyoruz. Bunu yapmayacağım. Hemen şimdi gidiyoruz."

Bekleme odasının kapısı açıldı ve elinde klasörüyle, bitap görünümlü bir kadın belirdi. Eric Dillon'ı görünce bir an canı sıkılmış gibi göründü, sonra Chantal'a döndü. "Sizi izlemeye hazırız, Bayan Booker."

Kadının gelişi, Chantal'ın başa çıkamayacağı kadar büyük bir engel olmuş ve kızın isyanı şimdilik sönmüştü. Honey'nin kolunu bıraktı ve alt dudağı titremeye başladı. "Lütfen bana bunu yapma."

Honey'nin vicdanı suçluluk duygusuyla sızladı, fakat Chantal'ın sıkıntısına karşı metanetini korudu. "Yapman gerekiyor. Geriye başka bir şeyimiz kalmadı."

"Fakat..."

Eric Dillon öne çıkarak Chantal'ın koluna girdi. "Gel, ben de seninle birlikte geleceğim."

Honey, Chantal'ın, adamın dokunuşuyla irkildiğini gördüğünü düşündü, fakat bunun hayal olduğuna karar verdi, çünkü Chantal hayatında hiçbir zaman bir erkek yüzünden

ırkılmemişti. Eric Dillon'ın kendisini bekleme odasından çıkarmasına izin verirken Chantal'ın omuzları birdenbire uysallıkla düşmüştü.

Kapı kapandı. Honey, kalbi yerinden fırlamasın diye elini göğsünün üzerine bastırdı. Bütün gelecekleri şu anda olacaklara bağlıydı, fakat Eric Dillon'la karşılaşmak kızın kafasını iyice karışmıştı. Keşke adamın dikkatini çekecek kadar güzel olsaydı. Fakat bir oğlan çocuğu gibi görünen, çırkın, taşralı küçük bir kızı görmezden geldiği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Huzursuzca odanın tek penceresine doğru yürüyerek otoparka baktı. Uzaktan bir ambulans sesi duydu. Avuçları nemlenmişti. Kendisini sakinleştirmek için birkaç dakika nefesini saydıktan sonra dışarıya baktı. Görecek fazla bir şey yoktu: biraz çalılık, geçmekte olan birkaç dağıtım kamyonu.

Kapı açıldı ve Chantal yeniden göründü, bu sefer yalnızdı. "Benim uygun tipte olmadığımı söylediler."

Honey gözlerini kırpıştırdı.

Daha beş dakika bile geçmemişti.

Arabayla tüm Amerika Birleşik Devletleri'ni boydan boya kat etmişlerdi ve bu insanlar Chantal'a beş dakika bile ayırmamışlardı.

Tüm hayalleri eski ve sararmış bir kâğıt gibi paramparça olmuştu. Buraya gelmek için harcadığı, özenle biriktirilmiş parasını düşündü. Umutlarını, planlarını düşündü. Dünya etrafında dönüyordu; olanlar tehlikeli ve kontrolü dışındaydı. Evini kaybedecekti; ailesini bir arada tutmak için yapabileceği bir şey kalmamıştı. Ve onlar Chantal'a beş dakika bile ayırmamışlardı.

"*Hayır!*"

Chantal'ın henüz girdiği kapıdan dışarı fırladı ve koridora doğru koştu. Hiç kimse kendisini böyle itip kakamazdı! Tüm yaşadıklarından sonra bu olmazdı. Biri bunun hesabını vermeliydi!

Chantal onun ismini seslendi, ama Honey koridorun sonunda, üzerlerinde kırmızı ampuller parlayan bir dizi metal kapı görmüştü; kuzeninin sesi bin kilometre uzaktan geliyor gibiydi. Kalbi küt küt atıyordu. Honey kapılara doğru koştu. Tüm gücüyle kapıya yüklendi ve pat diye stüdyoya daldı.

"Sizi aşağılık herifler!"

Yarım düzine kadar kafa ona doğru döndü. Ekipman parçalarının gerisinde, stüdyonun arka tarafında toplanmış erkek ve kadınların yüzleri hayal meyal seçiliyordu. Birkaçı ayakta duruyor, diğerleriyse kahve fincanları ve yemek kaplarıyla dolu bir masanın etrafında, katlanabilir iskemlelerde oturuyorlardı. Eric Dillon duvara dayanmış sigara içiyordu, fakat onun çekiciliği bile Honey'ye yapılan korkunç haksızlığı unutturacak kadar güçlü değildi.

Uzun boylu, sert görünüşlü bir kadın sandalyesinden fırladı. "Hey, bir dakika genç bayan," dedi Honey'ye doğru ilerleyerek, "senin burada işin yok."

"Kuzinimle ben Güney Carolina'dan buraya kadar geldik, sizi rezil herifler,"diye bağırdı Honey, onlara ulaşmak için katlanır bir sandalyeyi iterek kendine yol açarken. "Üç kez lastik patlattık, paramızın çoğunu harcadık ve siz ona beş dakika bile harcamadınız!"

"Güvenliği çağırın," diye emir verdi kadın omzunun üzerinden.

Honey öfkeyle kadına döndü. "Chantal güzel ve tatlı bir kız, ama siz ona sanki iğrenç bir pislikmiş gibi davrandınız..."

Kadın parmağını şıklattı. "Richard, çıkar onu buradan!"

"Sadece Hollywood'un ağababalarından olduğunuz için ona pislikmiş gibi davranacağınızı sanıyorsunuz. Eh, pislik olan sizsiniz, beni duyuyor musunuz? Siz ve burada oturan bütün budalalar."

Birkaç kişi daha ayağa kalktı. Honey onlara döndü, gözleri alev alev yanıyor, boğazı tıkanıyordu.

"Hepiniz cehennemde yanacaksınız. Cehennemin ebedi ateşinde yanacaksınız ve—"

"Richard!" Kadının sesi emrederken havlar gibi çıkıyordu.

Gözlüklü, aşırı kilolu, kızıl saçlı bir adam öne çıkarak Honey'yi kolundan kavradı. " Gidiyorsun."

"Hiç de bile." Honey ayağını geri çekerek adamın incik kemiğine tekme attı, sonra da korunmasız ayak parmaklarının acısıyla nefesi kesildi.

Adam onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek kızı kapıya doğru çekti. "Bu özel bir toplantı. Buraya böyle sorgusuz sualsiz dalamazsın."

Honey, adamın sımsıkı kavrayan parmaklarından kurtulmak için boş yere mücadele etti. "Bırak beni, seni cahil budala! Ben adam öldürdüm! Üç kişi öldürdüm!"

"Güvenliği aradın mı?" Bu yeni bir sesti ve üzerinde gömlek kravat olan, ak saçlı ve otoriter havalı bir adama aitti.

"Onları aradım, Ross," diye cevap verdi başka biri. "Yoldalar, geliyorlar."

Honey sürüklenerek Eric Dillon'ın önünden geçti. Adam, Honey'ye boş gözlerle bakıyordu. Richard adındaki adam onu neredeyse kapıya kadar götürmüştü. Adam hamlaşmış ve güçsüzdü, makul bir kuvveti olan hiç kimseye pek fazla kafa tutabilecek değildi. Fakat Honey çok küçüktü. Keşke daha büyük, daha kuvvetli olsaydı, keşke erkek gibi olsaydı! O zaman ona gösterirdi. Bunların hepsine gösterirdi!

Adama yumruklar attı, bas bas bağırarak bildiği her küfürle onları lanetledi. Evlerinde bekleyenleri, geceleri uyuyacak yatakları olan bu zengin insanlar herkese tepeden bakıyorlardı.

"Bırak kızı gitsin."

Ses Honey'nin arkasından geliyordu. Sert ve yorgun bir sesti, sözcükleri uzatarak, ağır ağır konuşuyordu.

Sert suratlı kadın öfkeyle soluğunu tuttu. "Buradan çıkıncaya kadar olmaz."

Yorgun ses tekrar konuştu. "Bırak onu dedim."

Ross adındaki ak saçlı adam müdahale etti. "Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

"Akıllıca olup olmaması umurumda değil. Richard, çek ellerini onun üzerinden."

Mucizevi bir şekilde, Honey kendisini özgür buldu.

"Buraya gel tatlım*," dedi sert, yorgun ses.

İsmini nereden biliyordu? Honey kurtarıcısına doğru döndü.

Oluk gibi kırışıklar adamın ağzını kaplamıştı ve şapkasının şeridi yüzünden oluşmuş bir güneş yanığı çizgisi, alnını ikiye bölüyordu—çizginin üstünde solgun bir ten, altında güneşe maruz kalmış, bronz bir ten. Adam zayıftı; çarpık bacaklı olduğunu anlamak için yürüyüşünü görmek gerekmiyordu. Honey'nin ilk düşüncesi, onun başında bir fötr şapka ve ağzına yapışmış bir Marlboro ile bir reklam panosunda olması gerektiği olmuştu, sadece, adamın yüzü reklam panoları için fazla yıpranmıştı. Sarı, kahverengi ve kestane rengi karışımı kısa, fırça gibi saçları vardı. Kırklı yaşların başında gibi görünüyordu, fakat ela gözleri milyon yaşında gibiydi.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu Honey.

"Bilmiyorum."

"Bana Honey diye seslendiniz."

"Bu senin adın mı?"

Adamın bakışları müşfikti, bu yüzden Honey başını salladı. "Honey Jane Moon."

"Bak şu işe."

Honey adamın ismiyle ilgili bir espri yapmasını bekledi, adamsa sessizce durarak, onunla ilgili hiçbir şey sormadan, Honey'nin kendisini incelemesine izin verdi. Honey onun kıyafetini beğenmişti: kot kumaşından, eski bir iş gömleği, alelade bir pantolon, çizme; hepsi rahat ve çok kullanılmıştı.

"Buraya gelip biraz benimle konuşmak ister miydin?" dedi bir süre sonra adam. "Bu, soluklanman için sana bir fırsat verecektir."

Honey, o kadar haykırmaktan başının döndüğünü hisset-

*Honey aynı zamanda, tatlım, anlamına gelebilecek bir hitap sözcüğüdür (ç.n.)

meye başlamıştı. Midesi bulanıyor ve ayak parmakları acıyordu.

"Sanırım bu iyi olur."

Adam kendisini açık mavi renk kocaman bir kâğıdın önüne yerleşmiş bir çift sandalyeye doğru götürürken, Honey arkasından gelen alçak sesli mırıltıları duymazdan geldi.

"Buraya oturmaya ne dersin, Honey," dedi adam. "Eğer sakıncası yoksa bu beylerden ikimiz konuşurken kameraları açmalarını rica edeceğim."

Ross isimli adam öne çıktı. "Buna hiç gerek görmüyorum."

Honey'nin kurtarıcısı ona soğuk, acımasız gözlerle baktı. "Bunu haftalardır senin yönteminle yapıyoruz, Ross," dedi sertçe. "Artık sabrım tükendi."

Honey kameralara kuşkuyla baktı. "O kameraları neden çalıştırmak istiyorsunuz? Benim başımı polisle belaya mı sokmaya çalışıyorsunuz?"

Adam kıkır kıkır güldü. "Polisin senden ziyade benim peşimde olması daha büyük bir ihtimal, küçük kız."

"Öyle mi? Neden?"

"Bir süre soruları ben sorsam nasıl olur?" Adam başını eğerek sandalyeleri işaret etti; Honey'yi oturtmamış, ona bunun için bir seçim şansı tanımıştı. Honey adamın gözlerinin derinliklerine baktı, fakat kendisini korkutacak hiçbir şey göremedi, bu nedenle oturdu.

Bu akıllıca bir karar olmuştu, çünkü bacakları onu daha fazla taşıyamayacaktı.

"Bana kaç yaşında olduğunu söyler misin?"

Adam doğrudan konuya girmişti. Honey onu inceledi, niyetini anlamaya ve kendi yerini belirlemeye çalışıyordu, fakat adamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. "On altı," dedi sonunda; bunu kendisini şaşırtan bir şekilde gönül rızasıyla söylemişti.

"On iki veya on üç gibi görünüyorsun."

"Ayrıca bir oğlan çocuğu gibi de görünüyorum, ama değilim."

"Bir oğlana benzediğini düşünmüyorum."

"Öyle mi?"

"I-ıh. Aslında, şirin bir şey olduğunu düşünüyorum."

Honey adama şövenist bir domuz olup olmadığını soramadan adam başka bir soru sormuştu.

"Nerelisin?"

"Güney Carolina, Paxawatchie ilçesi. Silver Gölü Lunaparkı. Kara Şimşek Hız Treni'nin evi. Onu duymuş olmalısınız. Güneydeki en ünlü hız trenidir. Bazıları tüm ülkenin en ünlüsü olduğunu söylüyor."

"Bildiğimi sanmıyorum."

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, tahminime göre artık parktan olmayabilirim. Geçen hafta şerif lunaparkı kapattı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Adamın üzüntüsü o kadar gerçek görünüyordu ki, Honey ona olup bitenlerden bahsetmeye başladı. Adam çok iddiasız olduğu ve kıza, nazik sorularına cevap vermeme seçeneği sunduğu için, Honey odadaki diğer insanları, ışıkları ve kameraları unutmaya başladığını fark etti. Bacaklarını kucağında çaprazlayarak acıyan ayak parmaklarını ovuşturdu ve ona her şeyi anlattı. Earl Enişte'nin ölümünü, *Bobby Lee*'yi ve Bay Disney'in ihanetini. Ona anlatmadığı tek şey Sophie'nin akli durumuydu, çünkü ailesinde deli birinin olduğunu bilmesini istemiyordu.

Bir süre sonra ayak parmaklarının korkunç ağrısı geçmişti, fakat ülke boyunca yaptıkları yolculuğu anlatırken içi yine burulmaya başladı. "Kuzinimi gördünüz mü?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Ona nasıl sadece beş dakika ayırabildiniz? Ona nasıl böyle davranabilirsiniz? Kuzinimin güzel olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Evet, o gerçekten de güzel, bu doğru. Onunla neden gurur duyduğunu anlayabiliyorum."

"Elbette gururlanırım. O güzel ve tatlıdır, hem de çok korkmasına rağmen buraya geldi."

"Çok korkmaktan da beterdi, Honey. Kameranın karşısına bile geçemedi. Televizyon kariyeri herkes için uygun değildir."

"Bunu yapabilirdi," dedi Honey inatla. "İnsanlar kafalarına koyunca her şeyi yapabilirler."

"Hayatını uzun zamandır yumruklarını sallayarak geçiriyorsun, öyle değil mi?"

"Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Sana bakacak kimsen yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Ben kendime bakabilirim. Ayrıca aileme de ben bakıyorum. Bir yerlerde kendimize bir ev bulacağım. Hepimizin birlikte olabileceğimiz bir yer. Ve ayrıca düşkünlük maaşına da muhtaç olmayacağız."

"Bu iyi. Sadaka almayı kimse istemez."

"Ailemi bir arada tutmanın dünyadaki en önemli şey olduğunu düşünüyorum."

Aralarına sessizlik çökmüştü. Işıkların arkasındaki gölgelerde, rastgele bir hareket gördü. Onların böyle hiçbir şey söylemeden, bir akbaba grubu gibi oturup seyretmeleri ürkütücüydü.

"Hiç ağlar mısın, Honey?"

"Ben mi? Asla."

"Neden?"

"Ağlamanın ne faydası var ki?"

"Küçük bir çocukken ağladığına bahse girerim."

"Sadece annem öldükten hemen sonra. O zamandan bu yana, ne zaman zor bir şey olursa, Kara Şimşek'e binerim. Bence bu, hız treninin en iyi yanlarından biri."

"Nasıl oluyor o?"

Honey, trene bindiğinde kendisini Tanrı'ya yakın hissettiğini söylemeyecekti, bu yüzden, "Bir hız treni size umut verir. Hayatın karşınıza çıkardığı en kötü trajedi sırasında bile hız trenine zevkle binebilirsiniz. Hatta biri ölürken bile binebilirsiniz bence," demekle yetindi.

Bir ses kızın dikkatini dağıttı. Kameraların arkasında Eric Dillon'ın bir el darbesiyle metal kapılara vurduğunu ve hızla dışarı çıktığını gördü.

Honey'nin yanında oturan adam ağırlığını bir yandan diğer yanına kaydırdı. "Senden benim için bir şey yapmanı rica edeceğim Honey ve bunun çok zor olacağını sanmıyorum. Benim görüşüme göre, buradaki insanlar sana bir iyilik borçlular. Tüm bu yolu onları görmek için geldiniz, en azından seni ve kuzinini birkaç geceliğine iyi bir otele yerleştirebilirler. Bol yiyecek ve size hizmet edecek insanlar olacak. Ve her şeyi onlar ödeyecek."

Honey ona kuşkuyla baktı. "Buradaki insanlar benim bozuk et üzerindeki bir kurtçuktan daha iyi bir şey olduğumu düşünmüyorlar. Chantal'la benim süslü püslü bir otelde kalmamızı neden sağlasınlar?"

"Çünkü onlara bunu yapmalarını ben söyleyeceğim."

Adamın kendinden eminliği, Honey'yi gıpta ve hayranlıkla doldurmuştu. Bir gün onun gibi güçlü olmak, insanlara söylediklerini yaptırmak istiyordu. Adamın teklifi üzerinde düşündü ve bir terslik göremedi. Ayrıca, biraz iyi yemek yemeden ve gece uyumadan Güney Carolina'ya dönmek için tekrar direksiyon başına geçebileceğini sanmıyordu. Parasının tükenmiş olması da cabasıydı.

"Tamam. Kalacağım. Fakat sadece gitmeye hazır olduğuma karar verinceye kadar."

Adam başını sallayınca herkes aynı anda hareket etmeye başladı. Stüdyonun arka tarafından fısıldaşmalar duyuluyordu ve sonra başlangıçta Chantal'ı seçmelere almış olan bitkin görünümlü asistan öne çıktı. Kendisini Maria olarak tanıştırdıktan sonra, Honey'ye bir otele yerleşme konusunda yardım edeceğini söyledi. Maria stüdyodaki bazı başka kişileri gösterdi. Sert yüzlü kadın oyuncu direktörüydü ve Maria'nın da patronuydu. Üzerinde takım elbise ve kravat olan ak saçlı adam Ross Bachardy'di; yapımcılardan biriydi.

Maria, kızı stüdyo kapılarına doğru götürdü. Son anda, Honey kendisini kurtaran adama seslenmek üzere geri döndü.

"Her şeyden habersiz değilim, biliyorsunuz. Gözüme çarpar çarpmaz sizi tanıdım. Kim olduğunuzu iyi biliyorum."

Dash Coogan başını salladı. "Bunu anlamıştım."

***

Kapılar Maria ve Honey'nin arkasından kapanınca, Ross Bachardy klasörünü bıraktı ve sandalyesinden fırladı. "Konuşmamız lazım, Dash. Hadi benim ofisime gidelim."

Dash açılmamış LifeSavers naneli şeker paketini bulunca kadar ceplerini yokladı. Ross'un peşinde yan kapıdan stüdyoyu terk ederken, şekerlemenin üzerindeki kırmızı şeridi çekerek gümüş folyoyu soydu. Bir park alanından geçtiler, prodüksiyon ofisleri ve kurgu odalarının bulunduğu sıvalı, alçak bir binaya girdiler. Ross Bachardy'nin dar koridorun sonundaki dağınık ofisi, çerçevelenmiş takdirnamelerin yanı sıra, yirmi yılı aşkın süredir televizyon yapımcısı olan adamın birlikte çalıştığı aktörler tarafından imzalanmış fotoğraflarla süslenmişti. Masasının üzerinde yarıya kadar fasulye şeklinde yumuşak şekerle dolu kesme camdan bir buz kovası duruyordu.

"Çizgiyi aştın, Dash."

Dash ağzına bir LifeSavers attı. "Bana öyle geliyor ki, bu dizi doğruca çöpe gittiğine göre, formaliteler için fazla endişelenmene gerek yok."

"Çöpe falan gitmiyor."

"Bir zeka küpü olmayabilirim, Ross, ama okuyabiliyorum ve bana harika olacağını söylediğin ilk senaryo şimdiye kadar gördüğüm en kepaze saçmalık. Benim karakterimle Eleanor'un arasındaki ilişki düpedüz aptalca. İkisi neden evlenmeli? Ayrıca tek problem bu da değil. Islak tuvalet kâğıdı bile Celeste denen o kızdan daha ilginçtir. Kendilerine yazar diyen insanların gerçekten böyle bir şey üretmeleri inanılmaz."

"Ön taslakla çalışıyoruz," dedi Ross kendini savunarak. "Böyle şeyler başlangıçta daima biraz kaba olur. Yeni uyarlaması çok daha iyi olacak."

Ross'un güvenceleri kendi kulağına bile boş geliyordu. Küçük bara doğru yürüdü ve bir şişe Kanada Kulüp viskisi çıkardı. Fazla içen biri değildi ve günün bu kadar erken saatinde kesinlikle içmezdi, fakat problemli televizyon dizisi yüzünden yaşadığı gerginlik sinirlerini gererek, onu kırılma noktasına getirmişti. Kiminle birlikte olduğunu hatırlamadan önce bardağa bir miktar içki koymuştu bile. Durumu hatırlayınca bardağı hemen bıraktı.

"Ah, Tanrım. Özür dilerim, Dash. Düşünemedim."

Dash birkaç saniye boyunca viski şişesini inceledikten sonra LifeSavers paketini gömleğinin cebine tıkıştırdı. "Benim yanımda içebilirsin. Yaklaşık altı yıldır içmiyorum; elinden kapmam, merak etme."

Ross bir yudum aldı, fakat açık bir şekilde rahatsızdı. Dash Coogan'ın alkolle mücadelesi, üç evliliği ve ABD Gelir İdaresi'yle olan savaşı kadar meşhurdu.

Teknisyenlerden biri ofise başını uzattı. "Bu video kasetle ne yapmamı istiyorsunuz? Bay Coogan ve çocuğunki."

Dash kapının yakınındaydı ve kaseti o aldı. "Onu bana verebilirsin."

Teknisyen gözden kayboldu. Dash kasete baktı. "İşte senin hikâyen burada yatıyor," dedi usulca. "Tam burada. Kız ve ben."

"Bu çok saçma. O çocuğu kullanacak olursak, ortaya tamamen farklı bir program çıkar."

"Orası kesin. O zaman şimdi olduğu gibi berbat bir saçmalık olmayabilir." Kaseti Ross'un masasına attı. "Bu küçük kız bizim aradığımız şey, baştan beri eksik olan unsur. Kız bu programın itici gücü olacak."

"Tanrı aşkına, Celeste on sekiz yaşında ve güzel olmalı. Senin kız kaç yaşındayım diyor bilmem ama on ikisinden fazla görünmüyor ve kesinlikle hiç güzel değil."

"Güzel olmayabilir, ama kişiliğinde kusur bulamazsın."

"Onun Eric Dillon'ın karakteriyle yaşayacağı aşk, olay örgüsünün büyük bir kısmını oluşturuyor. Dillon'a uygun bir hanımefendi gibi davranması imkânsız."

Genç aktörün adının geçtiği yerde Coogan'ın dudakları bükülmüştü. Dillon'dan hoşlanmaması bir sır değildi, Ross konuyu açtığı için pişman olmuştu.

"Bu da seninle benim ayrıldığımız başka bir nokta," dedi Dash. "Saygın birini çalıştırmak yerine, kendine öfke krizleri geçirme ve sorun çıkarma yeteneği olan güzel bir çocuk bulmalısın, değil mi?"

Ofise girdiklerinden bu yana Ross ilk kez sağlam bir nokta yakaladığını hissediyordu. "O güzel çocuk bu şehrin yıllardır gördüğü en iyi genç aktör. O kadroya katılıncaya kadar *Kader*, kanalın en düşük izlenme oranına sahip pembe dizisiydi ve altı ay içinde bir numaraya çıktı."

"Evet, birkaç kez izledim. Bütün yaptığı etrafta gömleksiz dolanmak."

"Ve bu programda da gömleğini çıkaracak. Onun cinsel cazibesinden faydalanmamak aptallık olur. Fakat bunu onun yeteneğiyle karıştırma. Çarpıcı, azimli ve yapabileceklerini kullanmaya daha yeni başlıyor."

"Eğer o kadar yetenekliyse, benim kızımı oynamak için kiralamaya çalıştığımız Teksas'lı iç çamaşırı modellerinden biriyle oynaşmaktan daha zorlu bir rolün üstesinden gelmeli."

"Dizinin konsepti—"

"O konsept işe yaramaz. O ikinci evlilikle alakalı şapşal hikâye tam bir saçmalık, çünkü her şeyden önce seyirci burnu büyük şehirli bir kadın ve bir kovboyun neden evlendiğini asla anlamayacak. Ve dünyadaki hiç kimse seçmelerde aldığımız o güzellik kraliçelerinin benim kızım olduğuna inanmayacaktır. Sen de benim kadar biliyorsun ki ben Lawrence Olivier değilim. Ekranda kendimi oynuyorum. İnsanlar bunu bekliyor. O kızlar ve ben birbirimize uymuyoruz."

"Dash, daha çocuğa tek bir satır bile okutmadık. Bak, eğer sen bu konuda ciddiysen, yarın onu buraya getirteceğim ve ikiniz Dash ve Celeste arasındaki ilk sahneyi yapabilirsiniz. O zaman tüm bu fikrin ne kadar saçma olduğunu görürsün."

"Bunu hâlâ anlamadın, değil mi, Ross? O ilk sahneyi okumayacağız. O parça bir rezalet. O küçük kız Celeste'i oynamayacak. O kendisini oynayacak. Honey'yi oynayacak."

"Bu, dizinin konseptini tamamen alt üst eder!"

"Konsept dediğin tam bir saçmalık."

"O kız bir anda ortaya çıktı ve onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yarı çocuk, yarı kumandan olduğunu biliyoruz. Gerçek yaşından yıllarca küçük ve onlarca yıl büyük olduğunu, bunların aynı anda olduğunu biliyoruz."

"Tanrı aşkına, o bir aktris değil. "

"Olmayabilir, ama gözlerimin içine bak ve kızın benimle yaptığı sohbeti izlerken heyecan hissetmediğini söyle."

Ross, adamı yatıştırmak amacıyla elini ileri uzattı. "Tamam, şu kız çok ilginç bir karakter. Bu konuda sana hak veriyorum. Ve hatta daha da ileri giderek ikinizin bazı ilginç anlar geçirdiğinizi de kabul edeceğim. Fakat *Dash Coogan Show* bu değil ki. Senin ve Liz'in neredeyse yetişmiş çocukları olan yeni evliler olduğunuz varsayılıyor. Bak, Dash, ikimiz de biliyoruz ki ilk senaryo umduğumuz gibi çıkmadı, fakat eminim iyileşecek. Ve baştaki senaryo harika olmasa bile, program izlenecek, çünkü insanlar seni görmek istiyor. Amerika seni seviyor. Sen en iyisin Dash. Hep öyle oldun ve bunu hiçbir şey değiştirmeyecek."

"Evet. Bu doğru. Hiç kimse Dash Coogan'ı benim gibi oynayamaz. Şimdi bu yaşlı oğlanı pohpohlamaya son vermeye ve senin o yüksek ücretli yazarlarına o kaseti seyrettirmeye ne dersin? Geçmiş performanslarına bakılırsa, göründüklerinden kadar aptal değiller. Onlara yeni bir konseptle ortaya çıkmaları için kırk sekiz saat mühlet ver."

"Bu geç tarihte programın konseptini değiştiremeyiz!"

"Neden olmasın? Çekimlere başlamamıza daha çok var. Setlerin ve yerlerin değişmesi gerekmiyor. Sadece bir deneyelim. Ve bunu yaparken onlara gülme efektlerini unutmalarını söyle."

"Tanrı aşkına, bu bir komedi dizisi!"

"O zaman komikleştirin."

"Zaten komik," dedi Ross kendini savunarak. "Pek çok kişi oldukça komik olduğunu düşünüyor."

Dash sesinde üzüntüyle konuştu. "Komik değil, ayrıca samimi de değil. Yazarlarına bu sefer biraz içten olmalarını söylemeye ne dersin?

Dash ofisten çıkarken Ross onun arkasından baktı. Aktör, işini yapması, ama detayları göz ardı etmesiyle ünlüydü. Dash Coogan'ın bir senaryo için endişelendiğini hiç duymamıştı.

Ross düşünceli bir halde, içkisinden büyük bir yudum aldı.

Belki de Dash'in bu projeyle diğerlerine nazaran daha fazla ilgilenmesi tuhaf değildi. Yaşadığı zor hayat aktörün yüzünde, daha kırk yaşında bile olmadığı gerçeğini gizleyen bir tahribat bırakmıştı. O ayrıca 1900'lerin başında William S. Hart ve Tom Mix'le başlayan, gururlu film kovboyları neslinin sonuncusuydu. Ellilerde Coop ve Duke'la, sonra da yetmişlerde zamana uyarak alaycı bir şekilde gelişen Eastwood spagetti kovboy filmleriyle, ihtişamla parlayan bir nesil. Dash Coogan artık çağ dışı kalmıştı. Amerikan kovboy filmlerinin son kahramanı, bir efsane için çok küçük bir ekrana sığmaya çalıştığı seksenlerde sıkışmıştı. Korkmaya başlamasında şaşılacak bir şey yoktu.

Berpol

4

Eric Dillon kadın fantezilerinin başkahramanıydı. Karanlık, somurtkan ve muhteşemdi; Heathcliff'in ışık hızına ulaşarak, zaman yolculuğuyla nükleer çağa gelmiş haliydi. Los Angeles'ın yeni gece kulübü Auto Plant'i tıka basa dolduran kalabalığın arasından iki dublörün peşinde geçerken insanlar ona bakıyorlardı. Sarışın dublörler, parlak tebessümleri ve parti delisi tavırlarıyla dikkat çekerken, Eric sert ve soğuktu. Siyah yırtık bir tişörtün üzerine spor bir ceket ve soluk kot pantolon giymişti. Saçları geriye taranmıştı ve turkuaz gözlerini kısarak, bu kadar genç biri için fazlasıyla gerçek bir alaycılıkla dünyayı izliyordu.

Hem göğüslerini hem de bacaklarını gösteren kısa bir iş önlüğü giymiş ve kask takmış, görevi yer göstermek olan hostes kadın, onları bir masaya götürdü. Kızın bakışından genç adamı tanıdığı belliydi, fakat Eric yerine yerleşinceye kadar hiçbir şey söylemedi.

"*Kader* benim en sevdiğim dizi ve senin en iyisi olduğunu düşünüyorum, Eric."

"Teşekkür ederim." Bu gece Scotty ve Tom'la birlikte çıkmaya nasıl ikna olduğunu merak ediyordu. Böylesi et pazarlarından nefret ediyordu ve dublörlerinin ikisine de bayıldığı söylenemezdi.

"Ben gün içinde UCLA Üniversitesi'ne gidiyorum," dedi

onlara masalarını gösteren kız, "ve bütün derslerimi diziyi kaçırmayacak şekilde ayarlıyorum."

"Ciddi misin?" Eric gözlerini pistteki dansçılara çevirdi. Buna benzer cümleleri daha önce düzinelerce kez duymuştu. Bazen UCLA Üniversitesi'nin öğleden sonra saat bir ve iki arası neden ders vermek zahmetine girdiğini merak ediyordu.

"*Kader*'den ayrılacağınıza inanamıyorum," diye somurttu kız; yüzü çocuksuydu ve profesyonelce uygulanan makyaj katmanının altında şaşırtıcı bir şekilde masumdu. "Bu her şeyi berbat edecek."

"Dizinin kadrosu harika. Beni özlemeyeceksin bile." Kadro en iyimser görüşle vasattı; çoğu, mesleklerine replikelerini öğrenecek kadar bile saygı duymayan, bir demet modası geçmiş özentiden oluşuyordu.

Hostes oyalanmak için bahane arıyordu. Adama sırtını döndü ve Tom'a anlamsız bir şeyler söyledi. Kızın her şeyi gözler önüne seren kıyafetine rağmen, onda adamı çeken hayat dolu bir tazelik vardı, fakat bir sigara yakarken, Eric bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Masumlara hiçbir zaman bulaşmazdı. Kendisi sadece yirmi üçünde olmasına rağmen, hevesli gözleri ve yufka yürekleri olan savunmasız varlıkları incittiğini uzun zaman önce öğrenmişti, bu yüzden onlardan uzak duruyordu.

Hostes ayrılırken, dirseğinin dibinde mantar gibi bir garson kız türemişti. "Hey, Bay Dillon. Benim masama düştüğünüze inanamıyorum. Geçen hafta da Sylvester Stallone vardı."

"Hoppala."

"Peki nasıldı?" diye sordu Scotty. Dublör, film yıldızlarına dair dedikoduları başka insanların pul koleksiyonu yapması gibi toplardı. Aylardır Stallone üzerinde çalışıyordu.

"Ah, gerçekten çok hoş biri. Hem bana elli dolar bahşiş bıraktı."

Scotty güldü ve büyük sarışın başını hayranlıkla salladı.

"Sanırım maddi gücü bunu karşılayabilir. Sly süper bir tip." Eric bir bira ısmarladı. Vücuduna, ona zarar vermeyecek kadar fazla önem veriyordu ve dışarı çıktığı zaman asla iki bardaktan fazlasını içmezdi. Uyuşturucu da kullanmıyordu. Mesleğindeki başka pek çok kişi gibi sönmüş bir zombi haline gelmeyi reddediyordu. Tek kötü alışkanlığı sigaraydı ve her şey yoluna girer girmez bu alışkanlıktan da kurtulacaktı.

Sonraki birkaç saat boyunca eğlenmeye çalıştı. Oradaki kızlardan çoğu onunla tanışmak istiyordu, fakat o görünmez Girmek Yasak ifadesini takındığı için sadece en saldırgan olanlar adamı rahatsız edebildiler. Saçı fönlü adam ona saf olduğunu garanti ederek kokain teklif etti, ama Eric adama defolup gitmesini söyledi.

O ve Tom metal dolaplar ve kontrol saatlerinin sıralandığı bir girintide bilardo oynarken Eric'in yanına büyük göğüslü parlak mavi elbiseli bir sarışın sokuldu. Bunun kendi tarzında bir kadın olduğunu hemen anlamıştı—dolgun ve göz alıcıydı, adamdan dört beş yaş daha büyüktü, kaliteli makyajı ve tecrübeli gözleri vardı. Dayanıklılardandı. Kadın bilardo masasına yaklaşırken, Eric Scotty ve Tom'un kendisini bu gece onlarla gelmeye ikna etmesine neden izin verdiğini hatırladı. Biriyle yatmak istiyordu.

"Merhaba." Kadın bakışlarını Eric'in alnına düşen kara bukleden kot pantolonunun ağına kadar yukardan aşağı dolaştırdı. "Benim adım Cindy. Büyük bir hayranınım."

Eric sigarasını ağzının köşesine sıkıştırdı ve dumanların arasından ona baktı. "Öyle mi?"

"*Büyük* bir hayran. Arkadaşlarımla imzanı almak konusunda iddiaya girdik."

Bilardo istekasına tebeşir sürdü. "Ve iddia kaybedecek bir kız değilsin, öyle değil mi?"

"Asla."

İstekasını bıraktı ve kızın uzattığı kalın keçeli kalemi aldıktan sonra onun imza için bir kâğıt parçası vermesini bekledi. Bunun yerine kız ağır ağır ona yaklaştı ve mavi elbisesinin askısını kaydırarak imzalaması için omzunu açtı.

Eric, kızın ortaya çıkardığı tenine kalemin ucunu hafifçe sürttü. "Eğer vücudunu imzalayacaksam omuzdan daha ilginç bir yeri imzalamama ne dersin?"

"Belki utanırım."

"Buna neden inanmıyorum acaba?"

Kız elbisesinin askısını kaldırma zahmetine girmeden kalçasını bilardo masasına dayadı ve Eric'in *7-Up* bardağını aldı. Bir yudum içti ve alkolsüz olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu.

"Tanıdığım bir kız seninle yattığını söylüyor."

"Olabilir." Sigarasını bir fiskeyle yere attı ve ezerek söndürdü.

"Çok fazla kızla mı yatıyorsun?"

"Televizyon izlemekten iyidir." Gözü, kızın göğüslerine kaydı. "Ee, imzamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Kız, bardağı geri koyarken içindeki buzlar tıkırdadı. "Tabi. Neden olmasın?" Sırıtarak midesinin üzerine döndü ve ona kalçalarını sundu. "Bunlara değer mi peki?"

Scotty ve Tom kişneverek güldüler.

Eric bir an tereddüt ettikten sonra istekasını masaya bıraktı. Canı cehenneme, eğer kız aldırmıyorsa, o da aldırmazdı. "Kesinlikle buna değer."

Kızın eteğini yukarı iterek şeffaf mavi külotunu ortaya çıkardı. Bir eliyle külotu kızın kalçasına kadar sıyırdı ve kalemin kapağını açtı. Yan masadaki bilardo oyuncuları olup biteni fark ettiler ve seyretmek için durdular. Eric, koyu renk kalemle kızın kalçasına imzasını attı—sağ tarafa 'Eric' sol tarafa 'Dillon' yazdı.

"İkinci bir ismin olmaması çok kötü," dedi Scotty pis pis sırıtarak.

Eric bardağını alarak bir yudum içti. Kız kıpırdamamıştı. Eric de ona bakmaya devam etti. Bardağın dışında yoğunlaşan su kızın bedenine damladı, damla yuvarlak eğimden süzüldü ve vadide kayboldu. Eric'in vücudu ani bir soğukla ürperdi ve sertleştiğini hissetti.

Kızın poposuna hafifçe vurdu ve işaret parmağını kızın külotuna takarak yukarı çekti. "Buradan çıkmaya ne dersin, Cindy?"

Bardağını Tom'a verdi, Scotty'nin avucuna birkaç yirmilik sıkıştırdı ve çıkışa yöneldi. Arkasına dönüp kızın kendisini izleyip izlemediğine bakmak aklına bile gelmemişti. Her zaman izlerlerdi.

***

"Seninle gelmeme izin ver, Eric. Lütfen."

"Gerçekçi ol bücür."

"Ama, Eric, seninle gelmek istiyorum. Burası çok sıkıcı."

"Susam Sokağı'nı kaçıracaksın."

"Susam Sokağı'nı çocukluğumdan beri seyretmiyorum, seni akılsız."

"Yani ne kadar zamandır, Jase? İki hafta mı?"

"Sadece sen on beş, bense on yaşında olduğum için benden güçlü olduğunu düşünüyorsun. Hadi, Eric. Lütfen, Eric. Lütfen."

Eric gözlerini açtı. Yastığı terden sırılsıklamdı ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nefes almaya çalıştı.

Jason. Ah, Tanrım, Jase, üzgünüm.

Göğsünün üstündeki çarşaf yapış yapış olmuştu. En azından rüya daha da kötüleşmeden, o korkunç çığlığı duymadan önce uyanmıştı.

Yatağın içinde oturdu, ışığı yaktı ve sigarasını aradı. Yanındaki kadın kıpırdandı.

"Eric?"

Kadının kim olduğunu bir an hatırlayamadı. Sonra anımsadı. Poposu imzalı piliç. Ayaklarını yataktan sallandırarak titreyen ellerle sigarasını yaktı ve dumanı ciğerlerine doldurdu. "Çık git buradan."

"Ne?"

"Çık dedim."

"Saat sabahın üçü."

"Araban var."

"Fakat, Eric—"

"Defol!"

Kız yataktan fırlayarak elbiselerini kaptı. Çekiştirerek elbiselerinin içine girdikten sonra kapıya doğru yürüdü. "Şunu bil ki sen gerçek bir pisliksin. Ve iyi düzüşemiyorsun bile."

Kapı, kızın arkasından çarpılarak kapanınca, Eric tekrar yastığına gömüldü. Sigarasından bir fırt daha çekerek gözlerini tavana dikti. Eğer Jase hâlâ hayatta olsaydı, şimdi on yedi yaşında olacaktı. Eric tombul kısa bacakları, yuvarlak yüzü ve akademisyen gözlükleriyle üvey kardeşinin ergen halini hayal etmeye çalıştı. Güneşin ağabeyinin üzerine doğduğunu sanan, sakar, asosyal, yufka yürekli Jase. Tanrım, o çocuğu ne kadar çok sevmişti. Şimdiye dek hiç kimseyi sevmediği kadar.

Sesler geri dönmüştü. Hiçbir zaman uzaklaşmayan sesler.

"Babamın arabasını alacaksın, öyle değil mi?"

"Sen kendi işine bak, geri zekâlı."

"Bunu yapmamalısın, Eric. Babam fark ederse, ehliyet almana asla izin vermez."

"Fark etmeyecek. Birisi ona söylemedikçe öğrenemez."

"Beni de götür, o zaman söylemem. Söz veriyorum."

"Zaten söylemeyeceksin. Çünkü eğer söylersen, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Yalancı. Bunu yapacağını hep söylüyorsun, ama hiç yapmıyorsun."

Eric gözlerini sımsıkı kapadı. Sadece onu biraz daha sert biri yapmak için Jase'i boyunduruğa alarak kafasını kıstırmasını ve onu incitmemeye çalışarak, ovuşturup Hollanda masajı yapmasını hatırladı—onu gerçekten incitmemeye daima çok dikkat ederdi. Jason'ın annesi olan Eric'in üvey annesi Elaine, ona çok korumacı davranıyordu. Bu, Eric'in küçük kemirgen için endişelenmesine yol açıyordu. Jason diğer çocukların otomotikman sataşacakları tipte bir çocuktu ve onlar nerede duracaklarını bilmezlerdi, tıpkı Eric'in yaptığı gibi. Eric bazen Jason'a sataştıkları için hepsini eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordu, ama bunu hiç yapmamıştı, çünkü bunun üvey kardeşinin durumunu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

"Pekâlâ bücür. Fakat bu akşam seni götürürsem, önümüzdeki iki ay boyunca başının etini yemeyeceğine bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum. Söz, Eric."

Ve böylece onu götürmüştü. Jason'ın babasının Porsche 911'ine, daha on beş yaşında olduğu için kendisine yasak olan arabanın yolcu koltuğuna oturmasına izin vermişti. Araba deneyimsiz bir sürücünün kullanması için fazla güçlüydü.

On beş yaşın tasasızlığıyla, çalıntı araba gezisi için Philadelphia banliyösündeki modaya uygun şık evlerinin araba yolundan çıkmıştı. Babası iş nedeniyle gece Manhattan'da olacaktı ve üvey annesi arkadaşlarıyla briç oynuyordu. İkisinin de fark etmesinden endişe etmiyordu. Yağmaya başlayan sulu sepkenden de endişelenmemişti. Ölmekten endişe duymamıştı. On beşinde, o ölümsüzdü.

Fakat asosyal püsküllü bela erkek kardeşi çok daha kırılgan çıkmıştı.

Eric, Schuylkill Nehri boyunca uzanan yoldaki bir virajda arabanın kontrolünü kaybetti. Beton bir köprü ayağına çarpınca Porsche topaç gibi dönmüştü. Eric—emniyet kemeri takmayacak kadar serinkanlı—çarpma anında serbest kalmış, fakat yasalara uyan Jason tutsak kalmıştı. Hızla ölmüştü, ama yeterince hızlı olmamıştı. Eric onun çığlığını duymuştu.

Eric'in gözlerinden akan yaşlar, kulaklarının içine doğru kayıyordu. *Jase, üzgünüm. Keşke ben olsaydım, Jase. Keşke senin yerine ben ölseydim.*

***

Liz Castleberry'nin gardırop düzenlemesi planladığından uzun sürmüştü. Sonuç itibariyle, stüdyonun kostüm atölyesinden koridora çıkarken gittiği yere bakmak yerine saatine bakıyordu. Tam kapı aralığını aşmıştı ki sert bir şeye çarptığını fark etti.

Hafif bir nida salıverdi. "Ah, üzgünüm. Özür dilerim. Ben—" Gözlerini kaldırdı ve karşısında duran adamı görünce özrü sönüp kayboldu.

"Lizzie?"

Onun yavaş, derinden şivesi Liz'i geçmişe doğru çekerek her yanını sarmıştı. Hollywood, dışarıdan gelenlerin düşündüğü kadar ufak bir yer değildi. Onunla konuşmayalı on yedi yıldan fazla olmuştu. Gözlerini kaldırırken Hollywood'a güzel bir yüz ve Vassar'dan gıcır gıcır bir diplomayla geldiği 1962 yılına hızla geri dönmenin başını döndürdüğünü hissetti. Hazırlıksız yakalandığı için ağzından beklenmedik sözler çıkıyordu.

"Merhaba, Randy."

Randy güldü. "Hollywood'da bana biri böyle demeyeli çok uzun zaman oldu. Başka hiç kimse hatırlamıyor."

Bir an birbirlerini süzdüler. O günlerin Randolph Dashwell Coogan'ından, tanıştıkları zaman dublör olarak çalışan ve Connecticut'lı iyi yetişmiş genç bir kadın için son derece tehlikeli olan, Oklahoma'dan gelmiş genç vahşi rodeo binicisinden çok az şey kalmıştı. Sırım gibi kumral saçları o zamankinden daha kısaydı. Vücudu hâlâ dimdik ve ince olmasına rağmen, geçen zaman yüzündeki sert satıhlarda acımasız çizgiler oymuştu.

Dash'in bakışları onunki kadar ciddi değildi; adam sıcacık bir hayranlıkla bakıyordu. "Çok güzel görünüyorsun, Liz. O yeşil gözler her zamanki gibi çok güzel. Ross, Eleanor rolünü senin oynayacağını söylediği zaman gerçekten mutlu oldum. Tüm bu yıllardan sonra birlikte çalışmak harika olacak."

Liz kavisli kaşını kaldırdı. "Sen de benim okuduğum senaryoyu mu okudun?"

"Berbat bir saçmalık, öyle değil mi? Fakat dün ilginç bir şey oldu. Birkaç değişiklik görebiliriz."

"Soluğum kesilmeyecek."

"İşi neden aldın?"

"Münasebetsiz bir soru hayatım. Dedikleri gibi, ben belli

bir yaşa geldim. İş bulmak eskisi kadar kolay değil ama benim zevklerim her zamanki kadar pahalı."

"Hatırladığıma göre benimle aynı yaştasın."

"Jimmy Caan ve Nick Nolte'yle de tam aynı yaştayım. Fakat siz hepiniz kırk yaşında ekranda küçük tatlı genç kızlarla vur patlasın çal oynasın eğlenirken ben ancak anne rolü bulabiliyorum."

Son sözü öylesine hoşnutsuzlukla söylemişti ki, Dash güldü. "Sen şimdiye kadar gördüğüm annelere hiç benzemiyorsun."

Liz gülümsedi. Yaşından ve bunun kariyer hayatında yarattığı problemlerden yakınmasına rağmen, kırkında olmaktan tam anlamıyla şikâyetçi sayılmazdı. Uzun saçları her zaman olduğu gibi canlı kızıl kahve tonundaydı ve onu meşhur eden yeşil gözleri hâlâ parıldıyordu. Kilo almamıştı ve cildi sadece göz kenarlarında hafifçe kırışmaya başlamıştı. Kırk yaşında olmanın avantajları vardı. Hayattan ne istediğini bilecek yaştaydı—Malibu sahillerinde evi olacak, sevdiği güzel elbiseleri alacak ve en sevdiği hayır kurumu Humane Society'ye cömertçe bağış yapacak kadar para. Gündüzleri Golden Retriever cinsi köpeği Mitzi ona arkadaşlık ediyor, gece heyecanları için de birçok çekici erkek kapısını çalıyordu. Yaşamından gerçekten keyif alıyordu, pek çok arkadaşı bunu söyleyemezdi.

"Ailen nasıl?" diye sordu Liz.

"Hangisi?"

Liz bir kez daha gülümsedi. Dash'in kendisini geri planda tutmasından hep hoşlanmıştı. "Birini seç."

"Eh, son karım Barbara'yla birkaç yıl önce ayrıldığımızı okumuş olmalısın. Ama onun durumu gerçekten iyi. Denver'li bir bankacıyla evli. Ara sıra hâlâ buluşuyoruz. Ve Marietta da, San Diego'da bir aerobik stüdyo zinciri kurdu. Daima iyi bir iş kafası vardı."

"Sanırım bunu okuduğumu hatırlıyorum. Seni yıllarca mahkeme kapılarında süründürmüştü, öyle değil mi?"

"Mahkemeye, altı ay önce Milli Gelirler İdaresi'ni üstüme saldırtması kadar aldırmamıştım. O piç kurularının hiç mizah anlayışları yok."

Dash'e âşık olmasından bu yana on yedi yıl geçmişti ve artık kovboy cazibesine o kadar kolay kanmıyordu. Dash Coogan karmaşık bir adamdı. Onu nazik, özverili bir âşık, para konusunda fazlasıyla eli açık, fakat kendisiyle alakalı hiçbir şeyi paylaşamayan biri olarak hatırlıyordu. Oynadığı kovboy filmi kahramanları gibi, o da yalnızlığı seven biriydi; özel hayatının önüne görünmez duvarlar çeken, gerçekten tanımanın mümkün olmadığı bir erkekti.

"Çocuklarım gerçekten iyi durumdalar," diye devam etti. "Josh'un Oklahoma Üniversite'sinde üçüncü yılı; Meredith de Oral Roberts'de birinci sınıf öğrencisi olacak."

"Ya Wanda?" Bunca yıl sonra sesinde hâlâ hafif bir acı vardı. Dash Tulsa'da gizlediği bir karısı ve iki çocuğu olduğunu söylemeden önce o ve Dash yatakta birlikte birkaç hafta geçirmişlerdi. Başka bir kadının kocasıyla birlikte olma konusunda kendi kendine çok düşünmüş ve bu da ilişkinin sonu olmuştu. Fakat Dash Coogan, etkisinden kolay kolay kurtulabileceği bir erkek değildi ve hayatını yeniden düzene sokması aylar sürmüştü, ki bu konuda onu hiçbir zaman tam olarak affetmemişti.

"Wanda iyi. Hep aynı."

Liz, dört numaralı eşin ufukta görünüp görünmediğini merak etti. Ayrıca dizi başarılı olmazsa, Dash'in ne yapacağını da merak ediyordu. Dash'in dizide rol almayı sadece vergi borcunu ödemek için yaptığı anlaşma nedeniyle kabul ettiğini herkes biliyordu. Eğer bir seçim şansı olsaydı, Dash'in çiftlikte atlarıyla kalacağından hiç kuşkusu yoktu.

Kendisinin daha genç bir versiyonu bu sorulardan bazılarını sorabilirdi, ama olgun Liz karman çorman kişisel ilişkilere girmeden hayatı takdir etmeyi öğrenmişti, bu yüzden saatine bakma numarası yaptı. "Ah, hayatım. Masözümle randevuma geç kaldım ve selülitlerim bunun olmasından nefret ediyor."

Dash güldü. "Sen ve ikinci Bayan Coogan iyi anlaşırdınız. Her ikiniz de şu formda olma konularından keyif alıyorsunuz ve ikiniz de göründüğünüzden daha akıllısınız. Tabii Marietta'nın diploması hayat okulundan geliyor, seninkiyse Harvard veya ona benzer bir yerden, öyle değil mi?"

"Vassar, hayatım." Gülerek adama el salladı.

Dash sırıttı ve kostüm odasına girerek gözden kayboldu.

Birkaç saat sonra, sahil evinin terasındaki masaya buzlu bitki çayı ve küçük bir tabak hindiba salatası taşırken, Liz hâlâ Dash'i düşündüğünü fark etti. Golden Retriever cinsi köpeği Mitzi, onun peşinden gelerek ayaklarının dibine oturuverdi. Liz çayını yudumlarken, Dash'in hayran olacak ne kadar çok yönü olduğunu düşünüyordu.

Alkolizme karşı ciddi bir savaş vermiş ve bundan galip çıkmıştı. Fakat iyileşmesini hafife almış gibi görünmüyordu ve yıllar içinde Liz onun başka alkoliklere yardım etmesiyle alakalı hikâyeler duymuştu.

Çapkınlığı olmasa, beyaz kahraman şapkasının ona mükemmel bir şekilde uyacağını düşündü.

Dash pek çok bakımdan iflah olmaz bir hovardaydı ve söylentilere inanacak olursa, yıllar içinde pek değişmemişti. Davranışlarında çapkınca hiçbir şey olmamıştı. Hatta durum bunun tersiydi. Onun kadınların yanındayken utangaç olduğunu, hiçbir zaman direkt olarak kur yapmadığını veya dikkatlerini çekmeye çalışmadığını hatırladı. Kişisel tarihçesini yeniden yazacak olsa, saldırgan olanın, ilk filminin setinde daha tanıştırıldıkları anda Dash'e göz koyanın kendisi olduğunu biliyordu. Yıllar içinde pek çok kadına da olacağı gibi, onun sessiz, eski moda nezaketi ve derin koruma duygusuyla daha da karşı konulmaz hale gelen güçlü erkekliğine kapılmıştı.

Hayır, Dash'in kusuru zamparalığı değil, iradesizliği olmuştu. Bir evlilik yüzüğü bile takıyor olsa, çekici bir kadına hayır diyememesi olmuştu.

Öğleden sonra hava sıcak ve esintiliydi, bitişikteki evden hafif bir müzik sesi geliyordu. Liz, terasında bir şemsiyenin altında birkaç arkadaşıyla birlikte oturan Lilly Isabella'ya göz attı.

Lilly de ona bakarak el salladı, gümüşümsü sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. "Merhaba, Liz. Müziğin sesi fazla mı yüksek?"

"Hiç değil," diye seslendi Liz. "Keyfinize bakın."

Lilly yetmişlerin gözde erkeklerinden biri olan Guy Isabella'nın yirmi yaşındaki kızıydı. Evi birkaç yıl önce satın almıştı, fakat genç güzel kızı orada adamdan daha fazla zaman geçiriyordu. Liz, kızı ara sıra davet ediyordu ama yalnızlık onu bencilleştirmişti ve etrafında genç insanların bulunmasından pek hoşlanmıyordu. Tüm bu çaresiz benmerkezcilik çok bıktırıcıydı.

Çayını yudumlarken, önündeki birkaç ay boyunca genç insanlarla epey zaman geçireceğini kendisine hatırlattı— Ross'un şu aptal Celeste rolü için seçtiği tanınmamış aktris ve tabii ki Eric Dillon. Dillon'ın oynayacağı karakterin dizide sadece on sekiz yaşında olacağı varsayılsa da, yirmi üç yaşında birinin annesini oynayacak olmak gururuna dokunuyordu. Fakat bundan da öte, zor bir insan olmasıyla ünlü bir oyuncuyla çalışacak olmaktan da endişeleniyordu. Kuaförü bir süre *Kader*'in setinde bulunmuştu ve Liz Dillon'ın aksi ve müşkülpesent olduğuna dair hikâyeler duymuştu.

Çocuk müthiş yetenekliydi de. Liz'in sezgileri bu gibi konularda onu nadiren yanıltırdı ve onun bir gün büyük bir yıldız olacağından hiç kuşkusu yoktu. Hiçbir oyunculuk dersinde öğretilmeyen o yakıcı şiddetle birleşen zalim yakışıklılığı Eric Dillon'ı zirveye fırlatacaktı. Sorun şuydu: çocuk şöhret başa çıkabilecek miydi, yoksa kendisinden önce pek çok kişiye olduğu gibi yanıp yok mu olacaktı?

***

Eric iyi uyuyamamış ve öğleden sonra bire kadar uyanamamıştı. Başı ağrıyordu, kolunu kaldıracak hali yoktu. Çıplak bacaklarını yatağın kenarından aşırarak, sigarasına uzandı. Bir sigara, bir bardak yüksek proteinli kahvaltı içeceği, sonra da birkaç saat antrenman yapmak istiyordu.

Bir gece önceki giysileri yere saçılmıştı ve Eric seksi ne kadar sevdiğini düşündü. Bir piliçle yatakta olduğu zaman, başka hiçbir şey düşünmesi gerekmiyordu —ne kiminle olduğunu, ne de başka bir şeyi. Hayat sadece boşalma işinden ibaret oluyordu. Bir seferinde bir adamın piliçlerin akıllarını başlarından aldığını duymuştu. Eric öyle düşünmüyordu. O kendi aklının başından gitmesini istiyordu.

Kalkarken, alt çarşafa bulaşmış bazı siyah lekeler gördü. Şaşkınlıkla daha yakından inceledi. Büyük harflerle yazılmış el yazısına benziyordu: ƆIЯƎ. Cindy'yi ve poposundaki imzayı hatırlayınca dudakları kıvrıldı. Tıpkı lastik damga gibiydi.

Üzerine bir sporcu atleti ve koşu şortu çektikten sonra oturma odasına geçti. Ev küçük bir Benedict Canyon çiftliğiydi, birkaç parça rahat mobilyası ve büyük ekran televizyonuyla mükemmel bir bekâr eviydi. Mutfağa gitti ve raftan bir kutu yüksek proteinli içecek tozu kaptı. Miksere birkaç kaşık koyduktan sonra biraz süt ekledi ve düğmeye bastı. Fakat gece gördüğü rüya hâlâ zihnindeydi ve mikserin sesi küçük mutfağı adeta bir siren sesi gibi dolduruyordu. Beynini oyuyor, Jason'un parçalanmış bedenini taşıyan ambulanstaki sirenin tüyler ürperten anısını canlandırıyordu. Şiddetle vurarak mikseri kapattıktan sonra içindeki köpüklü içeceğe baktı.

"Üvey annenin hisleri— Anlamalısın, Eric, Jason gittiği için. . . Senin etrafta olmanın Elaine için ne kadar zor olduğunu anlamalısın."

Jason'ın cenazesinden iki hafta sonra, Eric babasının bitkin, güzel yüzüne bakmış ve Lawrence Dillon'ın da kendisinin civarda olmasına katlanamadığını anlamıştı. Kendi annesi o bebekken öldüğü için, başına gelecekleri anlaması zor olmamıştı.

Yollandığı Princeton civarındaki seçkin özel okulda bütün kuralları çiğnemiş ve altı ay sonra oradan kovulmuştu. Ve sonra sadece okulun drama bölümünü keşfettiği ve kim olduğunu ancak başka birinin bedenine girdiği zaman unutabildiğini öğrendiği için mezun olmayı başarmasından önce, babası onu iki okula daha yollamıştı. Hatta üniversitede birkaç yıl geçirmiş, fakat rol teklifleri yüzünden şehre sık sık giderken o kadar fazla ders kaçırmıştı ki, sonunda başarısızlık nedeniyle okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı.

İki yıl önce *Kader*'in kadro danışmanlarından biri Off-off Broadway oyununda onu fark etmiş ve altı hafta sonra ölmesi planlanan bir karakteri canlandırması için anlaşma imzalamıştı. Fakat izleyici tepkisi o kadar güçlü olmuştu ki, dizideki karakteri sürekli hale gelmişti. Son zamanlarda Coogan Show prodüktörlerinin dikkatini çekmişti.

Menajeri onun bir yıldız olmasını istiyordu, fakat Eric bir aktör olmak istiyordu. Rol yapmayı seviyordu. Başka bir insanın bedenine girmek acısını unutmasını sağlıyordu. Ve bazen, birkaç dakika için, bir bakış, diyalogdan birkaç satır sayesinde, iyi oluyordu, gerçekten iyi oluyordu.

Protein karışımını doğrudan mikserin içinden içtikten sonra bir sigara yakarak çıkıp tekrar oturma odasına gitti. Kanepenin yanından geçerken duvardaki oval aynada gözü kendi yüzünün görüntüsüne ilişti. Sıradan olmayı, komik burunlu ve çarpık dişli alelade biri olmayı dileyerek bir an kendi aksine baktı.

Bakışlarını o nefret ettiği yüzden başka yöne çevirdi, fakat içinde olup bitenlere yüz çeviremiyordu. Ve bundan daha da fazla nefret etti.

5

Honey'nin gördüğü kadarıyla Beverly Hills Oteli, pembe boyalı bir yeryüzü cennetiydi. Küçük, çiçeklerle donanmış lobiye adım attığı anda buranın, iyi insanların öldükleri sanıye gitmesi gereken yer olduğuna karar vermişti.

Resepsiyondaki İranlı hanım oteldeki her şeyin nasıl yürüdüğünü anlattı; ne Honey'nin ne de Chantal'ın on odalı bir motelden daha iyi bir yerde hiç kalmamış olduklarını hemen anlamasına rağmen, kadın en ufak bir küçümseme göstermemişti.

Honey tombul muz yaprağı desenli duvar kâğıdına, panjurlu kapılara ve geniş, rahat odalarının açıldığı özel terasa bayılmıştı. Polo Salonu'ndaki birkaç kendini beğenmiş, budala garsonun dışında bu yeri işleten insanların dünyadaki en nazik insanlar olduklarına, hiç de burnu büyük olmadıklarına karar verdi. Gordon Delaweese'in odalarına gizlice sızmasından ve kanepede uyumasından kuşkulanmaları gerekirken, hem oda hizmetçileri, hem de bavul taşıyan çocuklar kıza merhaba diyorlardı.

Cumartesi öğleden sonra giyinme odasından çıkarken Gordon başını kaldırarak ona baktı. Otelde ikinci günleriydi ve yüzmeye gidebilmesi için oda hizmetçilerinden birisinin getirdiği parlak kırmızı mayoyu giymişti. Gordon ve Chantal kanepenin üzerinde kıvrılmış, bilmeceyi tahmin etmeye çalışarak Çarkıfelek programını seyrediyorlardı.

Ağzı patates cipsiyle dolu Gordon, "Hey, Honey, neden oda servisinden biraz daha yemek sipariş etmiyoruz?" dedi. "O hamburgerler kesinlikle çok güzeldi."

"Öğle yemeğini daha bir saat önce yedik." Honey sesindeki tiksintiyi gizleyememişti. "Sen ne zaman gidiyorum demiştin, Gordon? Eğer ressam olmak istiyorsan, dışarıda hâlâ gözlemlemen gereken gerçek bir yaşam olduğunu biliyorum."

"Gordon'ın gerçek yaşamı gözlemlemesi için Beverly Hills Oteli'nden daha iyi bir yer düşünemiyorum," diye belirtti Chantal, diyet Pepsi'sinden bir yudum alarak. "Bu hayatının fırsatı."

Honey tartışma başlatmayı düşündü, ama Gordon'un ayrılması fikrini ne zaman gündeme getirip baskı yapsa, Chantal ağlamaya başlıyordu. "Benim giyinme odasındaki işim bitti, Chantal. Şimdi gidip mayonu giyebilirsin."

"Sanırım yüzemeyecek kadar yorgunum. Burada kalıp televizyon seyretmeyi düşünüyorum."

"Benimle birlikte yüzmeye geleceğini söylemiştin! Hadi, Chantal. Eğlenceli olacak."

"Biraz başım ağrıyor gibi. Sen git."

"Ve ikinizi bu otel odasında yalnız bırakayım, öyle mi? Sen beni deli mi zannediyorsun?"

"Bazıları sıcak sever!" diye bağırdı Gordon, televizyon ekranını işaret ederek.

Chantal hayran hayran ona baktı. "Gordon, çok akıllısın. Her sorunun cevabını biliyor, Honey. Her birini."

Honey ikisine öğleden sonranın orta vaktinde kanepeye çöreklenmiş çifte, sanki birer pislikmiş baktı.. Muhtemelen bu Beverly Hills Oteli'ndeki son günleriydi ve buraya geldiğinden beri o büyük yüzme havuzunda yüzmek için can atıyordu.

Aklına bir fikir gelmişti. Yatağın yanındaki komodine giderek çekmeceleri açmaya başladı. İstediğini bulunca kapatarak Chantal'a getirdi.

"Elini bu İncil'in tam ortasındaki kareye koy ve Gordon Delaweese'le yapmaman gereken hiçbir şeyi yapmayacağına yemin et."

Chantal hemen suçlu suçlu bakmaya başlamıştı, bu da Honey'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Yemin etmeni istiyorum, Chantal Booker."

Chantal isteksizce yemin etti. Honey onun dini inancının ne durumda olduğundan pek emin olmasa da, işi garantiye almak için Gordon Delaweese'e de yemin ettirdi. Odadan çıkarken, ikisinin de perişan görünmesi, kızı rahatlamıştı.

Beverly Hills Oteli'nin havuzu muhteşemdi, çoğu insanın evinden daha büyüktü ve burada Honey'nin şimdiye kadar gördüğü en ilginç insan topluluğu vardı. Kapıdan adımını atınca, ince, koyu, güneş yağı sürmüş ve parlak altın mücevherleriyle beyaz şezlonglara uzanmış kadın bedenleri gördü. Bazı erkekler ufacık bikiniler giymişlerdi ve Tarzan'a benziyorlardı. Bir tanesinin uzun platin sarısı düz saçları omuzlarından aşağı iniyordu—ya WWF* güreşçisiydi, ya da bir Norveçliydi. Bazı havuz başı şezlong aylakları ise sıradan zengin erkeklere benziyorlardı—yağlı göbekler, geriye taranmış seyrek saçlar ve küçük komik bez terlikler.

Yine de, Honey onlar için üzülmüştü. Hiçbiri bir yüzme havuzunda gerçekten nasıl eğleneceğini bilmiyordu. Zaman zaman, adamlardan biri alçak tramplenden atlıyor veya birkaç yavaş kulaç atıyordu. Kulaklarında elmaslarla birkaç kadın suyun içinde çömelmiş, birbirleriyle konuşuyorlardı, fakat saçları bir yana, daha omuzlarını bile ıslatmamışlardı. Terliklerini tekmeleyerek kenara attı, aceleyle suya doğru koşturdu ve en ası narasını atarak en dibe kadar gülle gibi atladı. Yukarı doğru en iyi yüzüşlerinden birini yapmıştı. Yüzeye çıktığı zaman herkesin dönüp ona baktığını gördü. En yakınındaki kişilere, iyice bronzlaşmış bir erkeğe ve kadına seslendi, her ikisi de cep telefonlarını kulaklarına bastırmışlardı.

"Hepiniz girmelisiniz. Su gerçekten çok güzel."

* WWF: Dünya Güreş Federasyonu (e.n.)

Gözlerini kaçırdılar ve telefon sohbetlerine geri döndüler.

Honey suyun dibine daldı ve dip boyunca yüzdü. Mayosu çok genişti, poposunun etrafında balon gibi şişiyordu. Nefes almak için yüzeye çıktı, sonra tekrar dibe daldı. Sualtının huzurlu dünyası onu içine alırken, bir kez daha olup bitenleri anlamaya çalıştı. Dash Coogan neden onu videoya çekmek istemişti? Onun başını polisle belaya sokmaya çalışmadığını söylemişti, fakat ya yalan söylediyse?

Suyun yüzüne çıktı ve sırt üstü döndü. Su kulaklarına doluyor, kırpılmış saçları başının etrafında düzensizce yüzüyordu. Eric Dillon'ı ve onu tekrar görüp göremeyeceğini düşündü. O şimdiye dek karşılaştığı en yakışıklı erkekti. Bu yine de komikti. Tesadüfen onun isminden bahsettiği zamanlarda, Chantal'ın yüzünde o garip ifade beliriyor ve Honey'ye Eric Dillon'ın ürkütücü olduğunu söylüyordu. Honey hayatı boyunca Chantal'ın biri için böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştı ve kuzininin gerçek Eric Dillon'la pembe dizide oynadığı karakteri karıştırmış olduğunu düşündü.

Yarım saat sonra Ross Bachardy'nin kendisine doğru geldiğini gördüğünde, bir kez daha atlamak için tramplene tırmanıyordu. Prodüktörü başıyla nezaketle selamladı, fakat için için ağlamak istiyordu. Cennet'teki vakitlerinin bitecek olduğunu biliyordu, fakat bir gün daha süreceğini ummuştu. Şezlonguna doğru yürüdü, havlusunu aldı ve yukarı çekerek koltuk altlarına sıkıştırdı.

"Merhaba, Honey. Kuzinin burada olduğunu söyledi. Tatilden memnun musun?"

"Burası hayatında gördüğüm en güzel yer."

"Bu iyi. Hoşuna gitmesine sevindim. Şurada oturup konuşabilir miyiz?" Yeşilliklerin içinde sıkışmış bir masayı işaret ediyordu.

Honey kendilerini postalamak için onun şahsen gelmesinin çok hoş olduğunu düşündü, fakat bu işin bir an önce bitmesini isterdi. "Söz sende." Honey onu masaya doğru izledi

ve ayağıyla bir sandalye çekti, böylece koltuklarının altına tutturduğu plaj havlusunu korumuş olacaktı. Karamel renkli spor ceketi sıcak gelmiş gibi görünüyordu ve Honey adam için biraz üzülmekten kendini alamadı.

"Mayonu getirmemen yazık olmuş, yüzebilirdin. Su gerçekten güzel."

Adam gülümsedi. "Belki başka bir sefere." Bir garson belirmişti.

Prodüktör kendisine yabancı bir bira ve ona portakal suyu ısmarladı. Sonra da bombasını patlattı.

"Honey, sana Dash Coogan Show'da, Dash'in kızı rolünü vermek istiyoruz."

Honey kulaklarına havuz suyu kaçtığını düşündü. "Efendim?"

"Dash Coogan'ın kızını oynamanı istiyoruz."

Honey ağzı açık bakakalmıştı. "Benim Celeste'i mi oynamamı istiyorsunuz?"

"Tam olarak öyle değil. Programda bazı değişiklikler yapıyoruz ve o karakteri çıkardık. Hepimiz senle Dash'in birlikte yaptığınız video çekimini beğendik ve bu, bizi oldukça heyecanlandıran bazı fikirler verdi. Detaylar henüz belli değil, fakat özel bir şeyler yakaladığımızı düşünüyoruz."

"Beni mi istiyorsunuz?"

"Kesinlikle istiyoruz. Sen Dash'in on üç yaşındaki kızı Janie'yi oynayacaksın. Dash ve Eleanor yeni evliler olmayacaklar." Honey için hikâyenin ana hatlarını anlatmaya başlamıştı, ama Honey anlıyor gibi görünmüyordu ve sonunda komik bir ciyaklamayla adamın lafını kesti.

"Alınmanızı istemem, Bay Bachardy, fakat bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca fikir. Ben oyuncu olamam. En ufak bir güzelliğim yok. Ağzıma yakından baktınız mı—tıpkı büyük bir balık varituzuna benzemiyor mu? O rolü vermeniz gereken kişi Chantal, ben değilim."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Daha önce söylediği bir şey Honey'yi aniden çarpmıştı. "On üç mü? Fakat ben on altı yaşındayım."

"Ufak tefeksin, Honey. Kolaylıkla on üç yaşında olabilirsin."

Honey, normalde böyle bir hakareti yutmazdı, fakat gücenemeyecek kadar serseminlemişti.

Ross, diziyle ilgili daha fazla detay vererek, sonra da kontratlar ve menajerlerden bahsederek devam etti. Honey tıpkı *Şeytan* filmindeki o zavallı kız gibi, başı boynunun etrafında ters dönmüş gibi hissediyordu. Rüzgâr tüylerini diken diken ederken, tüm bunların gerçek olmasını ne kadar çok istediğini anladı. Akıllı ve hırslıydı. Tüm enerjisini Chantal'ı dürtmek için kullanmak yerine kendisi için bir şeyler yapma fırsatı yakalamıştı. Fakat televizyon yıldızı olmak mı? En çılgınca hayallerinde bile böyle bir şey aklına gelmemişti.

Ross ücretten bahsetmeye başladı, belirttiği rakamlar o kadar astronomikti ki, kız kavramakta zorluk çekiyordu. Zihni koşuşuyordu. Bu, onlar için her şeyi değiştirecekti.

Takım elbisesinin ceket cebinden küçük bir defter çıkardı. "Reşit değilsin, bu nedenle daha fazla ilerlemeden yasal vasinle konuşmam gerekiyor."

Honey el yordamıyla portakal suyunu arandı.

"Bir vasin var mı?"

"Elbette var. Teyzem Sophie. Bayan Earl T. Booker."

"Telefon numarasına ihtiyacım olacak, böylece bir görüşme ayarlamak için onu arayabilirim. En geç perşembeye. Onu uçakla buraya getirteceğiz, tabii ki her şeyi biz karşılayacağız."

Sophie'nin uçağa bindiğini hayal etmeye çalıştı, fakat onun kanepeden kalktığını bile hayal edemedi. "O son zamanlarda hasta. Şey, kadınsal sorunlar. California'ya gelebileceğini sanmıyorum. Uçmaktan korkuyor. Artı kadınsal sorunlar."

Ross rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu problem olacak, fakat her halükârda seni temsil edecek bir menajer bulman gerekiyor; böylece bu konuyu o halledebilir. Sana en iyilerinin listesini vereceğim. Film çekimine altı hafta içinde başlayacağız, bu nedenle bunun derhal halledilmesi gerekiyor."

Ağzının etrafındaki kırışıklar daha da derinleşti. "Sana şunu söylemeden edemeyeceğim, Honey, California'ya kadar tüm o yolu yanında bir yetişkin olmadan gelmenin akıllıca olmadığını düşünüyorum."

"Ben bir yetişkinle geldim," diye hatırlattı ona Honey. "Chantal on sekiz yaşında."

Ross etkilenmemişti.

Odaya döndüğünde, olanı biteni heyecandan dili dolanarak karmakarışık anlattı; çok geçmeden Chantal ve Gordon çığlıklar ve kahkahalar atmaya, yerlerde yuvarlanmaya ve delice şeyler yapmaya başladılar. Yatıştığı zaman Honey, Bay Bachardy'nin bir menajer bulmak konusunda söylediklerini hatırladı ve onun verdiği isim listesini çıkardı. Telefona uzanıyordu ki, gözlerini kısıverdi. Güney Carolina'lı cahil bir kız olabilirdi ve menajerler veya Hollywood hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu ama dünkü çocuk da değildi. Bay Bachardy'nin ona verdiği isimlere neden güvenmeliydi ki? Bu biraz, kurda kuzu emanet etmek olmaz mıydı?

Mayosunu değiştirip tekrar şortunu giyerken bu sorunu düşünüyordu. Hollywood'da hiç kimseyi tanımıyordu, peki kimden tavsiye alabilirdi? Sonra gülümseyerek telefonu aldı.

Beverly Hills Oteli her acil durumu halletmekle övünürdü, hatta konu, konuklarından birinin menajer bulmasına yardımcı olmak olsa bile. Ertesi gün öğlene kadar Honey kapıcının yardımıyla Arthur Lockwood'u tutmuştu; agresif genç avukat, meşhur yetenek ajanslarından biri için çalışıyordu ve Sophie Teyze'yle buluşmak üzere Güney Carolina'ya uçmaya söz vermişti.

Honey o gece yavaş yavaş uykuya dalarken, Kara Şimşek'in uzaktan gelen kükremesini duyabiliyordu.

Başı yastıkta, gülümsedi. *Her zaman umut vardır.*

6

DASH COOGAN SHOW

Birinci Bölüm

DIŞ MEKÂN. TEKSAS TOPRAK YOL—ÖĞLEDEN SONRA. DİZİ MÜZİĞİ/JENERİK AKAR...

Hurda bir kamyonet sarsılarak durur, kaputtan buhar yükselmektedir. YAKIN ÇEKİM araçtan bir çift yıpranmış kovboy çizmesi çıkar. Çizme lastiğe tekme atar, sonra arkaya dolanarak bir eyer çıkarır. Araçtan ikinci bir çift çizme iner, bunlar küçüktür. Birlikte düz Teksas yolunda, topukları tozları kaldırarak yürümeye başlarlar. Küçük çizmeler büyük çizmelere ayak uydurmak için arada sırada ikişer adım atmaktadır. Müzik biterken sesler duyulur:

JANIE'NİN SESİ
Baba, bu sefer deneyeceğine söz ver bana. Son sefer olduğu gibi, iki gün sonra bırakmayacağına söz ver. Bir eve, yerleşecek bir yere ihtiyacımız var.

İki çift çizme beyaz boyaları dökülmüş bir bahçe çitinin kapısının önünde durur.

DASH'İN SESİ
Dırdırcı kadınlardan hiç kimse hoşlanmaz, Janie. Bunu ne zaman öğreneceksin?

JANIE'NİN SESİ
Ben bir kadın değilim. On üç yaşındayım.

DASH'İN SESİ
Bana göre sen bir baş belasının.

JANIE'NİN SESİ
Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

DASH'İN SESİ
(yumuşamıştır)
Hayır.

PLAN DASH'TE. YAKIN ÇEKİM rodeo şampiyon kemerinin tokasına. DAHA GENİŞ AÇI, Dash ve Janie'yi gösterir. Terli, susamış ve yorgun görünmektedirler.

DIŞ MEKÂN. PDQ ÇİFTLİĞİ ÖN AVLU.
Dash kapıyı açar. Yolun kenarından, yıkılmaya yüz tutmuş harap çiftlik evine doğru yürümeye başlarlar.

DASH
Ben bir rodeo binicisiyim, Janie. Bir çiftlik yöneticisi değil. Ve bu çiftlik saygın bile değil. Bu bir turist çiftliği. O iş başvurusuna benim adımı koyduğunu sakladığın için seni hâlâ pataklamak istiyorum.

JANIE
Sen eskiden rodeo binicisiydin baba, artık değilsin. Doktorun ne dediğini duydun. Eğer hayatının kalan kısmını tekerlekli sandalyede geçirmek istemiyorsan artık at yok.

DASH
En azından altımda hareket eden bir şey olur.

JANIE
Ya o El Paso'daki kokteyl garsonu kız?

DASH
Janie?

JANIE
Evet baba?

DASH
Hatırlat da seni evire çevire pataklayayım.

DIŞ MEKÂN. PDQ ÇİFTLİK EVİ ÖN VERANDA

ELEANOR CHADWICK sinirle dışarı çıkar. Güzel bir kadındır, saçı mükemmeldir ve çevresine göre fazlasıyla şık giyinmiştir. Hâlâ evin içinde olan biriyle konuşmaktadır.

ELEANOR
Doğuran bir atımızın olması umurumda bile değil. Dusty bir doğum uzmanı çağırabilir. Ben Goose Creek'e gidiyorum ve Tanrının bile unuttuğu bu şehirde Grand Marnie'nin salatalık yüz bakımını yapmayı bilen biri olup olmadığına bakacağım.

Dash ve Janie'yi görür.
Ah, Tanrım, şimdi ne var?

Dash ve Janie merdivenin dibinde dururlar. Dash eyeri yere bırakır. O ve Eleanor birbirlerini incelerler. Dash yakışıklı bir erkektir ve Eleanor ona hayran olmaktan kendini alamaz. Diğer yandan, kovboylar da dahil. Batıyla alakalı her şeyden nefret etmektedir.

ELEANOR
Vay vay. Bu Wyatt Earp değilse herhalde Billy the Kidette olmalı.

Eleanor'un alaycılığı Dash tarafından hoş karşılanmaz. Güzel kadınlara zaafı olmasına rağmen, onun tepeden bakan tutumu sinirine dokunur. Janie babasını çok iyi tanımaktadır ve telaşla araya girer.

JANIE
Merhaba bayan. Benim ismim Janie Jones. Bu da babam Bay Dash Jones. Sizin yeni çiftlik yöneticiniz.

DASH
Kendi adıma konuşabilirim Jane Marie.

ELEANOR
(Dash'i süzerek)
Burada Batıda bazıları kesinlikle kabına sığamıyor. Adaçayını tütün gibi sararak içmekten olmalı. Bu arada, geç kaldınız. Dün burada olmanız gerekiyordu. Eğer benim için çalışacaksanız, daha güvenilir olmalısınız.

DASH
(çizmesini basamağa koyarak)
Pekâlâ, gördüğünüz gibi, durum böyle bayan. Sizin için çalışmayacağım. Yolun öbür tarafındaki çıngıraklı yılan çiftliğini yürüten arkadaştan daha iyi bir teklif aldığımı şimdi hatırladım. Yapmamı tek istediği şey o mahlukları elle beslememem. Anladığıma göre, onlar daha kibarlar.

ELEANOR
(öfkeyle)
Kovuldunuz, beni duyuyor musunuz? Teksas'ta kalan son çiftlik yöneticisi bile olsanız, benim için çalışamazsınız.

DASH
Bu bana uyar, bayan, çünkü bu yerin görüntüsüne bakılırsa, bu işi pek uzun süre yapamayacaksınız.

Janie'nin gözleri hızla bir babasına bir Elanor'a gider. Bir şeyler yapması gerektiğini fark edince, midesini tutar ve yüksek sesle inleyerek verandada yere düşer. Eleanor telaşlanmış görünmektedir ve kızın yanına giderek ilgilenir.

ELEANOR
Ne oldu? Onun nesi var?

DASH
(Janie'nin dramatik figanlarından etkilenmeden)
Kendinize dikkat edin, bayan. Böyle olduğu zaman, kusmaya eğilimli oluyor ve o renklerin sizi güzel elbiselerinize uyacağını sanmıyorum.

Janie'nin inilltileri artar. Eleanor daha da telaşlanır. Janie'yle ilgilenmeye devam eder.

ELEANOR
Bir şeyler yap, hadi! Sen ne biçim babasın, çocuğunun böyle acı çekmesine izin veriyorsun?

DASH
Muhtemelen başka bir apandisit krizi. Bu her zaman oluyor. Size sorun olmasını istemem.
Dash Janie'yi kaldırır ve omzunun üzerine atar.

PLAN, ARKA TARAFTA AHIRLA EVİN GÖRÜNTÜSÜ

BLAKE CHADWICK koşarak eve doğru gelir. Üzerinde

yepyeni bir kot pantolon ve iş gömleği olan, yakışıklı ve çekici bir genç adamdır. Fakat bir şehir çocuğu olmasına rağmen, Blake PDQ Çiftliği sevmekte ve başarılı olmasını istemektedir.

Blake'i görünce Janie'nin feryatları durur. Ağzı açık ona bakmaktadır. O şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkektir ve on üç yaşındaki kız, ilk bakışta ona âşık olur.

BLAKE

Anne, Dusty tayın doğru şekilde dönmediğini söylüyor. Eğer veteriner çabuk gelmezse hem kısrağı, hem de tayı kaybedeceğiz. Ve bu sabah ayrılan grubun saatler önce gelmesi gerekirdi. Onların peşinden gitmek zorunda kalacağım.

ELEANOR

Bu imkânsız! Yolları bilmiyorsun, sen kendin de kaybolursun. Şu veteriner nerede kaldı? Böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Eğer baban zaten ölmemiş olsaydı, miras olarak bu berbat çiftliği bana bıraktığı için onu öldürürdüm. Yemin ediyorum, iyi teklif yapan ilk kişiye satacağım. Eğer bu korkunç yerde olmak zorunda kalmasaydım, şu an Rus Çay Salonu'nda Cissy, Pat ve Caroline'la öğlen yemeği yiyor olabilirdim!"

Eleanor pahalı elbisesinin kollarını sıvayarak ahıra doğru yürümeye başlar. Başı diktir, yüksek topukları derin bir şekilde pisliğe batmaktadır.

Dash onun arkasından bakar. Janie, babasının omzunda hâlâ baş aşağı, Blake'e bakmaktadır. Blake onları fark eder ve Dash'e doğru yürür, elini uzatır.

BLAKE
Merhaba. Ben Blake Chadwick. PDQ'ya hoş geldiniz.

DASH
Dash Jones.

BLAKE
Yeni çiftlik yöneticisi! Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz.

DASH
Eski çiftlik yöneticisi. Korkarım anneniz ve ben pek uyuşamadık.

JANIE
(hâlâ baş aşağı)
Bir şey söyleyebilir miyim?

DASH
Hayır.
Dash düşünceli düşünceli ahıra doğru bakar.
Annen atlar hakkında fazla bir şey bilmiyor gibi görünüyor.

BLAKE
(sevgiyle)
Palto yapılamayacak hiçbir hayvana bayılmaz. Çalışıyor, ama bu ona zor geliyor.

Ahırın yanındaki arka plandan etine dolgun güzel bir kadın ortaya çıkar. Kot pantolon ve dar bir kareli bluz giymiştir ve Blake'i çağırır.

BLAKE
Bir dakika sonra orada olacağım, Dusty.

BLAKE eyeri diğer koluna almış olan Dash'e döner.
Fikrinizi değiştirmeyeceğinizden emin misiniz Bay Jones? Biraz yardım gerçekten çok işimize yarardı.

DASH
Korkarım hayır, evlat.

BLAKE
(uysallıkla)
Evet, sağduyulu birine benziyorsunuz.

Blake Janie'nin varlığından bihaber, ahıra doğru yönelir.
Dash Blake'in arkasından bakar ve Janie'yi yavaşça yere indirir. İsteksizce eyerini yere koyar.

DASH
Janie?

JANIE
Evet Baba?

DASH
Hatırlat da seni evire çevire pataklayayım.

Sert bir ifadeyle ahıra doğru yola koyulur.

"Ve kes," diye bağırdı yönetmen. "Bunu baskıya verin. İyi işti millet. Hadi öğlen yemeği için mola verelim."
Temmuzun son haftasıydı ve pilot bölüm çekiminin son günüydü. Tam şu anda açılış sahnelerini çekiyorlardı. Honey'ye göre bu işleri ele almak için karmaşık bir yoldu, fakat zaten ona hiç kimse fikrini sormuyordu. Aslında ona hiçbir şey sormuyorlardı. Sadece ne yapacağını söylüyorlardı.

PDQ çiftlik setinde etrafına bakındı. Tüm dış çekimler Tajunga Wash yakınlarındaki eski bir tavuk çiftliğinde yapıyorlardı; burası Pasadena'nın kuzeyinde San Gabriel Dağları'na yakın bir bölgeydi. San Gabriel Dağları'nın engebeli yamaçlarında düşük rakımları kaplayan kısa bitkiler,

zirvelere yükseldikçe yerini çam ve köknarlara bırakıyordu. Honey daha bu sabah hem kanada koyunu hem de sıcak hava akımında süzülen bir altın kartal görmüştü. Yarım saatlik televizyon programlarının çoğunun video kamerayla kaydedildiğini öğrenmişti, fakat *Dash Coogan Show'un* büyük bölümü dışarıda geçtiği için, film gibi çekiliyordu.

"İyi iş, Honey." Yönetmen Jack Swackhammer sanki lanet bir kanış köpeğiymiş gibi hafifçe kızın başının tepesine vurdu. Genç ve sıskaydı, ayrıca etrafta çok fazla dolanıyordu. Bütün hafta sinir krizi geçirmeye başlayacakmış gibi görünmüştü.

O asistanıyla konuşmaya giderken, Honey arkasından iğrenerek baktı. Herkes ona gerçekten on üç yaşındaymış gibi davranıyordu. O aptal yazarların onu durmadan konferans odasına alarak zihnine tecavüz etmelerine bakılırsa, buna şaşırmamış olması gerekirdi.

Yazarlar onu ilk kez içeri çağırdıklarında, programın yeni konseptini açıklayarak var olan ne varsa hepsi hakkında fikrini sormuş ve çok nazik davranmışlardı. Konuşmaktan daha fazla zevk aldığı bir şey olmadığı için, aptal gibi buna kapılmıştı. Orada oturup ikram ettikleri Portakal suyunu içmiş ve konuşmuş, konuşmuş, konuşmuştu—tüm fikirleri ve tüm duygularının Janie'ye aktarılacağını anlamayacak kadar aptaldı.

Senaryoya bir eve duyduğu ihtiyacın yanı sıra, Eric Dillon'la ilgili tüm gizli duygularını da sokmuşlardı. Gerçi kız onlara söylemediğine göre bu duygularını nasıl anladıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Belki eğer Janie'yi kendisi gibi olgun, aklı başında on altı yaşında biri yapsalardı bu çok utanç verici olmazdı, fakat bunun yerine onu sıska, küçük on üç yaşında bir gerizekâlıya çevirmişlerdi. Bunu ne zaman düşünse sinirleniyordu.

Yönetmen, yardımcısıyla konuşmayı bitirince, Honey ona yaklaştı. "Bay Swackhammer—"

"Lütfen, Honey. Baba Jack de. Burada hepimiz bir aileyiz."

Fakat onlar kendi ailesi değildi. Hayatının en heyecanlı olması gereken zamanı, Sophie parktan ayrılmayı reddedip Californıa'ya gelmediği ve Gordon Delaweese tüm zamanını, kendisi ve Chantal'ın birlikte taşındıkları yeni dairede geçirdiği için mahvolmuştu. Chantal'ın Gordon'a çok fazla ilgi göstermesi ve Sophie'nin hâlâ Güney Carolina'da olması yüzünden Honey kendisini çok rahatsız, sanki hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyordu.

Televizyon dizisinde çalışmak da hayal ettiği gibi çıkmamıştı. Tanıştıkları ilk gün çok nazik davrandıktan sonra, Dash Coogan giderek değişmişti. İlk başta gerçekten çok yardımcı olmuştu, fakat sonra Honey ne kadar dostane davranırsa, o kadar geri durmaya başlamıştı. Şimdi birlikte kameranın karşısında olmadıkça, neredeyse hiç konuşmuyordu. Ve Eric Dillon'ın kendisini arayıp sorduğu tek zaman, Chantal'ın uğrayıp uğramayacağını sormak içindi.

Yönetmen tekrar klasörüne baktı. Honey en öncelikli şikâyetini hatırladı. "Bu saç kesimiyle ilgili konuşmamız gerekiyor."

"Söyle."

"Bu çok utanç verici."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki birisi kafama bir tas koymuş ve tam onun etrafından kesmiş gibi görünüyor." Yan tarafları kulaklarının epeyce üstünden kesilmişti ve arkada ensesinin beş santim yukarısında düz bir çizgi halindeydi. Perçemleri uzundu ve kaşlarının altına kadar inerek saçını dengesiz gösteriyordu.

"Böyle harika, Honey Rol için mükemmel."

"Aralık ayında on yedi yaşına gireceğim. Neredeyse on yedi olacak bir kız için bu ne biçim bir kesim?"

"Janie on üç yaşında. Daha gençmişsin gibi düşünmeye alışman gerekiyor."

"Bu da başka bir konu. Dağıttığınız basın bültenini gördüm, yaşım orada da on üç yazılmış."

"Bu Ross'un fikriydi. Seyirciler çocuk oyuncuların oy-

nadıkları rolden, daha büyük olduğunu öğrenmekten hoşlanmıyorlar. Sen ufak tefeksin ve tanınmıyorsun. Ross seni, yönünü buluncaya kadar basından uzak tutmak istiyor, yani şu an senin için fark etmez, öyle değil mi?"

Kadın için fark etmiyor olabilirdi. Ama kendisi için kesinlikle ediyordu.

"Jacko! Honey! Harika iş çıkarıyorsunuz, hayatım. Tam anlamıyla harika."

Nispeten yaşlıca kanal yöneticilerinden biri olan asabi görünüşlü, ellilerinin sonunda bir adamı onlara doğru yaklaşırken ağzına küçük, beyaz bir hap attı. Adamı sabah yaptığı gibi çenesinin altını okşayamadan Honey geri çekildi.

"Yapılanın isabetli olduğunu düşünüyorum," dedi samimiyetle. Honey adamın kendi söylediği tek bir söze bile inanmadığını görebiliyordu. Kanal gergindi, çünkü Dash Coogan Show'un yeni konseptinin tam olarak durum komedisi olmadığını, fakat bir duygusal bir çevreye de oturmadığını söylüyorlar, seyircinin kafasını karıştırmaktan endişe ediyorlardı.

Honey meselenin ne olduğunu anlamıyordu. Dizi kimi yerde komik, kimi yerde hüzünlü ve çoğu zaman oldukça duygusaldı. Bunda anlaması bu kadar zor olan neydi? Amerikan halkı Beyaz Saray'da başka bir Cumhuriyetçiye oy vermeye hazırlanıyor olabilirdi, fakat bu her konuda aptal oldukları anlamına gelmiyordu.

Adam, gerçek olamayacak kadar büyük ve beyaz dişlerini göstererek Honey'ye gülümsedi. "Sen yıldız olmak için yaratılmışsın, tatlım. O gerçek bir yıldız, değil mi, Jacko?"

"Şey— Teşekkürler Bay Evans."

"Bana Jeffrey de hayatım. Ciddiyim. Gerçekten. Sen bir Gary Coleman olacaksın."

Honey'nin doğal yetenekleri hakkında övgü dolu bir konuşma yapan adam kızdan, sanki İsa'nın yeniden doğup yeryüzüne inmiş halıymış gibi bahsediyordu. Honey midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Kendi kendine bunun, Bay Coogan'ın omzunda çok uzun süre baş aşağı kalmaktan olduğunu söyledi, fakat aslında adama inanmadığı içindi. Hepsi kızın oyunculukla alakalı en ufak fikri olmadığını biliyordu. O sadece boyunu aşan suya balıklama atlamış, Güney Carolina'lı cahil bir küçük kızdı.

Yönetici izin isteyerek Ross'u kıstırmaya gitti. Honey saç kesimi için Jack'le biraz daha tartışmaya hazırlanıyordu ki arkalarından Eric Dillon belirdi.

"Jack, seninle konuşmam lazım."

Honey onun geldiğini duymamıştı ve sesini duyunca her tarafını sancılı bir özlem duygusu sardı. Acıyla, pejmürde kotunu ve tas kesimi saçlarını anımsadı. Keşke Liz Castleberry gibi güzel ve ince olsaydı.

Eric yönetmene yaklaştığında, gözleri Honey'yi ürperten bir yoğunlukla kararmıştı. "Tempodan memnun değilim, Jack. Zaman harcamam gereken satırlarda bana acele ettiriyorsun. Ben burada bir yarış arabası kullanmıyorum."

Honey ona hayranlıkla bakıyordu. Eric gerçek bir aktördü, onun gibi kötü bir taklit değil. Bir oyuncu koçuyla çalışıyordu ve duyusal farkındalık gibi şeylerden bahsediyordu. Hâlbuki Honey sadece kendisine söylenenleri yapıyordu.

Jack rahatsızlıkla Honey'ye doğru baktı. "Neden bunu baş başayken konuşmuyoruz, Eric? Bak ne diyeceğim. Bana beş dakika ver, sonra prodüksiyon karavanında görüşelim."

Eric başıyla onayladı. Jack uzaklaşıp gitti. Honey, Eric de yanından ayrılmadan önce söyleyecek akıllıca bir şeyler düşünmeye çalıştı, fakat dili tutulmuştu. Yazarların kızın zihnindekileri rolüne aktarma çalışmasının en kötü yanı Eric'le birlikte olan sahnelerde âşık bir ahmak gibi davranmak zorunda kalmasıydı. Sonuç olarak, kamera karşısında olmadıkları zaman nasıl hareket edeceğini bilmiyordu.

Eric gömlek cebinden bir sigara çıkardı ve yakarken boşluğa baktı.

Honey de boşluğa baktı. "Sen—şey—Sen oyunculukta gerçekten ciddisin, değil mi Eric?"

"Evet," diye mırıldandı ona bakma zahmetine bile girmeden. "İşimi çok ciddiye alıyorum."

"Liz'le duyusal fakındalıkla alakalı bir şeyler konuştuğunuzu duydum. Belki bir ara bu bana açıklayabilirsin."

"Evet, belki." Prodüksiyon karavanına gitmek için oradan ayrıldı.

Cesareti kırılan Honey, Eric'in gidişini seyretti. Giderek morali bozulurken, kendi kendine şımarık bir velet gibi davrandığını söyledi. Bir aydan kısa bir süre içinde Silver Gölü Lunaparkı'nın bir kış boyunca biletlerden kazandığı paradan fazlasını kazanmış olacaktı. Mutsuz olmak için hiçbir sebebi yoktu. Yine de, silkinip hiçbir şeyin yolunda gitmediğini söyleyen o huzursuzluk hissinden kurtulamıyordu.

O akşam çekimler bittiğinde saat sekiz olmuştu ve Honey dizi için giydiği kottan kurtularak kendi kot pantolonunu giydi. Chantal'la paylaştığı apartmana varıp, menajerinin sekreterinin yardımıyla aldığı alev kırmızısı küçük Trans Am arabasını park ettiğinde o kadar yorgundu ki, gözlerini zorlukla açık tutuyordu.

Bu Honey'nin şimdiye kadar yaşadığı en güzel binaydı—kırmızı kiremitli çatısı ve ortasındaki küçük avlusuyla dış cephesi sarmaşık kaplı beyaz bir evdi. Dairenin içi rahat mobilyalarla döşenmişti, küçük bir terası vardı ve duvarları müze posterleriyle süslüydü. Sophie hariç istediği her şey vardı. Ve istemediği bir şey—Gordon Delaweese.

Kapıyı açıp hole adım atar atmaz, ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Genelde eve geldiği zaman, Gordon ve Chantal televizyonun karşısında arkalarına yaslanmış Hungry Man'den sipariş ettikleri akşam yemeklerini yiyor olurlardı, fakat şimdi her yer karanlıktı.

İçini bir korku dalgası kapladı. Işık düğmesine dokundu ve mutfaktan geçerek oturma odasına koştu. Kahve masası, çerez paketleri ve kül tablalarıyla dolmuştu. Aceleyle yukarı koştu. Kalbi küt küt atarak Chantal'ın odasının kapısını açtı.

İkisi çırılçıplak, birbirlerinin kollarında yatmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. Kan beynine sıçramıştı. Işığı açarken elleri titriyordu. Chantal kıpırdandı, sonra gözlerini kırpıştırdı. Ardından dimdik oturarak, çarşafı göğüslerine çekti.

"Honey!"

"Seni kalleş," diye fısıldadı Honey.

Gordon uyanmaya çabalıyordu. Kemikli göğsünün ortasında birkaç koyu renk kıl, sökük iplik gibi sallanıyordu. Bakışları huzursuzluk içinde, iki kadın arasında gidip geliyordu.

Sözcükler Honey'nin daralan boğazının zorlukla çıkıyordu. "Kutsal Kitap üzerine yemin ettin. Bunu nasıl yapabildin?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Ben kör değilim. Ne gördüğümü biliyorum."

Chantal kara buklelerini geriye doğru itti. Kırmızı dudakları yumuşadı ve sarktı. "Durumu bizim için çok zorlaştırdın, Honey. Belki de bizi İncil üzerine yemin etmeye zorlamasaydın, ben ve Gordon sadece doğal olan şeyleri yapar ve gerisi için beklerdik. Fakat sen bize yemin ettirdikten sonra..."

"Sen neden bahsediyorsun? 'Gerisi için beklemek' de ne demek?"

Chantal gergin, dudağını ısırdı. "Ben ve Gordon. Biz bugün öğleden sonra evlendik."

"Ne yaptınız?"

"Artık günah değil. Biz evliyiz, bu yüzden istediğimizi yapabiliriz."

Honey yatakta birbirlerine sokulmuş ikiliye dik dik baktı, sanki bütün hayatı paramparça olmuş gibi hissediyordu. Birbirlerine sokulmuş, kendisini çoktan dışarıda bırakmışlardı. Chantal, dünyada en sevdiği insan, artık başka birini seviyordu.

Chantal alt dudağını ısırdı. "Gordon'la benim evlenmemiz bir şeyi değiştirmez, görmüyor musun? Sen televizyon dizisindeki rolü aldığına göre, artık bana bel bağlamak zorunda değiliz. Büyük şeyler yapacak olan kişi artık sensin, Honey. Ben sadece sıradan bir insan olabilirim. Belki de saç yapmayı öğrenirim. Özel biri olmak zorunda değilim."

Honey'nin dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Seni kalleş! Seni asla affetmeyeceğim!"

Hızla odadan çıkarak aşağıya koştu. Ön kapıya ulaştığı za-

man, kapıyı çekip açtı ve koşarak geceye daldı. Kulaklarında bir kükreme duydu; zamanı ve mekânı aşan Kara Şimşek'in sesiydi bu. Fakat Kara Şimşek her şeyin yeniden düzeleceğine inanmasını sağlayamayacak kadar uzaktaydı.

Avluda çeşmenin yanında durdu, soğuk havadan olduğu kadar duygularından dolayı da titriyordu. Sonra tekrar içeri girdi ve odasına kapanarak Sophie'yi aradı.

"Sophie, benim."

"Kim?"

Honey, teyzesine haykırmak istedi, ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. "Sophie, California'ya gelmeyi artık erteleyemezsin. Sana ihtiyacım var. Chantal, Gordon Delaweese'le evlendi; şu sana bahsettiğim çocuk. Buraya gelip bana yardım etmelisin."

"Chantal evlendi mi?"

"Bu öğleden sonra."

"Bebeğimin düğününü mü kaçırdım?"

"Bunun pek öyle düşündüğün gibi bir düğün olduğunu sanmıyorum. Şimdi şunları not et. Sana gelecek hafta için Federal Express postasıyla uçak bileti yollayacağım. Los Angeles'a uçacaksın."

"Sanmıyorum, Honey. Banka bir süre karavanda yaşayabileceğimi söyledi."

"Sophie, orada kalamazsın. Güvenli değil."

"Güvenli. Bekçi olarak ve her şeye göz kulak olması için Buck'ı tuttular."

"Buck, seni bırak kendisine bile göz kulak olamaz."

"Buck konusunda neden bu kadar hırçınsın bilmiyorum. O benim alışverişlerimi yapıyor ve her akşam benimle birlikte dizi seyrediyor."

Honey dikkatinin dağılıp planlarının aksamasına izin vermedi. "Dinle beni, Sophie. Chantal doğru dürüst tanımadığı bir oğlanla evlendi. Yardımına ihtiyacım var."

Uzun bir sessizlik oldu ve ardından Sophie'nin burnunu çekişten kuvvetli olmayan sesi duyuldu. "Bana ihtiyacın yok, Honey. Sen her şeyi halledersin. Her zamanki gibi."

7

Honey, Dash'in kucağına kıvrılmıştı. Honey'nin yanağını yasladığı omuz sıcak ve sertti. Honey, kemer tokasının beline battığını hissediyor, adamın kendine has kokusunu alıyordu. LifeSavers şekerlerinin mentol kokusuyla karışmış taze bir çam kokusu.

"Kucaklanmak için fazla büyüğüm ben," diye fısıldadı daha da sıkı sarılarak.

Koluyla daha da sıkı sarılan Dash'in sesi şefkatli ve hüzünlüydü. "Ben senin aksini söyleyinceye kadar büyümeyeceksin. Seni seviyorum, Janie."

Aralarına şefkat dolu bir sessizlik çöktü. Dash'in çenesi onu koruyor gibi, başının tepesine yaslanmıştı. Kolları ve göğsü, fazlasıyla tehlikeli hale gelen bir dünyada sıcak ve rahat bir limandı. Kamera daha geniş bir açı için geri çekildi. Honey her saniyenin tadını çıkararak gözlerini kapadı. *Keşke Janie'nin yerine benim babam olsaydı.* On yedinci yaş gününü yeni kutlamıştı ve bu kadar çocukça bir şeyden zevk almak için fazla büyük olduğunu biliyordu, fakat önüne geçemiyordu. Hiçbir zaman bir babası olmamıştı, fakat bunu hayal etmişti ve önündeki bin yıl boyunca Dash Coogan'ın kollarında kalmak istiyordu.

Dash, kızın elini aldı ve büyük eliyle sardı. "Benim tatlı küçük Jane Marie'm."

"Ve kestik! Baskıya gönderin. Güzel oldu."

Dash Honey'nin elini bıraktı. Altında kıpırdanınca Honey istemeye istemeye kalktı. Dash ayağa kalkınca, oturmakta oldukları ön verandadaki büyük sallanan koltuk, çiftlik evinin duvarına çarptı. Honey'nin vücudu birkaç saniye önce sıcacıktı, şimdiyse soğuduğunu hissediyordu. Dash, işi bittiğinde hep yaptığı gibi, Honey'nin yanında beş dakika daha kalırsa mikrop bulaşacakmış gibi yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Honey aceleyle verandanın kenarına koşturdu ve merdivenlerden inerken arkasından seslendi. "Gerçekten iyi bir sahne olduğunu düşünüyorum, sana da öyle gelmedi mi, Dash?

"Her şey iyi gibiydi."

"İyiden de öte." Yolunun üzerindeki, arapsaçı gibi karışmış elektrik kablolarının üzerinden atlayarak adamın peşinden koşturdu. "Muhteşemdin. Gerçekten. Müthiş bir aktör olduğunu düşünüyorum. Belki de bütün dünyadaki en iyi aktör. Bence—"

"Üzgünüm, Honey. Şimdi konuşamam. Yapmam gereken şeyler var."

"Fakat Dash—"

Dash adımlarını hızlandırdı ve Honey daha olup biteni anlayamadan geride kaldı. Honey başını eğdi, dış çekimlerde kullanması için verilen karavana doğru ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. Belki de aklı ona oyun oynuyordu. Belki de adamın ilk gün o kadar kibar davranması konusunda hafızası onu aldatıyordu. Keşke adamın ondan hoşlanmaktan neden vazgeçtiğini bilseydi.

Bildiği kadarıyla, daha en başından beri elden geldiğince dostane davranmıştı. Ona kahve ve çörek getirmek için etrafında dolanıp durmuştu. Kendi sandalyesini vermişti. Ona ne kadar hayran olduğunu söylemiş ve sırtına masaj yapmayı teklif etmişti. Aralarda onu esprileriyle eğlendirmiş ve gazetelerini getirmişti. Hatta bir gün üzerine kahve döktüğünde gömleğini yıkamak istemişti. Adam neden Honey'ye sırt dönmüştü ki?

Bir sahnede birlikte oynadıkları zaman, Honey'yi sanki gerçek kızınmış ve kendisini gerçekten seviyormuş gibi görünüyordu. Bazen o kadar şefkatle bakıyordu ki, Honey damarlarında bir sürahi sıcak şarap dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Fakat sonra kamera duruyor ve şarap buzlu suya dönüşüyordu, çünkü onun kendisinden kurtulmak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Özel öğretmeni gelmeden tarih ödevini bitirmesi gerektiği gerçeğini göz ardı ederek, bir an için büyük çınar ağaçlarından birinin gölgesinde durdu. Okula geri dönmesini istemişlerdi, öğretmeni yaşlı ve sıkıcı olduğu halde buna pek aldırış etmemişti. Bazen sahne malzemesi olarak kullandıkları ip salıncağa oturarak ileri geri sallanmaya başladı.

Şimdi Ocak ayıydı ve *Dash Coogan Show* sonbahar sezonunun en büyük patlamasını yapmıştı. Pazen gömleğinin cebine uzanarak ülkenin en önemli haber dergilerinden birinde yayımlanmış makalenin fotokopisini çıkardı. Bu fotokopi sabah herkese dağıtılmıştı, fakat Honey buna bakma fırsatını ilk kez bulmuştu. Makaleyi çabucak taradı, ama sonuna geldiği zaman yavaşladı.

Dash Coogan Show üstün oyunculuk kalitesi sayesinde Amerikan izleyicisinin dikkatini çekmeyi başardı. Şımarık sosyete kadını Eleanor karakterine nefis bir mizahi kesit katan Liz Castleberry muhteşem. Dizide Liz Castleberry'nin oğlu Blake'i oynayan, pek çok eleştirmenin bir başka Hollywood yakışıklısı diyerek göz ardı etmeyi düşündüğü Eric Dillon, hâlâ dünyada yerini bulmaya çalışan bir genç adamın hüznü ve saplantılı melankolisiyle, daha yeteneksiz bir aktörün elinde sadece kaslı bir erkek karakterinden ibaret olacak bir rolü, ince detaylar ekleyerek zenginleştiriyor.

Fakat en önemlisi, Amerika iki başrol karakterine âşık oldu. Dash Coogan tüm hayatı boyunca bu rolü aramıştı ve işi bitmiş rodeo binicisi karakterine kusursuz oturmuş. Ve gerçek bir eve yerleşmek üzeren, on üç yaşındaki girişken küçük bir kız olarak Honey Jane Moon son yılların en başarılı çocuk yıldızlarından biri. Narin olmayı umursamayacak kadar cesur ve o kadar gerçekçi ki rol yaptığına inan-

mak zor. Coogan ve Moon tarafından canlandırılan baba kız ilişkisi, tam da bir ebeveynle bir çocuk arasında olması gerektiği gibi—keskin yönleri ve çatışmaları olan, fakat derin ve tükenmez bir sevgi.

Honey son cümlenin acı verici hicvini düşünerek sayfaya bakıyordu. Altı yaşından beri derin ve tükenmez sevgiyi bir kez bile tatmamıştı.

Burnunu çekti ve diğerleriyle birlikte ayakkabı kutusuna koyması için Chantal'a götürmek üzere yazıyı tekrar cebine tıkıştırdı. Kuzini bir gün zamanı olduğunda, bütün resimleri bir albüme yapıştırmayı planlıyordu. Ross onunla röportaj yapmak için yaygara kopartan hiçbir gazetecinin kızın yanına yaklaşmasına izin vermediği halde, Chantal'ın ayakkabı kutusunda bir sürü makale vardı. Honey işe yeterince alışıncaya kadar onu kamuoyundan korumak istediğini söylüyordu, fakat Honey muhabirlerden uzak tutulmasının gerçek sebebinin, kendisinin konuşma sarhoşluklarından birine kapılmayacağına ve gerçekte kaç yaşında olması gibi, açıklamak istemediği şeyleri söylemeyeceğine güvenmemesi olduğundan kuşkulanıyordu.

Salıncaktan indi, Eric Dillon'ın karavanına doğru yürüdüğünü görünce kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Üstündeki kolları kesik siyah tişörtün altına giydiği taşlanmış kot pantolon o kadar dardı ki arka cebindeki cüzdanının ana hatları görülebiliyordu.

Eric hafifçe döndü ve onun profilinin yumuşak hatlarını zihnine kazıyan Honey'nin ağzı kurudu. Gözlerini alnında, düz burnunda ve keskin hatlı güçlü ağzında gezdirdi. Eric'in ağzına bayılıyordu ve boş zamanlarının çoğunda onu öpmenin nasıl olacağını hayal ediyordu. Fakat bu ancak yazarlar senaryoya böyle bir şey eklerlerse mümkün olabilirdi ve şu anda pek öyle bir şey olacağa benzemiyordu.

Bazen yazarların onu durmadan konferans salonuna çağırıp konuşturmaları ödünü koparıyordu. Eski yaşamında her şeyin sahibi Tanrı'ydı, fakat şimdi dizinin beş yazarıyla karşılaşınca gerçek gücün ne olduğunu anlamıştı.

"Eric!" Çocuğun ismi, dudaklarından utanç verici bir şekilde dökülmüştü.

Eric döndü ve Honey onun yüzünde bir an ürkütücü bir şeyler gördü, ama sonra bunun sadece sıkıntı olduğuna karar verdi. İnsanlar daima onun peşinden koşuyorlardı. Personelden bazı kişiler Eric'in sağının solunun belli olmamasından şikâyet ediyorlardı, fakat Honey onu suçlayamazdı. Ünlü olmanın baskısı onun üzerine gelirken bu adil olmazdı. Kendisine rahat davranmayı telkin ederek aceleyle ona doğru koşturdu, fakat Eric uzaklaşmaya başlayınca daha da hızlı hareket etmesi gerekti.

"Replikler hakkında biraz konuşalım mı, Eric? Sen Liz'e bahsederken duyduğum şu duyusal farkındalık alıştırmaları üzerinde çalışıyordum. Bu öğleden sonra ağılın oradaki sahneyi çekiyoruz. Bu önemli bir sahne ve bunun için hazır olmamız lazım."

Eric yürümeye başladı. "Üzgünüm ufaklık. Şimdi olmaz."

Taş şeklindeki saç kesimi yüzündendi. Küçük bir erkek kardeş gibi görünürken, Eric onun on yedi yaşında bir kadın olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Yetişmek için arada sırada ikişer adım atarak daha da hızlı yürümeye başladı.

"Yarım saat nasıl? Yarım saat sonra konuşsak senin için uygun olur mu?"

"Korkarım hayır. Yapmam gereken bazı işler var." Karavanın basamaklarını tırmandı ve kapıyı açtı..

"Fakat Eric—"

"Üzgünüm, Honey. Zaman yok."

Kapı kapandı. Honey, yüzüne kapanan kapıya bakarak, aynı şeyi yine yaptığını fark etti. Kendi kendine olgun ve ince davranmayı hatırlatıp dururken, sonunda yine tıpkı Janie gibi davranmıştı.

Kimsenin kendisini ne kadar aptalca bir duruma düşürdüğüne tanık olmadığını umarak etrafına bakındı, fakat civardaki tek kişi Liz Castleberry'ydi ve durumun farkındaymış gibi

görünmüyordu. Honey ellerini tekrar kotunun arka ceplerine soktu, böylece hiçbir şey olmamış gibi aylaklık ediyor sanacaklardı.

Stüdyo dışı çekimler için, dört başrol oyuncusunun her birinin bir karavanı vardı. Liz'in karavanı Eric'inkinin yanına park etmişti. Kapının yanında bir katlanır sandalyeye oturmuş, Golden Retriever köpeği Mitzie de yanına yayılmıştı. Omzuna bir süveter atmış, açık pembe çerçeveli güneş gözlüğüyle senaryosunu okuyordu.

Honey başından beri Liz'in köpeğinden, Liz'den hoşlandığından daha fazla hoşlanmıştı. Liz yanında rahat hissedemeyeceği kadar fazla göz kamaştırıcıydı. Dizideki herkesten fazla, gerçek bir film yıldızı gibi davranıyordu ve Honey çekimin ilk günlerinden beri ondan uzak duruyordu. Bunu yapmak zor olmamıştı. Dizinin bütün oyuncuları ondan uzak duruyordu zaten.

Mitzi kalktı ve kuyruğunu sallayarak koştu. Honey, Eric'le yaptığı konuşmadan dolayı kendini yaralanmış hissediyordu ve bir süre yalnız kalmak istiyordu, fakat oynamak için can atan bir köpeği, özellikle de Mitzi ebatlarında olunca, görmezden gelmek zordu. Uzandı ve köpeğin kocaman, güzel başını okşadı. "Merhaba kızım."

Mitzi kuyruğunu coşkuyla sallayarak onun etrafında dönmeye ve burnunu kızın dizlerine sürtmeye başlamıştı. Honey diz çöktü ve parmaklarını köpeğin yumuşacık, karamel rengi tüylerine daldırdı. Öne eğilerek köpeğin küf kokulu nefesine aldırmadan yanağını Mitzi'nin boynuna dayadı. Köpek de kızın yanağını yalamaya başladı. Mitzi sadece bir köpek olduğu halde, Honey bu sevginin tadını çıkardı.

Kendisiyle birlikte olmak istemedikleri için diğer insanları suçlamak gittikçe zorlaşıyordu. Kendisinde de kusurlu olan pek çok şey vardı. Çirkin ve despottu. Yemek yapabilmesi ve iyi araba kullanabilmesi dışında, belirgin hiçbir yeteneği yoktu. Bunu düşündüğü zaman, sevilmek şöyle dursun, hoşlanılacak bile fazla şeyi olmadığını fark etti.

"Kötü bir gün mü?

Honey Liz'in sakin sesiyle hızla kafasını kaldırdı. "Yok, hayır. Çok güzel bir gün geçiriyorum. *Harika* bir gün."

Mitzi'yi bıraktı, aktrisin dalgalı kestane rengi saçlarını ve kusursuz tenini süzdü ve onun gibi görünmeyi dileyerek topuklarının üzerine oturdu. Honey, bütün Güney Kalifornia'daki en çirkin kız olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Liz güneş gözlüklerini başının tepesine kaldırdı. Gözleri, suyu kötüleşmeden önceki Silver Gölü kadar yeşildi. Başıyla Eric'in karavanını işaret etti. "O sana fazla gelir, çocuk. Dikkatli ol."

Honey ayağa fırladı. "Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve başkalarının işime karışmasından hoşlanmıyorum."

Liz omzunu silkti ve güneş gözlüklerini tekrar gözlerine indirdi.

Honey kendi etrafında dönüp ayaklarını yere vura vura yürümeye başlarken Dusty rolünü oynayan aktris Lisa Harper'a rastladı. Eric'in karavanına yöneldiğini fark edince, onun yolunu kesti.

"Yerinde olsam onu rahatsız etmezdim Lisa. Eric'in halletmesi gereken bazı işleri varmış ve rahatsız edilmek istemiyor." Lisa'nın, mor biyeli bluzunun dekoltesinden fırlayan göğüsleri karşısında kızgınlığını saklamaya çalışıyordu.

"Çok komiksin, Honey" diye güldü Lisa. "Eric'in işi benim." Eric'in karavanının basamaklarını tırmanarak gözden kayboldu.

Bir saat sonra yeniden ortaya çıktı. Mor bluzunun yerini Eric'in kırpılmış tişörtlerinden birini almıştı.

***

Konferans salonu loştu, sadece kapalı perdelerden sızan, ikindinin zayıf huzmeleriyle aydınlanıyordu. Honey grubun karşısında mahşer gününde Yaradan'ın huzuruna çağrılmış

bir günahkâr gibi oturuyordu. Tek fark, Tanrı'nın bir, bunların beş kişi olmasıydı.

Bordo tırnaklı bir kadın onun için hazırladıkları portakallı gazozu işaret etti. "Buyur Honey," dedi usulca.

Masanın ortasındaki adam bir sigara yaktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hazır olduğun zaman başlayabilirsin."

Honey inatçı bir tavırla yere baktı. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Konuşurken yüzümüze bak lütfen."

"Hiçbir şey söylemiyorum. Yani bu sefer demek istiyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Bir çakmak çaktı. Bir sandalye hafifçe gıcırdadı.

Adamlardan biri not defterine bir kalemle vurmaya başladı. "Bize neden Eric'ten bahsetmiyorsun?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Biz bir şeyler duyduk."

Honey sandalyesinde dikleşti. "Artık ondan bahsetmeyeceğim."

"Bize ayak direme, Honey. Bu iyi bir fikir değil."

Honey'nin eli gazoz kutusuna daha da sıkı kenetlendi. "Size neden bir şeyler anlatayım? Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Sizlerden hoşlanmıyorum!"

Onun isyanına karşı kayıtsız kalarak defterlerini aldılar. "Ne zaman hazır olursan."

Ve konuşacak başka kimsesi olmadığı için, yazarlara her şeyi anlattı. . . .

DIŞ MEKAN. BLAKE'İN GARAJIN ÜSTÜNDEKİ DAİRESİNİN ÖNÜNDEKİ SAHANLIK—GECE.

Janie Blake'in dairesinin kapısına bakarak sahanlıkta durur. Sinirli sinirli tişörtünü pantolonunun içine sokar ve sonra parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalışır, beceremeyeceğini fark eder ve saçlarını tekrar dağıtır. Sonunda, cesaretini kaybeder ve basamaklardan inmeye başlar, daha sonra fikrini

değiştirir ve geri döner. Cesaretini toplayarak kapıya vurur. Cevap gelmeyince, tekrar kapıya vurur.

JANIE
Blake? Blake, orada mısın?

BLAKE'İN SESİ
Ne istiyorsun, Janie?

JANIE
Sen... şey... Bir akşam aritmetik ödevime yardım edeceğini söylemiştin. Şeyler... kesirler. Ah, dostum, bu kesirler de gerçekten çok zor.

Blake yavaşça kapıyı açar. Üzerinde kot vardır, üstü çıplaktır. Janie ona bakar ve yutkunur.

BLAKE
Üzgünüm Janie, fakat bu gece benim için gerçekten uygun değil.

JANIE
(üzüntülü)
Ah... Şey, belki... Onun yerine kâğıt oynamak ister miydin?

BLAKE
Bu gece olmaz, ufaklık.

JANIE
Peki biraz televizyon izlemeye ne dersin? Bu gece 'Kovboylar' var.

DUSTY'NİN SESİ
(dairenin içinden gelmektedir.)
Blake? Bir sorun mu var?

Olup biteni kavrayınca Janie'nin yüzü düşer.

BLAKE
(Janie'ye sempatik bir şekilde gülümser)

Belki başka bir zaman.

Blake içeri girmek için dönünce Janie'nin üzüntüsü öfkeye dönüşür.

JANIE
Seni kalleş kurbağa! İçerde Dusty var. Sesini duydum Dusty'yi evine almışsın!

BLAKE
Şey, Janie. . .

JANIE
(öfkeyle)

Annen bunu biliyor mu? Çünkü eğer annen öğrenirse, seni öldürür! Ona söyleyeceğim! Şimdi derhal oraya gideceğim ve kapısına dayanıp tek oğlunun bir serseri, pis bir zampara olduğunu söyleyeceğim!

Blake'in omzunun üstünden Dusty görünür. Üzerinde Blake'in sabahlığı vardır ve saçları darmadağınıktır.

DUSTY
(sakince)
Hey, Janie. Ne yapıyorsun burada?

JANIE
Ya sen! Kendinden utanmalısın! Ben senin hep hoş biri olduğunu düşünmüştüm! Şimdi senin bir... bir... şırfıntıdan başka bir şey olmadığın belli oldu!

BLAKE
(soğuk)
Bence sakinleşsen iyi olur, Janie.

JANIE
(delirmiş halde)
Ben sakinim. Çok sakinim.

BLAKE
(sahanlığa çıkar ve kapıyı kapatır)
Janie, Dusty'yle bu şekilde konuşamazsın. Senin anlayamayacağın bazı şeyler var. Sen hâlâ bir çocuksun ve—

JANIE
Ben çocuk falan değilim! Bir daha çocuk olduğumu söyleme! Neredeyse on dördüme geldim ve ben—

Janie gözyaşlarına boğulur . . .

Hepsi beklerken sete sessizlik çökmüştü.
Honey, gözleri kupkuru, öfkeyle kameralara döndü. "Bu çok aptalca! Bunu yapmıyorum!"
"Kestik!"
Eric elini parmaklıklara vurdu. "Ah, Tanrı aşkına. Bu dokuzuncu çekim."
Yönetmen öne çıktı. Blake'in dairesine çıkan sahanlığının garajın üstünde olduğu varsayıldığı halde, set stüdyo zemininin birkaç metre yukarısında kurulmuştu. Kostüm asistanlarından biri Eric'e bir gömlek verirken, yönetmen Honey'ye bakıyordu.

"Kristaller için makyöze ihtiyacın var mı?"

Honey altı aydır programda çalışıyordu; bu, yönetmenin gözyaşı yapmak için gözlerine sıkılan mentol kristallerinden bahsettiğini anlayacak kadar uzun bir süreydi. Eric'in küçümseyeceğini düşünerek başını iki yana salladı. Gerçek aktörler gözyaşı kristallerine ihtiyaç duymazlardı. Eğer uygun şekilde hazırlanırlarsa bu gerekmezdi. Duyusal farkındalık alıştırmalarını yaparlarsa, gerekmiyordu. Fakat bu sahneyi oynamak, açık bir yarayı deşmeye benziyordu ve kızın bütün istediği buradan çıkıp gitmekti.

Eric dişlerini sıktı. "Tanrı aşkına kristalleri kullan. Senin ağlamanı bekleyecek kadar vaktimiz yok."

Adamın umursamazlığı Honey'nin kendini kaybetmesine neden oldu. "Janie lanet olası, sulu göz bir bebek değil! Ve zamanımı Blake gibi lanet bir budala için ağlayarak harcamayacağına kalıbımı basarım!"

Lisa kapıdan başını uzattı. "Ara verecek miyiz? Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Hayır!" diye bağırdı Eric. "Ara falan yok. Saat altı oldu. Eğer Honey bu sefer doğru dürüst yapmazsa, ben gidiyorum. Yapmam gereken işler var."

"Ve buradaki herkes bunun ne gibi işler olduğunu biliyor!" diye bağırdı Honey.

"Buraya kadar. Ben çıkıyorum. Bu pisliği çekmek zorunda değilim."

Eric parmaklıkların üzerinden sıçrayarak stüdyoya atladı. Her gün egzersiz yapardı ve bu kadar zor nefes alması için hiçbir sebep yoktu, fakat kapıldığı panik fiziksel kondisyonuyla ilgili bir durum değildi. Başından beri kızla çalışmaktan nefret etmişti. Honey'nin kendisine bakış şekline, etrafında dolanmasına dayanamıyordu. Eğer başlangıçta onun hakkında bir şeyler bilseydi, dizi kontratını asla imzalamazdı. Artan şöhreti bile o kocaman, ihtiyaç içindeki gözlere, alakası için dilenen yüze bakmak zorunda kalmaya değmezdi.

Yönetmen, "Sakin olun," diye bağırdı. "İşler kontrolden

çıkıyor. Son bir çekim daha Eric. Eğer Honey yine ağlayamazsa, yarın devam ederiz. Hadi Eric, beni biraz mazur gör. Vakit geç oldu ve herkesin sinirleri de gerildi. Makyöze söyleyin mentol kristallerini getirsin."

Eric dişlerini gıcırdattı. Hepsine, canınız cehenneme, demek istiyordu ama eğer şimdi çıkıp giderse, ertesi sabah ilk olarak bu haşereyle çalışmak zorunda kalacaktı ve şimdi bile yeterince uyku sorunu vardı. Bazen kâbuslarında, kızın sesi Jason'ınkiyle karışmaya başlamıştı.

İstemeye istemeye, üzerindeki gömleği çıkardı ve üç basamağı çıktı. Kız dikkatle ona bakıyordu, açık mavi gözleri acı ve hayranlıkla kocaman olmuştu. Gözler Eric'i içine çekmek, yiyip bitirmek istiyordu. Kızın yüzünü tarafsızlıkla inceleyerek Honey'ye uzaktan bakmaya çalıştı. Bu çocuksu görünüm geçtiğinde, kız gerçekten de güzeller güzeli bir şey olacaktı.

Kısa, tarafsız bakışı yitip gitti; artık tüm görebildiği, küçük, baş belası erkek kardeşini çok fazla hatırlatan biriydi.

Çenesini kaldırdı ve kızın kendisinden nefret edeceğini umarak, tatsız bir homurtuyla konuşmaya başladı. "Bir dahaki sefere önceden çalış. Sana profesyonel olman için para ödeniyor. Öyleymiş gibi hareket etmeye başlasan iyi olur."

Honey sanki tokat yemiş gibi soluğunu tuttu. Gözleri acı içinde parlıyordu ve alt dudağı kırgınlıkla sarkmıştı. Eric onun acısını kendi içinde hissetti.

Yönetmen sesini yükseltti. "Janie'ye yakın plandan tekrar alıyoruz. Herkes yerine."

Makyöz kristalleri püskürtünce Honey'nin gözleri yaşarmaya başladı.

"Sessizlik lütfen. Çekiyoruz. Klaket. Motor."

Kamera yakın çekim için yaklaştı. Kirpiklerinin dibinden büyük bir damla yuvarlanarak yanağından aşağıya süzüldü, fakat isyankâr ifadesi değişmemişti.

Eric kendi kendine, kıza dokunacak kişinin Blake olduğunu söyledi. Blake. Kendisi değil.

İleri doğru çıkarak kolunu kıza doladı ve göğsüne doğru

çekti. Kızın başı Eric'in çenesine bile yetişmiyordu. Boyu tam Jason kadardı ve üvey kardeşi gibi, sadece ilgisini istiyordu.

Zihninde fren sesleri, çığlık sesi yankılanıyordu.

"Kestik. Baskıya verin. Güzel. Hepimiz eve gidebiliriz."

"Pislik!" Honey onu sertçe göğsünden itti ve koşarak setten çıktı.

Eric yukarıdaki sahanlıkta kalmış, kara ve acılı gözlerle kızın arkasından bakıyordu.

Beni de beraber götür Eric. Lütfen.

Berpol

8

Başını dik tutmaya kararlı olsa da, ertesi gün öğle vakti Honey yalnız kalıp düşünebileceği sakin bir yere ihtiyaç duyuyordu. O gün sette olmayan herkes Eric'le kavgasını duymuştu ve Honey hepsinin, arkasından fısıldaştığını biliyordu. Bugün açık havada çekim yapıyorlardı ama karavanına saklanamazdı çünkü özel öğretmeni orada trigonometri dersi için bekliyordu. Bunun yerine, yemek arabasının arkasından süzülerek insan yapımı bir kaya çıkıntısının altına sığındı. Fakat serin gölgelere adım atar atmaz, orada bile yalnız kalamayacağını anlamıştı.

On metre ötede Dash Coogan şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş ve bir dizini yukarı çekerek, kaya parçalarından birine yaslanmıştı. Honey oradan ayrılması gerektiğini biliyordu, ama Dash'in tüm soğukluğuna rağmen, tehlikesiz, güvenli bir yere adım attığı duygusu kızın her yanını sarmıştı. Keşke Janie gibi, onun kucağına yerleşebilseydi. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu bilerek, adamdan yaklaşık beş metre kadar uzakta gölgelik bir yere çöktü, dizlerini topladı ve kovboy çizmelerinin topuklarını toprağa daldırdı. Belki burada birazcık sessizce otursa, Dash aldırmazdı.

Her saniyesi sonsuzluk gibi gelen bir dakika geçti. Honey kendini tutmaya çalıştı, ama sözler dudaklarından dökülüvermişti. "Başkaları hakkında dedikodu yapmaktan başka işi olmayan insanlardan nefret ediyorum."

Olup bitenleri duymuş olması gerekirdi, ama Dash cevap vermedi.

Kendisine sessiz kalmayı telkin etti. Dash'in geveze kadınlardan hoşlanmadığını zaten biliyordu fakat, en derin sırlarını alıp tüm Amerika'nın seyretmesi için hikâyeleştiren çakal yazarlar sürüsünden başka biriyle konuşmazsa patlayacaktı. Ve sırlarını açmak için kendisine bir şekilde baba kadar yakın olan bu adamdan daha iyi biri var mıydı?

"Bana sorarsan, Eric gerçek bir budala. Herkes ona gönül verdiğimi düşünüyor, ama ben öyle kendini beğenmiş bir pisliğe gönül verecek kadar aptal mıyım?

Coogan başparmağıyla şapkasını biraz yukarı kaldırdı ve uzaktaki ufuğa bakmaya başladı.

Honey onun kendisine yetişkinlerin gençlere vereceği türde bir öğüt vermesi için bekledi. Tıpkı bir babanın kızına verebileceği gibi.

Adamı konuşması için kışkırttı. "Herhalde Eric gibi birinin, benim gibi bir kıza ikinci kez bakacağını düşünecek kadar aptal değilim."

Kasları gerilmiş, Dash'in cevap vermesini bekledi. Keşke adam, görüntüsünde hiç kusur olmadığını söyleseydi. Keşke her zaman Janie'ye söylediği gibi, onun sadece geç serpilen bir kız olduğunu söyleseydi.

Fakat aralarındaki sessizlik uzayınca, onun aklını okumasını beklememeye karar verdi.

"Tam olarak güzel olmadığımı biliyorum, fakat sence—" Kotunun dizindeki bir deliğe dokundu. "Sence ben şey olabilir miyim—Anlarsın işte. Belki de geç gelişen biriyim?"

Dash ona ölü gibi soğuk gözlerle döndü. "Ben buraya yalnız kalmak için geldim. Çekip gidersen sevinirim."

Honey ayağa fırladı. Neden bir an adamın onu anlayacağını düşünmüştü ki? Kendisini daha iyi hissettirmeye çalışacağını ya da onunla ilgileneceğini? Zerre kadar umursanmadığını ne zaman kabul edecekti? Kendi ıstırabının kozası içinde, ona geri darbe vuracak, tıpkı kendisini incittiği gibi Dash'i incitecek bir yol arandı.

Soluğunu içine çekerek ona dik dik baktı, sesi öfkeden çatlak çatlak çıkıyordu. "Zaten seninle kim beraber olmak ister ki, seni yaşlı sarhoş."

Adam irkilmemişti bile. Sadece orada oturmuş, San Gabriel Dağları'na doğru bakıyordu. Şapkasının siperliği gözlerini gölgelediği için Honey adamın ifadesini göremiyordu, ama sesi Oklahoma bozkırları gibi dümdüzdü.

"O halde bu yaşlı sarhoşu yalnız bırakmaya ne dersin?"

Tüm acısı zehre dönüşmüştü. Bir daha bu insanların hiçbirine gerçek duygularını asla itiraf etmeyecekti. Kırılan kalbini gizleyen sert bir bakışla arkasını döndü ve karavana gitti.

İnsan yapımı kayanın arkasında, Dash Coogan'ın gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Kendini derisi yüzülüyormuş gibi hissetmesine neden olan o güçlü arzuyu aklından çıkarmaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapadı. O küçük kız, söylediklerinin, gerçeğe ne kadar yakın olduğunu asla bilemezdi. Dash'in içmesi gerekiyordu.

Titreyen eliyle gömlek cebinde sakladığı LifeSavers şekerine uzandı. Bu son birkaç yıldır, iyileştiğine kesin gözüyle bakmaya başlamış, fakat son zamanlarda, gönül rahatlığının büyük bir hata olduğunu anlamıştı. Ağzına iki nane şekeri birden atarken, alkolik olduğu için başkalarını suçlamaktan çoktan vazgeçtiğini kendisine hatırlattı; bunu şimdi de yapmayacaktı. Fakat şu küçük, onun gerçek hayatta babası olmasını bekleyerek peşinden her koştuğunda içki içme dürtüsünün yüzüne tokat gibi çarptığı yadsınamaz bir gerçekti. O kendi çocuklarına bile iyi bir baba olmamıştı ve bu kızcağıza da baba olamayacağına kalıbını basabilirdi.

Birlikte senaryoyu gözden geçirip dizi hakkında konuştukları o ilk günlerde kıza dostça davranmıştı, fakat çok büyük bir hata yaptığını anlaması çok uzun sürmemişti. Kız onu her yerde izliyor, nefes alacak fırsat vermiyordu. O zaman, mesafesini koruması gerektiğini anlamıştı. Kendi içinde, onun içindekileri dolduramayacak kadar boşluk vardı.

Kızı ne kadar incittiğini biliyordu, fakat kendi kendine Honey'nin, tıpkı kendisinin de çocukluğunda olduğu gibi kuvvetli bir tip olduğunu söylüyordu. Süreklı olarak bir koruyucu aileden diğerine mekik dokuyarak büyüyen adam nasıl hepsinin üstesinden geldiyse, kız da bu incinmenin üstesinden gelebilirdi. Hatta bu onu daha da kuvvetli biri yapabilirdi. İnsanlardan fazla bir şey beklememesi gerektiğini bilmeliydi; tüm duygularını herkese, olduğu gibi anlatmamayı öğrenmesi iyi olurdu. Biri gelip o duyguları ayağının altında ezip paramparça edebilirdi

Fakat lanet olsun, onda kendisini can evinden vuran bir şeyler vardı ve ondan uzak durmasının en büyük nedeni buydu. Kendisini korumasız hissettiği zamanlarda içki içmek istiyordu ve alkol karşısında zorlukla kazandığı altı yıllık zaferi yeryüzündeki hiçbir şey, hatta küçük cesur bir kız bile mahvedemezdi.

***

Honey, evi Mart başlarında, dizi dört aylık tatile girmeden hemen önce gördü. Birkaç hafta sonra taşındılar ve Honey ilk akşam beyaz boyalı evi iyice incelemek için güneş batmadan önce etrafı dolaştı. Duvarları ağ gibi saran, pencerelerin etrafındaki kömür karası panjurları dolanan begonvil asmaları vardı. Girişin üzerindeki küçük bakır çatıda uzun zaman önce oluştuğu belli, tebeşirimsi yeşil bir pas tabakası vardı. Fundalık iyi tasarlanmıştı ve yan tarafta hilal şeklinde küçük bir gül bahçesi vardı. Bu kadar güzel bir evde yaşayacağı hiç aklına gelmemişti. Burada hayal ettiği her şey vardı.

"Tabii ki Wilshire'a fazla yakın olduğundan, gerçekten modaya uygun sayılmaz," dedi emlakçı. "Fakat Beverly Hills, Beverly Hills'tir."

Honey neyin modaya uygun olduğunu umursamıyordu. Hatta Beverly Hills'te yaşamak da umurunda değildi. Ev rahat ve güzeldi, bir ailenin yaşaması için mükemmel bir yerdi. Belki de şimdi onun için her şey daha iyi olmaya başlardı.

Evle teselli bulmaya ve hayatında ters giden başka her şeyi—setteki çatışmalar, insanların arkasından konuştukları—unutmaya çalışarak kendi kendisini kucakladı.

Yönetmenlerden biri onu birkaç kez geç kaldığı ve çekimi beklettiği için Ross'a şikâyet etmişti. Fakat kız bütün kadroyu bekletmemişti. Sadece Dash Coogan'ı. Ve onu iki kez bekletmişti çünkü, basın ona Yılın Babası gibi davranmaya başladıktan sonra kendisini görmezden gelmesi Honey'yi hasta ediyordu.

Garaj yoluna giren bir arabanın sesiyle dikkati dağıldı. Döndüğünde menajerinin BMW'sinden indiğini gördü. Arthur Lockwood ona doğru yürüyordu; sert kızıl saçı ve sakalı, azalan gün ışığında normalden daha koyu görünüyordu. Honey ona saygı duyuyordu, ama iki üniversite diploması olması gözünü korkutuyordu ve adamın sakalına bir türlü ısınamamıştı.

"Yerleştiniz mi?"

"Az kaldı. Lüks mobilya mağazasındaki satıcı kadınlardan biri mobilyaları düzenliyor."

"Güzel bir ev."

"Sana greyfurt ağacını göstereyim." Onu ağaca hayran kaldığı yan tarafa götürdükten sonra arka kapıdan, kapalı verandaya girdiler. Mobilya satıcısı kadın henüz oraya kadar ulaşmamıştı, bu yüzden orada sadece, Arthur'un kullanmayı reddettiği eski bir sallanan koltuk vardı. Honey küçük arka bahçeye baktı. Orada iki ağacın arasına bir hamak koyduracak ve tıpkı o televizyon reklamlarındaki gibi bir barbekü satın alacaktı.

Arthur pamuklu pantolonunun cebindeki bozuk paraları şıngırdattı. "Honey, tatil birkaç hafta içinde başlıyor ve Temmuz sonuna kadar işe gitmek zorunda değilsin. TriStar'ın teklifini kabul etmen için çok geç değil."

Akşamüstü havası kızı aniden üşüttü. "Ben film falan yapmak istemiyorum, Arthur. Sana bunu daha önce de söylemiştim. Tatilde lise derslerimi tamamlamak istiyorum, böylece çekimler başlamadan mezun olabilirim."

"Sen özel bir öğretmenle çalışıyorsun. Birkaç aydan bir şey olmaz."

"Bence olur."

"Hata yapıyorsun. Coogan Show şimdi çok popüler olsa da, sonsuza kadar devam etmeyecek, senin de geleceğini planlamaya başlaman lazım. Sen doğal bir yeteneksin Honey TriStar'daki rol senin için iyi bir basamak olacak."

"Kanserden ölen on dört yaşında bir kız. Tam da Amerika'nın kalbini ferahlatacak şey."

"Harika bir senaryo."

"O zengin bir kız, Arthur. Dünyadaki hiç kimseyi zengin bir kız olduğuma inandıramam ben." Janie Jones'tan başka bir karakter oynamak onu korkutuyordu. Eleştirmenler ne söylerlerse söylesinler, gerçek bir aktris olmadığını biliyordu. Bütün yaptığı kendisini oynamaktı.

"Kendini hafife alıyorsun, Honey. Gerçek bir yeteneğin var ve bu rolde harika olacaksın."

"Unut gitsin." Kanserden ölmekte olan on dört yaşında zengin kızı oynamaya çalıştığını öğrenirse Eric'in göstereceği küçümsemeyi hayal edebiliyordu.

Eric'i sadece düşünmek bile kıza acı veriyordu. Birlikte bir salıncaklı olmadıkça çocuk, Honey sanki yokmuş gibi davranıyordu. Ve Dash, üç hafta önce kayanın arkasında onunla konuşmaya çalıştığından bu yana kamera önü hariç onunla konuşmuyordu. Ondan kaçmayan tek kişi Liz Castleberry gibi görünüyordu ve Honey bunun sadece Mitzi nedeniyle olduğunu düşünüyordu. Liz'in köpeği Honey'nin en iyi arkadaşı haline gelmişti. Arka bahçesine baktı, yalnızlık her tarafını sarmıştı.

"Açılmak için bir şansa ihtiyacın var," dedi ajanı.

"Benim için çalıştığını sanıyordum, Arthur. Sana hiçbir filmde oynamak istemediğimi söylemiştim ve bu konuda ciddiyim."

Arthur'un yüzü gerilmişti, Honey onun kendisine kızdığını biliyordu, ama umurunda değildi. Kendisine çok fazla

patronluk taslıyordu ve bazen ona kimin yetkili olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Sonunda gidince, Honey içeri girdi. Chantal oturma odasında, dilimli, altın ve beyaz brokar kaplı yeni kanepelerinde uzanmış, dergi okuyordu. Gordon onun karşısında oturmuş, çakısıyla oyalanıyordu.

"Bu oda gerçekten güzel görünüyor, Chantal. O satış görevlisi bayan iyi iş çıkarmış." Yerler duvardan duvara kalın beyaz halıyla kaplıydı. Odada kanepenin yanı sıra süslü Fransız sandalyeler ve ince pirinç bacakların üzerinde amip şeklinde cam sehpalar vardı. Masalardan birinde Hungry Man'den sipariş edilmiş yemeklerin kalıntıları duruyordu.

"Bitkiler yarın geliyor."

"Bitkiler güzel olacak." Chantal gerinerek dergisini bıraktı. "Honey, ben ve Gordon konuşuyorduk. Birkaç gün içinde gitmeyi düşünüyoruz."

Honey donmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Chantal sinirli görünüyordu. "Gordon, sen söyle."

Gordon çakısını cebine koydu. "Arabayla ülkeyi dolaşmayı düşünüyoruz, Honey. Amerika'nın geri kalanını göreceğiz. Kendimize bir hayat kuracağız."

Honey'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

"Gordon'un düşünmesi gereken bir kariyeri var," diye devam etti Chantal. "Eğer ressam olacaksa ilham alması gerekiyor."

Honey artan telaşını bastırmaya çalışıyordu. "Deli misiniz siz? Bu evi daha yeni aldım. Bunu hepimiz için aldım. Şimdi çekip gidemezsiniz."

Chantal ona bakmıyordu. "Gordon Beverly Hills'in onu boğduğunu söylüyor."

"Daha bugün taşındık!" Honey bağırıyordu. "Onu nasıl boğuyor olabilir?"

"Anlamayacağını biliyordum. Sen insanlara her zaman bağırırsın. Hiçbir zaman anlamaya çalışmazsın." Chantal küçük, boğuk bir hıçkırıkla odadan kaçtı.

Honey Gordon'a döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun, seni aptal serseri?"

Gordon zayıf çenesini öne çıkardı. "Bana öyle şeyler söyleme! Chantal'la ben istediğimiz zaman gidebiliriz."

"Peki nasıl geçinmeyi planlıyorsunuz?"

"İş bulacağız. Bunu konuştuk. Ülkeyi dolaşıp çalışacağız."

"Belki sen çalışabilirsin, fakat Chantal konusunda kendini kandırma. Onun şimdiye kadar yaptığı en zor iş dönmedolap bileti satmak oldu ve kasayı o kadar karmakarışık etti ki, eğer aileden olmasaydı, kovulurdu."

"Saç yapabilir. Bundan söz ediyor."

"O Burt Reynolds'la evlenmekten de söz ederdi, fakat bunu da yapmadı."

Gordon ellerini cebine soktu, hayal kırıklığı ortadaydı. "Bu şekilde devam edemem. Resim yapmaya başlamam lazım."

"Başla o zaman!" dedi Honey umutsuzca.

"Burada resim yapabileceğimi sanmıyorum. Bu ev. Bu mahalle. Her şey çok—"

"Bir kere dene," diye yalvardı. "Eğer işe yaramazsa, her zaman taşınabiliriz." Taşınma fikri onu hasta ediyordu. Daha bavullarını bile boşaltmamışlardı ve bu evi seviyordu, fakat adamın Chantal'la arasını açmasına izin vermeyecekti.

"Bilmiyorum. Ben—"

"Neye ihtiyacın var? Sana ihtiyacın olan her şeyi alacağım."

"Hep senin paranı almaktan hoşlanmıyorum. Ben bir erkeğim. Ben gereken—"

"Burada kalman için sana ayda iki bin dolar ödeyeceğim."

Gordon ona baktı.

"Burada kaldığın sürece sana ayda iki bin dolar ödeyeceğim. Evi ve tüm yemekleri zaten ödüyorum. Bu iki bin dolar sadece cep harçlığı."

Gordon'un ağzından yumuşak, tıslar gibi bir ses çıkmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı; konuştuğu zaman sesi yumuşak ve boğuktu. "Sana bizim hayatlarımızı bu şekilde yönetme hakkını veren ne?"

"Chantal'ı önemsiyorum, hepsi bu. Ona göz kulak olmak istiyorum."

"Ben onun kocasıyım. Ona ben göz kulak olurum."

Fakat sesinde çok fazla inanç kalmamıştı; Honey kazandığını biliyordu.

***

Tatil başlamıştı. Gordon ve Chantal evde Honey'nin pişirdiği yemekleri yiyerek ve televizyon seyrederek yan gelip yatarken, Honey nefret ettiği fizik dersi hariç, lise derslerini en yüksek notlarla tamamladı. Haziran ayında, üçü birlikte Güney Carolina'ya Sophie'yi görmeye gittiler. Park hatırladığından da iç karartıcıydı. Arabalar elden çıkarılmış, *Bobby Lee* sonunda bir fırtına sırasında parçalanmış ve Silver Gölü'nün dibini boylamıştı. Honey Los Angeles'a gelmesi için teyzesiyle bir kez daha konuşmaya çalıştı, fakat Sophie reddetti.

"Benim evim burası, Honey. Başka bir yerde yaşamak istemiyorum."

"Burası güvenli değil Sophie."

"Elbette güvenli. Buck burada."

Honey ertesi gün, Aralık ayında tuttuğu avukatla, parkı satın alma işlerini görüşmek için şehre gitti. Öğleden sonra geç vakitte, son kâğıtları imzalamıştı. Satın alma işi bir süre için maddi olarak onu sarsacak ve parkı yeniden açamayacaktı, fakat en azından geri almıştı.

***

"Honey, son repliğinle Dash'i geçmeni ve pencereye yürümeni istedim." Dizinin tek kadın yönetmeni Janice Stein, doğru olması gerek yönü işaret ediyordu.

Tatil bitmişti. Ağustos ayıydı ve stüdyoda 1981-82 sezo-

nunun ikinci bölümü üzerinde çalışıyorlardı. Çekim yeniden başladığında Honey berbat bir ruh hali içindeydi. Dash onu tekrar gördüğü için sanki birazcık memnun olmuş gibi bile davranmamıştı ve Eric selamına zorla karşılık vermişti. Durup konuşan tek kişi, Cadılar Kraliçesi Liz Castleberry olmuştu ve o da Honey'nin konuşmak istediği son kişiydi.

Avucunu açarak kalçasına yerleştirdi ve çiftlik evinin oturma odası setinin ortasında duran Janice'e ters ters baktı. "Sakin ol, baba," diyene kadar hareket etmek istemiyorum. Böylesi daha uygun olacaktır."

"Öylesi çok geç oluyor," dedi Janice. "O zamana kadar pencereye gitmiş olmalısın."

"Öyle yapmak istemiyorum."

"Yönetmen benim, Honey."

Honey gözlerini kısarak en kibirli sesiyle konuştu. "Ve ben de iyi bir iş çıkarmaya çalışan bir oyuncuyum. Eğer işimi beğenmiyorsanız, belki de yönetecek başka bir dizi bulmalısınız."

Pencerenin yanında bir elinde senaryosu diğerinde bir fincan kahveyle duran Dash'in yanından hışımla geçti ve setten ayrıldı. Geçen sene onların hepsinden gözü korkuyordu. fakat bu yıl farklı olacaktı. İnsanların kendisini itip kakmasından yorulmuştu, Gordon'un Beverly Hills'ten sürekli şikâyet etmesinden yorulmuştu, Chantal'ın surat asmalarından yorulmuştu. Zaten ondan hiç kimse hoşlanmıyordu, öyleyse nasıl davrandığı ne fark ederdi ki?

Giyinme odalarına giden koridora saptı ve koridorun sonunda Eric'i gördü. Onu sadece görünce bile dizlerinin bağı çözülüyordu. Eric yazı, bir filmde ilk başrolünü oynayarak geçirmişti ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki, ona bakmamak için kendini tutması çok zordu.

Yeni yönetmen yardımcılarından biri olan çekici, kızıl saçlı Melanie Osborne onunla konuşuyordu. Honey'nin, konuşmanın işle alakalı olmadığından emin olacağı kadar birbirlerine yakın duruyorlardı. Melanie kendinden emin,

şekil bir tavırla ona doğru eğilince Honey'nin kıskançlıktan tüyleri diken diken oldu.

Eric başını kaldırınca kızın geldiğini gördü. Melanie'nin yanağına hafifçe vurduktan sonra koridorun aşağısındaki giyinme odasına girerek gözden kayboldu.

Honey'nin ruh hali daha da berbat hale geldi.

Melanie ona doğru yürüdü, yüzünde dostça bir tebessüm vardı. "Merhaba Honey. Ross'un az önce boş vakit bulduğunda seni görmek istediğini söylediğine kulak misafiri oldum."

"O zaman gelip beni bulabilir."

"Evet, efendim," diye mırıldandı Melanie, Honey yanından geçip giderken.

Honey durdu ve döndü. "Ne dedin sen?"

"Bir şey demedim."

Melanie'nin uzun, dalgalı saçlarını ve cömertçe sergilediği göğüslerini süzdü. Geçen hafta Honey'nin saçlarını yine tas gibi kesmişlerdi. "Kendine dikkat etsen iyi olur. Ukalalıktan hoşlanmam."

"Özür dilerim," dedi Melanie soğuk soğuk. "Terbiyesizlik etmek istemedim."

"Ama ettin."

"Bir daha tekrarlanmaması için elimden geleni yapacağım."

"Yoluma çıkmamak için elinden geleni yap."

Melanie dişlerini sıktı ve yürümeye başladı, fakat Honey'yi şeytan dürttü. Melanie'yi güzel ve kadınsı olduğu için, Eric'le nasıl konuşacağını bildiği için cezalandırmak istiyordu. Dash'le şakalaştığı ve personel arasında popüler olduğu ve badem şeklinde kırmızı cilalı tırnakları olduğu için cezalandırmak istiyordu.

"Önce bana biraz kahve getir," diye terslendi. "Soyunma odama getir. Ve çabuk ol."

Melanie bir an ona baktı. "Ne?"

"Beni duydun."

Kızıl saçlı kıpırdamayınca, Honey elini kalçasına koydu. "Ee?"

"Cehennemin dibine git."

O anda köşeden çıkan Ross yönetici yardımcısının sözlerini duymuştu. Aniden kalakaldı. Melanie arkasına döndü, adamın yaklaştığını gördü ve rengi attı.

Honey ileri atıldı. "Ne dediğini duydun mu?"

"Senin adın ne?" diye hırladı Ross.

Yönetici yardımcısı bembeyaz olmuştu. "Şey—Melanie Osborne."

"Pekala, Melanie Osborne, az önce işsiz saflarına katıldın. Toparlan ve git buradan."

"Ama—"

"Honey bir yıldız," dedi adam sakince. "Onunla hiç kimse böyle konuşamaz."

Melanie bir şeyler söylemesini bekleyerek Honey'ye döndü, fakat sanki bir şeytan sürüsü çatallarını saplayarak dudaklarını kapatmış gibiydi. Vicdanı her şeyi düzeltmesini haykırıyordu, ama gururu daha güçlüydü.

Honey'nin konuşmayacağı anlaşılınca, Melanie acı acı baktı. "Hiçbir şey için teşekkürler." Sırtını dikleştirerek döndü ve uzaklaştı.

"Bunun için üzgünüm, Honey," dedi Ross, elini uzun, ak saçlarının arasında gezdirerek. "Buralarda bir daha çalışamamasını sağlayacağım."

Şöhretin olağanüstü gücünü duyumsayan Honey, bekleniği boyunca ürperdiğini hissetti. Ross neler olup bittiğini sormamıştı bile. Kendisi önemliydi; Melanie değildi. Başka hiçbir şey önem taşımıyordu.

Ross yeni sezon için yapılacak basın toplantısından ve izin verdiği az sayıdaki görüşmeden birinde ona eşlik edecek gazeteciden söz etmeye başlamıştı. Honey pek dinlemiyordu. Korkunç bir şey yapmıştı, fakat hatalı olduğunu kabullenmek, çiğnenmemiş büyük bir ekmek topağı gibi boğazını oturmuştu. Yavaşça hareketini haklı gösterme sürecine başla-

dı. Kendi kendine hemen hemen hiçbir şeyde hatalı olmadığını söyledi. Belki de bu konuda da hatalı değildi. Belki sorun çıkaran kışı Melanie'ydi. Muhtemelen kendini kovduracaktı. Fakat ne kadar mantığa uydurmaya çalışırsa çalışsın, Honey içindeki berbat duygudan kurtulamıyordu.

Ross gitti ve Honey aceleyle soyunma odasına koşturdu, böylece her şeyi baştan düşünmek için birkaç dakika yalnız kalabilecekti. Fakat daha içeri giremeden, Liz Castleberry'nin koridorun karşısındaki soyunma odasının kapı aralığından eğildiğini gördü. Rol arkadaşının her şeyi duyduğu, yüzündeki kınama dolu ifadeden belliydi.

"Sana bir öğüt, ufaklık," dedi usulca. "İnsanlara kelek yapma. Geri dönüp seni bulur."

Honey kendisini her taraftan saldırıya uğramış gibi hissetti ve diklendi. "Bu hiç komik değil. Senin tavsiyeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Belki de yapmalısın."

"Sanırım Ross'a koşturacaksın."

"Bunu yapması gereken sensin."

"İçinde kalmasın."

"Hata yapıyorsun," diye yanıtladı Liz. "Umarım çok geç olmadan anlarsın."

"Ross'a git," dedi Honey kötü kötü. "Fakat eğer Melanie bu sette ortaya çıkarsa ben giderim!"

Giyinme odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Melanie'nin sette birçok arkadaşı vardı ve kovulma haberinin yayılması çok uzun sürmemişti. Hafta sonuna dek, Honey dışlanarak bir parya haline gelmişti. Personel üyeleri ona sadece mecbur kaldıkları zaman hitap ediyorlardı ve Honey de iyice müşkülpesent olmuştu. Repliklerinden, saçlarından şikâyet ediyordu. Aydınlatmayı beğenmiyordu.

Eğer yeterince kötü davranmış olsaydı bana dikkat göstermek zorunda kalırlardı, düşüncesi aklında dolanıp duruyordu, fakat Dash onunla konuşmayı tamamen kesmişti ve Eric ona sanki hayatının kaldırımında iz bırakarak ilerleyen

bir sümüklü böcekmiş gibi bakıyordu. Honey'nin ona karşı duyduğu karmaşık hislere nefret de dahil olmuştu.

Ertesi hafta Arthur onu akşam yemeğine çıkardı. Melanie'yle olup bitenleri duymuştu ve iş hayatında zor bir kişi olmakla ün kazanma konusunda uzun bir konferans vermeye başladı.

Ondan olanları düzeltmesi için yardım istemek yerine, ki bunu yapması gerektiğini biliyordu, setteki ilk gününden beri uğradığı tüm küçümsemeleri uzun uzun nakletmeye onu kesti. Sonra da ya onun tarafını tutabileceğini, ya da kendisine başka bir menajer bulacağını söyledi. Arthur hemen geri adım attı.

Restorandan ayrıldığı zaman, şeytan vücudunu ele geçirmiş gibi korkunç bir duyguya kapılmıştı. İçinden bir ses tıpkı okuduğu birçok çocuk yıldız gibi, şımarık bir Hollywood veledine döndüğünü fısıldıyordu. Bunu bastırmaya çalıştı. Hiç kimse kendisini anlamıyordu ve bu onların problemiydi, kendisinin değil. Kendisine menajerine haddini bildirdiği için gururlanması gerektiğini söyledi, fakat arabaya bindiği zaman titriyordu ve hissettiği şeyin gurur değil, korku olduğunu biliyordu. Kimse kendisini durdurmayacak mıydı?

Ertesi gün yazarların yanına uğradı. Onlarla konuşmak için değil. Lanet olsun, hayır, onlarla konuşmayacaktı. Sadece merhaba demek için uğramıştı.

9

Ev, kıvrıla kıvrıla Topanga Kanyonu'na giden ölümcül virajlı dar yollardan birinin sonunda, yalnız duruyordu. Yolun kenarında korkuluk yoktu ve Kasım ayının çiseleyen yağmuruyla birleşen karanlık, Honey kadar korkusuz bir sürücünün bile sinirlerini germişti. Son keskin virajdan sonra görüş alanına giren yeni evi için heyecanlanmaya çalıştı, ama konumundan olduğu kadar, geniş çatısından ve yalın, modern çizgilerinden de nefret etmişti.

Topanga Kanyonu Beverly Hills'ten ve çok sevdiği şirin, küçük evinden çok uzaktaydı. Güney California'nın tüm hippi eskileri burada, çakallarla çiftleşen vahşi köpek sürülerinin arasında yaşıyordu. Fakat Gordon, Beverly Hills'te geçen yedi ayın ardından hâlâ resim yapamamıştı, bu nedenle taşınmışlardı.

Honey garaja girdiğinde yorgunluktan hali kalmamıştı. Beverly Hills'te yaşarken, stüdyoya gidip gitmek sadece yarım saatini alıyordu. Şimdi sabalı yedide stüdyoda olmak için beşte kalkması gerekiyordu ve akşamları eve sekizden önce nadiren gelebiliyordu.

Eve girerken açlıktan midesi gurulduyordu. Chantal ve Gordon'un akşam yemeğini hazırlamış olmalarını diliyordu, ama ikisi de yemek konusunda iyi değildi ve genellikle Honey eve gelip yemek yapana kadar bekliyorlardı. Ev temizliği için dört farklı yardımcı tutmuştu, ama bunlar da işten ayrılıp duruyorlardı.

Evin arka tarafındaki büyük odaya doğru sürüklenerek gitti ve gözleri Sophie'yle yeni kocasına ilıştiğinde aklına, ne istediğinize dikkat edin, çünkü aklınıza gelen başınıza gelir, diyen eski atasözü geldi.

"Annem kendini iyi hissetmiyor," dedi Chantal sayfalarını karıştırdığı Cosmo dergisinden başını kaldırarak.

"Yine başım ağrıyor." Sophie kanepede, içini çekti. "Ve boğazım da gerçekten ağrıyor. Buck, hayatım, televizyonun sesini kısabilir misin?"

Lunaparkın eski, becerikli işçisi ve Sophie'nin yeni kocası Buck Ochs, Honey'nin onlara düğün hediyesi olarak aldığı büyük televizyon koltuğuna yayılmıştı ve Cheez Doodles yiyerek ESPN'de bir mayo defilesi seyrediyordu. İtaatkâr bir şekilde uzaktan kumandaya uzandı ve Honey'nin onlar için aldığı büyük ekran televizyona doğru uzattı.

"Şunun göğüslerine bak, Gordon. Ah, aman Tanrım."

Sophie'den farklı olarak Buck çürümekte olan lunaparktan ayrılıp bu masal diyarına gelmeye fazlasıyla gönüllüydü ve evlenmelerinden hemen sonra, sonbahar başlarında ikisi birlikte Honey'nin kapısında boy göstermişlerdi.

"Honey, dışarı çıkıp bana pastil alabilir misin?" Sophie'nin zayıf sesi kanepeden yükselmişti. "Boğazım o kadar kuru ki zor yutkunuyorum"

Buck televizyonun sesini tekrar açtı. "Ah, Sophie, Honey o pastilleri daha sonra alabilir mi? Şu anda biftekli güzel bir akşam yemeği yemek istiyorum. Ne dersin Honey?"

Pahalı beyaz mobilyalar lekelerle dolmuştu. Halının üzerinde, devrilmiş bir bira kutusu duruyordu. Honey bitkin ve üzgündü. En sonunda patladı.

"Sizi domuzlar! Şu halinize bir bakın, topluma tek bir katkınız olmadan işsiz fakirler misali aylaklık ediyorsunuz. Bunlardan bıktım. Hepinizden bıktım!"

Buck gözlerini televizyondan ayırdı ve etrafına bakındı, afallamış bir ifadesi vardı. "Onun nesi var?"

Chantal Cosmo dergisini çarparak masaya bıraktı ve öfkeyle yerinden kalktı. "Benimle bu şekilde konuşulması hoşuma gitmiyor, Honey. Sayende iştahım kaçtı."

Gordon yerde oturup gözlerini kapatarak 'zihin tablosu' dediği şeyi yapmayı bıraktı. "Benim iştahım kaçmadı. Ne yiyeceğiz Honey?"

Honey kırıcı bir cevap yapıştırmak için ağzını açmıştı, fakat sonra kendini tuttu. Ne olursa olsun, onlar sahip olduğu tek aileydi. Bezginlikle içini çekerek mutfağa gitti ve akşam yemeğini yapmaya başladı.

***

Melanie'yi kovdurduğundan bu yana geçen üç ay içinde, Honey'nin ekiple ve iş arkadaşlarıyla ilişkisi giderek kötüleşmişti. Bir tarafı kendisinden nefret ettikleri için onları suçlayamıyordu. Bu kadar korkunç birini nasıl sevebilirlerdi ki? Fakat diğer tarafı—korkan tarafı—geri adım atamıyordu.

Ailesiyle geçirdiği tatsız hafta sonunun ardından pazartesi günü Janie'nin, Dusty ve Blake'in ilişkisini kıskanarak onu kovdurmaya çalıştığı bölümü çekmeye başladılar. Doruk noktasında, Dusty ve Blake seyrederken Dash ahırın çatısından Janie'yi kurtaracaktı.

Dash her zamanki gibi, bütün hafta onu görmezden gelmişti. Honey son sahneyi çekecekleri öğleden sonraya kadar uygun fırsatı bekledi. Çatının üzerinde oturduğu yerden, Dash'in önce yerden samanlığa sonra da çatının iki katına zorlu tırmanışını seyretti. Yaklaşık bir saat sonra, nihayet son sahneyi çekmeye hazırlardı.

Kameralar çalıştı. Honey, Dash'in tırmanışı bitirmesini bekledi. Kendisini ahır çatısının en üst düzeyine çektiğinde, Honey durdu ve kameraya baktı.

"Sözlerimi unuttum."

"Kes! Janie'ye sufle verin." Bu bölümün sorumlusu Jack Swackhammer'dı. Onlarla en uzun süredir birlikte olan yönetmen olduğu için, Honey'nin gazabından en çok nasibini alan da o olmuştu. Honey adamdan nefret ediyordu.

"Honey, bu Dash için zorlu bir sahne. Bir daha sefere doğru yapmaya çalış."

"Tabı, Jack," diye cevap verdi Honey tatlı tatlı.

Dash ona uyarı dolu bir bakış attı.

Sonraki çekim sırasında Honey durduğu yerden kaymayı başardı. Takip eden çekimde, sözlerinde hata yaptı. Sonra zamanı tutturamadı. Harcadığı eforla Dash'in gömleği sırılsıklam olmuş ve üstünü değiştirmesi için çekime ara vermeleri gerekmişti. Tekrar başladılar, fakat Honey zamanlama konusunda bir kez daha başarısız oldu.

Bir saat sonra, tekrar kaymasının ve çekimi beşinci kez mahvetmesinin ardından, Dash patladı ve seti terk etti.

Jack derhal Ross'a giderek Honey'nin giderek artan ters davranışlarından şikayet etti, fakat Dash Coogan Show izlenme şampiyonuydu ve Ross gazetelerin en popüler 'çocuk' yıldızı olarak gördüğü aktrisi düşman etmeyi göze alamazdı. Bölüm bitmeden önce Honey, Jack Swackhammer'ın kovulmasına neden olmuştu.

Honey haberi duyunca kendini çok kötü hissetti. Neden hiç kimse kendisini durduracak kadar onu umursamıyordu?

***

Yazarlar toplantı masasının etrafında oturuyorlar, biraz evvel Honey'nin çıktığı ve çarparak kapadığı kapıya bakıyorlardı. Birkaç dakika her şey sessiz kaldı ve sonra kadınlardan biri sarı defterini masaya koydu. "Bunun daha fazla böyle devam etmesine izin veremeyiz."

Solunda oturan adam boğazını temizledi. "Müdahale etmeyeceğimizi söylemiştik."

"Bu doğru," diye kabul etti başka biri. "Tarafsız gözlemciler olarak çalışmaya söz vermiştik."

"Yazarlar olarak gerçeği aktarıyoruz; bunu değiştiremeyiz."

Kadın başını salladı. "Ne söz verdiğimiz umurumda bile

değil. Kız kendini yok ediyor ve biz de bir şeyler yapmak zorundayız."

DIŞ MEKAN. ÇİFTLİK EVİ ÖN VERANDA—GÜNDÜZ.

Eleanor, üzerinde çamur sıçramış beyaz tasarımcı kıyafetiyle, kirli ve öfkelidir. Dash ciddidir. Janie verandadaki salıncaklı koltuğun yanında suçlu şekilde durur.

DASH
Bu doğru mu, Janie? O bubi tuzağını kasıtlı olarak mı kurdun?

JANIE
(çaresiz)
Bir yanlışlık oldu baba. Bayan Chadwick'in tuzağa düşmesi hesapta yoktu. İhtiyar Winters'ın düşmesi gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydım! Ona çiftliği satmaya hazırlanıyordu.

ELEANOR
(yanağındaki pisliği siler)
Buraya kadar! Sonunda bu sefil yeri satın alacak birini buluyorum ve bu yaramaz kız çocuğu ne yapıyor? Onu öldürmeye çalışıyor!

JANIE
Aslında onu öldürmeye çalışmıyordum Bayan Chadwick. Sadece babam kasabadan gelinceye kadar onu yavaşlatmak istemiştim. Tuzağa onun yerine siz düştüğünüz için gerçekten üzgünüm.

ELEANOR
Korkarım bu sefer özür yeterli değil. Kızınıza birçok kez göz yumdum Bay Jones, fakat buna göz yumacak değilim. Benim şımarık ve aklı havada olduğumu ve sizin gibi kaba

kovboyların beğenmediği bir sürü niteliğe sahip olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Fakat size şunu söyleyeyim. Ben hiçbir zaman oğluma—"

JANIE
(öne atlayarak)
Sizin oğlunuz yeryüzünden kökü kazınması gereken kokuşmuş, zampara bir serseri!

DASH
Bu kadar yeter. Eğer bitirdiyseniz, Bayan Chadwick.

ELEANOR
Bitirmiş değilim. Daha başlamadım bile. Ben oğlumun başkalarına bir kere bile zarar vermesine izin vermedim, Bay Jones. Bir kez bile doğruyla yanlış arasındaki farkı anlatmakta başarısız olmadım. Belki burada Teksas'ta temel terbiye kuralları pek moda olmayabilir, ama ülkenin geri kalan kısmında bunlara saygı gösterilir.

DASH
(soğuk)
Kızımı nasıl yetiştireceğim konusunda nasihate ihtiyacım olduğu zaman size sorarım.

ELEANOR
O zamana kadar çok geç olabilir.
Eleanor çantasını kaparak çiftlik evinin içinde gözden kaybolur.

JANIE
(kendini beğenmişçe)
Ona haddini bildirdin baba.

DASH
Evet, haddini bildirdim, doğru. Ve şimdi sana da haddini bildireceğim, Bayan Jane Marie Jones, insan eli değmemiş tasasız çocukluk günlerin artık bitti.

Janie'yi belinden yakalar, ağır adımlarla veranda boyunca taşır ve merdivenlerden inerek ahıra doğru götürür.

"Kestik. Baskıya verin." Yönetmen dosyasına baktı. "Janie ve Dash, on beş dakika içinde size tekrar ihtiyacım olacak. Liz, sen öğle yemeğinden sonraya kadar serbestsin."
Dash daha onu yere bırakamadan, Honey mücadele etmeye başladı. "Beni havasızlıktan boğmaya gerekmiyor, seni beceriksiz onun bunun çocuğu!"
Dash onu sanki kuduz bir köpekmiş gibi indirdi.
Liz bir mendille yüzünü silerek kapıdan verandaya geri geldi. "Honey, yine benim repliğimi sıkıştırdın. Bana biraz çalışacak alan ver, olur mu?"
Liz'in ricası tatlılıkla ifade edilmişti, ama Honey küplere bindi. "Neden ikiniz de doğruca cehenneme gitmiyorsunuz!" Ayaklarını yere vura vura onlardan uzaklaştı. Kameralardan birini geçerken, tüm gücüyle bir şaplak indirdi ve son sözlü roketini fırlattı.
"Gerzekler!"
"Büyüleyici," dedi Liz ağır ağır.
Ekip üyeleri bakışlarını kaçırdılar. Dash yavaşça başını salladı ve veranda merdivenlerini çıkarak Liz'e doğru yürüdü. "En büyük üzüntüm, aptal yazarlar tırsıp vazgeçtikleri için bu öğleden sonra şu kızın poposunu pataklayamamam."
"Bunu yine de yapmalısın."
"Evet, doğru."
Liz sessizce konuştu. "Ben ciddiyim, Dash."
Dash kaşlarını çattı ve gömlek cebinden bir paket LifeSavers çıkardı. Liz büyük bir titizlikle setteki kişisel sürtüşmelerden kaçınıyordu, fakat Honey o kadar korkunçlaşmıştı ki, artık görmezden gelemeyeceğini hissediyordu.

Verandanın, ekibin duyamayacağı kadar uzak bir noktasına doğru yürüdü, konuşmadan önce bir an duraksadı. "Honey tamamen kontrolden çıktı."

"Bana yeni bir şey söylemiyorsun. Bu sabah bizi neredeyse bir saat bekletti."

"Ross işe yaramıyor ve kanal daha da beter. Honey'nin diziyi terk etmesinden öyle korkuyorlar ki, kız cinayet işlese hoş görecekler. Onun için gerçekten endişeleniyorum. Bazı tuhaf nedenlerden dolayı, o küçük canavarı sevmeye başladım."

"Eh, bu duygu karşılıklı değil dediğim zaman, bana inan. Senden nefret ettiğini pek gizlemiyor." Dash Liz'in yakınındaki sallanan koltuğa çöktü. "O çocukla oynadığım her sahnede, sırtını döndüğüm anda arkamdan bir bıçak saplayacakmış gibi geliyor. Sanırsın ki birazcık minnet duyar. Ben olmasaydım, bir kariyeri bile olmayacaktı."

"Bu yeni senaryoya bakarsak, yazarlar sana bir şeyler yapman için mesaj yolluyormuş gibi görünüyor." Liz üstünü başını temizlemek için durdu ve havluyu elinde gevşekçe tuttu. "Honey'nin senden ne istediğini biliyorsun. Setteki herkes bunu biliyor. Ona bunu versen ölür müsün?"

Dash'in sesi ifadesizdi. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Başlangıçtan beri sana sanki tanrıymışsın gibi bakıyor. Biraz ilgi istiyor, Dash. Senin onunla ilgilenmeni istiyor."

"Ben bir aktörüm, bebek bakıcısı değil."

"Fakat kız acı çekiyor. Tanrı bilir ne zamandır bir başına. Onun o parazit ailesiyle tanıştın. Kendi kendini yetiştirdiği belli."

"Çocukken ben de bir başınaydım ve şimdi gayet de iyi durumdayım."

Liz, "Elbette öylesin," dedi alayla. Üç eski karısı, neredeyse hiç görmediği iki çocuğu ve içki şişesiyle savaşarak geçen uzun bir geçmişi olmak, pek de iyi durumda olmak sayılmazdı.

Dash sandalyeden kalktı. "Eğer onun için endişeleniyorsan, neden anne tavuk rolünü oynamıyorsun?"

"Çünkü o benim yüzüme tükürür. Ben bir iyilik perisinden çok kötü üvey anne sayılırım. Bu, göz kulak olacak hiç kimsesi olmayan genç bir kız için tehlikeli bir iş. O bir baba arıyor, Dash. Onu dizginleyecek birine ihtiyacı var." Küçük bir tebessümle aralarındaki gerginliği hafifletmeye çalıştı. "Bunu eski bir kovboydan daha iyi kim yapabilir?"

Adam sırtını dönerek, "Sen çılgınsın," dedi. "Ben çocuklar hakkında hiçbir şey bilmem."

"İki çocuğun var. Bir şeyler biliyor olmalısın."

"Onları anneleri büyüttü. Benim tek yaptığım çek yazmak."

"Ve bu şekilde kalmasını istiyorsun, öyle değil mi? Sadece çekleri yazmak." Sözcükler iradesi dışında ağzından dökülüvermişti ve Liz dilini ısırmak istedi.

Dash tekrar ona döndü; gözleri kısılmıştı. "Neden aklından geçenleri tam olarak söylemiyorsun?"

Liz derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Honey'nin kişiliğinin Jane'ninkiyle tamamen birbirine karıştığını düşünüyorum. Belki de yazarlar suçludur, bilmiyorum, fakat ne sebeple olursa olsun, sen kendini ondan ne kadar uzak tutarsan, o kadar içerliyor ve daha kötü davranıyor. Senin ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu düşünüyorum."

"Ona yardım etmek için en ufak bir arzum yok. Bu benim problemim değil."

Adamın soğukluğu, Liz'in hâlâ mevcut olduğundan bile habersiz olduğu eski bir acıyı gün ışığına çıkarmıştı. Aniden, tekrar yirmi iki yaşında ve evli bir erkek olduğunu henüz öğrendiği Oklahoma'lı dublör bir rodeo binicisine âşık kız olmuştu.

"Honey senin için fazla garipan, öyle değil mi? O çekim yaptığımız ilk ayda, gerçekte biraz ilgi için yakaran küçük bir yavru köpek gibi senin peşinden koşuyordu ve o ne kadar yakardıysa, sen o kadar soğuklaştın. O çok muhtaç ve sen muhtaç kadınlardan hoşlanmazsın, öyle değil mi, Dash?"

Liz'e ölgün, sert bir bakış attı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, neden sadece kendi lanet işine bakmıyorsun?"

Liz bu konuşmaya başlamış olduğu için kendine kızdı. Bu dizinin, Dash'le kendi arasındaki çatışma olmadan da yeterince problemi vardı. Omzunu silkti ve kırılgan bir şekilde gülümsedi. "Elbette hayatım. Neden öyle yapmıyorum acaba?"

Başka bir söz etmeden verandadan ayrıldı ve karavanına yöneldi.

Dash hızla yemek arabasına gitti ve kendisine bir fincan kahve aldı. Yutarken dili yanmıştı, ama yine de içmeye devam etti. Liz'e fena halde kızmıştı. Sanki o küçük canavar kendi sorumluluğuymuş gibi küstahlık etme hakkını nereden buluyordu bu kadın? Onun sadece tek bir sorumluluğu vardı ve bu ayık kalmaktı. Bu da, Honey hayatına paldır küldür dalmadan önce pek de çaba gerektirmeyen bir şeydi.

Kahvesinin son yudumunu da içti ve bardağı fırlattı. Honey'yi hizada tutması gereken kişi Ross'tu, kendisi değil. Ve şu andan itibaren, Bayan Liz Castleberry sadece kendi kahrolası işleriyle uğraşabilirdi.

Bir sonraki sahne için onu çağırdılar, sadece Honey'yi avludan geçirerek ahırın içine taşıyacağı basit bir sahneydi. Ahırdaki, sonraki sahne daha zor olacaktı— televizyon halkının DAD dediği, bölümün ahlak dersinin verildiği kısımdı. DAD, 'Dizinin Ahlak Dersi' sözlerini temsil ediyordu, fakat herkes bundan 'Dangalak Anlar Durumu' diye bahsediyordu.

"Honey nerede?" diye sordu yönetmen yardımcısı. "Çekime hazırız."

"Jack Swackhammer'ın bir kiralık katil tuttuğunu duydum," dedi kameramanlardan biri." Belki de tetikçi sonunda işini bitirmiştir."

Yönetmen yardımcısı, "Bizde o şans olsaydı," dedi

Dash on dakika boyunca öfkeden kudurarak bekledi. Biri

Honey'yi atların yanında görmüştü ve kameramanlardan biri Honey'nin hayvanlarla daha fazla zaman geçirmesini, çünkü kovulmaktan endişelenmelerine gerek olmadığı için bir tek onların Honey'nin yanında olmaya tahammül edebileceklerini söyledi.

O haftaki bölümü Bruce Rand yönetiyordu. Adam M.A.S.H dizisinin en iyi bölümlerini çekmişti ve Ross onu, nezaketiyle ünlü olduğu için işe almıştı. Fakat bütün hafta Honey'yle çalıştıktan sonra, o bile aklını yitirme belirtileri göstermeye başlamıştı.

Honey sonunda salına salına sete geldiği zaman, Bruce rahatlamış görünüyordu ve sahneyi anlatmaya başlamıştı. "Dash, Janie'yi veranda merdivenlerinin dibinden başlayarak, avludan ahıra doğru taşı. Janie verandanın köşesine vardığımızda şiddete karşı olmakla ilgili repliği söyle, sonra da seni duymazdan gelince mücadele etmeye başla."

Adam konuşmayı bitirdi ve bir prova istedi. Dash ve Honey açık ön kapıya giden veranda merdivenlerini çıktılar. İşi bir çekimden diğerine sürekliliği sağlamak olan yönetmen yardımcısı notlarına baktı.

"Onu sol kolunun altında tutuyordun, Dash. Ve Honey, şapkanı alman lazım."

Kostüm sorumlularından biri Honey'nin giydiği lacivert şapkayı bulup getirmek için ağıla koşturunca birkaç dakika daha geçti. Şapkasının siperliği ters şekilde başına yerleştiği zaman, Dash onu sol kolunun altına sıkıştırdı ve o şekilde yürüdüler.

Verandaya döndüler, fakat Dash döndüğünde kızın açık mavi gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şeyler, belirgin bir hınlık yakaladı. Kasım ayında çektikleri, Honey'nin ahırın çatısında takılıp kaldığı ve repliklerini kasten unutarak Dash'in defalarca tırmanmasına neden olduğu bölümü hatırladı. Sonraki bir hafta boyunca adamın sırtı ağrımıştı.

"Hile yok Honey," diye uyardı. "Bu kolay bir sahne. Hadi bitirelim."

"Sadece kendin için endişelen, yaşlı adam," diye alay etti kız. "Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Kızın kendisine bu şekilde seslenmesinden hoşlanmıyordu ve Dash'in öfkesi daha da derinleşti. Ayna ne söylerse söylesin, sadece kırk birindeydi. O kadar da yaşlı değildi.

"Sessizlik, lütfen," diye seslendi Bruce.

Dash veranda merdiveninin dibine yürüdü ve Honey'yi sol kolunun altına aldı.

"Bekleyin. Çekiyoruz. Klaket. Motor."

"Hayır baba," diye bağırdı Janie, adam yürümeye başlayınca. "Ne yapıyorsun? Üzgün olduğumu söyledim ya."

Dash verandanın köşesine ulaşmıştı.

Kız, "Gereksiz şiddete karşı olduğunu unutma," diye haykırdı. "Kendi prensiplerine sırtını dönemezsin."

Honey her zamanki gibi rolüne kendini iyice kaptırmıştı ve o mücadele ederken Dash daha sıkı tutmak zorunda kaldı.

"Hayır baba! Bunu yapma! Ben bunun için çok büyüğüm..."

Honey tekme atmaya başladı ve dizi adamın sırtına çarptı. Dash homurdandı ve hedefine uygun şekilde ahıra doğru yürürken kızın belini kavrayan kolunu daha da sıkılaştırdı. Honey birdenbire dirseğinin en sivri noktasını adamın kaburgalarına sapladı. Dash, kızın fazla ileri gittiğini konuşmadan ikaz ederek, daha da sıkı kavradı.

Honey dişlerini onun koluna geçirdi.

"Lanet olsun!" Keskin bir acı çığlığıyla kızı yere düşürdü.

"Ah..." Honey'nin şapkası uçmuştu ve Dash'e baktığı zaman küçük, kızgın yüzü hiddetle doluydu. "Beni düşürdün, seni salak!"

Dash'in beyninin içinde havai fişekler patlıyordu. Bu kız hayatını mahvediyordu ve artık gına gelmişti. Aşağı uzanarak onu kot pantolonunun arkasından ve gömleğinin yakasından yakalayarak kaldırdı. .

"Hey!" Honey yerden havalanırken şaşkınlık ve öfkeyle haykırdı.

"Benimle çok fazla dalaştın, küçük kız," dedi Dash ahıra doğru ilerleyerek; bu sefer çok ciddiydi.

Honey'nin daha önceki mücadeleleri sadece şimdikinin provasıydı. Dash canını acıtıp acıtmadığı umurunda bile olmadan onu yan tarafına sıkıştırarak kıpırdayamaz hale getirdi.

Honey kendisini sıkıştıran sert adalelerin kaburgalarını sıkıştırıp nefesini kestiğini hissetti. Dash'in son derece ciddi olduğunu fark edince öfkesinin yerini korku almıştı.

Adamın sınırlarını merak ediyordu, işte o sınırı aşmıştı.

Ekip üyelerinin yüzlerini görüyordu. Honey onlara seslendi. "Yardım edin! Bruce, yardım et! Ross! Biri Ross'u çağırsın!"

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

O sırada sigara içerek bir yanda duran Eric'i gördü. "Eric, durdur onu!"

Eric bir nefes çekti ve gözlerini kaçırdı.

"Hayır! Beni yere bırak!"

Adam onu ahıra götürüyordu. Neyse ki orada çalışan, bir sonraki sahne için ışıkları ayarlayan yarım düzine kadar eleman vardı. Etrafta bu kadar insan varken Dash ona korkunç şeyler yapamazdı.

"Çıkın buradan!" diye bağırdı Dash. "Hemen!"

Honey, "Hayır!" diye haykırdı. "Hayır, çıkmayın."

Yanan binadan çıkan fareler gibi kaçıştılar. Son çıkan, ahır kapısını kapattı.

Dash kaba bir küfürle sonraki sahne için düzenlenmiş saman balyalarından birine oturdu ve kızı dizlerinin üzerine koydu.

Honey senaryoyu okumuştu ve daha sonra ne olacağını biliyordu. Dash onun popostına şaplak atmak için elini kaldırdığında gönlünün rızı vermediğini fark edecekti. Sonra ona annesiyle alakalı bir hikâye anlatacak, Honey ağlamaya başlayacak ve her şey yeniden yoluna girecekti.

Dash'in şamarı kızın popostında şakladı.

Honey şaşkınlıkla bağırdı.

Adam tekrar vurdu ve bağırış, acıyla dolu bir haykırışa dönüştü.

Ondan sonraki daha da fazla acıtmıştı.

Ve sonra Dash durdu. Avucu kızın poposunun üzerinde duruyordu. "İşte olacağı bu. Şu andan itibaren hesap vereceğin biri var ve bu benim. Eğer ben mutlu olursam, hiçbir şey için endişelenmen gerekmez. Fakat eğer ben mutlu olmazsam, o zaman dua etmeye başlasan iyi olur." Elini kaldırdı ve sıkı bir şekilde poposuna bir şamar daha indirdi. "Ve inan bana. Şu anda hiç mutlu değilim."

Honey, "Bunu yapamazsın," diye yutkundu.

Adam bir tokat daha vurdu. "Kim demiş?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben bir yıldızım! Diziyi bırakacağım!"

Şak. "İyi."

"Seni dava edeceğim!" *Şak*. "Ah!"

"Hizaya gireceksin." *Şak*.

Honey'nin yüzü acı ve hayalkırıklığıyla kızarmış ve burnu akmaya başlamıştı. Ahırın zeminine bir damla gözyaşı yuvarlandı ve ahşap üzerinde küçük kara bir leke bıraktı. Bir sonraki darbeyi beklerken kasları gerginlikle zonkluyordu, fakat Dash'in eli inmiş, sakın duruyordu—sesi kadar sakın.

"Şimdi yapacağım şey şu. Hakaret ettiğin insanları buraya çağıracağım. Birer birer içeri alacağım ve seni tutarak sana vurmalarına izin vereceğim."

Boğazından bir hıçkırık fırladı. "Böyle olmaması gerekiyordu! Senaryo böyle değildi."

"Hayat bir senaryo değil, küçük kız. Kendi sorumluluğunu almak zorundasın.

"Lütfen." Sözcük dudaklarından dökülüvermişti; küçük ve yalnızdı. "Lütfen bunu yapma."

"Neden yapmayayım ki?"

Honey nefes almaya çalıştı, ama canı acıyordu. "İşte."

"Korkarını bundan daha iyisini yapman gerekiyor."

Poposu yanıyordu ve Dash'in, poposunu kavrayan kocaman eli tetikte ve daha kötüsünü yapmak için bekliyor gibi görünüyordu. Fakat bedenindeki acıdan daha kötü olan şey yüreğindeki acıydı. "Çünkü..." yutkundu. "Çünkü ben böyle olmak istemiyorum."

Dash bir an sessiz kaldı. "Ağlıyor musun?"

"Ben mi? Lanet olsun, hayır. Ben—Ben asla ağlamam." Sesi titredi.

Dash elini kızın poposundan çekti. Honey doğrularak onun kucağından uzaklaştı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat ahırın zeminine saçılmış samanlar kaygandı ve dengesini kaybederek, beceriksizce adamın yanındaki balyanın üzerine düştü. Adam gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını göremesin diye hemen sırtını döndü.

Bir an için her şey sessiz kaldı. Poposu yanıyordu, ovuşturmamak için ellerini birbirine kenetledi. "Ben—Ben hiç kimseyi incitmek istemedim," dedi usulca."Sadece insanların benden hoşlanmalarını istedim."

"Bunu yapmak için gerçekten tuhaf bir yöntemin var."

"Herkes benden nefret ediyor."

"Sen şirret, küçük bir cadalozsun. Neden etmesinler?"

"Ben c-cadaloz değilim! Ben iyi bir insanım. Ben kuvvetli ahlak kuralları olan iyi bir Baptistim."

"Hı-hıh," diye yanıtladı Dash kuşkuyla.

Omzunu eğdi, böylece Dash gözyaşlarının çenesine süzüldüğünü görmeden silmek için tişörtünün kolunu kullanabilirdi. "Sen—Sen tüm o insanları gerçekten buraya çağırmayacaksın—ve bana vurmalarına izin vermeyeceksin, öyle değil mi?"

"Sen böyle iyi bir Baptist olduğuna göre, aleni bir tövbeden rahatsız olmamalısın."

Honey omurgasını dik tutmaya çalıştı, fakat ıstırabı içini mengene gibi sıkıştırıp hareketini kısıtlıyor ve eğik durmasına neden oluyordu. Hayatı nasıl bu hale gelmişti. Bütün is-

tediği onların kendisini sevmeleriydi, özellikle de kendisine bu kadar hor davranan bu adamın. Engel olamayacağı kadar fazla gözyaşı vardı ve birkaç tanesi kayarak kotuna damladı. "Ben—Ben özür dileyemem. Bu şekilde kendimi rezil edemem."

"Sen kendini başka her şekilde rezil ettin. Bunun neden fark edeceğini anlamıyorum."

Eric'in kendisini bu şekilde gördüğünü düşündü. "Lütfen. Lütfen bunu yapma."

Dash, samanların içindeki çizmelerini kıpırdattı. Uzun bir sessizlik oldu. Honey hıçkırdı.

"Sanırım bir süre için erteleyebilirim. Davranışlarına dikkat ettiğini görene kadar."

Honey'nin ıstırabı dinmemişti. "Sen—bana vurmamalıydın. Sen benim kaç yaşımda olduğumu biliyor musun?"

"Eh, Janie on üç yaşında, fakat ondan daha büyük olduğunu biliyorum."

"Bu—bu sezonda on dört yaşına girmesi gerekiyordu, fakat yazarlar onu değiştirmediler."

"Televizyon zamanı yavaş ilerler."

Gözyaşları eski bir çamaşır makinesinin musluğu gibi sızmaya devam ediyordu ve sesi aşırı duygusallaşmıştı. "Pembe dizilerin dışında. Sophie Teyze'nin seyrettiği bir dizide bir bebek doğmuştu. Üç-üç yıl sonra o bebek hamile bir genç kız olmuştu."

"Hatırladığıma göre, sen on altı civarındasın."

Kızın boğazındaki dar geçiti başka bir hıçkırık sıkıştırdı. "On sekizim. Onsekiz yıl, b-bir ay ve iki hafta."

"Sanırım fark etmedim. Bu, durumu daha da kötüleştirir, öyle değil mi? On sekiz yaşında biri, daha çok bir kadın gibi davranmalı, birinin dizinin üzerine devrilmiş bir çocuk gibi değil."

Honey'nin sesi titriyordu. "B-bir gün kadın gibi olacağımı sanmıyorum. B-ben ebediyen bu çocuk bedeninde kalacağım."

"Vücudunda bir hata yok. Büyümesi gereken şey aklın."

Honey öne doğru çöktü, kolları göğsüyle bacaklarının arasına sıkışmıştı, vücudu titriyordu. Kendine olan nefreti onu tüketiyordu. Artık kendisi olmaya dayanamıyordu.

Dash'in parmakları omurgasına o kadar hafif değiyordu ki, önce kendisine dokunduğunu anlamadı. Sonra eli açıldı ve sırtının ortasına yerleşti. Yıllar boyunca kilitlediği duygu deposu açılmıştı. Terk edilmek, yalnızlık, sevgi ihtiyacı kızın kalbinin merkezinde erimeyen bir buz parçası gibiydi.

Kız döndü ve kendini Dash'in göğsüne attı. Kollarını adamın boynuna doladı ve yüzünü gömleğinin yakasına gömdü. Dash'in kasıldığını ve onu kollarına almaya niyeti olmadığını biliyordu—onu hiç kimse kollarının arasında istememişti—fakat kendisini alıkoyamıyordu. Kendini tutamıyordu işte.

"Ben senin söylediğin her şeyim," diye fısıldadı adamın gömleğinin yakasına. "Ben nefret uyandıran, bencil ve kötü huylu bir cadalozum."

"İnsanlar her zaman değişebilirler."

"Sen—sen gerçekten özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Dash onu beceriksizce tutuyordu; ne uzaklaştırıyor, ne de kucaklıyordu. "Sadece senin bir dönüm noktasına geldiğini düşünüyorum diyelim. Şimdi fark etmeyebilirsin, ama ileride dönüp bu ana bakacaksın ve hayatının geri kalan kısmını nasıl yaşayacağına dair bir karar vermek zorunda kaldığını anlayacaksın.

Honey sessizdi, yanağını onun omuzuna bastırmış, adamın söylediklerini düşünüyordu. İki kişiyi kovdurmuştu ve dizideki neredeyse herkese hakaret etmişti. Telafi etmesi gereken çok şey vardı.

Nefesi küçük bir hıçkırıkla kesildi. "Bu gerçek DAD, değil mi Dash?"

Bir an sessizlik oldu.

Dash, "Sanırım bu durumda öyle," diye yanıtladı.

10

Honey ahırdan çıktığında, çekim programının esrarengiz bir şekilde yeniden düzenlenmiş olduğunu gördü, Dash'le olan sahneleri yerine, Blake ve Eleanor'un sahnesi çekiliyordu. Herkes doğal olmayan bir şekilde meşguldü ve hepsi gözlerini kaçırıyordu, fakat kendinden memnun ifadelerinden hepsinin içerde olan bitenden tamamen haberdar olduklarını görmüştü. Onun bunun çocukları muhtemelen kulaklarını ahır kapısına dayamışlardı.

Gözleri kısıldı, dudakları gerildi. Hiç kimsenin kendisine gülmesine izin vermeyecekti. Onların icabına bakacaktı. Onların—

"Bunu tavsiye etmem," dedi Dash usulca.

Honey ona baktı, gözleri şapkanın siperiyle gölgelenmiş, ağzı sert bir çizgi halini almıştı. İçinde o tanıdık öfkenin kabarmasını bekledi, fakat bunun yerine tuhaf bir huzur hissetti. Nihayet biri kumda bir çizgi çizmiş ve kıza o çizgiyi geçemeyeceğini söylemişti.

"Bugün gitmeden önce Ross'tan bir randevu almanı tavsiye ediyorum. İşe geri aldırman gereken birkaç kişi var."

Adamın kendisini gerçekten tutup herkesin vurmasına izin vereceğine inanmıyordu, fakat bu riski göze alamazdı; başını salladı.

"Ve kanaldan herhangi bir kişiye bugün olup bitenler konusunda sızlanmayı aklına bile getirme. Bu seninle benim aramda."

Kızın içinde bir cesaret kıvılcımı çaktı. "Bilgin olsun, birine sızlanmaya hiç niyetim yok.

Dash'in dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "İyi. Sandığımdan da akıllıymışsın." Başparmağıyla şapkasının siperine dokundu ve uzaklaşmaya başladı.

Honey birkaç saniye onu izledi. Omuzları aşağı düşmüştü. Dash yarın onunla konuşmayacaktı bile. Her zaman olduğu gibi.

Dash'in adımları önce yavaşladı, sonra da durdu. Honey'ye geri döndü, konuşmadan önce bir an onu süzdü. "Atları sevdiğini biliyorum. Eğer arada bir haftasonları çiftliğime gelirsen, bildiğim birkaç şeyi sana gösteririm."

Yüreği göğsünde her yeri dolduracak kadar kabarmıştı. "Gerçekten mi?"

Dash başını salladı ve bir kez daha karavanına doğru yürümeye başladı.

"Ne zaman?" Honey adamın peşinden hızla birkaç adım attı.

"Şey..."

"Bu hafta sonu olur mu? Cumartesi uygun mu? Yani demek istiyorum ki, cumartesi benim için uygun, eğer senin için de iyiyse ..."

Başparmağını kotunun cebine sokan Dash, davetine pişman olmuş gibi görünüyordu.

Lütfen, diye dua etti. *Lütfen vazgeçme.*

"Şey—Bu hafta sonu benim için gerçekten uygun değil, fakat sanırım gelecek cumartesi uygun olur.

"Harika!" Honey sırıtışının, Silly Putty oyuncak macunlar gibi tüm yüzüne yayıldığını hissediyordu. "Gelecek cumartesi harika olur."

"Tamam o zaman. Öğle civarında diyelim."

"Öğle vakti. Ah, bu harika. Öğle vakti uygun."

Honey'nin yüreği pır pır ediyordu. Ekip elemanlarının pişmiş kelle gibi sırıtmalarını ve Liz'in gözlerindeki memnuniyeti göz ardı ederek, günün geri kalan kısmında da pır

pır etmeye devam etti. Gururuna inen darbeye rağmen, artık kötü olmamanın kendine ne kadar iyi geldiğine şaşırmıştı.

O akşam Ross'u ofisinde bularak Melanie ve Jack'i işe geri almasını istedi. Ross hevesle kabul ederek, Honey ofisten ayrılmadan ikisini de arayıp özür diledi. İkisi de Honey'nin ayaklarına kapanmasını istememişlerdi, bu yüzden kız kendini daha da kötü hissetmişti.

Ertesi hafta, cumartesi gününü ve çiftlik ziyaretini beklerken, geçmek bilmemişti. Herkese karşı iyi olmak için çırpınmış ve elemanlardan çoğu ona mesafeli durmaya devam etse de bazıları ısınmaya başlamışlardı.

Cumartesi günü arabasını Malibu'nun kuzeyindeki engebeli dağların arasındaki dar bir toprak yolda sürerken, Dash Coogan'ın çiftliğini ilk kez gördü. Gür çalılıkların, meşe ve çınar ağaçlarının ortasındaki tepelerdeydi ev. Başının üzerinde, bir çift kızıl kanatlı şahin daire çizerek dönüyordu.

Arabayı kenara çekti. Trans Am'in panelindeki saat 10.38'i gösteriyordu ve öğlene kadar çiftliğe gitmesi gerekmiyordu. Arabadaki siperliği indirerek aynasına baktı ve yüzünü inceledi, kullandığı kırmızı rujun tas kesimi saçıyla birlikte aptalca görünüp görünmediğine karar vermeye çalışıyordu. Öyleydi. Ama zaten, bu aptal saç kesimiyle her şey öyle görünüyordu, öyleyse ne fark ederdi ki?

Saat 10.40'ı gösterdi.

Ya unutmuşsa? Terleyen avuçlarını kotuna sildi. Kendi kendine, Dash'in bu kadar önemli bir şeyi unutmayacağını söyledi. Birlikte geçirecekleri gün hayallerinin gerçek olması demekti. Dash ona çevreyi gösterecekti. Atlardan konuşacaklar, ata binecekler, duracak ve biraz daha konuşacaklardı. Belki adamın yardımcısı bir piknik yemeği paketlerdi. Nehrin kıyısına bir battaniye serip birkaç sır paylaşılardı. Adam Honey'ye, tıpkı Janie'ye yaptığı gibi gülümseyecekti ve—

Gözlerini sımsıkı kapadı. Böyle çocukça hayaller kurmak için çok büyüktü. Bunun yerine seks hayalleri kurmalıydı. Fakat bunu ne zaman yapsa, kendisini Eric Dillon'la sevişirken hayal ediyordu ve bu onu aynı anda hem heyecanlandırıyor, hem de üzüyordu. Ama yine de, Dash Coogan'ın kendisine, Dash Jones'un kızı Janie'ye yaptığı gibi davrandığını hayal etmek de daha iyi değildi.

Saat 10.43 olmuştu. Ziyarete daha bir saat on yedi dakika vardı.

Ne olacak canım. Kontağı çevirdi ve yola çıktı. Saati karıştırmış gibi yapacaktı.

Çiftlik evi, yeşil panjurlu pencereleri ve kömür grisi boyalı ön kapısıyla, tek katlı taş ve servi kerestesi karışımı, biçimsiz bir yapıydı. Dash'in bir yıldız olduğu düşünülürse ev oldukça mütevazıydı, muhtemelen sebep IRS'in Dash'i bu evi satmaya zorlamamış olmasıydı. Trans Am'den indi ve ön kapının merdivenlerini çıktı. Zili çalarken, olgun davranış hakkında kendine konferans veriyordu. Eğer insanların ona on dört yaşındaymış gibi davranmalarını istemiyorsa, ona göre hareket etmemeliydi. Kendini tutma yeteneğini geliştirmesi gerekiyordu. Ve her zaman hislerini belli etmeye son vermeliydi.

Zili tekrar çaldı. Hayat emaresi yoktu. Sinirliliği kaygıyla birleşince patladı ve zile yaslandı. Dash bunu unutmuş olamazdı. Bu fazlasıyla önemliydi. O—

Kapı açıldı.

Adamın yataktan yeni çıktığı belliydi. Üzerinde sadece haki bir pantolon vardı ve traş olmamıştı. Saçlarının bir tarafı düzdü, diğer taraftan ise bir sığır sürüsü geçmiş gibiydi. Her şeyin ötesinde, mutlu görünmüyordu.

"Erken geldin."

Zorla yutkundu. "Öyle mi?"

"Öğlen demiştim."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ne yapacağını bilemedi. "Bir yürüyüşe falan gitmemi ister misin?"

"Aslını istersen, iyi olur."

"Dash?"Evin içinden bir kadın sesi geldi.

Dash'in yüzünü bir memnuniyetsizlik ifadesi kaplamıştı. Kadının boğuk ses tonunda tanıdık bir şeyler vardı. Honey dudağını ısırdı. Bu onu hiç ilgilendirmezdi.

"Dash?" diye seslendi yine kadın."Cezve nerede?"

Honey ağzı açık, öfkeyle bakakaldı. "Dusty!"

Dash'in omuzunun arkasından Lisa Harper'ın tanıdık sarışın başı görünmüştü. "Honey, sen miydin?"

"Elbette benim," diye cevapladı kız, sıkılmış dişlerinin arasından.

Lisa'nın bebek mavisi gözleri masumiyetle açılmıştı. "Eyvah."

"*Seninle de* mi yatıyor?" diye haykırdı Honey, Dash'e kötü kötü bakarak.

"Sen bir yürüyüşe çıksan nasıl olur?" diye cevap verdi Dash.

Honey onu görmezden geldi ve Lisa'ya dik dik baktı. "Herkese mavi boncuk dağıtıyorsun."

"Karşılaştırıyorum," diye tatlılıkla yanıtladı Lisa. "Laf aramızda, eski kovboy, Eric Dillon'a bin basar."

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi Dash. "Honey, eğer yazarlara bu konuda ağzından tek bir laf kaçırırsan kızın kanlı malı haline gelir. Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duydum," diye cevap verdi Honey suratını asarak.

Dusty'nin rolünü artırmak için sürekli yollar arayan Lisa, Dash'in arkasından Honey'ye sırıttı, belli ki onun dizi setinde gevezelik etmesini umuyordu.

"Ben şimdi yürüyüşe çıkacağım," dedi Honey, Dash gitmesini söyleyemeden önce. Arkasından kapının kapandığını duyuncaya kadar güçlükle nefes alarak yoldan aşağı koştu.

Daha sonra, padokun kenarında durup, etrafı kaplayan hafif gübre ve keskin okaliptüs karışımı kokuyu soluyarak Dash'in atlarından üçünü hayranlıkla seyrederken, Lisa'nın arabasının uzaklaştığını duydu. Lisa ve Dash'i, Lisa ve Eric'i—

kendisi için hâlâ esrarengiz olan tüm kadınlık sırlarını bilen Lisa'yı—düşünürken kıskançlık içini kemirmeye başlamıştı.

Çok geçmeden, üzerine kot pantolon, uzun kollu ekose bir gömlek ve kovboy çizmeleri giymiş Dash göründü. Stetson kovboy şapkasının altındaki saçlarının yan tarafları, aldığı duştan dolayı hâlâ nemliydi. Taşıdığı iki fincan kahveden birini Honey'ye uzattı. Honey fincanı aldıktan sonra adam, bir ayağını kaldırarak çit tahtalarından birine koydu ve atlara bakmaya başladı.

Honey de bir ayağını koydu.

"Üzgünüm," dedi sonunda. Hatalı olduğu zaman özür dilemenin kendini savunmaya çalışmaktan daha az çaba gerektirdiğini anlamaya başlamıştı. "Öğlene kadar gelmemem gerektiğini biliyorum."

Dash beyaz seramik fincandaki kahvesini yudumladı. "Öyle olduğunu düşünmüştüm."

Hepsi bu kadardı. Adam nutuk çekmemiş veya bu konuda daha fazla bir şey söylememişti. Bunun yerine padoktaki atları işaret etti.

"Şu ikisi yerli at, diğeri bir Arap atı. Onlara arkadaşlarım için bakıyorum."

"Bunlar senin değil mi?"

"Keşke olsalardı, fakat benimkileri satmak zorunda bırakıldım."

"IRS mi?"

"Evet. "

"İğrenç pislikler."

"Doğru söyledin."

"Eskiden bizi de denetlemişlerdi, tam Earl Amca ölmeden önce. Bazen onu öldürenin bu olduğunu düşünüyorum. Seri katiller dışında hiç kimse IRS'le uğraşmak zorunda kalmamalı. Sonunda işin çoğuyla ben uğraşmak zorunda kalmıştım."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört. Fakat matematiğim her zaman iyi olmuştur."

"IRS'le karşı karşıya olduğun zaman matematikten çok daha fazla şey gerekir."

"Ben insanlar konusunda akıllıyımdır. Bu benim işime yarıyor."

Dash kafasını salladı ve kıkırdadı. "Sana şunu söylemek zorundayım ki Honey, ben hayatımda—erkek ya da kadın—senin kadar kötü bir insan sarrafıyla karşılaşmadım."

Honey diklendi. "Bunu söylemen korkunç bir şey. Ayrıca doğru da değil."

"Bu tamamen doğru. Ekipte hep en aklı başında kişilere sorun çıkarıyorsun ve sadece ekip de değil. Sadece karakter bozuklukları olan kişilere bağlanıyor gibi görünüyorsun. En iyi kişilere ise sırtını dönüyorsun."

"Kim gibi?" diye sordu Honey öfkeyle.

"Eh, bir tanesi Liz. Akıllı ve sağlam biridir. Ayrıca nedenini bilmiyorum ama, başından beri seni sevdi."

"Bu çok saçma. Liz Castleberry cadılar kraliçesi. Ve benden nefret ediyor. Bana öyle geliyor ki sadece senden daha iyi bir insan sarrafı olduğunu kanıtlamış oluyorsun."

Dash kahkahayla güldü.

Honey ısrar etti. "Onun ne kadar kindar olduğuna dair sana mükemmel bir örnek vereceğim. Geçtiğimiz hafta karavanıma geri döndüm ve ondan gelen bir paket buldum. Üzerinde doğum günümü kaçırdığı için üzgün olduğunu ve geç olsa da hediyesini beğeneceğimi umduğunu söyleyen bir not vardı."

"Bu bana pek kindarlık gibi gelmedi."

"Hediyeyi açana kadar bana da öyle gelmemişti. İçinden ne çıktığını asla tahmin edemezsin."

"Bir el bombası mı?"

"Bir *elbise*."

"Bak şu işe. Liz'i dava etmelisin."

"Hayır. Dinle. Öyle herhangi bir elbise değil, süslü. fırfırlı, küçük sarı bir şey. Ve aptal görünümlü ayakkabılar. Ve inciler."

"İnci mi? Bak sen."

"Anlamıyor musun? Benimle alay ediyor."

"Anlamakta zorlanıyorum, Honey."

"Bir Barbie bebeğin giyeceği bir şey gibi görünüyordu, benim gibi birinin değil. Eğer ben öyle bir kıyafet giyersem, herkes gülmekten yerlere yatar. Çok şeydi—"

"Kadınsı mı?"

"Evet. Kesinlikle. Aptalca. Bilirsin işte. Hoppa."

"Dikenli tel ve jiletten yapılmış olsa neyse."

"Hiç komik değil."

"Peki ne yaptın?"

"Tekrar paketledim ve ona iade ettim."

Dash ilk kez sinirlenmiş görünüyordu. "Neden bunu yaptın? Davranışlarına dikkat edeceğin konusunda anlaştık sanıyordum."

"Yüzüne fırlatmadım."

"Çok rahatladım."

"Ona sadece jestinden memnun olduğumu, fakat ben ona doğum günü hediyesi almadığım için ondan hediye kabul etmemin doğru gelmediğini söyledim."

"Ve sonra da yüzüne fırlattın."

Honey ona sırıttı. "Ben düzgün bir karakterim, Dash. Emily Post* benimle gurur duyardı."

Dash gülümsedikten sonra elini uzattı; Honey, adamın bir an tıpkı Janie Marie'ye yaptığı gibi saçlarını karıştıracağını düşündü. Fakat Dash kolunu geri indirdi ve kendisi için çalışan alır işçisiyle konuşmak üzere uzaklaştı.

Kendisi heyecanlı Arap atını alırken, deneyimli bir binici olmadığı için Honey'ye yerli atlardan yumuşak bir kısrak seçti. Tepelere doğru yöneldiklerinde, başlarının üzerindeki güneş yakıcıydı ama Honey en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamıyordu. Dash eyerinde, at üzerindeyken yerde olduğuna göre daha rahat olan bir adam gibi

* Emily Post: Görgü kuralları üzerine yazdığı kitaplarla meşhur Amerikalı yazar. (e.n.)

oturuyordu. Konuşma dürtüsü Honey'yi iyice sıkıştırmaya başlamadan önce atlarını bir süre samimi bir sessizlik içinde sürdüler.

"Burası çok güzel. Arazinin ne kadar sana ait?"

"Eskiden hepsi benimdi, fakat IRS çoğunu aldı. Çok yakında Santa Monica Milli Eğlence ve Piknik Alanı'nın bir parçası olacak." Sağ tarafta dik bir vadiyi işaret etti. "Şurası benim arazilerimin kuzey sınırıydı ve ileride, yukarıdaki dere batı sınırını gösteriyordu. Yazın kurur, fakat şimdi gerçekten güzeldir. "

"Sana daha bir sürü yer kalmış."

"Sanırım bu göreceli. Bir adama hiçbir zaman sahip olduğu arazinin fazla geleceğini düşünmüyorum.

"Sen bir çiftlikte mi büyüdün?"

"Ben orada burada büyüdüm.

"Ailen çok mu dolaşıyordu?"

"Tam olarak öyle değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey demek istemiyorum."

"Sen kendin mi dolaşıyordun?" diye sordu Honey.

"Ne dediysem öyle."

"Hiçbir şey söylemedin ki."

"Aynen öyle."

Dash, nehir yatağının yanında büyüyen ağaçlara baktı. Honey çukurda kalan gözlerini, güçlü burnunu, çıkık elmacık kemiklerini ve kare çenesini inceleyerek adamı yandan süzdü. Tıpkı bir ulusal anıta benziyordu.

Hâlâ uzaklara bakarak, sonunda konuştu. "Ben özel bir adamım, Honey. Kişisel yaşamımın dünyaya ilan edilmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

Honey eyer kaşının üzerinde duran ellerine baktı. "Yazarlara anlatacağını düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu hep yapmıyor musun?"

"Onlarla konuşmak zorunda değilim. Yalnızca, içimde bir sürü şey birikiyor ve konuşacak başka kimsem yok."

"Ne yaptığın sana kalmış, ama benim işim bana ait."

"Sen ve Lisa gibi."

"Öyle."

"Lisa ikinizi uygunsuz durumda bulduğumu yazarlara anlatmam için neredeyse yalvaracaktı."

"Lisa hırslıdır."

Honey iç çekti. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Göreceğiz bakalım."

Adamın ona inanmaması Honey'yi kızdırmıştı. Geçmişte yazarlara bazı şeyleri söylemiş olması, onun bir boşboğaz olduğu anlamına gelmiyordu. "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Lanet olsun, hayır, onu sevmiyorum."

"Peki neden—"

"Tanrım, Honey, dünyada eğlence için sevişmek diye bir şey var." Dash uzaklara bakınca, Honey onu utandırmış olup olmadığını merak etti.

"Bunu anlıyorum. Ben sadece düşündüm ki—"

"Benim çok yaşlı olduğumu düşündün. Bu değil mi? Şunu bilmelisin ki sadece kırk bir yaşındayım."

"O kadar yaşlı mısın?"

Adam kafasını öfkeyle çevirince Honey'nin sırıttığını gördü. Öfkesi geçivermişti. Honey engebeli araziye baktı. Kısrağı kışnedi ve başını salladı. "Dash, sana şu anda söz veriyorum ki, bana anlattığın her şey bende kalacak."

"Samimiyetine teşekkür ederim, ama—"

"Ama sözümü tutabileceğimi düşünmüyorsun. Sanırım bunu hak ettim. Mesele şu ki—eğer zaman zaman konuşacağım başka biri olsaydı, gidip her zaman yazarlara içimi dökmek zorunda kalmazdım."

"Bu bana biraz şantaj gibi gelmeye başladı."

"Nasıl istersen öyle düşün."

Dash rahatsız, uzun uzun iç çekti. "Gördün mü bak, bana göre sen hayli büyük bir konuşmacısın ve ben sessizliğe mutlak bağımlılığı olan bir adamım."

"Tüm o kadınlarla evlenmiş olmak zor olmalı."

"Sana kıyasla onlar dilsizdi."

"O yazarlar kesinlikle seni ve Lisa'yı duymakla ilgilenecekleridir."

"Honey?"

"Evet?"

"Hatırlat da seni evire çevire pataklayayım."

"Zaten yaptın. Ve bunu unuttuğumu sanma."

Ahıra döndükleri zaman saat neredeyse üç olmuştu. Atları dinlendirdikten sonra ahır görevlisine teslim ettiler. Dash Honey'yi, evin yan tarafında ortancaların kısmen gizlediği ısınma yakıt tankının yanına park ettiği Trans Am'ine kadar geçirdi. Honey öğleden sonranın bitmesini istemiyordu. Ailesinin bitmez tükenmez şikâyetleri yüzünden eve gitme fikrinden nefret ediyordu. Midesi gurulduyordu ve aklına aniden bir fikir gelmişti.

"Canın hiç ev yapımı çörek çekiyor mu, Dash? Hani şu büyük ve yumuşak olup da böldüğün zaman dumanı tütenlerden. Ve tam ortasında sarı tereyağı

Eriyip göl gibi birikir hani. Sonra biraz sıcak akçaağaç şurubu dökersin—"

"Senin aksi olduğunu biliyordum ama sadist olduğunu düşünmemiştim, Honey." Arabanın bagajına yaklaşan adam, durdu.

"Sanırım sana ne kadar iyi bir aşçı olduğumu hiç söylememiştim. İşte benim çöreklerim tam anlattığım gibi olur."

Adam şüpheyle baktı. "Sen pek evcimen bir tip gibi görünmüyorsun."

"Gördün mü bak. Bu senin ne kadar kötü bir insan sarrafı olduğunu kanıtlıyor. Aileme yıllardır ben yemek yapıyorum. Sophie Teyzem yemek ayarlayamayacak kadar yorgun olurdu; on yaşıma geldiğimde hazır yemeğe alerjim çıkınca, kendi kendime denemeler yapmaya başladım ve çok geçmeden mükemmel bir aşçı oldum. Süslü püslü tuhaf yemekler değil. Sadece basit ev yemekleri."

Kot cebinden anahtarları çekip çıkardı ve avucunda gelişigüzel sallamaya başladı. "Alı, aklıma çörekler gelmişken, sanırım eve gitmem ve bir sürü yemek ayarlamam lazım. Beni davet ettiğin için teşekkürler Dash. Gerçekten çok güzel vakit geçirdim."

Dash başparmağını kot cebine takmış, yere bakıyordu. Honey araba anahtarlarını salladı. Dash çizmesinin burnuyla bir kayayı dürttü. Honey anahtarları sağ elinden sol eline geçirdi.

"Sanırım gelip mutfaktaki kilerimi incelemene ve aradıklarını bulup bulamayacağına bakmana bir itirazım olmaz."

Honey gözlerini kocaman açtı. "Emin misin? İyi niyetini kötüye kullanmak istemem."

Dash homurdanarak çiftlik evine yöneldi.

Honey sırıtarak arkasından gitti.

Eski moda mutfak, meşe dolapları ve bej badanasıyla oldukça genişti. Honey çörek malzemelerini toplayıp dondurucudan yarım kiloluk jambonu çıkarırken bir şarkı mırıldanıyordu. Alacalı bir karıştırma kabıyla unu ölçmeye başladığında, oturma odasındaki televizyondan Sooners basketbol maçının sesini duydu. Yemek yaparken Dash'in mutfakta kendisine eşlik etmesi hoşuna gidecek olsa da, onun mutfağında yalnız olmak da güzeldi.

Kırk beş dakika sonra, küçük mutfak cumbasında duran antika meşe masada bir sandalyeye yerleşmesi için onu çağırdı. Earl Enişte yemek sırasında konuşulmasından hoşlanmazdı, bu yüzden Honey, temiz, mavi mutfak havlusunu kaldırıp, dumanı üstünde çöreklerle dolu kâseyi ortaya çıkarırken sessiz kalmakta zorlanmamıştı. Dash iki çörek aldı ve tabağına yarım düzine kadar jambon dilimi doldurdu.

Dash ilk çöreğini kırarak açarken tıpkı Honey'nin tarif ettiği gibi buharlar yükseldi. Honey tereyağını ve ısıtmış olduğu şurup şişesini ona geçirdi. Saf akçaağaç şurubu değildi, ama kız ancak bunu bulabilmişti. Tereyağı çöreğin içine işledi ve iki tarafından şuruplar aktı. Honey kendine de servis yaptı.

"Güzel," diye mırıldandı Dash birinciyi silip süpürdükten sonra ikinciye doğru hamle yaparken.

Honey demlediği taze kahveden bir yudum aldı. Bu onun için biraz sertti, ama Dash'in bu şekilde sevdiğini biliyordu. Dash ikinci çöreğini de bitirince, biraz daha alabilmesi için Honey çaktırmadan sepeti ona doğru itti.

Honey çok yiyen biri değildi; bir çörek ve kahveyle doymuştu. Dash dördüncüyü yiyordu.

"Güzel," diye mırıldandı ikinci kez.

Onun aldığı keyif Honey'yi gururlandırmıştı. Güzel, işveli olmayabilirdi veya erkeklerle nasıl konuşacağını bilmeyebilirdi, fakat kesinlikle onları nasıl besleyeceğini biliyordu.

Dash en sonunda durduğunda dokuz dilim jambon ve yarım düzine çörek yemişti. Honey'ye bakarak sırıttı. "Sen iyi bir aşçısın, küçük kız."

"Bir de kızarmış tavuğumu denemelisin. Dışı gerçekten altın gibi çıtır çıtır, ama içi yumuşak—"

"Dur! Sen hiç kolesterol diye bir şeyden bahsedildiğini duymadın mı, Honey?"

"Duydum tabii. Lisa'nın saçlarını beyazlatmak için kullandığı şey."

"Sanırım o Clairol."

"Benim hatam." Honey masum masum gülümsedi.

Dash yemek yerken, Honey onun daha önce söylediği bir şeyi düşünüyordu. Dash kahvesine tepeleme çay kaşığı dolusu şekeri karıştırırken, bunu sormaya karar verdi. "Bağlandığım zayıf karakterli kişinin ismi."

"Efendim?"

"Daha önce, en kuvvetli kişilerin sırt döndüklerim olduğunu söylemiştin. Sadece zayıf karakterli kişilere bağlandığımı söyledin. Birinin ismini söyle."

"Öyle mi demiştim?"

"Söyledin. Kimden bahsediyordun?"

"Şey..." Kahvesini karıştırdı. "Başlangıç olarak Eric Dillon'a ne dersin?"

"Ben Eric Dillon'a bağlanmadım. Aslına bakılırsa, ondan nefret ediyorum."

"Eminim öyledir."

"O kaba ve kendini beğenmiş."

"Bunda haklısın."

"Ama aynı zamanda çok yetenekli." Genç adamı savunma ihtiyacı duymuştu.

"Bu konuda haklısın."

"Eric Dillon'la ilgilenmek için deli olmam lazım. Onun gibi biri bana hayatta bakmaz—kocaman balık vantuzu ağızlı, çelimsiz bir taşra kızı."

"Şu ağzınla ilgili söylediğin şey de ne?"

"Şuna bir bak." Honey ağzını büzdü.

Kızın dudaklarını incelerken Dash'in gözlerinde muzip bir ışıltı yanıp söndü. "Honey, çoğu erkek senin ağzını seksi bulabilir. Yani bu kadar hareketli olmazsa."

Honey ona ters ters baktı. "Eric Dillon'dan başka birinin ismini vermeyi dene. Biliyorum ki bunu yapamazsın, çünkü ben insanların ciğerini bilirim. Kuvvete bayılırım."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Peki sayın büyük insan sarrafı, o zaman neden bana bağlanmaya son derece kararlısın?"

Honey onun şaka yapmak istediğini görebiliyordu, fakat sonuç öyle olmamıştı. Söyler söylemez adamın yüzü kasıldı ve aralarında gelişmekte olan sıcaklık bozuldu.

Ansızın kahve fincanını iterek uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "Sanırım gitme zamanın geldi. Bu öğleden sonra yapman gereken işler var."

Honey kalktı ve mutfaktan geçerek, adamın ardında çiftlik evinin arka tarafında uzanan rahat oturma odasına girdi. Oda, deri eşyalar ve Dash'in çerçevelenmiş eski film posterleriyle dekore edilmişti. Honey'yi ön kapıya götürürken seramik karolarda çizmeleri tıkırdıyordu ve hava gerginlikten ağırlaşmıştı.

Honey günlerinin bu şekilde sona ermesine dayanamazdı. Uzanarak adamın koluna dokundu ve neredeyse ona ait değilmiş gibi gelen çok yumuşak bir sesle konuştu. "Sen tanıdığım neredeyse en kuvvetli insansın, Dash. Doğru söylüyorum"

Dash yüzünü ona çevirdi, gözleri yorgun ve mağluptu. "Bana bir gün, köhne, yaşlı bir sarhoş dediğini hatırlıyorum."

Honey utançla doldu. "Bunun için özür dilerim. Geçen yıl sanki ağzımı şeytan ele geçirmişti."

"Hakikati söylemekten başka bir şey yapmadın."

"Böyle söyleme. Kendimi daha da kötü hissediyorum."

Adam elini kalçasına koydu, bir an yere baktıktan sonra gözlerini tekrar kaldırarak Honey'ye baktı." Honey, ben bir alkoliğim. Benim için her gün bir mücadele ve çoğu zaman buna değip değmediğinden emin olamıyorum. Ayrıca, tek sorunum şişe de değil. Kadınlara kötü davranarak onları üzdüm. Kendi çocuklarım benden nefret ediyorlar. Kolay sinirleniyorum ve kendimden başka hiç kimseyi fazla umursamıyorum."

"Buna inanmıyorum."

"İnansan iyi olur," dedi haşin bir ifadeyle. "Ben bencil bir hergeleyim ve bu noktada hayatımı değiştirmeye hiç niyetim yok."

Uzun adımlarla evden uzaklaştı ve Honey onu izleyerek arabasına yönelmekten başka bir şey yapamadı. Güzelim gün mahvolmuştu ve bu tamamen onun hatasıydı.

Berpol

11

Pazartesi sabahı Honey, elinde üç düzine Rice Krispies bisküvisi ve bir çikolatalı pastayla geldi. Ekip şaşırmış, fakat memnun da olmuştu.

"Akıllıca, hayatım," dedi ağır ağır Liz Castleberry alt dudağındaki kremayı yalarken. "Çikolatayla rüşvet."

"Ben kimseye rüşvet vermeye çalışmıyorum," diye karşı çıktı Honey, cadılar kraliçesinin, niyetini bu kadar kolay anlamış olmasından hiç memnun değildi.

İki gün bekledi, sonra bol miktarda ev yapımı damla çikolatalı kurabiye getirdi. Zaten çok yorucu olan iş gününe yemek yapmanın da eklenmesi onu o kadar yorgun düşürmüştü ki, sahneler arasında uyuklayıp duruyordu, fakat ekip üyeleri ona gülümsemeye başlamışlardı, bu yüzden de fedakârlığa değdiğini düşünüyordu. Dash gün boyunca onunla arada sırada sohbet etmiş, fakat çiftliğe tekrar davet etmekten veya onu tekrar binicilige götürme ihtimalinden hiç bahsetmemişti. Honey kendini suçluyordu.

Şubat ayı geçip gitti. Yazarlar gidip onlarla buluşması için çılgın gibi notlar yolluyorlar, fakat Honey bunları yırtıp atıyordu. Belki Dash'e çenesini tutabileceğini ispatlarsa, adam onu tekrar davet ederdi. Fakat haftalar geçip de teklif gelmeyince umutsuzluğa kapılmaya başladı. Yakında tatil olacaktı ve Dash'i dört ay boyunca görmeyecekti.

Hafta sonunu Sophie'nin sızlanmalarını ve Buck'ın bira

geğirtilerini dinleyerek ailesiyle geçirdikten sonra, Mart ortasında bir pazartesi günü sezonun son bölümünün çekimi için sete geldi.

Makyajını yapan Connie Evans, onu aynada eleştirel bir şekilde inceledi. "Gözlerinin altındaki şu halkalar kötüleşiyor, Honey. Sezonun bitmesi iyi oluyor, aksi halde endüstriyel kapatıcı kozmetik kullanmaya başlayacağım."

Connie koyuluklara hafifçe müdahale ederken, Honey makyaj masasının üzerindeki, adı yazan sarı zarfı aldı. Kuryeyle gönderilen haftalık senaryosunu cumartesi öğleden sonradan önce alması beklenmezdi ve genellikle pazartesi işe gelinceye kadar da pek almazdı. Yazarların bu hafta için ne hazırladıklarını merak ediyordu. Gidip onlarla konuşması için giderek artan taleplerini görmezden gelmeye devam ettiği için, Janie'yi bir arı kovanına falan düşürerek intikam almaya karar vermemelerini umuyordu.

Son birkaç senaryo Blake'i ön plana çıkarmıştı. Onlardan birinde, Eleanor'un arkadaşlarından yaşlıca bir kadınla şehvet dolu bir romans yaşıyordu. Senaryo Eric'in karanlık cinselliğinden dolu dolu faydalanmıştı ve Honey bunu seyrederken o kadar alt üst olmuştu ki televizyonu kapamıştı.

Connie makyajını yaparken Honey haftalık senaryoyu zarfından çıkardı ve başlığına göz attı. "Janie'nin Düşleri." Kulağa pek kötü gelmiyordu.

On dakika sonra sandalyesinden fırlamış, Ross'u bulmaya koşuyordu.

Honey son hızla koridorda ilerlerken, Liz üzerinde açık pembe bornozu, soyunma odasından çıkıyordu. Honey'nin yüzüne baktı ve yanından uçar gibi geçerken kızın üzerine atıldı. Sert bir çekişle onu kendi giyinme odasına çekerek kalçasıyla kapıyı kapadı.

"Sen ne yaptığımı sanıyorsun?" Honey kolunu hızla çekip kurtardı.

"Sana sakinleşmen için zaman veriyorum."

Honey yan tarafında ellerini sıkarak yumruk yaptı. "Benim sakinleşmeye ihtiyacım yok. Zaten sakinim ben. Şimdi çekil yolumdan."

Liz kapı pervazına dayandı. "Kıpırdamıyorum. Bir fincan kahve doldur, şu kanepeye otur ve kendini kontrol altına al."

"Kahve istemiyorum. İstediğim—"

"Hemen!"

Cadılar kraliçesi, üzerinde bornoz varken bile, sert görünüyordu ve Honey duraksadı. Belki de kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Yerde yatan Mitzi'nin üzerinden atlayarak Liz'in, paslanmaz çelik Alman kahve makinesinin yanında bulundurduğu çiçekli fincanlardan birine kahve doldurdu.

Liz kapıdan uzaklaştı ve eliyle tuvalet masasının üzerinde açık duran kendi senaryo kopyasını işaret etti. "Bu bir aile dizisi olduğu ve o sahneyi çıplak oynamak zorunda kalmadığın için şükret."

Honey'nin yüreği hopladı. "Benim neye kızdığımı nereden biliyorsun?"

"Bunun için medyum olmaya gerek yok, tatlım."

Honey gözlerini kahve fincanına dikti. "Onu öpmeyeceğim. Ciddi söylüyorum. Bunu yapmayacağım."

"Amerika'daki kadınların yarısı senin dublörlüğünü yapmaktan memnun olurdu."

"Herkes bunu yazarlara benim anlattığımı zannedecek ama ben yapmadım. Onlarla haftalardır konuşmadım."

"Bu sadece bir öpücük, Honey. Janie'nin Blake'i öpmeyi düşlemesi son derece mantıklıdır."

"Fakat hiç kimse bunun Janie'nin hayalleri olduğuna inanmayacak. Hepsi bana ait olduğunu düşünecekler."

"Öyle değil mi?"

Ayağa fırlayınca kahvesi fincan tabağına döküldü. "Hayır! Ona tahammül edemiyorum. O burnu havada, kibirli ve kötü biri."

"Bundan çok daha beter." Liz tuvalet masasının tabure-

sine oturdu ve gümüş rengi ince naylon çoraplarını giymeye başladı. "Abartıyorsam bağışla, ama Eric Dillon yürüyen bir tehlike." Hafifçe ürperdi. "Umarım sonunda patladığı zaman etrafında bulunmam."

Honey tadına bile bakmadığı kahvesini masaya bıraktı. "Bir gecelik giyip peruk takmam ve bir ağacın altında onunla dans etmem gerekiyor. Ne aptalca bir hayal. O kadar utanç verici ki düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Uzun bir elbise, gecelik değil. Ve peruk büyük ihtimalle güzel olacaktır. Kot pantolonun ve şu berbat saçınla Blake'i öpmen aptalca görünür. Bana sorarsan, her zaman olduğundan yüz kat daha iyi görüneceksin."

"Çok teşekkürler."

Liz külotlu çoraplarını beline kadar çekti. Honey'nin gözüne çorabın altındaki minicik siyah dantel külot ilişti.

"Neden tüm o sinir krizlerin, bağırıp çağırmalarından birini bile önemli bir şey için yapmadığını hiç anlayamadım. Şu korkunç saç kesimi örneğin."

"Ben saçımdan bahsetmiyorum," diye terslendi Honey. "Eric Dillon'ı öpmekten bahsediyorum. Hemen şimdi Ross'a gidiyorum ve ben—"

"Eğer şu meşhur nöbetlerinden birini geçirirsen, pişirdiğin tüm o yüksek kalorili enfes rüşvetleri mahvedersin. Ayrıca, yarım saat içinde çekime başlıyoruz, bu yüzden senaryoyu değiştirmek için artık biraz geç. Hem zaten ne diyeceksin ki? Dışarıda dans ederek ve Eric Dillon'ı öperek bir sabah geçirmek pek de tehlikeli bir vazife sayılmaz."

"Ama..."

"Bir erkeği hiç öpmedin, değil mi Honey?"

Honey dikleşti. "Ben on sekiz yaşındayım. Bir erkekle de ilk kez on beşimdeyken öpüştüm."

"Bıçakladığın veya kafasından vurduğun kişi miydi?" dedi Liz yavaşça.

"Bu konuda yalan söylemiş olabilirim ama öpüşme konusunda yalan söylemiyorum. Birkaç aşk yaşadım." onu ikna

edecek bazı detaylar bulmak için hafızasını kurcaladı. "Bir oğlan vardı. Adı Chris'ti ve Güney Carolina Üniversitesi'ne gidiyordu. Üzerine dövüş horozları yazan bir tişört giyiyordu."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil."

Liz bornozunu sıyırarak ilk sahnede giyeceği elbiseye uzandı. Honey onun sutyenine göz attı. Siyah, dantel iki deniz kabuğundan ibaretti.

"Her şeyi Eric yapacak, Honey. Merak etme, yeterince tecrübesi vardır. Hem zaten Janie'nin sevişmekle alakalı bir şey bilmediği varsayılıyor."

"Bu sevişmek değil! Sadece bir öpücük."

"Aynen öyle. Çekim programını inceledim. Dış mekân olduğuna göre, o sahneyi cumaya kadar çekmeyeceklerdir. Kendini toparlamak için koca bir haftan var. Şimdi sakin ol ve bu da işinin bir parçasıymış gibi davran."

Honey birkaç dakika Liz'in bakışlarına karşılık verdikten sonra gözlerini indirdi. Dalgın dalgın Mitzi'nin başını okşadı. "Bana neden yardım etmeye çalıştığını anlamıyorum. Bunu hep yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Deniyorum."

"Bunu Dash da söyledi. Ama sebebini anlamıyorum."

"Kadınlar birbirlerine yardımcı olmalıdır, Honey."

Honey, Liz'e baktı ve gülümsedi. Bir kadın olarak sınıflandırıldığını duymak güzeldi. Mitzi'yi son kez okşadı, kalktı ve kapıya yollandı. "Teşekkürler," dedi tam dışarı çıkmadan önce.

O öğleden sonra Liz, Dash'i yalnız yakaladı. "Genç öğrencinden gözünü ayırmasan iyi edersin kovboy. Bu haftaki bölüm için biraz üzgün ve sen de benim kadar biliyorsun ki, Honey üzüldüğü zaman her şey olabilir."

"Honey benim sorumluluğumda değil!"

"Bir kez onu patakladın, artık bir ömür boyu senindir."

"Lanet olsun, Liz ..."

"Ta-ta, hayatım." Parmaklarını şıklattı ve arkasında pahalı bir parfüm kokusu bırakarak uzaklaştı.

Dash alçak sesle küfretti. Honey'yi özel yaşamında istemiyordu, fakat kızı hayatının dışında tutmak da giderek zorlaşıyordu. Keşke kıçını kabartma kafasızlığını yapmasaydı. Onu çiftliğine asla davet etmemeliydi. Sorun kötü zaman geçirmiş olması değildi. Aslında, Honey'yle çok iyi zaman geçirmişti ve içki içmek aklına bir kere bile gelmemişti.

Bir kadına oranla onunla birlikte olmak şaşılacak kadar kolaydı. Tabii Honey pek kadın sayılmazdı, bu da birlikte geçirdikleri günden hoşlanmasının temel nedeniydi. Yüzeyin altına sızan hiçbir cinsel fikir yoktu ve neredeyse aklından geçen her şeyi olduğu gibi söyleyen biriyle olmakta rahatlatıcı bir şeyler vardı. Ayrıca, komik bir şekilde Honey, pek çok şeyi, kendi gördüğü gibi görüyordu. Örneğin IRS.

Honey, Dash'e doğru gelip de bir sonraki salıne için yerlerini aldıklarında, onu kendi kızından daha çok sevdiğini fark etti. Meredith'i sevmediğinden değil, kızını seviyordu, fakat daha çocukken bile kendini ona yakın hissetmemişti. On beş yaşına vardığında, kız imana gelmişti ve bundan sonra onu durdurmak mümkün olmamıştı. Daha geçen hafta Wanda arayarak, Meredith'in kendisine çok liberal geldiği için Oral Roberts'dan ayrılmaya karar verdiğini söylemişti. Bildiği kadarıyla oğlu Josh'la da durum daha iyi değildi. Josh'ın daima oldukça ana kuzusu olması, babasından ilgisini engellemiş olabilirdi.

Yüzünün önünde aniden bir fotometre açıldı. Honey yanında esniyordu. Makyajlıyken bile yorgun görünüyordu.

"Geçen hafta gelen kurabiyelerden aldın mı?" diye sordu Honey. "Hani şu içlerinde M & M şekerleri olan?"

"Birkaç tane yedim."

"Kremalı kekler kadar iyi olduğunu düşünmüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Honey, eve gittiğin zaman biraz uyuyor musun, yoksa bütün gece uyanık kalıp kurabiye mi yapıyorsun?"

"Uyuyorum."

"Yeterli değil. Kendine bir bak. Resmen dökülüyorsun." Dash orada durması gerektiğini biliyordu, fakat Honey o kadar küçük ve bitkin görünüyordu ki, adamın yüreği, beynini ele geçirdi. "Hemen şu andan başlayarak, yemek yapma günlerin sona ermiştir, küçük kız."

Honey'nin özleri öfkeyle fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Beni duydun. İnsanların seni tatlı kişiliğin için sevmeye başlamaları gerekecek, kurabiyelerin için değil. Bir daha sete yiyecek bir şey getirirsen, doğruca çöpe atacağım."

"Yapamazsın! Bu seni alakadar etmez!"

"Eğer cumartesi günü çiftliğe gelmek ve ata binmek istiyorsan eder."

Tam gözlerinin önünde, Honey'nin içinde olup biteni, adamın yanında olma arzusu ve bağımsız mizacı arasında geçen savaşı izliyordu. Çenesi Dash'in fazlasıyla aşina olduğu o inatçı şekli almıştı.

"Beni değiştirmeye çalışıyorsun. Canın istediği zaman, benim duygularıma biraz bile aldırmadan, sıcak veya soğuk davranıyorsun."

"Sana ne türde bir adam olduğumu söylemiştim, Honey."

"Ben sadece seninle arkadaş olmak istiyorum. Bu o kadar mı korkunç?"

"Bütün istediğin buysa değil. Fakat sen beni geriyorsun." Kameraların ötesinden stüdyonun arka tarafına baktıktan sonra aklındakini söylemeye karar verdi. "İnsanlardan çok şey istiyorsun, Honey. Eğer izin verirsem kanımın son damlasını da emeceğin hissine kapılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, başkasına verecek bir şeyim kalmadı."

"Bunu söylediğin korkunç bir şey. Beni bir vampire benzettin."

Dash cevap vermedi. Sadece seçeneklere karar vermesi için ona zaman verdi.

"Tamam," dedi kız suratını asarak. "Eğer çiftliğe gelebileceksem, artık pişirmeyeceğim."

Dash'in yanında olmayı gururundan vazgeçecek kadar çok istemesi, adamın gururunu okşamıştı. Baş belası gibi davranmadığında harika bir çocuk oluyordu. "Bir şey daha," diye ilave etti Dash. "Aynı zamanda bu haftayı biraz ağırbaşlılıkla geçirmen gerekiyor. Özellikle cuma günkü çekim programından söz ediyorum."

Honey yeni bir kameramanla flört etmekte olan Liz'e göz attı. "Bazı kişiler boşboğazlık ediyor."

"O bazı kişilerin sana göz kulak olmasından memnun olmalısın."

Honey cevap veremeden araya birileri girdi; bu büyük olasılıkla iyi olmuştu.

Cuma, Honey'nin üzerine sis gibi çökmüştü. Sonunda geldiği zaman, makyajını titizlikle yaparak onu omuzlarından aşağı düşen ve yerleri süpüren beyaz dantel bir elbiseye sıkıştırdıklarında, aynaya bakmayı reddetti. Boynunun etrafına eflatun dantel bir gerdanlık bağlamışlar, başına bir peruk yerleştirmişlerdi. Uzun ve tıpkı kendi saçı gibi bal rengi bir peruktu.

"Mükemmel," dedi en yeni kuaförü Evelyn; geriye çekilmiş, hayranlıkla Honey'ye bakıyordu.

Makyajını henüz bitirmiş olan Connie de aynı görüşteydi. "Hadi, Honey. Korkaklık etme. Bir göz at."

Honey kendini hazırladı ve aynaya döndü. Baktı...

"Vay canına," diye fısıldadı sessizce.

"Benim duygularım da aynen öyle," diye yanıtladı Evelyn kayıtsız bir alaycılıkla.

Honey kadın kıyafeti giymiş bir oğlan çocuğuna benzemekten korkuyordu, fakat, aynadan kendisine bakan, narin genç bir kızın, kadınsı görüntüsüydü. Yüz hatlarında bulanık, hayal gibiydi—gözlerinin açık mavi pırıltısından, balık vantuzuna hiç benzemeyen, güzel birine ait olan yumuşak pembe ağzına kadar. Saçları yüzünün etrafında, yumuşak

kıvrımlar ve dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, tıpkı masal kitaplarındaki prenseslere benziyordu.

Yönetmen yardımcısı başını karavandan içeri uzattı. "Çekim başlıyor, Honey. Sana ihtiyacımız var—Vay be!"

Evelyn ve Connie güldüler, sonra da Honey'nin ardından karavandan çıktılar. Honey güneş ışığında hafifçe gözlerini kıstı. Kadınlar, çimenlere değmesin diye elbisesinin eteklerini toplayarak ve son dakika talimatlarını vererek kızın iki yanında yürüyorlardı.

"Oturma, Honey. Ve hiçbir şey yeme."

"Dudaklarını yalamayı kes. Tekrar pudralamam gerekecek."

Eric şimdiden setteydi. Honey ona bakmaktan kaçındı. Aynı anda hem korku, hem heyecan hissediyordu. Eric Dillon'ı bir at poposuna benzerken öpmek bir şeydi. Uyuyan Güzel'e benzerken öpmekse tamamen başka bir şeydi. Elini elbisesinin yan dikişinin içindeki cebe soktu ve oraya koymuş olduğu minik ağız spreyi tüpünü hissedince rahatladı.

Eric belindeki eflatun kuşağı ayarladı. Vücudunu saran eflatun pantolonu, bol kabarık kollu beyaz gömleği ve baldırlarını saran siyah çizmeleriyle beyaz atlı prens gibi giyinmişti. Kostüm sıkıyordu, fakat çizmelerindeki bir lekeyi silmek için eğildiği zaman, daha kötülerini de giydiğini düşündü.

Bir kadın kahkahası duyunca, yukarı baktı. Honey ona doğru geliyordu, fakat beyninin gördüklerini kayda geçirmesi için birkaç saniyenin geçmesi gerekmişti. Ağzı bir çizgi halini aldı. Bilmesi gerekirdi. İki sezondur o ufacık yüz hatlarına ve manalmaz ağza bakıyordu, ama yine de onun ne kadar güzel olabileceğini anlamamıştı.

Honey yaklaştı ve başını kaldırdı. Buğulu ve yıldızlarla dolu açık mavi gözler onu emiyor, kendisini güzel bulması için ona yalvarıyordu. Eric'in midesi kasıldı. Eğer bugün çok dikkatli olmazsa, kızı kendine iyice açık edebilirdi.

"Ne düşünüyorsun, Eric?" dedi usulca. "Nasıl görünüyorum?"

Eric omzunu silkti, yüzünde bomboş bir ifade vardı. "Sanırım olmuş. Gerçi peruk biraz tuhaf."

Honey'nin hayalleri sabun köpüğü gibi sönmüştü.

Honey onu kovdurduğundan sonraki ilk bölümü yönetenJack Swackhammer meşe ağacının altındaki gölgeye girdi. "Honey, senin salıncak sahnenle başlıyoruz." Mor saten kurdeleler ve kabarık eflatun fiyonklarla süslenmiş ip salıncağı işaret etti.

Honey adamın dediğini yaptı ve ilk çekimi yapmaya başladılar. Sahnede diyalog olmadığı için, tüm yapması gereken Eric'in kendisini sallamasına izin vermekti, fakat o kadar gergindi ki, Eric dokunursa parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu.

"Görüntünün altına orkestra müziği koyacağız—bir sürü telli çalgı ve aşırı duygusallık," dedi Jack. "Havaya girebilmeniz için Ray çekim sırasında da çalacak."

Honey bir hoparlörden romantik bir orkestra parçası gelmeye başlayınca utançtan ölmek istedi.

"Rahatlar mısın?" diye arkasından homurdandı Eric, kameralar çalışıp, kızı sallamaya başladığında.

Janie'yi nasıl oynayacağını bildiğini, ama Janie'nin fantezilerini nasıl oynayacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını anladığında kızın içi daraldı. "Ben rahatım," diye tısladı; onunla yüzleşmek zorunda olmadığı için konuşmak daha kolay geliyordu.

"Sırtın tahta gibi," dedi Eric.

Kendisini hiç bu kadar beceriksiz, bu kadar ne yapacağını bilemez hissetmemişti. Taş kesimi saçları ve kot pantolonuyla kim olduğunu tam olarak biliyordu, fakat bu masal elbiseli yaratık da kimdi?

"Sen kendin için dertlen, ben de kendim için dertleneyim," diye terslendi; vücudu dantel elbisenin içinde yanıyordu.

Eric salıncağı sert bir şekilde itti. "Eğer sakinleşmezsen uzun bir öğleden sonra olacak."

"Zaten uzun olacak, çünkü seninle çalışmak zorundayım."

"Kestik! Eğleniyor gibi görünmüyoruz," dedi Jack sözcükleri uzata uzata; kameranın yanındaki yerindeydi. "Ve bazı izleyicilerimizin dudak okuyabildiğini unutmuş görünüyoruz."

Utandığı ve kendinden emin olmadığı için, Honey düşmanlığa sığındı. Başını kaldırarak doğrudan kameraya konuştu. "Bu deli saçması."

Salıncak sarsılarak durdu.

Jack ellerini kelleşmekte olan başına geçirdi. "Sakinleşelim ve tekrar deneyelim."

Fakat ne ondan sonraki çekim iyi gitmişti, ne de daha sonraki. Honey rahatlayamıyordu ve Eric yardımcı olmuyordu. Romantik davranmak yerine, ondan nefret ediyormuş gibi davranıyordu—ki muhtemelen öyleydi—fakat bunu bu kadar açık yapmak zorunda değildi. Eric'in kurabiyelerinden yiyip yemediğini hatırlamaya çalıştı.

Jack'in emri üzerine, ses teknisyeni Ray müziği kapadı. Yönetmen saatine baktı. Daha şimdiden programın gerisinde kalmışlardı ve bu Honey'nin kabahatiydi. Bu sefer sorunu kasten çıkarmıyordu, fakat buna kimse inanmayacaktı.

"Bir molaya ne dersiniz?" diye önerdi Honey, Jack ikisine yaklaşırken salıncağından atlayarak.

Yönetmen başını iki yana salladı. "Honey, böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadığını anlıyorum, kendini garip hissediyor olmalısın—"

"Hiç de garip hissetmiyorum. Son derece rahatım."

Adam herhalde Honey'yle tartışmanın zaman kaybı olduğuna karar vermişti, çünkü Eric'e dönmüştü. "Seninle birlikte en az on dizi çektik, fakat senin ilk kez yarım yamalak iş yaptığını görüyorum. Direniyorsun. Burada neler oluyor?"

Eric'in kendini savunmaya çalışmaması Honey'yi şaşırtmıştı. Sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi çimenlerde boş bir noktaya bakıyordu. Muhtemelen kusmadan onu öpüp öpemeyeceğine.

Gözlerini yerden kaldırdığı zaman, dudakları incelerek bir çizgi halini almıştı. "Tamam,"dedi yavaşça. "Haklısın. Bize biraz doğaçlama yapmak için izin ver... detaylı bir şekilde ele almak için. Sadece çekmeye başla ve sonra bizi bir süre için yalnız bırak."

"Programımız sıkışık," diye yanıtladı Jack. Ve sonra ellerini hüsranla havaya kaldırdı. "Devam edin. Daha kötüsü olamaz zaten. Sana da uygun mu Honey?"

Honey sertçe başını salladı. Her şey şimdiye kadar yapmakta olduklarından daha iyiydi.

Eric'in tavrı birden değişmişti, sanki bir şeye karar vermiş gibiydi. "Teknisyen müziği biraz açsın, böylece ikimiz ekipteki herkes kulak misafiri olmadan konuşabiliriz."

Jack başını sallayarak kameranın arkasındaki yerine geri döndü. Connie koşturarak makyajlarını tazeledi. Çok geçmeden, yaylı çalgıların güçlü sesi seti doldurmuştu.

Honey'nin midesi kasıldı. Binaca! Ağzına sprey sıkmayı unutmuştu. Ya nefesi kötü kokuyorsa?

"Çekiyoruz," dedi Jack, müziği bastıracak kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Klaket. Motor."

Ne yapacağını anlamak için Eric'e döndü ve onun kendisini incelediğini gördü. Son derece mutsuz görünüyordu. Ve sonra sanki gittikçe içine kapandı. Honey onun zor bir sahneye hazırlanırken bunu yaptığını gözlemlemişti, fakat hiç bu kadar yakınında dururken olmamıştı. Tüyler ürperticiydi. Eric'in yüzünü mutlak bir sükûnet, bir ifadesizlik kaplamıştı: genç adam sanki içini boşaltıyordu.

Ve sonra göğsü hafif bir ritimle inip kalkmaya başladı. Onda bir dönüşüm gerçekleşiyordu, önce belli belirsizdi, fakat sonra yavaş yavaş daha görünür bir hal almaya başlamıştı. Honey'nin gözlerinin önünde şekil değiştiriyor gibi görünüyordu. O turkuaz gözlerdeki buz parçaları eridi ve alnındaki kırışıklar gevşedi. Ağzının etrafındaki çizgiler de yumuşadığında, Honey'nin kemikleri jöle gibi olmuştu. Gözlerinin önünde Eric, genç ve tatlı biri olmuştu. Honey'ye birini hatırlatıyordu, fakat bir an kim olduğunu bulamadı. Ama sonra anladı.

Onunla ilgili tüm hayallerine benziyordu.

Honey'nin elini tutarak, bir ağacın yanına çekti. "Daha sık elbise giymelisin."

"Öyle mi?" Honey'nin sesi kurbağa gibi çıkmıştı.

Eric gülümsedi. "Bahse girerim ki altında kot pantolonun vardır."

"Yok!" diye bağırdı kız öfkeyle.

Elini Honey'nin sırtına, tam belinin alt kısmına koydu ve hafifçe sıktı. "Haklısın, kot falan hissetmiyorum."

Honey'nin bütün vücudundan bir ürperti geçti. Eric o kadar yakın duruyordu ki, bedeninin sıcaklığı dantel elbisesini aşarak kendi bedenini ısıtıyordu. "Benim salıncakta olmam gerekmiyor mu?" diye sordu, hafifçe kelimelerin üzerinde takılarak.

"Bunu istiyor musun?"

"Hayır, ben—" Başını eğmeye başladı, fakat Eric parmağının ucuyla çenesini kaldırıp kendisine bakmasını sağladı.

"Korkma."

"Ben—ben korkmuyorum."

"Öyle mi?"

"Bu benim hayalim değildi," dedi perişan bir halde. "Yazarlar yapmış. Onlar—"

"Kimin umurunda? Bu çok güzel bir hayal. Neden tadını çıkarmıyoruz?"

Eric'in dünyada onlardan başka kimse kalmamış gibi sanmını. boğuk sesi Honey'nin soluğunu kesti. Ağaç yapraklarından süzülen güneş huzmeleri Eric'in yüz hatlarında eflatun gölgeler oluşturuyordu. Gözlerinde ve ağzının köşesinde saklambaç oynuyorlardı. Honey istese bile gözlerini ondan ayıramayacaktı.

"Tadını nasıl çıkaracağız?" diye sordu fısıldayarak.

"Neden benim yüzüme dokunmuyorsun, sonra da ben seninkine dokunurum."

Honey'nin eli titriyordu. Yan tarafında karıncalanarak duruyordu. Elini kaldırmak istedi, ama yapamadı.

Eric yavaşça kızın bileğini kavradı ve vücutlarının arasında kaldırarak kendi yüzüne dokunmasını sağladı. Honey çenesine hafifçe değince, istediği gibi dokunabilmesi için kızın elini serbest bıraktı.

Honey parmaklarının ucuyla, Eric'in yanağında, kemik çıkıntısının tam altındaki çukuru hissetti. Eli, genç adamın ağzının köşesinden çenesine geçti. Ona sanki körmüş gibi, her inişi çıkışı ezberleyerek dokunuyordu. Kendini tutamayarak parmaklarını Eric'in alt dudağına kaydırdı ve dudağının çizgisinde gezdirdi.

Kızın dokunuşuyla gülümsen Eric elini Honey'nin ağzına götürdü. Eric'in parmaklarının teması kızın ağzını güzelleştirmişti. Eric ona hayranlıkla bakarken Honey'nin içindeki tüm sert düğümler çözülerek, kızın bütün bedeni güzelleşti.

Eric, "Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadı.

Honey'nin dudakları aralandı, kalbi çarpıyordu. Eric başını eğerken, nefesi hafifçe tenine değiyordu. Eric kızın vücudunu kendisine doğru öylesine şefkatle çekti ki, Honey orada eriyebilirdi. Çok kısa bir an bekledikten sonra Eric'in dudakları onunkine değdi. Ve Eric onu öperken Honey'nin tüm duyuları çağlamaya başladı.

Honey'nin kafasının içinde şatolar, çiçekler ve süt beyazı atlar dans etmeye başlamıştı. Eric'in ağzı nazikti, dudakları erdemli bir şekilde kapalıydı. Kızın Her yanı tılsımlı bir merak ve masumiyetle sarılmıştı sanki. Öpüşü saftı; tutku veya şehvetle lekelenmemişti. Uyuyan bir prensesi uyandıran bir öpücüktü, allanıp pullanmış bir hayal ağından oluşmuş bir öpücüktü.

Dudakları nihayet ayrıldığı zaman, Eric ona gülümsemeye devam etti. "Ne kadar güzel göründüğün hakkında hiç fikrin var mı? "

Honey sessizce başını salladı, alışılagelmiş konuşkanlığı onu terk etmişti. Eric onu ağacın gövdesinden uzaklaştırarak güneş ışığı alan bir tarafa götürdü ve tekrar öptü. Sonra uzanarak ağaçtan bir yaprak kopardı ve bununla Honey'nin burnunu gıdıkladı.

Honey kıkırdadı.

"Bahse girerim hiç ağır değilsin." Cevap vermesine fırsat vermeden, Honey'yi kucağına aldı ve yavaşça döndürmeye başladı. Elbisesinin eteği genç adamın parmaklarına dolaştı ve Eric'in gömlek kolları kabardı. Honey'nin içinden binlerce balon köpüğü yükseliyordu. Başını arkaya attı; kahkahası melteme ve Eric'in kara saçlarındaki kıvılcımları aydınlatan güneş ışığına karıştı.

"Daha başın dönmedi mi?" diye sordu Eric gülerek.

"Hayır... Evet..."

Düşmemesi için belinden tutarak Honey'yi yere indirdi. Ve sonra gölgelerin içinde dönerek dans etmeye başladılar. Başı dönen Honey kendini zarif ve acı verecek şekilde canlı hissediyordu, bir masal ormanının efsunlu prensesi gibiydi. Eric kollarının arasına çekerek onu tekrar öptü.

Eric uzaklaşınca Honey içini çekti. Müzik çevrelerinde dönüyor, onları sihriyle yıkıyordu.

Eric sanki doyamıyormuş gibi elini kızın yanağına koydu. Onu tekrar tekrar döndürdü. Honey'nin dudakları sızlıyor, kanı damarlarında çağlayarak akıyordu. Nihayet bir kadın olmanın ne olduğunu anladığını düşünüyordu.

Durdular. Eric onu karşısında hareketsiz tuttu ve kızın başının üstünden ileriye doğru baktı. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

Sesi Honey'yi şaşırtmıştı. Farklı geliyordu, daha sertti.

"Kestik ve baskıya gönderiyoruz!" diye seslendi Jack. "Olağanüstü! Harika iş çıkardınız, her ikiniz de. Birkaç yakın çekime daha ihtiyaç duyabilirim, ama izin verin önce bandı inceleyeyim."

Eric kızdan uzaklaştı. Gözlerinin önünde tekrar başka biri olurken, Honey bir ürperti hissetti. Tüm sıcaklık yok olmuştu. Eric tekrar sinirli, huzursuz ve düşmanca görünüyordu.

Genç adamın ismi, boğazına takılıyor gibi geldi. "Eric?"

"Evet?" Sıcak bir gün değildi, ama Eric'in alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Kameraların arkasındaki yönetmen koltuklarından birine doğru yürüdü ve orada bırakmış olduğu sigara paketini kaptı.

Honey peşinden gitti, kendini alıkoyamamıştı. "I—ee—şey—oldukça iyi gitti, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Umarım bunun gibi bir pisliği yine yapmak zorunda kalmayız. Şu andan itibaren hepimize bir iyilik yap ve buluğ çağı cinsel fantezilerini kendine sakla."

Honey'nin tüm hayalleri paramparça olmuştu. Eric rol yapmıştı. Hiçbiri gerçek değildi. Öpüşleri, fısıldayışları, nazik, sevgi dolu dokunuşları, hiçbiri. Honey hafif, acı bir inlemeyle yine çirkin bir ördek yavrusuna dönüşmüştü. Eteklerini toplayarak hızla karavanının yalnızlığına koşturdu.

Dash yaklaşık beş metre uzakta, her şeyi görmüştü. Dillon'ın kameralar farklı açılardan çekebilsin diye nasıl ustalıkla manevralar yaptığını izlemişti ve birini incitmek için en son ne zaman böyle bir dürtü hissettiğini hatırlayamıyordu. Kendi kendine bunun üstüne vazife olmadığını söyledi. Lanet olsun, Dash yaşamı boyunca kadınlara çok daha kötüsünü yapmıştı. Fakat Honey henüz bir kadın değildi ve Dillon senaryosunu almak için eğilirken, Dash kendini ona doğru yürürken buldu.

"Sen gerçek bir piç kurususun, öyle değil mi güzel çocuk?"

Eric'in gözleri kısıldı. "Ben işimi yapıyorum."

"Öyle mi? Peki bu iş ne?"

"Ben bir aktörüm."

Dash yan tarafındaki elini yumruk yaptı, sonra gevşetti. "Bir piç demek daha doğru olur."

Eric'in gözleri kısıldı ve sigarasını yere fırlattı. "Devam et yaşlı adam. Bir yumruk at." Kendini hazırladı, gömleğinin altındaki kasları gerilmişti.

Dash'in gözü korkmamıştı. Dillon'da çok çalışmak ve bar kavgaları yerine pahalı spor aletleriyle oluşmuş Hollywood kasları vardı. Onlar yüzeysel kaslardı, Honey'ye kondurduğu öpücüklerden daha gerçek değillerdi.

Ve sonra Dash Eric'in alnında parıldayan terleri gördü. Daha önce de korkudan terleyen adamlar görmüştü ve onlar sadece görünüşte vahşi olurlardı. Dillon sadece zavallı görünüyordu.

O sırada Eric'in kendisine vurulmasını istediğini anladı ve bunu kavrar kavramaz anında kan akıtma arzusunu kaybetti. Bir süre hiçbir şey yapmadı, sonra şapkasını yine başına itti ve Dillon'a uzun uzun baktı.

"Sanırım şimdilik geçiştireceğim. Senin gibi bir aygırın beni herkesin önünde küçük düşürmesini istemiyorum."

"Hayır." Eric'in şakağında bir damar zonklamaya başlamıştı. "Hayır! Bunu yapamazsın. Sen—"

"Hoşça kal güzel çocuk."

"Sakın—"

Dash'in uzaklaşmasını izleyen Eric'in boğazına bir yakarış takılmıştı. Aranıp bir sigara daha buldu, yaktı ve zehirli dumanı ciğerlerine çekti. Coogan ona dövüşecek kadar bile saygı duymuyordu. O anda daha önce kabullenmeyi reddettiği şeyi kendisine itiraf etti. Dash Coogan'a ne kadar hayran olduğunu—bir aktör olarak değil, fakat bir erkek olarak. Şimdi çok geç olsa da, Coogan'ın saygısını istediğini biliyordu, tıpkı daima babasından saygı görmek istediği gibi. Dash taklit değil, gerçek bir erkekti.

Duman onu boğuyordu. Buradan gitmek zorundaydı. Nefes alabileceği bir yere gitmeliydi. Muhtaç, açık mavi gözler zihninde tekrar canlandı. Uzun adımlarla aletleri ve ekip üyelerini yararak kendine yol açtı, o gözlerden kaçmaya çalışıyordu. Fakat onunla kaldılar. Kız sevgiye o kadar açtı ki, kendini korumaya yeltenmiyordu. Hatta savaşmamıştı bile, sadece Eric'in onu uçurumun tepesinden atmasına izin vermişti.

Ciğerleri yanıyordu. Aptaldı. Çok aptaldı. Masalların ilk

kuralını anlamıyordu. Küçük kızların asla kötü prense âşık olmamaları gerektiğini anlamıyordu.

Berpol

YAYIN ZAMANI

1983

12

Honey geldiğinde Liz Castleberry'nin Dört Temmuz plaj partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Honey, dizinin üçüncü sezonundan sonra satın aldığı gümüş rengi Mercedes Benz 380 SL'i, yolun kenarındaki Jaguar ve Alfa Romeo'nun arasına sıkıştırdı. Kumlu toprağa ayak bastığında evin diğer tarafındaki plajda patlayan bir maytabın sesini duydu. Bu, Liz'in davetini kabul ederek geldiği ilk partiydi ve sadece resmi olmadığı, ayrıca Dash da orada olacağı için kabul etmişti.

Mayosunun bulunduğu sarkık, soluk kot çantayı omzuna asarak arabayı kilitledi. Los Angeles'a geleli üç yıl bir ay geçmişti ve Honey kendini on altı yaşındaki o kızdan çok daha yaşlı hissediyordu. Tekrar düşününce, sonunda onu büyümeye zorlayan şeyin, ikinci sezonun sonuna doğru Eric Dillon'ın, o düzmece aşk sahnesinde kendisini küçük düşürdüğü korkunç gün olduğuna karar verdi. En azından, o deneyim çocukça aşkına son vermişti. Hiç kimse, hatta Dash bile, o günün anısının Honey'yi hâlâ ne kadar ürperttiğini bilmiyordu.

Sahil evine yaklaşırken, yeni sezonun kendisi için neler barındırdığını merak ettiğini fark etti. Ay sonunda dizinin dördüncü sezonu çekilmeye başlanacaktı ve yapımcılar nihayet Janie'nin on beş yaşına girmesine izin vermişlerdi. Zamanı gelmişti, çünkü Honey Aralık ayında yirmi yaşında olacaktı.

Berpol

İlk iki sezon boyunca süren alışma sancılarından sonra, geçen sezon nispeten olaysız geçmişti. Ekiptekilerle iyi geçinmiş, Eric'ten uzak durmuş ve Liz Castleberry'yle arkadaşlığını derinleştirmişti. Fakat Dash'le ilişkisi hayatındaki en önemli değişiklik olmuştu.

Neredeyse her cumartesi çiftlikte günlük çiftlik işleri yapmanın ve atlara yardım etmenin yanı sıra setteki boş zamanının çoğunu da onunla geçiriyordu. Sadece Dash'le olmayı sevdiğinden değil, Gordon'un resim yapmaya yeniden dönmesine yardımcı olacağı için Chantal'ın dırdır ederek aldırdığı Pasadena'daki yeni evden uzaklaşmak için de iyi bir bahane oluyordu. Evin Gordon'a faydası olmaması Honey'yi hiç şaşırtmamıştı. Bu evi Topanga Kanyonu'ndaki o korkunç yerden daha çok seviyordu, fakat kesinlikle yuvası gibi hissetmiyordu. Bir kere Buck Ochs hâlâ oradaydı ve ayrıca Sophie'yle ilişkisi de yoluna girmemişti.

Silkelenip ailesiyle ilgili iç karartıcı düşüncelerden sıyrılarak Liz'in sahil evinin ön kapısına yaklaştı. Ev tuzdan yıpranmış gri kaplaması ve somon rengi panjurlarıyla eninе değil, boyuna uzundu. Bir tarafta, Guy Isabella'nın kızı Lilly'nin yaşadığı komşu evin sınırlarını belirleyen alçak taş duvarın önünde, küçük bir bahçe vardı. Yerdeki balıkpulu modeli karolar koyu kırmızı ve beyaz camgüzeli kümeleriyle çevrelenmişti.

Honey ön kapıya yaklaşınca duraksadı. Los Angeles'ta yaşadığı üç yıl boyunca, pek az partiye gitmişti. Yanlış çatalı kullanmaktan korktuğu ve herkes çok nazik göründüğü için sosyal etkinliklerde pek rahat edemiyordu. Ayrıca, Ross'un yaşıyla ilgili söylediği yalana herkes inanmış ve Honey birkaç kez insanları gerçek yaşı konusunda ikna etmeye çalışmışsa bunu başaramamıştı.

Zili çaldı ve bronz tenli, orta yaşlı, mayolu bir adam onu içeri aldı. Adamın göğsündeki kıllı kısım Hindistan haritasına benziyordu.

Ellerini havaya kaldırdı. "Honey! Ben Crandall. Diziyi

seviyorum, seviyorum, seviyorum. Kesinlikle televizyonda seyrettiğim tek şey. Geçen yıl sen kazanmalıydın."

"Teşekkürler." İnsanların Emmy adaylığını gündeme getirmekten vazgeçmelerini isterdi. Kazanmamıştı—menajeri bunu, kendisine teklif edilen diğer rolleri reddetmeye devam etmesine bağlamıştı. Eric iki yıl üst üste kazanmıştı. Dizinin tatile girdiği aralarda çevirdiği filmler onu büyük bir gişe hâsılatı yıldızına çevirmekteydi ve sadece film çevirmek için kontratını feshedeceği, hiç kimse için bir sır değildi.

"Lizzie dışarıda terasta," dedi Crandall, kızın önünde, puslu empresyonist tablolarla süslenmiş beyaz karo döşeli holden geçerken.

Oturma odası mayodan pantolona çeşitli gündelik kıyafetler giymiş insanlarla doluydu; kendi hakı şortu ve Nike tişörtüyle kıyaslandığında her şey şık ve pahalıydı. Liz daha iyi giyinmesi için dırdır edip duruyordu fakat Honey'de bu yetenek yoktu. Süt mavisi ve soluk somon rengi döşemeli, dolu kanepe ve sandalyeleri geçerek panoramik bir deniz manzarası olan pencerelere doğru yürüdü. Oda barbekü, güneş losyonu ve Chloé kokuyordu.

Liz terasa açılan Fransız tarzı kapıdan geçerek Honey'ye doğru geliyordu. Dudaklarını büzerek rol arkadaşına doğru, havaya bir öpücük yolladı.

"Gerçekten geldin. Dört Temmuz kutlu olsun, canım. Dash geleceğini emrettiğini söylemişti, fakat bunu gerçekten yaptığına inanmamıştım.

"Şu anda burada mı?" Honey sadece birkaç kişiyi tanıdığı kibar kalabalığı umutla taradı, fakat onu göremedi.

"Sanırım yakında burada olur." Liz dikkatle Honey'nin saçlarına baktı. "Gerçekten kıvrılmaya başladığına inanamıyorum. Evelyn bana saçlarımla uğraşmasına izin verdiğini söyledi. Bir ilkokul kabadayısı yerine bir kadın gibi görünmeye başlıyorsun."

Honey yeni saçlarından ne kadar hoşlandığını Liz'in görmesine izin veremeyecek kadar gururluydu. Geçen Mart ayı-

nın son çekim gününde Liz Evelyn'dan küt kenarları yumuşatmasını ve perçemleri kabartmasını istemişti. Önce saçlar kısa olduğu için Honey fazla bir değişiklik görmemişti, fakat bu son dört ayda uzadığı ve Evelyn düzeltmeye devam ettiği için, şimdi yumuşakça yüzünün çevresinde kıvrılıyor ve çenesinin kenarlarına değiyordu.

"Fakat hâlâ fazla genç görünüyorsun," diye şikâyet etti Liz. "Ve kesinlikle bir çocuk gibi giyiniyorsun. Şu şorta bak. Fazla büyük ve rengi berbat. Hiç tarzın yok."

Honey Liz'in dobra yargılarına alışmıştı ve kızmak yerine sadece rahatsız oluyordu. "Neden vazgeçmiyorsun, Liz? Ben asla manken olamayacağım. Bunun için yeteneğim yok."

"Ama benim var ve seni alışverişe götürmeme neden izin vermediğini anlayamıyorum."

"Kıyafetler ilgimi çekmiyor."

"Ama çekmeli." Honey itiraz edemeden, Liz onu kalabalığın arasından hızla çekerek kıvrımlı bir merdivenden yukarı çıkarıp, Honey'ye pahalı bir çiçek bahçesini anımsatan pembe ve gül desenli bir yatak odasına götürdü. Şintz perdeler püsküllü kordonlarla pencerelerin yanlarına tutturulmuş ve yerler deniz yeşili bir halı kaplanmıştı. Bir köşede hareli ipek kaplı bir koltuk, bir diğerinde ağartılmış meşeden süslü bir gardırop duruyordu. Çift kişilik yatak sanki Cezanne tarafından resmedilmiş buğulu, pastel bir kumaşla kaplanmıştı. Honey bunun yanındaki masanın üzerinde bir çift erkek kol düğmesi fark etti, fakat her ne kadar Liz'in aşk hayatının detaylarını duymak hoşuna gidecek olsa da, sormaktan hep çekinmişti.

Liz panjurlu dolap kapılarından birini açtı ve içini eşelemeye başladı. "Yaşın gibi giyinirsen kendine daha fazla güvenli olursun."

"Benim güvenim çok. Ben tanıdığım en bağımsız kişiyim. Aileme bakıyorum ve ben—"

"Bir kadın olarak güven, hayatım. İşte bu çok şaşırtıcı bir tesadüf—" Kırmızı yazılı bir bahriyeli torbası çıkardı. "Bunu geçen hafta Rodeo'nun oradan küçük bir butikten aldım, fakat eve geldiğim zaman, yanlış beden aldığımı fark ettim. Bahse girerim sana mükemmel uyacaktır."

"Ben kendime bir mayo getirdim," dedi Honey inatçı bir tavırla.

"Ben de onun neye benzediğini tahmin edebiliyorum."

Honey'nin eli Beverly Hills Oteli'ndeki oda hizmetçisinin Los Angeles'a ilk geldiği hafta verdiği kırmızı tek parça eski mayonun bulunduğu sarkık çantaya kenetlenmişti.

Liz torbayı ona doğru itti ve elini banyoya doğru salladı. "Üzerine bir dene. Eğer beğenmezsen çıkarırsın."

Honey tereddüt etti ve sonra eğer mayoyu denerse, en azından aşağı geri dönmeyi bir süre için geciktirmiş olabileceğine karar verdi. Belki o zamana kadar Dash gelmiş olurdu ve bir sürü yabancıyla tek başına karşılaşmak zorunda kalmazdı.

Banyo bol çiçekli bitkiler, pembe, mermer gömme küvet ve yunus biçimli altın musluklarıyla, tropikal bir yer altı mağarasına benziyordu. Torbanın içine göz attı. İçinde kat kat pelür kâğıtlarının arasında katlanmış yumuşak şeftali ve beyaz renk, Hawaii desenli ufacık bir bikininin yanı sıra aynı kumaştan kısa bir etek vardı. Honey parçaları teker teker çıkardı. Kırmızı, tek parçalı mayosundan kesinlikle daha güzeldi, fakat Liz'in kendisine ne yapacağını söylemesine izin verme fikri hoşuna gitmiyordu. Mayoyu tekrar çantaya tıkıştırmaya başladı, ama tereddüt ediyordu. Bunu denemenin ne zararı vardı? Elbiselerini çıkardı ve bikiniyi giydikten sonra küvetin arkasını kaplayan eğimli aynada kendine bakmak için döndü.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama Liz haklıydı. Mayo üzerine mükemmel bir şekilde uymuştu. Balenli üst, küçük göğüslerinin büyük bir kısmını bir araya iterek göğüs ayrımını belirginleştirmişti. Altı önemli her şeyi örtbas ediyordu ve yan tarafları bacakları daha uzun gösterecek şekilde yüksek kesimliydi. Ama yine de, kendisini bu kadar

açıkta bırakmaya alışık değildi. Tutturacak tokasını araştırarak kısa, peştamal tarzı eteği aldı. Bulduğu zaman, belinin etrafına sardı ve sol tarafına tutturdu. Kalçalarının üzerinde düşük duruyor, göbeğini açıkta bırakıyordu.

Kıvrılmaya başlamış saçları, belirginleşmiş göğüs çizgisi ve eteğinin üst tarafından gizlice görünen göbek deliğiyle, Honey bile seksi göründüğünü itiraf etmek zorunda kaldı.

"Tak, tak. Umarım iyisindir." Kapı itilerek açıldı ve Honey daha cevap bile veremeden Liz içeri girerek kızın kulak memelerine bir çift altın halka taktı. "Kulaklarını gerçekten deldirmen gerekiyor."

Honey sallanan halkalara dokundu. "Bunlar takılıyken yüzemem."

"Yüzmek istemek de nesi? Ben okyanusa girmeyeli yıllar oldu. En azından rujunun rengi güzel, ama sanırım biraz rimel sürsen iyi olur."

Liz, onu iterek bir tabureye oturttu, yanaklarının alt kısmına fırçayla biraz soluk şeftali rengi allık sürdükten sonra hafif dokunuşlarla kirpiklerine açık kahverengi rimel sürdü.

"İşte. Şimdi kendi yaşını gösteriyorsun. Ne yaparsan yap, suyun yakınına gitme."

Honey bal rengi saçlarının arasından kulaklarında parıldayan altın halkalara baktı ve hafif, gurur verici makyajını inceledi. Hatta ağzı bile seksiydi. Kendisine benziyordu, ama yine de kendisi değildi. Daha büyük, daha olgundu Çok daha güzeldi. Aynadaki aksi şaşırtıcıydı. Görüntüsünü beğenmişti, ama yine de aynadaki genç kadın bütünüyle saygı duyacağı biri değildi. Biraz fazla yumuşak, fazla dişiydi, kesinlikle yaşam mücadelesine girecek kadar sert değildi.

Liz onun kararsızlığını anlamış olmalıydı, çünkü sakince konuşuyordu. "Büyüme zamanı geldi, Honey. On dokuz yaşındasın. Kozandan çıkman ve kim olduğunu keşfetmeye başlaman gerekiyor."

Honey her şeyi farkına varınca, sarsılarak tabureden fırladı. "Bana tuzak kurdun, öyle değil mi? O mayoyu kendin

için almadın. Benim için aldın." Açık kahverengi maskarayı kaptı. "Hem senin gibi kapkara kirpikleri olan biri bunu neden çantasında bulundursun?"

Liz suçlu bile görünmüyordu. "Son zamanlarda canım sıkılıyor ve itiraf etmeliyim ki seni makul bir genç kadın suretine dönüştürme mücadelesinin bir çekiciliği var. Tabii seni gördüğü zaman Ross kalp krizi geçirecek, ama bu onun problemi. Yaşınla alakalı tüm o gizlilik çok saçma."

Honey başını salladı. "Sen tam bir düzenbazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"O takındığın sürtük tanrıça rolü."

"Bu bir rol değil. Ben insafsız ve vicdansızım. Herkese sorabilirsin."

Honey gülümsedi. "Dash herkese senin uysal bir kedicik olduğunu söylüyor."

"Ah, öyle mi, öyle mi söylüyor?" Liz güldü, fakat sonra yavaş yavaş eğlencesi kayboldu. "Geçen yıl Dash'i epeyce gördün, öyle değil mi?"

"Çiftliği seviyorum. Oraya hafta sonları gidiyorum. Ata biniyoruz, konuşuyoruz ve ahırda ona yardım ediyorum. Evindeki yardımcısı onun sevdiği türden yemekler yapmayı bilmiyor. Bazen onun için yemek yapıyorum."

"Honey, Dash—kendisiyle ilgilenen kişilere karşı sert olabiliyor. Bunu özellikle yaptığını sanmıyorum, ama belli ki buna engel olamıyor. Onunla ilgili çok fazla babalık hayali kurma. Dash insanların kendine çok yaklaşmalarına izin verdikten sonra itip onları uzaklaştırır."

"Biliyorum. Bunun çocukluğuyla ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Çocukluğu mu?"

"Zamanının çoğunu koruyucu ailelerle geçirmiş. Ne zaman birine bağlansa, onu başka bir yere yollamışlar. Bir süre sonra, hiç kimseye yaklaşmamanın daha iyi olduğuna karar verdiğini tahmin ediyorum."

Liz şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. "Tüm bunları sana o mu söyledi?"

"Tam olarak değil. Dash'in nasıl olduğunu bilirsin. Fakat oradan buradan bir şeyler söyledi ve ben de bunlardan sonuç çıkardım. Kendin de yetim olduğun zaman, başka birindeki belirtileri fark etmek çok zor olmuyor. Ama Dash ve ben bununla farklı şekillerde baş etmişiz. O hiç kimseye bağlanmıyor, bense herkese bağlanıyorum."

Honey gözlerini aşağı çevirip ellerine baktı, çok fazla konuşmuş olmaktan utanmıştı. "Yine kendimi kaptırdım, çenem düştü. Bu hastalık gibi bir şey."

Liz Honey'nin koluna girmeden önce bir süre onu inceledi. "Partiye geri dönsek iyi olur. Tanışmanı istediğim harika bir genç adam var. Eski bir arkadaşımın oğlu—tatlı, akıllı ve sadece birazcık kibirli. En iyi tarafı—bizim iş camiasından değil."

"Ah, sanmıyorum—"

"Mızmızlanma. Kanatlarını test etmenin zamanı geldi. Seksi kıyafetinin etkisinden bahsetmiyorum bile."

Liz, isteksizliğini görmezden gelerek Honey'yi aşağıya götürdü. Kız, Dash'in henüz gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Dash son zamanlarda kendisine fazla amirane davranıyordu ve Honey, yeni görüntüsüne ne tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Ona artık bir çocuk olmadığını gösterme zamanı gelmişti.

Liz onu diğer konuklarla tanıştırmaya başlamıştı ve insanlar onu farklı şaşkınlık düzeylerinde selamlıyorlardı.

"Televizyonda çok daha genç görünüyorsun, Honey."

"Seni zor tanıdım."

"Gerçekte kaç yaşındasın?"

Ross tam bu patavatsız sorgulama yapılırken yanında belirmiş ve hızla onu alıp uzaklaştırıvermişti. Yazın birkaç kilo almıştı ve doladığı açık havludan görünen göbeği bronzlaşmıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye homurdandı, saçlarından, kıyafetinden görünen düz göbeğine kadar süzerken. "Topluluk içine böyle çıkmamalısın."

Liz Honey'nin yanından ayrılmamıştı. "Onu rahat bırak, Ross. Ve böyle kötümser olmaktan vazgeç. Dünyadaki hiçbir şey—onun gerçek yaşı bile—seyircinin onu sevmesini engelleyemez. Ayrıca, Honey buraya eğlenmek için geldi."

Birkaç kişiyi daha selamladılar ve sonra Liz onu terasta şemsiyeli masalardan birinin yanında tek başına duran genç bir adamın yanına götürdü. Açık kahverengi saçları kısa kesilmişti, kare, küt yüz hatları ve atletik yapılı bir vücudu vardı. Boynundaki kısa bir ipten güneş gözlüğü sarkıyor ve kolunda altın bir saat parlıyordu. Mayosuna eşlik eden kırışık ve soluk polo gömleğine rağmen öz güvenli duruşu Honey'ye onun paralı olduğunu düşündürdü. Liz onu acımasızca ileri götürürken, Honey paniklemeye başladığını hissediyordu. Böyle erkeklerle alakalı hiçbir şey bilmiyordu.

"Hayır, Liz. Ben—"

"Hayatım, seni Scott Carlton'la tanıştırmak istiyorum. Scott, Honey'ye yiyecek içecek bir şeyler almayı unutma, olur mu?"

"Memnuniyetle."

Honey kendisini bariz bir hayranlıkla izleyen bir çift kahverengi sıcak göze baktı. Gerginliği kısmen yatışmıştı.

"Ne içiyorsun?" diye sordu genç adam, Liz onları yalnız bırakırken.

Honey Orange Crush gazoz istemek üzereydi ki, tam zamanında durdu. "Sen ne içiyorsan. Pek seçici değilim."

"O zaman Coors." Scott buzdolabına giderek bir kutu bira çıkardı. Yanına dönünce kutuyu açıp Honey'ye verdi. Honey gergin bir şekilde bir yudum aldı.

"Amerika'da senin dizini izlemeyen tek kişi ben olmalıyım. Akşamları yüksek lisansı bitirmek için ders alıyorum. Dergilerdeki fotoğraflarını tabii ki gördüm." Bir an gözleri Honey'nin bikinisinin üst kısmından hafifçe taşan göğüslerine ilişti ve gülümsedi. "Yüz yüze çok farklı görünüyorsun."

"Kamera kilolu gösteriyor," dedi anlamsızca. Dash nerede kalmıştı? Neden gelmemişti? Yanında bir kadın getirmeye-

ceğini umuyordu. Onu başka bir kadınla seyretmek rahatsızlık vericiydi.

"Bu konuda endişelenmen gerekmiyor. Peki ne zamandır Los Angeles'tasın?"

Honey yanıt verdi. Scott, kıza işiyle ilgili birkaç soru daha sordu ve sonra iyi tanınmış bir pazar araştırma firmasındaki işinden bahsetmeye başladı. Honey şaşırarak genci kendisini etkilemeye çalıştığını fark etti. Onun gibi bir erkek Honey gibi bir kızı etkilemeye çalışıyordu. Yavaş yavaş birkaç genç erkeğin kendisine yan gözle baktıklarını fark etti ve özgüveni bebek adımlarıyla da olsa artmaya başladı.

"Eğer kişisel bir soru sormamın mahsuru olmazsa, kaç yaşındasın Honey?"

Honey omzunun üzerinden Ross'un civarda olup olmadığına bakma dürtüsüne karşı koydu. "On Dokuz Aralık'ta yirmi yaşına giriyorum."

"Gerçekten mi? Şaşırdım. Daha büyük görünüyorsun. Ufak olmana rağmen, gözlerinde bir şey var. Bir olgunluk."

Honey, Scott Carlton'dan kesinlikle hoşlandığına karar verdi.

Scott iş arkadaşlarıyla ilgili şakalar yaparken terasta Dash belirdi ve aniden Honey'nin yüreği hopladı. Etrafındaki bütün erkekler eski fotoğraflar gibi soldular. Daslı çoğundan daha uzun boyluydu, fakat diğerlerini sönükleştiren adamın sadece fiziksel yapısı değildi. O bir efsaneyken, diğerleri ölümlü varlıklardı.

Genç bir kadın Dash'e yaklaştı ve Honey bunun Liz'in yan komşusu Lilly Isabella olduğunu fark etti. Geçen sonbaharda Liz'e yaptığı bir ziyaret sırasında onunla tanışmıştı. Lilly, dolgun göğüsleri ve ince bacaklarıyla uzun boylu ve güzeldi. Platin sarısı saçları ipek gibi saydam yüzünden geriye taranmış, narin profilini açığa çıkarmıştı.

Lilly'nin görüntüsü Honey'nin özgüvenini kısmen alıp götürmüştü. Çok seksi ve inceydi, paraya ve ayrıcalığa doğmuş olduğu belliydi. Üzerinde, bacaklarının uzunluğunu

belirginleştiren koyu mavi bir kotun içine sokulmuş açık mavi ipek bir bluz vardı. Kolunun üst kısmını gümüş bir köle bilezik çevreliyor ve bununla eşleşen bir kemer belini sarıyordu.

Dash ona gülümseyince Honey kıskançlıkla kavruldu. Onunla konuşurken Dash kendisine hiç böyle bakmamıştı.

"Lilly'yi tanıyor musun?" diye sordu Scott, bakışlarının yönünü izleyerek.

"Pek sayılmaz. Tanıştık, ama hepsi o kadar. Neden? Sen onu tanıyor musun?"

"Bir süre çıkmıştık. Fakat Lilly karmaşıktır. Sıradan bir erkeğin, onun babasıyla rekabet etmesi zor. Ayrıca, Lilly eğer aktör değilse, bir erkekle pek uzun süre birlikte olmaz."

Honey bekledi ama Scott daha fazla ayrıntı vermedi. Dash'in dikkatlice başını eğmesini, Honey'den yaşça çok büyük olmamasına rağmen, Lilly'ye olgun, arzulanan bir kadın gibi davranmasını izledi. Kızgınlığı arttı ve Lilly Isabella'nın burada arzulanan tek kadın olmadığını gösterme zamanının geldiğine karar verdi. Kirpiklerinin arasından Scott'a baktı. "Lilly senin kadar çekici birinden uzaklaştıysa, kesinlikle göründüğü kadar akıllı değil demektir."

Scott sırıttı. "Plaja gitmek ister misin?"

Honey Dash'e göz attı ve onun hâlâ kendisini fark etmediğini gördü. "Çok isterim."

Basamaklara ulaşmak için Dash ve Lilly'nin yanından geçmeleri gerekiyordu. Honey ve Scott yaklaşırken, Dash onu ilk kez fark etti. Scott'ın kolu, Honey'nin belindeydi. Dash'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yanıp söndü, ama Honey bunun görünümündeki değişiklikten mi, yoksa Scott'ın samimiyetinden mi olduğunu anlayamadı.

"Merhaba, Dash." Onu sanki yeni fark etmiş gibi selamladı, ardından Scott'ı tanıştırdı ve Lilly'yle konuştu.

"Honey! Seni tanıyamadım. Müthiş görünüyorsun." Lilly ona dostça gülümseyerek biraz Scott'la şakalaştı.

Dash'in gözleri Honey'nin açıkta kalan göbeğine takıldı.

sonra göğüslerine kitlendi. Hoşuna gitmediği belliydi ve hâlâ elinde tuttuğu bira kutusunu görünce kaşları iyice çatıldı. "Ne zamandan beri içmeye başladın?"

"Kesinlikle sonsuzdan beri," diye cevap verdi en iyi Liz Castleberry taklidiyle.

"Honey ve ben sahile yürüyüşe gidiyorduk," dedi Scott Honey'nin dirseğini tutarak. Sizinle sonra konuşuruz."

Uzaklaşırken Dash'in gözlerini sırtında hissediyor gibi geldi. Bu fikir hoşuna gitti ve kalçalarına meydan okuyan bir salınım ilave etti.

***

Eric daha ilk sigarasını söndürmeden Liz'in parti davetini kabul ettiği için pişman olmuştu. Tatil başladığından beri bir film çeviriyordu ve bu haftalardır ilk boş günüydü. Bu günü yatakta geçirmeliydi. Çenesindeki uzamış sakalı ovuşturarak rahatsız edilmeden saklanacağı bir köşe arandı. Bir içki içecek ve sonra kaçıp gidecekti.

İskelede yürürken, üzerinde kırmızı askılı elbisesiyle bir kadın ona hayran bir bakış fırlattı. Eric bunun sebebini merak etti. Bir uyuşturucu zincirinin kilit adamından kaçmakta olan dönek bir polisi canlandırdığı rolüne uygun olarak tıraşsızdı ve rezil bir görünümü vardı. Filmdeki rolü Blake Chadwick'ten çok farklıydı ve damarlarında akan Dash Coogan Show'un sahte tatlılığını temizlemek için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Sözleşmesine göre daha iki yılı olmasına rağmen, artık bırakmaya karar vermişti. Kaça mal olacağı veya avukatlarının ne yapacağı umurunda bile değildi. Şu andan itibaren film kariyerine yoğunlaşacak ve televizyonu geride bırakacaktı.

Terasın öbür tarafında Coogan'ı görünce arkasını dönerek okyanusa bakmaya başladı. Rol arkadaşından mümkün olduğunca kaçınıyordu çünkü Dash'in, düşüncelerini okuduğuna dair rahatsız edici bir his duyuyordu. Dash Coogan'la birlikte olduğu zaman tıpkı eskiden babasıyla hissettiği gibi,

kendini hep değersiz görüyordu. Eric, Dash'in kendine saygı duymasını ne kadar istediğini düşünmek istemiyordu. Dash kendisine her 'güzel çocuk' dediğinde kendini hasta gibi hissediyordu.

Güneş ışığı dalgaların tepesini parıldatıyordu; gidip yüzmeyi düşündü ama zor geliyordu. Önünde plajda çene çalan bir çift duruyordu. Adamı göz ardı etti, fakat gözleri bir süre kadının üzerinde oyalandı. Parlayan kumlara gözlerini kısarak baktı; kız ufak tefekti, fakat küçük yuvarlak göğüsleri ve güzel bacaklarıyla iyi vücutlu olduğunu gördü. Uzaktan bakıldığında, seksi olamayacak kadar kırılgan görünüyordu, ama yine de çekiciydi. Kız üst tarafa geldiği zaman belki de yakından bir bakardı. Onun kendisiyle ilgilenmeyebileceğini düşünme zahmetine girmedi. Bu hiçbir zaman olmamıştı.

Adam uzanıp kızın koluna dokundu. Kız buklelerini savurdu ve güneşte küpeleri parladı. Kız başını çevirmiş, gülüyordu.

Eric şaşkınlıkla kızın Honey olduğunu anladı. O saçları kırpılmış, kaşları daima çatık erkek çocuğu kılıklı kıza ne olmuştu? Geçen sezon onu zaman zaman rujlu ve etekli görmüştü. Fakat o zaman böyle görünmüyordu.

Honey kolunu yumuşak bir hareketle suya doğru uzattı. Rüzgâr eteğini kamçılayarak bacaklarının birleştiği yeri açığa çıkardı. Eric'in bakışları oraya takıldı ve ardından kendinden iğrendi, çünkü bu içgüdüsel tepki ona belli belirsiz ensest görünmüştü. Ne kadar değişmiş olursa olsun, Honey ona hâlâ Jase'i hatırlatıyordu.

"Yüzünü postane duvarında falan görmüş olabilir miyim?"

Arkasından hoş ve müzikal bir kadın sesi geldi. Ona doğru döndü ve Honey'yle alakalı her şeyi unuttu.

"Haksız yere suçlanan masum bir adam," dedi Eric.

Kadın kadehinden bir yudum şarap aldı ve iri, gri gözleriyle Eric'e baktı. Uzun gümüş bir saç buklesi yüzüne doğru uçuştu. Küçük parmağını çengel gibi taktı ve bukleyi geriye itti.

Ağzının köşeleri hafifçe kalktı. "Buna neden inanmıyorum acaba?"

"Gerçek bu. Yemin ederim."

"Seni masum diye tanımlayabilecek birini hayal bile edemiyorum."

Eric incinmiş numarası yaptı. "Ben kilise korosunda bir şarkıcı çocuğum. Gerçekten."

Kadın güldü.

Eric ona elini uzattı. "Eric Dillon."

Kadın baygın bir bakış fırlattı. "Biliyorum."

Ve sonra uzaklaşıp gitti.

Eric onun arkasından baktı, güzelliği kadar özgüveninden de etkilenmişti. Kadın bir grup erkeğe doğru yürüdü ve hemen etrafı kuşatıldı. Eric onun müzikal kahkahasını duydu. Kalabalık ayrıldı ve adamlardan birinin ona kürdana takılmış bir karides ikram ettiğini gördü. Kadın onu aldı, tadına bakmadan önce dudaklarına değdirdi, ardından sanki her lokmanın tadını çıkarıyormuş gibi küçük küçük ısırmaya başladı.

Liz Castleberry yanına geldi. "Lilly'yle birbirinizi bulmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"İsmi bu mu?"

Liz başını salladı. "Evet, Guy Isabella'nın kızı."

"Şu beceriksiz hindi mi?" Eric tiksintiyle homurdandı. Guy Isabella bir film yıldızıydı, bir aktör değil.

"Sakın Lilly böyle dediğini duymasın. Babasının mükemmel olduğunu düşünüyor. Hatta Lilly'nin ona yerleştirdiği haleyi kirleten bir ayyaş olması gerçeğine rağmen."

Fakat Eric, Lilly Isabella'nın babasıyla ilgilenmiyordu. Onu erkeklerle seyrederken, bir sigara yaktı.

Genç kadın onu kesinlikle etkilemişti. Belki de kolaylıkla incinebilecek bir kadın tipine benzemediği içindi.

Hatta kendisi tarafından bile.

***

"Sana inanmıyorum." Honey güldü. "Hiç kimse bir yazda kolunu üç kez kıramaz."

"Ben yaptım."

Akşam karanlığı çökerken, Scott hâlâ kıza olan ilgisini kaybetmemişti ve Honey'nin özgüveni hızla artıyordu. Kendini, eteğinin yırtmacından hafifçe bacağını uzatmış ve Scott'un her sözünü sanki birer hazineymiş gibi can kulağıyla dinlerken bulmuştu. Bir kez havaya girip işin esasını kavrayınca, flört etmek hiç de zor değildi. Bu birisine sövdüğü zamankinden farklı türde bir kuvvet olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde kendisini kuvvetli hissettiriyordu. Flört etmek ona başka türde bir kuvvet veriyordu, tam olarak anlamadığı, fakat kesinlikle zevk aldığı türden. Dash'in izliyor olmasını umuyordu.

"Senin kadar atletik birinin beceriksiz olmasını hayal edemiyorum." Sesindeki hayranlık tam olarak doğru ölçüdeydi.

"Sen beni on dört yaşındayken görmeliydin."

Bira kutusunu Honey'nin omzunun üzerinden arkasında kumda duran çöp kutusuna attı. Kutu kenara çarparak sekti. Bu plaja ikinci turlarıydı. Daha önceki yürüyüşten sonra yemek yemişler ve diğer konuklardan bazılarıyla çene çalmışlardı. Honey Eric'i görmüştü, çenesindeki bir haftalık sakalla hem muhteşem hem de çirkin görünüyordu, fakat ona duyduğu hayranlık meşe ağacının altındaki o gün ölmüştü.

Bununla birlikte, Dash onu kesinlikle rahatsız ediyordu. Ona her baktığında koluna asılmış bir kadın görüyordu. Misilleme olarak, onu gözleriyle yalayan ve sanki her zerresiyle olgun, arzulanan bir kadınmış gibi davranan sevimli Scott'a yoğunlaştı.

"On dört yaşındayken sevimli olduğuna bahse girerim," dedi Honey, kıyıda suyun içinden yürürlerken.

"Senin şu anki sevimliliğinin yarısı kadar bile değil."

İnanılmaz bir şekilde, dudaklarının somurtur gibi, işveyle büküldüğünü hissetti. "Ben bir köpek yavrusuymuşum gibi konuşuyorsun."

"İnan bana köpek yavrusuna benzer hiçbir yerin yok."

Scott kollarını dolayıp kendisine çekmeden önce,

Honey'nin bu iltifatın tadını çıkaracak ancak birkaç saniyesi olmuştu. Çıplak karnı onun gömleğinin yumuşak örme kumaşına değiyordu. Scott elini kaldırdı ve Honey'nin ensesini kavradı. Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Bu, Eric'in o sahte öpücüklerine hiç benzemiyordu. Bu gerçekti. Scott onun ağzını kaplayacak şekilde ağzını açmıştı. Baldırlarına çarpan dalgayla dengesini kaybederek Scott'a yaslandı. Scott onu daha sıkı tuttu ve Honey'nin tüm vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

Scott, "Tanrım, gerçekten çok tatlısın," diye fısıldadı Honey'nin açık dudaklarına. "Seninle sevişmek istiyorum."

"Öyle mi?" Terasa bakıp Dash'in izleyip izlemediğini görme dürtüsünü bastırdı.

"Ne kadar sertleştiğimi hissetmiyor musun?"

Kasıklarını Honey'nin karnına bastırdı. Honey'nin vücuduna yeni bir güç duygusuyla birlikte nefis bir hararet yayıldı. Scott'ı bu hale getiren kendisiydi.

Scott bir elini onun bel oyuğundan aşağı kaydırarak kızın kalçasını kavradı. Hafifçe sıktı. "Müthişsin. Sana bunu söyleyen oldu mu?"

"Herkes." Scott'a baktı. "Sana harika öpüştüğünü söyleyen olmuş muydu?"

"Sen de hiç fena değilsin."

Honey gülümsedi ve Scott onu tekrar öptü. Bu sefer dudakları ayrıldı ve dilini Honey'nin ağzının içine kaydırdı. Honey bu samimiyeti hayretle karşıladı ve öpüşmenin kesinlikle daha fazla öğrenmek istediği bir şey olduğuna karar verdi. Aklında öğretmeni olmasını istediği birinin görüntüsü şimşek gibi çaktı, o kadar hızlıydı ki bunu yakalayamadı.

Honey genç adam üzerindeki etkisini kaybetmediğinden emin olmak için Scott'ın kasıklarına abandı ve kaybetmemiş olduğunu keşfetti. Genç adamın eli bedenlerinin arasına kaydı ve Honey'nin göğsünü avuçladı. Honey gerildi, bu kadar hızlı yakınlaşmak istemiyordu. Scott başparmağını bikinisinin içine soktu ve göğüs ucunu buldu. Honey geri çekilmeye başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Honey arkasından gelen o hırçın, tanıdık sesi duyunca nefesini tuttu.

Scott Honey'nin başının üzerinden, burnunu sokan kişiye kaşlarını çatarak bakıp, elini kızın göğsünden çekerek yavaş yavaş serbest bıraktı. "Bir sorun mu var?"

Honey yavaşça dönünce, yüzü bir fırtına bulutu kadar kara, kalçasında görünmeyen altıpatlarıyla öfkeli bir Dash Coogan'la karşılaştı. Adam Scott'a hiç dikkat etmiyordu, onun yerine gözlerini Honey'ye dikmişti ve sanki tüm Dodge City'yle boy ölçüşmeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Sen sarhoşsun," diye suçladı Honey'yi.

Honey çenesini kaldırarak onun dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "İki bira içtim. Bu seni hiç alakadar etmez."

"Durup dururken bu da nereden çıktı, Bay Coogan?"

Scott'ın saygılı hitap şekli Dash'i daha da kızdırmış görünüyordu; ağzının köşesi nahoş bir şekilde kıvrılmıştı. "Sana nereden çıktığını söyleyeceğim, evlat. Ellerinle biraz fazla serbest davranıyorsun."

Scott şaşırmış görünüyordu. "Özür dilerim ama bunun sizinle ne alakası var anlamadım. O aklı başında bir yetişkin."

"Uzaktan yakından alakası yok." Kolunu kaldırarak elini eve doğru salladı. "Kıçını kaldırıp derhal oraya git küçük kız. Tabii eğer oraya yürüyecek kadar ayıksan."

Honey tüm gücüyle doğrularak diklendi. "Cehenneme kadar yolun var."

"Ne dedin bana sen?"

"Beni duydun. Ben küçük bir kız değilim ve bana emirler yağdırmana izin vermeye hiç niyetim yok. Scott ve ben şu anda buradan ayrılıp onun dairesine gidiyoruz."

Dash bir adım daha yaklaştı, gözleri iyice kısılmıştı. "Ben o kadar emin olmazdım."

Honey bakışlarıyla onu alt etmek için başını iyice yana eğ-

mek zorunda kalmıştı. Tehlikeli bir heyecana, uçurumun kenarında dans etmek için tehlikeli bir arzuya kapılmıştı. "Onun dairesine gideceğiz ve ben geceyi orada geçireceğim."

"Öyle mi?"

Scott'ın rahatsızlığı giderek artıyordu. "Honey, Bay Coogan'la ne tür bir ilişkiniz olduğunu bilmiyorum, ama—"

"Bizim hiçbir ilişkimiz yok," dedi Dash'ın kendisini yalanlaması için meydan okuyarak.

Scott'a hitap ederken Dash'in sesi alçak ve ifadesizdi. "O sadece bir çocuk ve senin bundan faydalanmana izin vermeyeceğim. Parti bu gece için bitmiştir."

"Bay Coogan—"

Dash onu duymazdan gelerek Honey'nin kolunu kavradı ve, tıpkı itaatsiz beş yaşında bir çocukmuş gibi kumlar üzerinde çekiştirerek eve doğru götürmeye başladı.

"Bana bunu yapma,"diye tısladı dişlerinin arasından. "Ben çocuk değilim ve sen her şeyi mahvediyorsun."

"Benim niyetim de tam olarak bu."

"Bana karışmaya hakkın yok."

"O delikanlıyı tanımıyorsun bile."

"Onun harika öpüştüğünü biliyorum." Başını arkaya atarak buklelerini kasten uçuşturdu. "Ve onun daha da iyi bir sevgili olacağını düşünüyorum. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgili olacak."

Dash hızını kesmedi. Honey kısa bacaklarıyla onun uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışırken zorlanıyordu ve sonunda kumda hafifçe tökezledi. Dash kolunu daha sıkı tuttu. "Bu çok zor olmasa gerek, değil mi?"

"Daha önce sevgilim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Senin bıldıklerin sadece dizi için geçerli. Bu yaz üç sevgilim oldu. Yok, dört. Lance'i unuttum."

Dash onu tekrar iskeleye çıkarmak yerine, evin yan tarafına doğru çekti. "Ah, sevgililerin olduğunu biliyorum. Ekipteki bütün erkekler senin ne kadar kolay bir kız olduğundan bahsediyorlar."

Honey durmuştu. "Bahsetmiyorlar! Ekipten tek bir kişiyle bile hiçbir şey yapmadım."

Dash onu öne çekti. "Ben öyle duymadım."

"Yanlış duymuşsun."

"Bana, pantolon giyen her yaratık için soyunacağını söylediler."

Honey öfkeden köpürüyordu. "Yapmam! Hayatımda hiçbir erkek için soyunmadım. Ben—" Ağzını sımsıkı kapadı, Dash'in onu tuzağa düşürdüğünü çok geç fark etmişti.

Dash muzaffer bir bakış attı. "Çok haklısın, yapmadın. Ve bunu bir süre daha böyle tutacağız."

Dash'in arabasına ulaşmışlardı; dört yaşında bir Cadillac Eldorado'su vardı. Kapıyı açtı ve Honey'yi içeri itti. "Sadece bana kaç bira içtiğin konusunda yalan söyleme ihtimaline karşı seni eve götürüyorum."

"Yalan söylemiyorum. Hem sen benim babam değilsin, öyleymiş gibi davranmayı kes."

"Senin için babaya en yakın kişiyim." Kapıyı çarparak kapadı.

Dash uzun adımlarla arabanın önünden dolaşırken, onun bu sözleri söylemesi için her şeyi verebileceği, çok da geride kalmamış günleri hatırladı. Fakat içinde bir şeyler değişmişti. Bunun ne zaman veya neden olduğunu bilmiyordu. Sadece onun artık baba gibi davranmasını istemediğini biliyordu.

Dash direksiyona yerleştiği zaman, Honey yüzünü ona döndü, başını o kadar hızla çevirmişti ki, altın halka küpelerinden biri öne doğru sallanıp yanağına çarptı. "Beni kilit altında tutamazsın, Dash. Ben artık çocuk değilim. Scott'tan hoşlanıyorum ve onunla yatmaya karar verdim. Bu gece olmazsa, başka bir gece."

Araba çakılların üstüne patinaj yaptırarak hareket etti. Dash özel sitenin girişindeki güvenlik kulübesini geçip otoyola çıkıncaya kadar konuşmadı. Geçen bir arabanın farları yüzüne gölgeler düşürürken yumuşak bir ifadeyle konuştu. "Bu kadar kolaylıkla kendini verme, Honey. Bir anlamı olsun."

"Senin ilişkilerin gibi mi?"

Dash öfkeyle başını tekrar yola çevirdi. Honey bekledi. Adam kendini savunmak için hiçbir şey söylemeyince, öfkesi arttı. "Beni hasta ediyorsun. Sana asılan her kadınla yatağa giriyorsun, ama hâlâ bana ahlak dersi vermeye cesaret ediyorsun."

Dash radyonun düğmesine bastı, arabada bangır bangır çalan George Jones diğer konuşmaları bastırıyordu.

Berpol

13

Evin içinden ışık geliyordu. Eric uyukluyordu, ama birden başını kaldırdı. Bitişik evdeki Liz'in partisinden hâlâ müzik ve boğuk sesli konuşmalar geliyordu. Saatinin ışıklı kadranına göz attı ve neredeyse iki olduğunu gördü. Beş saat içinde sette olması gerekiyordu. Lilly Isabella'nın verandasında gölgelere saklanarak pusuya yatıp, kızın partiden dönüşünü beklemek yerine evde uyuyor olmalıydı.

Bir başka ışık yandı. Daha önce giymiş olduğu koyu yeşil rüzgârlığın fermuarını açarak, terastan evin içine açılan sürgülü kapının orada dolaşıp bir sigara yaktı. Pencerelerde perde yoktu ve odanın içini görebiliyordu. İçerisi odaya hakim olan büyütülmüş renkli fotoğraflara arka plan olarak hizmet eden, nötr tonlarda alçak, modern mobilyalarla döşenmişti. Bazıları oynadığı çeşitli rollerde Guy Isabella'nın portreleri, diğerleri ise artistik poz vermiş çıplak erkek resimleriydi. Cama vurdu.

Lilly hemen ortaya çıktı. Kolunun üst tarafında yeni çıkardığı köle bileziğinden hafif kırmızı bir iz kalmıştı ve ayakları çıplaktı. Terasta kimin durduğunu görünce, hınzırca gülümsedi ve başını iki yana salladı. Eric metal teras sandalyelerinden birini alarak kapıları görecek şekilde çevirdi ve oturdu.

Lilly kapıyı yana kaydırarak açtı ve birkaç saniye boyunca ona baktı. "Ne istiyorsun?"

"Kötü bir soru hayatım."

"Sen gerçekten sert bir erkeksin, öyle değil mi?"

"Değilim. Ben bir kuzu kadar naziğim."

"Ne demezsin. Dinle, ben yorgunum ve sen belasın. Bu kötü bir birleşim, bu yüzden neden bu geceyi burada noktalamıyoruz?"

Eric ayağa kalktı ve sigarasını bir fiskeyle kırmızı kıvılcımlara fırlattı. "İyi bir fikir gibi görünüyor." Lilly'nin yanından geçip eve girdi.

Lilly elini koyu mavi pantolonunun kalçasına koydu. Eric onun tırnaklarının ojesiz ve iyice kemirilmiş olduğunu gördü. Bu kusur merakını uyandırmıştı.

"Bu çok komik. Seni içeri davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Eric çıplak erkek fotoğraflarını işaret etti. "Arkadaşların mı?"

"Eski sevgili koleksiyonum."

"Ne demezsin."

"Bana inanmıyor musun?"

"Çoğu yatakta bir kadınla olmak yerine bir saunada daha rahat edeceğe benziyorlar diyelim."

Lilly bir kanepeye gömüldü ve çok uzun zamandır okşanmamış bir kedi gibi gerindi. "Çok garip. Senin hakkında duyduklarım da tam olarak bunlardı."

"Öyle mi?"

"Yakışıklı aktörler hakkındaki söylentilerin nasıl uçuştuğunu bilirsin. Hepinizin eşcinsel olduğu varsayılıyor."

Eric güldü, sonra uzun uzun Lilly'nin vücudunun cömert hatlarını inceledi.

Lilly bu hareketi hakaret kabul etmek yerine eğlenecek kadar özgüvene sahipti. "Bu noktada senin büyüleyici cinselliğine teslim olmam ve giysilerimi çıkarmam mı gerekiyor?"

"Saunanın verdiği hazdan vazgeçmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

Lilly güldü; tok, gırtlaktan gelen bir sesti. "Acaba neden seni içeri aldığımda koruyucu meleğimin başka tarafa baktığını hissediyorum?" Kalktı ve esnedi, bu sefer sarı saçlarını boynundan çekmişti. "Ayrılmadan bir içki ister misin?"

Eric başını iki yana salladı. "Erkenden işe gitmeliyim."

"Bak ne diyeceğim Bay Dillon. Eğer gelecek hafta bir ara uğramak istersen bir şişe Chateau Latour açmaya ve sana Charlie Parker kasetlerimi çalmaya ikna olmuş olabilirim."

Eric'in kızın işini bu kadar kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu. "Üzgünüm, stüdyo dışı çekimlere gidiyorum."

"Ah?"

Rüzgârlığının yakasını kaldırarak verandanın kapısına doğru yürüdü. "Döndüğüm zaman seni ararım belki."

Hızla kafasını kaldırdı. "Ve belki de ben müsait olmam."

"Sanırım şansımı deneyeceğim." Dışarı çıktı, sonra sırıtarak bir sigara yaktı.

***

Honey çiftliğe vardığında, Dash padokta diğer dört atla birlikte bakmaya başladığı üç Arap atından birinin toynağına bakıyordu. Honey arabasından indi ve ona doğru yürüdü; bol eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor, eteğinin ucundaki delikli dantel sıcak ikindi esintisiyle yakalamaca oynuyordu.

Eteğinin üzerine beyaz, kolsuz, triko bir gömlek giymişti, ayağında pudra mavisi sandaletler ve yeni delinmiş kulaklarında küçük altın toplar vardı. Partiden bu yana geçen birkaç hafta içinde, Liz onu iki alışveriş turuna çıkarmıştı ve şimdi her tarz ve renkte volanlı küçük elbiseler, pantolonlar ve bluzlardan oluşan yeni bir gardırobu vardı. Özel tasarım kotlar, ipek gömlekler, kemerler, bilezikler ve ayakkabılar bir servete mal olmuştu. Son birkaç gecedir kendisini dolabının önünde durmuş, güzelim kumaşlara bakarken buluyordu. Sanki yıllarca şiddetli kötü beslenmeye maruz kaldıktan sonra sadece karşı konulamaz gıdalarla dolu bir ziyafet masasıyla karşılaşmış gibiydi. Ne kadar bakarsa baksın, doyamıyordu.

Hatta kıyafetlerden bazıları için bu kontrol edilemez düzeye gelmişti. Dash'in çiftliğine gitmeyi planladığı halde,

birkaç saat önce, modernleştirilmiş bir çarliston kıyafeti olan parlak buz mavisi bir elbiseyi ellemiş ve onu giymek için duyduğu neredeyse karşı konulamaz dürtüyle savaşmak zorunda kalmıştı. Elbise pek de tozlu bir çiftliğe yapılacak sıradan bir ikindi için tasarlanmamıştı, ama Honey bu arzuya zor bela karşı koyabilmişti. Parlak mavi elbise sanki, *giy beni,* diyordu. *Eğer seni üzerinde bu elbiseyle görürse, sana karşı koyamaz.*

Dash'e sallamak için kaldırdığı elini hantallaşmış hissediyordu. "Merhaba!"

Dash başını sallamış, fakat yaptığı işi bırakmamıştı. Honey çitin üst rayını kavradı ve seyretmeye başladı. Sırtına ve kollarına gelen güneş iyi geliyor, fakat gerginliğini azaltmıyordu. Parti gecesinden beri Dash'le konuşmamışlardı.

Atı incelemesi nihayet sona erince Dash, Honey'ye doğru yürüdü; iyice terlemişti ve ahır kokuyordu. Honey'nin kadınsı kıyafetini süzdü, fakat alışılagelmiş bol kotunu ve soluk tişörtünü giymemiş olmasıyla alakalı hiçbir yorumda bulunmadı. Honey'nin bir parçası her şeye rağmen mavi akşam elbisesini giymiş olmayı diliyordu.

"Ne iyi ettın de bana uğrayacağını önceden haber verdin," dedi alayla.

"Aradım, ama telefona kimse çıkmadı." Ayağını çitin alt rayından indirdi. "Neden içeri girip sana limonata yapmıyorum? Çok ısınmış görünüyorsun."

"Zahmet etme. Bugün sosyalleşecek vaktim yok."

Honey gözlerini ayırmadan baktı. "Bana gerçekten kızgınsın, öyle değil mi? Liz'in partisinden beri soğuk davranıyorsun."

"Bunu yapmamam için belirli bir neden var mı?"

"Dash, ben Janie değilim. İntikamcı Baba'ya dönüşmen için hiçbir sebep yok."

Honey bu sözleri yumuşak bir şekilde söylemişti, ama Dash derhal parladı. "Benim dönüştüğüm şey senin dostun olmak. Kızışmış bir sürtük gibi o çocuğun üstüne atlamıştın. Bu hayatımda gördüğüm en iğrenç şeylerden biriydi. Ve seni durdurma zahmetine niye girdiğimi bile bilmiyorum. Bahse girerim aynı gece seni aradı ve ertesi sabah onun yatağındaydın."

"Biraz daha sonra oldu."

Dash usulca sövdü ve neredeyse acı denebilecek bir duyguyla alnı kırıştı. "Eh, istediğini aldın, öyle değil mi? Umarım bunu çok ucuza elinden çıkardığını bilerek hayatına devam etmeye hazırsındır."

"Kastettiğim bu değil. Beni o gece aramadı demek istemiştim. Beni ertesi gün aradı. Fakat onunla çıkmadım."

"Bu da ne şimdi? Hayatın gizemlerini keşfetmeye bu kadar meraklı birinin bu işe balıklama atlamamasına şaşırdım doğrusu."

"Lütfen. Bu kadar kızma." Dilini tutmaya çalıştı, ama sanki şeytan dürtmüştü. "Bu konuda önce seninle konuşmak istedim."

Dash şapkasını kaptı ve toz kaldırarak kot pantolonunun yan tarafına vurdu. "Hayır. I-ıh. Ben senin kahrolası aşk terapistin değilim."

Honey sanki kendi bedeninden çıkmış ve kendini dışarıdan dinliyormuş gibi, kendi konuşmasını duydu. "Liz onunla yatmam gerektiğini söyledi."

Dash'in gözleri kısıldı ve şapkasını hızla tekrar kafasına koydu. "Ah, o söyledi, öyle mi? Peki ben neden şaşırmadım? Hatırladığıma göre, o da tercihlerinde oldukça özgürdür."

"Böyle söylemen ne korkunç. Sanki sen değil misin?"

"Hiç alakası yok.

"Beni sinir ediyorsun." Honey birdenbire döndü, ayaklarını yere vurarak yürümeye başladı.

Daha iki adım atmıştı ki Dash kolundan yakaladı. "Ben seninle konuşurken sakın arkamı dönüp gideyim deme."

"Rushmore Dağı nihayet konuşmak istiyor," diye alay etti Honey. "Eh, beni affet, ama artık dinlemek istemiyorum."

Ahır işçisi ikiliyi merakla seyrediyordu, bu nedenle Dash onu eve doğru çekti. Padokun görüş alanından çıkar çıkmaz Honey'yi azarlamaya başladı.

"Senin namusunu kaybedeceğin günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi, ama yapmak üzere olduğun şey tam olarak bu. Görünüşe göre kim olduğuna dair tüm sağduyunu kaybediyorsun. Doğru ve yanlış diye bir şey vardır ve sen sevmediğin biriyle yatağa atlayacak birisi değilsin."

Dash o kadar öfkeyle konuşuyordu ki Honey'nin siniri bir parça yatışmıştı. Dash Coogan'dan başka hiç kimse yaptığı şeyi takmazdı. Onun yüzündeki endişe çizgilerini görünce, öfkesi azalarak sıcak, samimi bir aleve dönüştü. Ne yaptığını düşünmeksizin, elini kaldırdı ve avucunu, adamın nemli pamuklunun altındaki kalbinin attığı yere koydu.

"Üzgünüm, Dash."

Dash aniden geri çekildi. "Olmalısın. Olayların içine atlamadan önce olacakları düşünmeye başlamalısın. Sonuçlarını düşün."

Dash'ın bu dokunuşla irkilmesi Honey'yi yine kızdırmıştı. "Doğum kontrol hapı için doktora gideceğim," dedi sertçe.

"Ne? Ne yapacaksın?" Honey ağzını bile açamadan, şevkle genç insanlar ve cinsel hayatlarıyla alakalı bir nutuk vermeye başlamıştı ve o kadar öfkeliydi ki, Honey onu kışkırtmamış olmayı diledi. Yine de, Dash'i daha fazla kışkırtmaktan kendini alamadı.

"Ben seks yapmaya hazırım, Dash. Ve kendimi koruma konusunu tesadüfe bırakmayacağım."

"Lanet olsun, hazır falan değilsin!"

"Nereden biliyorsun? Devamlı bunu düşünüyorum. Ben—heyecanlıyım."

"Heyecanlı olmak âşık olmakla aynı şey değil ve kendine sorman gereken soru bu. Âşık mısın?"

Honey o her şeyi gören ela gözlere dikkatle baktı ve evet sözcüğü dilinin ucuna kadar geldi, ama ağzından kaçmadan kendini tuttu. Zihnine sokmamak için çok çalıştığı hakikat artık baskı altında kalmayı reddediyordu. Yol boyunca bir noktada, ne zaman olduğunu tam olarak anlamadan, Dash

Coogan için duyduğu çocuk sevgisi bir kadının sevgisine dönüşmüştü. Bu bilgi yeni ve eskiydi, harika ve korkunçtu. Onun gözlerine bakamadı, bu yüzden gözlerini Stetson şapkasının tam kulağının üstündeki kenarına dikti.

"Scott'a âşık değilim," dedi dikkatle, sesi kendi kulaklarına bile cılız gelmişti

"Öyleyse bu sorumun cevabını aldım."

"Sen Lisa'yla yattığında ona âşık mıydın? Banyondaki lavaboda makyaj lekeleri bırakan o kadınlara âşık mıydın?"

"Bu farklı."

Honey kederle ondan uzaklaştı. "Ben eve gidiyorum."

"Honey, bu gerçekten farklı."

Tekrar Dash'e baktı, fakat bu sefer gözlerine bakamayan Dash olmuştu. Boğazını temizledi. "Konu kadınlar olunca ben artık yıpranmam. Fakat senin için aynı değil. Sen gençsin. Senin için her şey yeni."

Honey'nin cevabı yalındı. "Ben altı yaşında hayatım boyunca beni seven tek kişiyi kaybettiğimden beri genç olmadım."

"Sevgiyi yabancıların yatağında bulamazsın."

"Başka hiçbir yerde bulamadığıma göre, sanırım bunu deneyeceğim." Elini cebine soktu ve araba anahtarlarını çıkardı, bu kadar kendine acıyarak konuştuğu için kendisine kızmıştı.

"Honey—"

"Boş ver." Arabasına doğru yürümeye başladı.

"Eğer hâlâ bana limonata yapmak istiyorsan bir itirazım olmazdı."

Honey avucundaki anahtarlarına baktı ve ağlamak istedi. "Gitsem iyi olur. Yapılacak bazı işlerim var."

Birbirlerini tanıdıklarından bu yana ilk kez, giden Honey oluyordu. Honey tekrar baktığında Dash'i şaşırtmış olduğunu gördü.

"Yeni kıyafetler almışsın."

"Liz'le ben birkaç kez alışverişe çıktık. Beni yeniden yaratıyor."

Her nedense bu onun öfkesini yeniden alevlendirmiş benziyordu ve ela gözleri çakmaktaşları gibi sertleşmişti. "Eski halin de gayet güzeldi."

"Zamanı gelmişti, hepsi bu."

Arabasının direksiyonuna yerleştiği zaman, Dash kapının tepesini tuttuğu için kapıyı kapayamadı. "Cuma günü benimle Barstow'a gitmek ister misin? Bir arkadaşım bana yetiştirdiği bazı yerel atlarını göstermek istiyor."

"Liz ve ben bir haftalığına Golden Door'a gidiyoruz."

Dash ona boş boş baktı.

"Orası bir spa salonu."

Dash'in çenesinde bir kas seğirdi ve kapıyı serbest bıraktı. "Iyi öyleyse. Böyle entelektüel bir deneyimi kaçırmamı kesinlikle istemem."

Honey arabayı çalıştırdı. Gaza basarken, lastikleri çakıllarda patinaj yaptı.

Dash evin önünde durdu ve arabanın kaldırdığı toz bulutu görülemeyecek şekilde küçülünceye kadar seyretti. Bir spa salonu. Ne cehenneme Honey'yi öyle bir yere götürmek Liz'in aklına esmişti? O sadece bir çocuktu. Bir Amerikan fıstığından bile küçüktü. Yaşı kendi kızı kadar bile yoktu.

Ve onu yakışıklı genç bir damızlıkla yatakta düşünmek Dash'in içini öfkeyle doldurdu.

Yola sırtını dönerek ağır adımlarla ahıra yürüdü. Kendine Honey için duyduğu koruma hissinin normal olduğunu söyledi. Son üç yıl boyunca ona baba kadar yakın olmuştu ve zarar görmesini istemiyordu.

Üzülmesinin sebebi buydu. Onu önemsiyordu. Honey sert, kırılgan ve komikti. Kocaman bir vicdanı vardı ve tanıdığı en cömert insandı. Ya aile dediği o asalak sürüsüne davranışına ne demeliydi. Ayrıca akıllıydı da. Lanet olsun, çok akıllıydı. İyi kalpli ve iyimserdi, her gökkuşağının sonunda en az üç kap altın olduğuna inanıyordu. Fakat iyimser mizacı onu savunmasız kılıyordu. O adi Eric Dillon yüzünden yaşadığı hüsranı unutmamıştı, gözüne ilişen ilk damızlıkla yatağa girmesini istememesinin nedeni kesinlikle buydu.

Yani eğer oğlan iyi birisiyse, onu gerçekten önemsiyorsa ve sadece ünlü birini yatağa atarak karyola direğine bir ünlü çentiği atmak istemiyorsa, farklı hissedecekti. Eğer Honey kendisine iyi davranacak ve incitmeyecek iyi birine âşık olursa, o zaman—

O hergelenin suratını dağıtacaktı.

İçki içmek için şiddetli bir özlem duydu. Şapkasını çıkardı ve gömleğinin koluyla alnındaki terleri sildi. Kırk üç yaşına gelmişti. Üç eski karısı ve iki çocuğu vardı. Hayatında daha şimdiden pek çok insanın kazanmayı bile hayal edemeyeceği kadar para kaybetmişti. İçmeye son verdiği zaman hayat ona ikinci bir şans sunmuştu, fakat kadınlara gelince içinde çocukken bir aileden diğerine taşınırken oluşan boş bir alan vardı. Diğer erkeklerin sevdiği şekilde sevemiyordu. Kadınlar bir erkekten samimiyet ve sadakat istiyorlardı, oysa bunlar tekrar tekrar sınıfta kaldığı niteliklerdi.

Bezgin, şapkasını sertçe kafasına geçirdi. Honey tıpkı onun farklı katmanlarını kemirerek ilerleyen sinir bozucu küçük bir termite benziyordu. Fakat kendisini yeniden genç hissettirdiğini yadsıyamazdı. Hayatta hâlâ fırsatlar olduğuna inanmasını sağlamıştı. Ve onu istiyordu. Lanet olsun, onu istiyordu. Fakat o küçük kızı inciteceğine beynine bir mermi sıkardı.

***

"Lilly, hayatım."

Eric, Bel Air'deki evinin kemerli tavanında alçalıp yükselen, kırmızı ve siyah muazzam uçan balonlardan sarkan, uzun gümüş flamalar ormanından Guy Isabella'nın zikzak yaparak geçişini izledi. Kusursuz denebilecek resmi kıyafetinin içinde Lilly'ye gülümsedikten sonra hoşnutsuzlukla Eric'e baktı. Belli ki Eric'in smokini tıraşı çıkmış çenesini telafi etmiyordu.

Babasını görür görmez Lilly'nin yüzü ışıldamaya başlamıştı. Babasını kucakladı ve yanağından öptü. "Merhaba Baba. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim meleğim." Kızıyla konuşuyor olmasına rağmen, dikkati hâlâ Eric'in üzerindeydi.

"Baba, bu Eric Dillon. Eric, babam"

"Efendim." Guy Isabella'nın elini sıkarken Eric küçümsemesini özenle gizledi. Sarışın ve çocuksu bir yakışıklılığı olan, Guy Isabella ve Ryan O'Neal yetmişlerin büyük bir kısmını hep aynı tip roller için rekabet ederek geçirmişlerdi. Fakat O'Neal daha iyi bir aktördü ve Eric'in duyduklarına göre, Guy 'Aşk Hikâyesi' filminden beri ondan nefret ediyordu.

Guy Isabella, Eric'in sinema aktörlerinde nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Güzel yüzlü olmaktan başka bir özelliği yoktu. Ayrıca alkol problemi olduğu da söyleniyordu ama Eric bunun sadece söylentiden ibaret olmasından kuşkulanıyordu, çünkü adamın tam bir sağlık delisi olduğunu da duymuştu. Eric'in gözünde onun en büyük günahı mesleki tembelliğiydi. Görünüşe göre Isabella sanatını geliştirmenin önemli olmadığını düşünüyordu ve artık ellisine merdiven dayayıp da genç erkek rolleri oynayamadığı için rol bulması giderek zorlaşıyordu.

"Şu çevirdiğin casus filmini gördüm," dedi ona Isabella. "Benim zevkime göre biraz fazla kasvetli, fakat oldukça iyi iş çıkarmışsın. Anladığıma göre şimdi yeni bir film çekiyorsun."

Isabella'nın tepeden bakan hali Eric'in tüylerini diken diken etmişti. Bu yaşlanan aptal sarışının kendi performansını yargılamaya ne hakkı vardı? Yine de, Lilly'nin hatırı için cevabını yumuşatarak verdi. "Çekimi önümüzdeki hafta bitiriyoruz. O da kasvetli."

"Çok kötü."

Eric dönerek evi incelemeye başladı. Bir Akdeniz villası havası vardı, fakat ağır Fas etkisi yirmili yıllarda yapıldığına işaret ediyordu. İçerisi karanlık ve zengindi. Dar vitraylı pencereler, kemerli kapılar ve ferforje eşyalar evde eski sessiz film vampirlerinden birinin yaşadığı izlenimini uyandırıyordu. Oturma odasının zemininde paha biçilemez İran halıları,

özel yapım leopar derisi kaplı koltuklar ve şöminenin üzerinde antika bir semaver vardı. Valentino kompleksi olan bir erkek için mükemmel bir yerdi.

Isabella hâlâ hoşnutsuzlukla Eric'in tıraş edilmemiş çenesine bakıyordu. Eric'in misk kokan parfümü, elinde taşıdığı ağır kristal viski kadehindeki aromayla karışıyordu.

"Bak sana ne diyeceğim, Dillon. Senin şu televizyon dizisi. Bizimkiler de benim için öyle bir şey oluşturmaya çalışıyor, fakat sizdeki gibi özel bir çocuk olması lazım."

"Honey'nin bir eşini daha bulmak çok zor."

"Çok sevimli. İnsanı şurasından vuruyor, ne demek istediğimi biliyorsun. Ta yürekten."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Isabella sonunda dikkatini, uçuk frambuaz rengi ipek elbise ve asimetrik gümüş takılar içindeki Lilly'ye çevirmişti. "Ee, annen nasıl pisicik?"

Lilly ona üvey babasının büyükelçi olarak bulunduğu Montevideo'dan haberleri verirken, Eric kalabalığı izliyordu. Elli ve altmışlı yılların megastarlarından, eski stüdyo sorumlularından, menajerlerden oluşan yaşlı bir Hollywood kalabalığıydı. Herkes fazlasıyla saygındı. Eğer Lilly olmasaydı, ölse buraya gelmezdi.

Bu gece üçüncü randevularına çıkmışlardı ve daha onu öpmemişti bile. Onu arzulamadığından veya ondan sıkıldığından değildi, fakat onunla olmaktan çok hoşlandığı içindi bu. Bir kadını hem fiziksel hem de zihinsel olarak çekici bulmak onun için yeni bir deneyimdi.

Lilly'yle pek çok ortak yanları vardı. Her ikisi de bolluk içinde büyümüşlerdi. Lilly sanat ve edebiyattan anlıyor ve Eric'in oyunculuk tutkusunu anlıyordu. Karşı konulamaz bir güzellik ve zeka, soğukluk ve şehvet karışımıydı. Daha da önemlisi, birlikte oldukları zaman onu bir şekilde inciteceğinden endişelenmek yerine gevşemesini sağlayan dünyevi bir havası vardı.

"Babam ne harika değil mi?" dedi Lilly, babası diğer konukları selamlamak üzere yanlarından ayrılırken.

"Doğru, hoş biri."

"Çoğu boşanmış erkek, kızlarını eski karılarına bırakır fakat benim annem hiçbir zaman anaç olmadı ve beni babam yetiştirdi. Bu çok komik, ama bana bir şekilde onu hatırlatıyorsun."

Eric yorum yapmadan sigarasına uzandı. Lilly'nin babasıyla olan ilişkisi onun dezavantajlarından biriydi, fakat onun evlada yakışır bağlılığına hayran olmamak elde değildi.

"Tabii sen esmersin, o sarışın," diye devam etti Lilly. "Fakat her ikiniz de Yunan tanrıları kategorisine giriyorsunuz. Geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alarak hınzır bir tebessümle Eric'e verdi. "Hemen havaya girme, ama ikinizde de özel bir şeyler var—bilmiyorum—aura falan." İşaret parmağının ucunu şampanya kadehine daldırdı ve sonra bunu dudağına götürerek emdi. "Ah, üzgünüm, burada sigara içemezsin."

Eric gergince etrafına bakındı ve başka hiç kimsenin sigara içmediğini gördü. Isabella için sağlık delisi dendiğini hatırladı. "Hadi o zaman dışarı çıkalım. Bir sigaraya ihtiyacım var."

Kız arkadaşı Eric'i evin arka tarafına doğru kireç taşı döşeli bir holden geçirmeye başladı. "Çok sigara içiyorsun."

"Bu film biter bitmez bırakacağım."

"Bahaneye bak sen." Çekici kaşlarını kaldırarak ona baktı. Eric gülümsedi. Hiçbir zaman palavra atmasına izin vermiyordu, bu da onda sevdiği başka bir özellikti.

Eric süslü tavana baktı. "Baban burada ne kadar zamandır yaşıyor?"

"Bu evi annemle evlendikten hemen sonra almış. Eski sahibi Louis B. Mayer veya Kral Vidor'muş. İkisi de hangisinin olduğunu hatırlamıyor."

"Büyümek için biraz garip bir yer."

"Galiba öyle."

Onu hizmetçiyi dalgınca selamladığı mutfaktan geçirerek bir servis kapısından dışarı çıkardı. Olgunlaşmış gür bitki örtülü zemin dik bir yokuşla aşağı iniyordu. Mavi, sarı desenli

karolarla kaplanmış altıgen çeşme etrafa hafifçe su sıçratıyordu. Eric okaliptüs, gül ve klorun kokusunu duydu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Çevrede hiç kimse olmadığı halde, Lilly fısıldıyordu. Eric sigarasını yaktı. Eve paralel kavisli bir yoldan ilerlerken yol boyunca onun önünde dans ederek yürüdü; gümüş sarısı saçları uçuşuyor, eteği uzun bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Sadece seyretmek bile Eric'i tahrik etmeye yetmişti. Çok güzeldi, fakat kırılgan değildi. Ve kesinlikle masum tiplerden değildi.

Bahçenin içine gizlenmiş gömme ışıklar geçtikleri yapraklarla dolu manolya ağacını ve zeytin ağaçlarını yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Yokuş dikleşip evin kırmızı kiremitli çatısı görüş alanından çıkınca Lilly, Eric'e dönerek koluna girdi. Bir dönemeçten saptılar ve başka bir ev göründü;Pamuk Prenses kulübesinin küçük bir kopyası.

Eric usulca güldü. "Buna inanamıyorum. Senin miydi?"

"Bir Hollywood çocuğu için mükemmel bir oyun evi. Babam annemden boşandığı zaman bunu benim için yaptırdı. Sanırım teselli ödülüydü."

Masal evi yarı ahşaptı ve dış kaplamasında baştan sona görülen rustik tuğla yamalar vardı. Sahte sazdan çatının bir ucunda küçük bir baca yükseliyordu. Önde ahşap panjurlarla çevrelenmiş baklava bölümlü bir dizi pencere bulunuyordu.

"Pencerelerdeki çiçeklikler eskiden sardunyalarla doluydu,"dedi Lilly; onun kolunu bırakmış kulübeye doğru yürüyordu. "Babamla ben her yıl birlikte dikerdik." Ahşap çift kanatlı kapının sürgüsünü itti ve menteşeler gıcırdayarak açıldı. "Orijinal eşyaların çoğu şimdi yok ve burası artık havuz deposu olarak kullanılıyor. Eğilmen gerekecek."

Eric fırlatmadan önce sigarasından son bir nefes aldı. Eğilerek kulübeye girdi. Tam olarak dik durmadığı halde tavan tam tepesine geliyordu.

"Bana kibritini ver."

Eric kibriti Lilly'ye verdi, onun etrafta hareket ettiğini duyuyordu. Birkaç saniye geçmişti ki Lilly'nin yaktığı min-

yatür taş şöminenin üzerindeki iki mumdan yayılan titrek, kehribar rengi ışık içeriyi doldurdu.

Eric merakla etrafına bakarken başını salladı. "Buraya inanamıyorum."

"Ne harika değil mi?"

Oyun evinin tavanı kirişli ve eğimliydi, ortası Eric'in ayakta durabileceği kadar yüksekti, fakat yan taraflarda alçalıyordu. Duvarda sessiz ama oldukça canlı görünen cüce, peri ve orman yaratıklarının resimleri gülüp oynuyordu. Duvar ressamı birkaç tuğlanın üstüne sade çatlaklar boyamıştı; sanki oralarda sıva dökülmüş gibi görünüyordu. Havuza ait kimyasal kutuları ve düzgün bir şekilde istiflenmiş şezlong minderleri bile buranın büyüsünü bozamamıştı.

"Biraz köhne, ama babam buranın bakımını sürekli yaptırır. Eğer buraya bir şey olmasına izin verirse onu öldüreceğimi biliyor."

Eric gözlerini ondan ayıramıyordu. Gümüş sarısı saçları, uçuk frambuaz elbisesi ve nefis yüz hatlarıyla, duvar resimlerindeki figürler kadar büyüleyici görünüyordu.

Yığının üstünde duran bir minderi yere koydu. Buna gömülerek diğerlerine sırtını yasladı. "Sen burası için fazla irisin. Buraya getirdiğim oğlanlar çok daha ufak tefekti."

Eric boyunu alçaltarak onun yanındaki minidere oturdu, dizini büküp dikerek kravatını gevşetti. "Onlardan çok var mıydı?"

"Sadece iki kişi. Biri komşu evde yaşıyordu ve sıkıcı biriydi. Bütün yapmak istediği sandalyeleri taşıyıp kaleler yapmaktı."

Sesindeki boğuk, ayartıcı ton Eric'i tahrik ediyordu. Lilly'nin elbisesinin kucağında duran elini ters çevirdi ve tırnağıyla avucunda bir daire çizdi. "Ya diğeri?"

"Hımm. O Paulo'ydu." Başını geriye mindere yaslayarak gözlerini kapadı. "Babası bizim bahçıvanımızdı."

"Anlıyorum."

"Fırsat buldukça buraya geliyordu." Eric elini yukarıya,

kızın elbisesinin üst kısmına götürdü ve parmaklarını dolgun göğüslerinin üzerine yerleştirdi.

Eric'in ağzı kurumuştu, ona daha fazla karşı duramayacağını biliyordu. "İkiniz neler yapıyordunuz?"

"Hayal gücünü kullan."

"Sanırım"—onun parmaklarıyla oynadı—"sen biraz yaramazdın."

"Biz"—Eric avucunun ortasını okşarken nefesini tuttu—"hayali oyunlar oynuyorduk."

Öne eğilerek dudaklarını onun ağzının üst köşesine değdirdi. "Ne tür oyunlar?"

Lilly dilinin küçük, sivri ucunu çıkararak onun öptüğü yeri yaladı. "Hımm. . . Çocukların her zaman oynadığı oyunlardan."

"Mesela?" Parmağını bileğinin üzerinden kolunun iç tarafı boyunca kaydırdı.

"Ben iğne olmaktan korkuyordum. Paulo beni iyileştirebileceğini, böylece doktora gitmek zorunda kalmayacağımı söyledi."

"Çocuğun stili hoşuma gitti."

"Tabii ki ben onun ne yaptığını biliyordum, ama bilmiyormuş gibi yapıyordum." Eric'in eli bacağı boyunca kayıp eteğinin altına sokulduğu zaman Lilly nefesini tuttu. "Oldukça komikti."

"Ama çok da heyecan verici."

"Kesinlikle heyecan verici."

Elini uzun konçlu parlak çorabının üzerinden kızın bacağına sürterek, başparmağı dizinin arkasındaki küçük çukurda durana kadar yavaşça yukarı kaydırdı. "Oyun oynamayı ben de severim."

"Evet, biliyorum."

Eric Lilly'nin uyluklarının alt kısmını okşadı ve çoraplar sona erdiği zaman çıplak tenine değince heyecanla gerildi. Onun külotlu çorap gibi sıradan bir şey giymeyeceğini tahmin etmeliydi.

"Peki hâlâ doktora gitmekten nefret ediyor musun?" diye sordu.

"Bayıldığım söylenemez." Eric'in uyguladığı hafif baskıyla gevşeyerek bacaklarını ayırdı. Uyluklarının iç kısmında okşadığı yer sert ve sıcaktı.

"Fakat ya hastalanırsan?"

"Ben—ben pek hastalanmam."

Eric başparmağını külotuna sürerken Lilly soluk soluğa kalmıştı.

"Onu bunu bilmem," dedi Eric. "Biraz sıcaksın."

"Öyle mi?" diye sordu Lilly nefes nefese.

"Ateşin çıkmış olabilir. Kontrol etsem iyi olur." Parmağını külotunun ağından içeri kaydırdı. Lilly hafif bir inleme sesi çıkardı.

"Tıpkı düşündüğüm gibi."

"Ne?"

"Yanıyorsun."

"Evet." Eric'in mahrem dokunuşlarıyla kıvrandı.

Mum ışığında Lilly'nin dudakları aralanmış, yüzü kızarmıştı. Bu fantezinin tatlı tahrikinin onu nasıl uyardığını görünce Eric'in heyecanı da şiddetlenmişti. Kadınlar onun için hiçbir zaman bir ilaçtan fazlası olmamıştı, sabahları daha iyi hissetme umuduyla geceleri alınan reçetesiz ilaç olmuşlardı. Partnerinin doyumunu hiçbir zaman önemsememiş, sadece kendisininkiyle ilgilenmişti, fakat şimdi kendi dokunuşları altında Lilly'nin paramparça olduğunu görmek istiyor ve kız tatmin olmadan kendi tatmininin tamamlanmış olmayacağını biliyordu.

"Korkarım bunları çıkarmam gerekecek." Külotunu kalçalarından aşağı kaydırırken hiç dirençle karşılaşmadı. Çıktığı zaman, uzandı ve elbisesinin üzerinden göğüslerine dokundu. Lilly inledi, sanki bir şeye üzülmüş gibi kaşları çatılmıştı, fakat göğsünü onun eline doğru ittiği için Eric durmadı.

"Kalbin hızlı atıyor," dedi Eric.

Lilly cevap vermedi.

Eric elbisesinin arkasındaki fermuarı buldu. Aşağı çekerek elbiseyi indirdikten sonra Lilly'nin sutyenini çıkardı.

Karşısında yarı oturur, yarı uzanmış bir şekilde yatıyordu, parlayan uzun çorapları ve belinde toplanmış uçuk frambuaz rengi elbisesinin dışında çıplaktı, dizleri dik toplanmış, bacakları açık, hafif meşrepti. Göğüslerine dokundu ve yavaşça göğüs ucunu sıktı. Kızın boğazının derinliklerinden hayvani bir ses çıktı, neredeyse bir ıstırap doluydu, ama aynı anda onu daha da derinlere dokunmaya davet ederek, aşağıdaki acı veren daha mahrem temasına karşılık yay gibi gerildi.

Onun sergilediği çelişkili duygu karmaşası Eric'i rahatsız etmiş, fakat aynı zamanda o kadar şiddetle uyarmıştı ki, geri çekilemedi. Lilly gırtlağından gelen, giderek boğuklaşan inlitiler çıkarırken, gözkapaklarının altından yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Kaygıyla geri çekilince, Lilly parmaklarını ön kolunun kaslarına gömerek onu daha da yakınına çekti. Okşamalarına devam etti, gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Vücudu boşalmak istediğinde, kendini tutarak Lilly'nin yüzünde gördüğü rahatsız edici duygu bileşimini izledi: zevk ve acı, ateşli uyarılma ve rahatsız edici ıstırap. Kızın şehveti elini nemlendiriyor ve kendi temasının altında o paramparça olurken kendi solunası kulübenin büyülü iç mekanında sert bir şekilde yankılanıyordu.

Eric inledi ve artçı sarsıntılar sırasında onu tuttu. "Lilly, neyin var?" Sevişmeye bu kadar üzüntüyle tepki veren bir kadın hiç görmemişti. Lilly cevap vermeyince, şarkı söyler gibi yumuşak bir şekilde mırıldandı. "Sorun yok. Her şey yolunda."

Ve sonra onun üzüntüsünü hayal ettiğine karar verdi, çünkü kız hızlı ellerle pantolonunun fermuarıyla uğraşmaya başlamıştı. Eric'i serbest bıraktığı zaman, papyonunu yumruğunun içine alarak kavradı ve ağzını kendi ağzına çekerek dilini verdi. Eric muhakemesini kaybedene kadar onu okşadı.

Eric el yordamıyla pantolonun cebinde onsuz asla bir yere gitmediği folyo paketi arandı ve yırtıp açmak için titreyen elleriyle dişlerine götürdü. Lilly bunu kenara itti. "Hayır. Seni hissetmek istiyorum."

Vücudunu yukarı çekerek, Eric'in üzerine indi.

Eric beyninde çalan alarma kulak veremeyecek kadar ileri gitmişti ve ancak onun içine boşaldığı zaman bir önsezi ürpertisi hissetti. Lilly'yi çok kuvvetli bir kadın olarak gördüğünden ondan hoşlanmıştı, fakat şimdi bundan pek emin değildi.

Lilly kulağını kemirmeye başlamıştı ve sonra mutfağa koşup kendilerine yiyecek bir şeyler çalmak için ısrar etti. Çok geçmeden ıstakoz ve pötifur yiyerek gülüşüyorlardı, Eric'in önsezileri yok olup gitmişti.

Ertesi gün birlikte Wynton Marsalis konserine gittiler ve bundan sonra da haftada birkaç kez görüşmeye devam ettiler. Lilly'nin güzelliği onu büyülüyor, konuşacakları şeyler hiçbir zaman tükenmiyordu. Sanat tartışıyorlar, ortak bir caz tutkusunu paylaşıyorlar ve tiyatro hakkında saatlerce konuşabiliyorlardı. Sadece yatağa girdikleri zaman bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Hatta Lilly onun kendisini orgazma taşımasını istediği halde, bunu yaptığı için ondan neredeyse nefret ediyor gibiydi. Eric biliyordu, hepsi kendi kabahatiydi. O kötü bir sevgiliydi. Kadınları o kadar uzun zaman kullanmıştı ki, nasıl bencil olunmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lilly'nin doyuma ulaşmasını garantiye almak için çabalarını iki katına çıkarmıştı, sırtını ovuyor, her yerini öpüyor, onu bırakması için yalvarana kadar okşuyor, ama kızın rahatsızlığı azalmadan devam ediyordu. Onunla problemi hakkında konuşmak istiyordu, fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ve Lilly'yle önemli olan mahrem konular hariç her şeyden konuşabileceğini fark etmişti. Yaz sonbahara dönüp hiçbir şey gelişmeyince, buna bir son vermesi gerektiğini anladı.

Bunu nasıl yapacağına karar vermeye çalışırken, bir Ekim akşamı erken vakitte, stüdyodan dönüşünün hemen ardından, Lilly beklenmedik bir şekilde onun evine geldi. Eric iki

kadehe şarap koydu ve birini ona verdi. Lilly bir yudum aldı. Eric el tırnaklarına bir kez daha dikkat etti, neredeyse dibine kadar kemirilmişti.

"Eric, ben hamileyim."

Her yanını buz gibi bir dehşet duygusu saran Eric ona baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Keşke olsaydı," dedi Lilly acı acı.

Eric iki ay önce oyun evindeki ilk gece hiçbir şey kullanmadığı hatırladı ve midesi kasıldı. Aptal. Ne büyük bir aptallıktı.

Lilly gözlerini şarap kadehine dikmişti. "Ben—yarına kürtaj için bir randevu aldım."

Lilly'nin sözlerini sindirir sindirmez, içinde öfke patladı. "Hayır!"

"Eric—"

"Lanet olsun, hayır!" Şarap kadehinin sapı elinde kırıldı.

Lilly ona perişan bir şekilde baktı, açık gri gözleri yaşlarla doluydu. "Başka çaresi yok. Bir bebek istemiyorum."

"Ama bir bebeğin var!" Bardağı köşeye fırlatınca tuzla buz olmuş, içindekiler her yere saçılmıştı. "Bir bebeğimiz var ve kürtaj falan olmayacak."

"Fakat—"

Eric onu korkuttuğunu görebiliyordu ve sakinleşmeye çalıştı. Lilly'nin bardağını yana koyarak, ellerini kavradı. "Evleneceğiz, Lilly. Böyle şeyler her zaman olur."

"Ben—ben seni önemsiyorum, Eric, fakat iyi bir eş olacağımı sanmıyorum."

Zayıf bir kahkaha atmaya çalıştı. "Bu da başka bir ortak noktamız. Ben de iyi bir koca olacağımı sanmıyorum."

Lilly ürkekçe gülümsedi. Eric onu kollarının arasına çekti ve gözlerini sımsıkı kapayarak ona sözler vermeye başladı, güllere ve günışığına, nergislere ve ay ışığına, düşünebildiği her şey için söz verdi. Hiçbirinde ciddi değildi, ama bu bir şey fark etmezdi. Lilly'nin kendisiyle evlenmesi gerekiyordu, çünkü ne olursa olsun, başka bir masumun ölümünden sorumlu olmayacaktı.

14

İÇ MEKÂN. ÇİFTLİK EVİ OTURMA ODASI—GÜNDÜZ.

Dash ve Eleanor odanın ortasında dururlar, kavgacı görünürler.

ELEANOR
Sana saygı duymuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?

DASH
Sanırım bunu daha önce söylemiştin.

ELEANOR
Ben eğitimli ve nazik erkekleri beğenirim. Gerçek beyefendileri.

DASH
Kravat kısmını unutma.

ELEANOR
Sen neden bahsediyorsun?

DASH
Bu konuşmayı son yaptığımızda, öldüğü anda takım elbise ve kravatı olmayan bir erkeğe saygı duyamayacağını söylemiştin.

ELEANOR
Kesinlikle öyle söylemedim. Ben sadece takmak şöyle dursun, bir kravata bile sahip olmayan bir erkeğe asla saygı duyamayacağımı söylemiştim.

DASH
Bende bir tane var.

ELEANOR
Üzerinde Tahiti'li kız resmi var.

DASH
Sadece düz baktığın zaman. Yandan flamingoya daha çok benziyor.

ELEANOR
Ben diyeceğimi dedim.

DASH
Yani ilişkimiz hakkında hüküm verilmiş olduğunu mu söylüyorsun?

ELEANOR
Kesinlikle.

DASH
Umut yok.

ELEANOR
Zerre kadar.

DASH
Çünkü biz çok farklıyız.

ELEANOR
İki kutup kadar zıt.

DASH
(bir adım daha yaklaşarak)
Peki nasıl oluyor da ben seni öpmeye hazırlanıyorum?

ELEANOR
Çünkü sen kaba, ahlak kurallarını hiçe sayan bir kovboysun.

DASH
Bu kadar mı? O zaman nasıl oluyor da hemen ardından sen beni öpüyorsun.

ELEANOR
Çünkü—Çünkü sana deli oluyorum.

Birbirlerinin kollarına atılırlar ve uzun, doyurucu bir şekilde öpüşürler. Güm diye kapı açılır ve içeri Janie dalar.

JANIE
Biliyordum! Yine bunu yapıyorsunuz. Durun! Kesin şunu!

DASH
(Eleanor'u hâlâ kollarında tutmaktadır)
Şu Bobby karakteri için tırnaklarını boyamakla uğraştığını sanıyordum.

JANIE
Onun ismi Robert ve kendinizden utanmalısınız.

DASH
Buna bir neden görmüyorum.

JANIE
O sadece seni kullanıyor. Blake hava kuvvetlerine katılmaya gittiğinden beri kene gibi sana yapıştı. Yaşlanmaktan ve yalnız kalmaktan korkuyor. O korkuyor—

DASH
(Janie'yle yüzleşmek için Eleanor'dan uzaklaşır)
Bu kadarı yeter, Jane Marie.

JANIE
Sen sırtını döndüğün anda, sana gülüyor. Onu duydum baba. New York City'deki bütün arkadaşlarıyla telefonda seninle dalga geçiyor.

ELEANOR
(birlikte)
Janie, bu doğru değil.

DASH
(birlikte)
Doğru eve gidiyorsun.

Janie isyankâr bir şekilde onlara bakar ve sonra koşarak evden çıkar.
Dash ve Eleanor kapıya bakarlar.

ELEANOR
(usulca)
Ve işte bu ilişkinin hiç şansı olmamasının en büyük sebebi.

Sahne sona erdiği zaman, Honey atkuyruğunu tutan lastiği çekeleyerek ve parmaklarıyla kafa derisini ovuşturarak senaryosunu almak için kameraların arkasına yürüdü. Saçını kesmeyi reddetmiş ve yapımcılar sonunda Janie'nin atkuyruğu olmasını kabul etmişlerdi, fakat Evelyn saçını o kadar sıkı bağlıyordu ki, Honey'nin bazen başı ağrıyordu. Öyle bile

olsa, buna değmişti. Liz'in plaj partisinden bu yana geçen beş ay içinde, saçı omuzlarına değecek kadar uzamıştı.

Parmaklarıyla saçını kabartırken, Liz'le Dash'i izledi, sette hâlâ sakin sakin birbirleriyle konuşuyorlardı. Kıskançlık içini kemiriyordu. Yaşları yakındı ve bir zamanlar sevgiliydiler. Ya en yakın olduğu iki kişi tekrar eski ilişkilerine dönmeye karar verirlerse?

Asistanlardan biri Dash'e telefonla arandığını söyleyerek ikilinin sohbetlerini böldü. Liz Honey'ye doğru yürüdü ve Honey kadının dudağının köşesine hafifçe ruj bulaşmış olduğunu gördü. Başını çevirdi.

"Bu sabah soyunma odana bıraktığım butik kataloğunu gördün mü?" Liz sorarken bir şişe maden suyu şişesi aldı. "Harika kemerler var."

Liz sahip olduğu en iyi kadın arkadaşıydı ve Honey kararlılıkla kıskançlığını bastırdı. "Dilerim beni ayartmaya son verirsin. Beni bir alışveriş manyağı haline getiriyorsun."

"Saçma. Sadece kaybedilen zamanı telafi ediyorsun." Liz bir yudum aldı, şişenin boynunu o kadar zarafetle tutuyordu ki, Baccarat kristalinden yudumluyor sanırdınız.

"Kıyafetler artık bir saplantı olmaya başlıyor," diye iç geçirdi Honey. "Aylardır elime geçen her moda dergisini okuyorum. Geçen gece, satın aldığım o yeni mercan rengi ipekliyi hayal ederek uykuya daldım." Hüzünle gülümsedi. "*Ms.* Dergisini okudum ve o tip kadınlığın bir tuzak olduğunu biliyorum, ama kendimi tutamıyorum."

"Sadece biraz denge bulmaya çalışıyorsun."

"Denge! Bu şimdiye kadar yaptığım en dengesiz şey. Hayatımda ilk defa kendime saygı duyamıyorum."

"Honey, doğduğun vücut parçalarına ters şekilde, bir kızdan çok bir oğlan çocuğu gibi büyümüşsün. Şimdi sadece kendini bir kadın olarak keşfetmeye çalışıyorsun. Er ya da geç kendine ait tüm farklı parçaları toparlayacaksın. Sadece henüz hazır değilsin. Ve oluncaya kadar..." Maden suyu şişesiyle kadeh kaldırdı. "Yorulana kadar alışveriş yap." Sırıtarak soyunma odasına yöneldi.

Honey senaryosunu alarak üzeri rengârenk gelincik baskılı büyük alışveriş çantasına tıkıştırdı. Fiziksel görüntü saplantısının Dash yüzünden olduğunu biliyordu, fakat adamın onu bir kadın olarak görmesi için yaptığı girişimler bütünüyle başarısız olmuştu. Aksine, Dash Honey'nin yaptığı her şeye oflayıp puflayarak ve kaşlarını çatarak daha da baba gibi olmuştu. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın, onu memnun edemiyor gibi görünüyordu. Ve haftanın beş günü Janie Jones'u oynamak da cabasıydı. Bir zamanlar rahatça uyum sağladığı rol asabını bozmaya başlamıştı.

Stüdyodan ayrılmak üzere dönmüştü ki bir çift parmak arkadan kaburgalarını dürttü. "Lanet olsun, Todd!"

"Hey, güzellik. Replikler üzerine biraz çalışmak ister miydin?"

Honey, Janie'nin yeni erkek arkadaşı Robert'ı oynayan on altı yaşındaki aktör Todd Myers'a baktı. Tertemiz, tipik Amerikalı görünümü için seçilmişti; kahverengi gözler ve saçlar, yuvarlak yanaklar, Honey'nin önüne geçemeyecek ufak tefek bir yapı. Ancak bu sevimli görünüşün altında, egoist bir velet vardı. Ama yine de, geçmişteki davranışlarının ışığı altında, onu eleştirmeye Honey'nin pek gönlü varmıyordu.

"Bugün planımda öğlen yemeği yemek yok. Psikoloji ödevim var ve onu bitirmek için soyunma odama gidiyorum."

"Senin kadar para kazanan birinin üniversite için neden bu kadar zaman harcadığını anlamıyorum."

"Sadece dışarıdan eğitim alıyorum. Liseyi bitirdiğimden beri bunu aralıklı olarak yapıyorum. Bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor. Kitaplarla biraz daha zaman geçirmenin sana bir zararı olmaz.

"Annem gibi konuşuyorsun," dedi Todd tiksintiyle.

"Onu dinlemelisin."

"Evet, eminim öyledir." Kollarını iki yana açtı ve kalçalarını kıpırdattı. "Ee, öğleden sonraki büyük aşk sahnesine hazır mısın?"

"O bir aşk sahnesi değil. Sadece bir öpücük. Ve Tanrı şa-

hidim olsun ki Todd, eğer yine Fransız öpücüğünü denersen—" Tehdit havada asılı kalmıştı.

"Bu hafta benimle çıkmaya söz verirsen Fransız öpücüğüne yeltenmem. Arkadaşlarımdan biri Noel partisi veriyor. Bol miktarda ot olacak, hatta belki biraz kokain. Hiç kokopuf diye bir şey duydun mu? Bir sigara alıyorsun ve bunun içine—"

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum ve seninle de çıkmıyorum."

"Aklın hâlâ o pislik Eric Dillon'da, değil mi? Onun etrafında nasıl dolandığını duydum. Bahse girerim o evlendi ve karısını hamile bıraktı diye her gece ağlayarak uyuyorsundur."

Honey ona tatlı bir tebessümle yanıt verdi. "Ötenazi konusunun üzerinde ciddiyetle durmayı hiç düşündün mü?"

Todd'un yüzü asıldı. "Bana karşı nazik olmalısın, Honey. Aksi halde yarın kutlayacağın doğum gününün herkesin düşündüğü gibi on yedi değil, on sekiz olduğunu herkese söyleyebilirim."

"Bu benim yirminci yaş günüm, Todd."

"Evet, doğru," diye alay etti.

Honey vazgeçti. Ross'un yalanı o kadar yaygın bir şekilde kabul edilmişti ki, gerçeğe inanan çok az kişi vardı, hatta ehliyetini alırken bile. Geçen altı ay boyunca, Janie'nin on beş yaşına girmesi nedeniyle yüzü ülkedeki gençlik dergilerinin yarısının kapağına basılmıştı. Basında Michael Jackson'ın *Thriller* albümü kadar çok yer almıştı.

Todd'u geride bırakarak psikoloji ödevi üzerinde çalışmak için soyunma odasına yöneldi. Honey görüş alanına girince kadın yazarlardan ikisi fısıltıyla yaptıkları sohbeti keserek ona hınzırca sırıttılar. Bir zamanlar onların kendisine karşı komplo kurduklarından şüphelenirdi ama şimdi bunun, oyuncuların ve ekibin kendisi için hazırladığı doğum günü sürprizinin bir parçası olmasının daha muhtemel olduğunu biliyordu. Onlarla birkaç dakika çene çaldı ve ayrılırken, yazarların kendisine tanrı gibi geldiği o eski günleri hatırladı. Bu Dash'le arkadaş olduğu zaman sona ermişti.

Ailesinin aksine, oyuncular ve çalışanlar doğum gününü unutmazlardı. Geçen yıl Dash Coogan Show'un tüm senaryolarını deri ciltli bir set haline getirerek sürpriz yapmışlardı. Honey derinden etkilenmiş, fakat ailesinin bir kez olsun doğum gününü unutmamış olmasını dilemekten kendini alamamıştı. Hatta sadece bir kart bile verseler, bu jeste sevinirdi.

Dash uzun adımlarla köşeyi döndü ve Honey onun üzgün göründüğünü fark etti.

"Neyin var?"

"Biraz önce Wanda aradı. Beni gaza getirmeyi daima başarıyor."

İnsanlar boşandıkları zaman birbirlerinin hayatından çıktıklarını zannederdi, fakat görünüşe göre Dash ilk eski karısıyla konuşmaya devam ediyordu. Tabii ki, ortak çocukları vardı ve bu işleri değiştirirdi, fakat oğulları yirmi dört ve kızları yirmi iki yaşında olduğuna göre, konuşacakları ne kaldığını merak ediyordu. Genelde, Dash'ın çocuklarını düşünmemeye çalışıyordu, özellikle her ikisi de kendisinden büyük olduğu için.

"Wanda'nın yeniden evlendiğini söylememiş miydin?"

"Uzun zaman önce. Edward Ridgeway adında bir adamla. Lütfen unutma, Ed değil. Edward."

"Kadın seni neden rahat bırakmıyor?"

"Sanırım intikam. Daha hesaplaşmamış olduğunu hissediyor. Josh'ın Noel'den sonraki gün evleneceğini söylemek için aramış."

"Sadece üç hafta var."

"Bana oğlumun evlendiğini haber vermesi iyi, değil mi? Şimdi düğün için Tulsa'ya gitmem gerekiyor." Kaşlarını çatmıştı.

"Oğlunun evlenmesini istemiyor musun?"

"Josh yirmi dört yaşında. Bu ona kalmış ve muhtemelen onu Wanda'nın kucağından koparacak her şey iyidir. Ben

sadece iki gün boyunca yuları kaptırıp Wanda'nın beni parmağında oynatması fikrinden nefret ediyorum. Onunla evlendiğim zaman küçük tatlı bir şeydi, fakat yıllar içinde bir köpekbalığına benzedi. Onu suçlamıyorum tabi. Çapkınlıkların onu çok kötü yaraladı."

Uzaklaşmaya başladı ve sonra yavaşça geri döndü. Honey onun aklında bir şey olduğunu anlayabiliyordu ve şaşkın şaşkın ona baktı. Dash elini cebine soktu.

"Honey, sana— Boş ver. Kötü bir fikirdi."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Ben sadece—" Ağırlığını diğer ayağına kaydırdı. "Sana düğün için benimle Tulsa'ya gelip gelmeyeceğini soracaktım. Bir çeşit tampon bölge görevi görürsün. Fakat Noel'e bu kadar yakınken aileni bırakmanı bekleyemem."

Honey, tıpkı aptal üvey babası Buck'la birlikte abur cubur eşliğinde yarışma programlarını izleyerek semirip tembelleşen Chantal'ı düşündü. Ve eline hâlâ bir resim fırçası dahi almamış olan Gordon'u. Yatakta her zaman olduğundan çok daha fazla vakit geçiren ve doktorların talimatlarına uymayı reddeden Sophie'yi düşündü. Tüm bunlardan uzaklaşma ve Dash'le birlikte olma fikri alabileceği en iyi Noel hediyesiydi.

"Seninle gelmeyi çok isterim, Dash. Bir süre uzaklaşmak benim için de iyi olur."

***

O akşam arabasını Pasadena'daki evlerinin eğimli yolundan sürerek garaja soktu. Garajdaki giriş kısmı karanlıktı. Elektrik düğmesine bastı, fakat görünüşe göre ampul patlamıştı ve el yordamıyla mutfağa giden kapıyı arandı. Kapıyı açtığı zaman, parlayan mum ışıklarını görünce şaşırdı.

"Doğum günün kutlu olsun!"

"Mutlu yıllar, Honey!"

Şaşkınlıkla, bütün ailesinin mutfak masasının etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş olduğunu gördü. Sophie kendini yataktan dışarı sürüklemiş, Buck fanilasının üzerine spor bir

gömlek giymiş, Chantal fazladan aldığı on kiloyu kırmızı bir pantolonun içine sığdırmıştı ve Gordon'un yeni tel çerçeveli gözlüğünün camlarına yansıyan bir doğum günü pastasının üzerinde yirmi adet mum yanıyordu.

Unutmamışlardı. Doğum gününü nihayet hatırlamışlardı. Gözlerine yaşlar doldu ve yıllardır içinde biriken kırgınlığın eridiğini hissetti.

"Ah, benim... Bu—" Sözler boğazına tıkanıyordu. "Bu çok güzel."

Hepsi güldü, hatta Sophie bile gülümsemişti, çünkü pasta hiç güzel değildi. Üç katlıydı, yamuktu ve Honey'nin hayatında gördüğü en çirkin mavi kremayla eğri büğrü kaplanmıştı. Fakat bunu kendisi için yapmış, elleriyle pişirmiş olmaları, bunu aldığı en değerli hediye haline getirmişti.

"İnanamıyorum—bunu yaptığınıza inanamıyorum." Ağlamamak için uğraşıyordu.

"Eh, tabii ki biz yaptık," dedi Chantal. "Bu senin doğum günün değil mi?"

Bir gün sonra hepsini unutacaklardı, ama bunun önemi yoktu. İçi sevgi, sevinç ve acı dolu bir minnet duygusuyla doldu.

Gordon pastayı işaret etti. "Ben pişirdim, Honey. Ben, bizzat kendim."

"Ben de yardım ettim," diye atıldı Chantal.

"Hepimiz yardım ettik," dedi Buck, sakalsız bir Noel Baba gibi göbeğini kaşıyarak." Sophie'nin dışında."

"Kremanın rengini de ben seçtim," dedi Sophie; incinmiş görünüyordu.

Mumların titrek altın rengi ışığında ailesinin yumuşak, güzel ve sevgili yüzleri Honey'nin karşısında parıldıyordu. Onların tüm zaaflarını affetti ve onları terk etmeyerek doğru şeyi yaptığını anladı. Onlar ailesiydi. Honey onların, onlar da Honey'nin bir parçasıydı ve her biri çok kıymetliydi.

Gordon sır saklayan bir okul çocuğu gibi sırıtıyordu. Mum ışığında Sophie'nin şişman yanakları bir deli tebessümüyle çukurlaşmıştı ve Chantal'ın mavi gözleri parlıyordu.

Duygularının derinliğinden utanan Honey, yaptığının bilincinde olarak yanaklarına dokundu.

"Hepiniz—Ben—" Onlara yüreğindekileri anlatmaya çalıştı, ama hisleri o kadar güçlüydü ki boğazı sıkışıyordu.

"Hadi, Honey. Pastayı kes!"

"Kes şunu, Honey. Hepimiz açız."

"Eminim lezzetlidir."

Buck eline büyük bir bıçak tutuşturup onu pastaya doğru itince güldü. "Mumları üfle."

"Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana ..."

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek mumları üfledi. Bir kez daha, bunun kendisi için ne anlama geldiğini anlatacak sözleri bulmaya çalıştı.

"Çok mutluyum... Ben-"

"Tam ortasından kes," dedi Gordon, elini yönlendirerek. "Sanat eserimi mahvetmeni istemiyorum."

Bıçağı pastanın ortasına sürerken bir damla yaş çenesine doğru kaydı. "Bu harika. Ben çok—"

Pasta patladı.

Çikolata parçaları her tarafa saçılırken bir kahkaha tufanı koptu. Pasta Honey'nin yüzüne fışkırdı, mavi şekerlemeler cildinde pıhtılaştı ve elbiselerine yapıştı. Kırıntılar duvardan aşağı süzülerek yere düşüyordu.

Honey pastanın ortasını keserken hepsi birlik içinde, tek bir hareketle geri çekilmişler ve pasta parçacıklarından sakınmışlardı. Hepsi sadece Honey'nin üzerine gelmişti.

Buck midesini tutuyordu. Kahkahalar daha da yükselmişti. Hatta Sophie bile onlara katılmıştı.

"Yüzünü gördün mü?"

"Seni kandırdık," diye bağırdı Chantal. "Hepsi Gordon'un fikriydi. Gordon, çok akıllısın!"

"Sana bunun işe yarayacağını söylemiştim!" diye bağırdı Gordon kahkahalar atarken. "Sana söylemiştim! Saçlarına bak!"

Chantal kocasının akıllılığını anlatırken ellerini çırpıyordu. "Gordon pastanın ortasında bir delik açtı ve oraya gerçek

havayla doldurulmuş bu büyük balonu koydu. Bunu doğru düzgün yapalım derken üç tane patlattık. Sonra sen anlama diye hepsinin üstüne krema koyduk ve böylece sen bıçağı balona sokunca-"

Honey'nin göğsü inip kalkıyordu, onlara bakarak geriye doğru sendeledi. Mahvolan ziyafetin etrafında, karınlarını kötülükle doyuran bir çakal sürüsü gibi toplanmışlardı. Kötülükleri Honey'yi boğuyordu. Onları terk edecekti, bavulunu toplayacak ve onları bir daha asla görmeyecekti.

"Aman, kızdı," diye alay etti Gordon. "Her zamanki oyunbozan olacak."

"Oyunbozan olmayacaksın, değil mi, Honey?" Chantal dudağını büktü. "Çok eğlendik. Bunu bozmayacaksın."

"Lanet," dedi Buck. "Bilmeliydik."

"Hayır," dedi, sesi gergindi, acıyla fısıldıyordu. "Mızıkçılık yapmayacağım. Bu—bu harika bir şaka. Gerçekten. Ben—temizlensem iyi olur."

Onlara sırtını dönerek, koridordan evin arka tarafına kaçtı, güzel ipek bluzundan ve keten pantolonundan pasta ve şekerleme parçaları düşüyordu. İçindeki acı, nefes alışını zorlaştırıyordu. Uzaklaşacaktı. Onları terk edecek ve asla geri dönmeyecekti. Ve o—

Ağzından boğulur gibi bir ses çıktı. Ve sonra ne? Onların yerini kim alacaktı? Dash değil. Konu o olunca Honey rüya kaleleri inşa ediyordu. Dash istediği kadını alabilirdi zaten. Honey'yi neden alsındı? Bu aile, Honey'nin sahip olduğu tek şeydi.

Beyninde tıkırtılar duymaya başlamıştı. Bir hayalet hız treninin ahşap rampadan gıcırdayarak yukarı tırmanırken çıkardığı yalnız tıkırtılar. Dünyadaki tüm paranın, tüm güzel kıyafetlerin, özündeki sevgisizliği gizleyemeyeceğini söyleyen o acı verici, ısrarlı sesi aklından çıkarmaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapadı.

Kara Şimşek'in vagonu gıcırdayarak tepeye tırmandı. Fakat hayal etmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Honey zirveye bir türlü ulaşamadı.

15

Honey ve Dash Noel'den sonraki gün Dash'in oğlunun düğünü için Tulsa'ya uçtular. Uçakta birbirleriyle pek konuşmadıklarından, Honey adamın kendisini davet ettiğine pişman olduğunu düşünmeye başlamıştı. Daveti kabul etmemeliydi, fakat her zaman yaptığı gibi Dash'in önüne attığı sevgi kırıntıları ne olursa olsun almaya hazır, adamın peşinden gitmişti.

Uçaktan inerken kendi kendine her şeyin tatilin geri kalanını ailesiyle geçirmekten daha iyi olduğunu söyledi. Oyuncularla çalışanların üç hafta önce verdiği doğum günü partisi bile olup bitenlerin anısını köreltememişti. O günden bu yana, evdeki zamanının büyük kısmını odasına kapanarak geçirmişti.

Tulsa havaalanı tatilcilerle doluydu. Kaçınılmaz olarak, uzun boyu, Stetson şapkası ve koyun postu ceketiyle göze çarpan olan Dash'i çoğu tanımıştı. Honey tanınmaktan uzak, onun yanında yürüyordu. Gözlerini örten büyük güneş gözlüğü ve seksi bir karmaşayla dökülen saçlarıyla, kalabalıktaki hiç kimse erkek kılıklı Janie Jones'u tanıyamamıştı.

Kıyafetlerini, sadece Janie'nin giyim tarzına hiç benzemediğinden değil, Dash'in ne kadar hoşlanmayacağını da bildiği için meydan okurcasına seçmişti. Yumuşak, kızıl kahverengi, büyük beden süveteri kaymış, bir omzunu açıkta bırakmıştı. Üzerinde dar kesimli siyah deri pantolon, altın tokalı bir

kemer, bununla eşleşen altın halka küpeler, üzerine baklava biçimli bronz tokalar bulunan topuksuz düz ayakkabılar vardı. Hem seksi hem de pahalı görünen kıyafeti koluna astığı kürk bir ceketle tamamlanıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Los Angeles havaalanı LAX'te karşılaştıkları zaman Dash kaşlarını çatmıştı. "Neden böyle bir şey giydiğini anlayamıyorum. Bu pantolon çok dar."

"Üzgünüm Baba," diye dalga geçti Honey.

"Ben senin baban değilim!"

"O zaman öyle davranmayı kes."

Dash öfkeyle baktı ve kafasını çevirdi.

Şimdi tatilciler tarafından kuşatılmışlardı. "Dizinizi çok beğeniyoruz Bay Coogan."

"Kızım için bir imzanızı alabilir miyim? Bir gün aktris olmak istiyor. Tabii daha sadece sekiz yaşında, ama—"

"Onun Janie gibi olduğundan eminiz. O da gerçek hayatta bir şeytan mı?"

Dash omzunun üzerinden, yanından uzaklaşmış ve şöhreti yüzünden olmasa da, erkeklerin birkaçından ilginin kendi payına düşen kısmını almakta olan Honey'ye göz attı. "Doğru, o bir şeytandır."

Daha sonra kiralık arabaya bindiklerinde onu yine azarlamaya başladı. "Neden daha saygın bir şeyler giyemediğini anlamıyorum. Herkes sana şey gibi bakıyordu—bilmiyorum."

"Playboy dergisinin Ayın Güzeli gibi mi?"

Dash, Lincoln'u vitese taktı ve cevap vermeyi reddetti.

Düğün o akşam yedide yapılacaktı. Resepsiyonun verildiği otelde oda ayırtmışlardı. Honey Dash'in sanki yakın konaklamak ona hastalık bulaştıracakmış gibi, farklı katlarda iki ayrı oda tuttuğunu fark etti. Bavullarından kurtulduktan sonra, Wanda Ridgeway'in evine doğru yola çıktılar.

Thoroughbred Acres, Tulsa'nın yeni lüks yerleşim yerlerinden biriydi. Arabayla girişteki sütunların arasından geçerken, Honey bütün sokaklara ünlü yarış atlarının adlarının verilmiş olduğunu fark etti. Ridgeway'lerin kolonyal stili evi,

Seattle Slew Sokağı üzerindeydi. Daha henüz öğlen olduğu halde, sundurmayı çevreleyen Noel ışıkları yanıktı ve ince yeşil dallarla süslü sevimli süt güğümleri kapının yanında bir küme oluşturuyordu. Honey yolda Dash'i izlerken o ve ilk karısı hakkında bildiklerini hatırladı.

O ve Wanda, Dash rodeo gösterisi için onun yaşadığı küçük Oklahoma şehrine geldiği zaman tanışmışlardı. Dash oradan ayrıldığında, kadın hamileydi ve Wanda üç ay sonra onu Tulsa'da bulana kadar Dash'in bundan haberi olmamıştı. Dash on dokuz, Wanda on sekiz yaşındaydı.

Dash'e göre, Wanda hayatı boyunca aynı yerde kalıp hayır kurumlarına para toplamak için etkinlikler düzenlemek isteyen türde bir kadındı. Başından itibaren, Dash'in göçebe hayat tarzından nefret etmiş ve ikinci çocukları daha doğmadan evlilikleri sona ermişti. Sadakatsizliği ve kendi hayatını yolundan saptırdığı için Dash'i hiçbir zaman affetmemişti.

Bununla birlikte, Dash'i ve Honey'yi iki katlı fuayede karşılayıp eski kocasını kucaklayarak selamlarken düşmanlığı dikkatle gizlenmişti. "Randy, hayatım, seni gördüğüme memnun oldum."

Tombul ve güzeldi, fırfırlı ipek elbisesi aşırı süslüydü. Saçları Güneybatının hali vakti yerinde kadınlarınınki gibi spreyli sarı miğfer şeklinde taranmıştı ve parmaklarında elmaslar parlıyordu. Tahta kalpler, çuval bezinden fiyonklar ve minyatür un çuvallarıyla dekore edilmiş Ridgeway Noel ağacının tam önünde duruyordu.

"Josh gelmeyeceğini söyledi ve Meredith'in tüm o dualarına rağmen bildiğin gibi hâlâ devam ediyor, fakat ben Josh'a babasının bu düğünü kesinlikle kaçırmayacağını söyledim. Ve gelinimiz Cynthia çok tatlı bir şey. Josh! Meredith! Babanız geldi. Huhu! Ah, lanet olsun, Meredith hâlâ İncil dersinde ve Josh son dakikada seyahat acentesine gitmek zorunda kaldı."

Honey'ye döndü. "Şimdi bu da kim? Tekrar evlenmedin, değil mi?"

Fakat havaalanındaki hayranların aksine, Wanda'nın atmaca gibi gözleri vardı ve Honey daha güneş gözlüklerini çıkarmadan eski kocasının yol arkadaşını tanımıştı. Dudakları çok hafif bir şekilde incelmişti. "Evet, bu senin küçük rol arkadaşın galiba. Ne sürpriz. Ve sen şu küçük tatlı şeysin. Edward, bil bakalım kim var burada? Edward!"

Fuayede evin arka tarafından gelen seyrek saçlı, yumuşak bakışlı ve hafif göbekli bir adam belirdi. "Hoş geldin, Dash. Banyoda havalandırma çalışıyordu ve geldiğini duymadım."

"Edward, bak Randy yanında kimi getirmiş. Küçük Honey Jane Moon, Televizyonda J. R. Ewing ve Three's Company dışında en sevdiğin kişilerden biri. Bebek poposu kadar sevimli, değil mi?"

"Merhaba ve hoş geldiniz Bayan Moon. Yani, bu bir şeref. Evet öyle. Hayret, gerçek hayatta kesinlikle yetişkin gibi görünüyorsunuz." Bakışlarında hayranlık vardı, ama çapkınca değildi ve Honey, kırmızı papyonuna ışıldayan yeşil ışıklar iliştirilmiş olmasına rağmen, Edward'dan hoşlandığına karar verdi.

Paltoları ve Dash'in Stetson şapkası, metal askı ve raflarla düzenlenmiş bir dolaba dizildikten sonra Wanda onları her çeşit boyalı ahşap kaz, saman çelenk ve hasır sepetlerle dolu kocaman bir aile odasına götürdü. Odada tombul kırmızı kalplerle süslenmiş seramik kapların içinden dolup taşan kurutulmuş karanfillerin kokusu vardı.

Wanda yandaki bira maşrapaları ve golf resimleriyle donatılmış barı işaret etti. "Randy'ye bir içki getir, Edward. Ve buzlukta Honey için gazoz var."

"Bir sakıncası yoksa şarabı tercih ederim," dedi Honey, Wanda onu ayağının altında dümdüz etmeden kendini göstermenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Dash kaşlarını çattı. "Benim için bir Seven-Up yeterli." Kabarık, kırmızı ekoseli, pamuklu yastıklar serpiştirilmiş bir kanepeye gömüldü. Honey onun yanındaki koltuğa oturdu ve içkiden kurtulmuş bir alkoliğe içki ikram edecek kadının nasıl biri olabileceğini düşündü.

Telefon çaldı. Wanda aceleyle cevap vermeye gitti ve Edward elindeki buz kalıbıyla o kadar gürültü yapıyordu ki Honey duyulmadan Dash'le fısıldayarak konuşabilirdi.

"Benim eski karılarından daha çok konuştuğumu söylemeye nasıl cüret ettiğini bilmiyorum. Wanda hız rekoru kırabilir."

Dash o gün ilk kez gülümsedi. "Wanda bir süre sonra yatışır. Sen hiç yatışmıyorsun."

Kapıda genç bir kadın göründüğünde Wanda odaya henüz dönmüştü. İnceydi ve kumral saçları ve solgun teniyle ilk bakışta oldukça sade görünüyordu. Ancak daha yakından incelendiğinde, eğer birkaç temel kozmetikle zenginleştirilecek olsa çekici olacak güzel, düzgün yüz hatları belli oluyordu. Kanepede oturan Dash'i görünce, solgun dudakları bir tebessümle kıvrıldı ve neredeyse güzelleşti.

"Baba?"

Dash onu görür görmez yerinden fırladı, odanın merkezinde buluştuklarında kızı bir deliğe dalan tavşan misali onun kollarının arasında kayboldu. "Merhaba, tatlım. Nasılmış bakalım benim kızım?"

Honey onları birlikte seyrederken, tanıdık sızı her yanını kapladı. Ayrılıklara ve boşanmalara rağmen, bu insanlar hâlâ bir aileydi ve hiç kimsenin koparamayacağı bağları vardı.

"Tanrı'ya şükür," dedi usulca. "Bugün seni buraya getireceğini biliyordum."

"Beni buraya getiren bir yedi yüz kırk yedi, Merry."

"Hayır, Baba. Rabbimiz yaptı." Kızın yüzünden söylediklerine ne kadar emin olduğu belliydi ve Honey Dash'in nasıl yanıt vereceğini görmek için merakla izliyordu.

Dash geri çekilmeyi seçmişti. "Meredith, seni özel biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Honey Jane Moon, dizideki rol arkadaşım."

Meredith döndü. Honey'yi fark ettiği zaman, sanki babası tavşan kulübesine tekme atmış gibi baktı. Solgun dudakları neredeyse yok olacak kadar kısılmış ve gözleri düşmanlıkla

koyulaşmıştı. Honey sanki Meredith öldürücü dozda elektrik akımı yolluyormuş gibi kavrulduğunu hissetti.

"Bayan Moon. Tanrı yanınızda olsun."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Honey. "Sizin de."

Wanda Jack Daniels'ı bir dikişte içti. "Daha fazla İsa konusu yok, Meredith. Bir seks partisinin bile eğlencesini yok edebilirsin sen."

"Anne!"

Dash kıkırdadı. Wanda ona göz attı ve gülümsedi. Birkaç saniye için düşmanlıklar uzaklaştı ve Honey bir an için çiftin gençlik hallerini görür gibi oldu.

Wanda öğleden sonraki programını özetlemeye başladığında Honey o anın silinip gittiğini görmekten memnun oldu. Wanda akrabaların her an gelebileceklerini söyledi. Hazır yemek şirketi yemek odasında bir büfe hazırlamıştı ve Wanda hiç kimsenin kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olmadığını umuyordu. Herkesin tam altı buçukta kilisede olması gerekiyordu. Oteldeki akşam yemeği daveti resmi kıyafetli olacaktı ve sevgili küçük Honey'nin giyecek özel bir şeyler getirdiğini umuyordu.

Sevgili küçük Honey tuvaleti kullanmak için izin istedi. Lavaboda kurutulmuş çiçeklerle dolup taşan başka bir kabın yanında, deniz kabuğu şeklinde rengârenk sabunlarla dolu bir deniz kabuğu duruyordu. Oda leylaklarla servis edilen balkabağı turtası gibi kokuyordu. Honey tekrar salona döndüğünde, Wanda garsonların başının etini yemek için yemek odasına gitmiş ve damat gelmişti.

Meredith Coogan babasına pek benzemediği halde, yirmi dört yaşındaki erkek kardeşi Josh, Dash'in bulanık ve yumuşatılmış bir uyarlaması gibi görünüyordu; yaşlı olanın açılı çizgileri ve sert düzeyleri uysallaştırılmış ve hafifletilmiş gibiydi. Wanda odaya dönerek araya girdiğinde Josh Honey'yle tanıştırılmış ve yolculukları hakkında nazik sorular soruyordu.

"Josh size Fagan Can'le yeni işinden bahsetti mi?"

"Hayır, sanırım etmedi," diye yanıtladı Dash.

"Muhasebe bölüm şefi oldu. Babana bundan bahset, Josh. Ona ne kadar önemli bir adam olacağından bahset."

"O kadar önemli olacağımı düşünmüyorum, efendim. Ama sağlam bir iş ve Fagan köklü bir firmadır."

Wanda elinde bir burbon kadehiyle ona doğru işaret etti. "Babana sana verdikleri ofisin ne kadar güzel olduğunu anlat."

"Çok güzel, efendim."

"Üçüncü katın köşesinde," dedi Wanda.

"Köşe mi?" Dash etkilenmiş görünmeye çalışıyordu. "Eh, yani."

"İki pencereli." Wanda, Dash'in sayamaması ihtimaline karşılık iki parmağını havaya kaldırarak işaret etmişti.

"İki. Ne güzelmiş."

Kapı zili çaldı ve Wanda bir kez daha izin istedi. Dash ve Josh daha fazla söyleyecek bir şey bulamadan, rahatsızca birbirlerine bakıyorlardı.

Honey gerginliği hafifletmek için devreye girdi. "Fırtınalı günlerinde Josh'ın senin için çalışmaması ne fena Dash. Belki şu pis asalakları uzak tutabilirdi."

Dash gülümsedi.

Josh şaşırmış görünüyordu. "Pis asalaklar mı?"

"Benim IRS'le olan şu meşhur problemlerimi kastediyor," diye açıkladı Dash.

Josh'ın alnı derin çizgilerle kırıştı. "IRS'le ilgili şaka yapmamalısınız efendim. Tüm bu başınızdan geçenlerle olmaz. Vergi problemleri gülünecek bir şey değil."

Dash bara özlemle baktı.

Wanda ve Edward'ın akrabaları ev bir düzine kadar daha insanla doluncaya kadar gelmeye devam ettiler. Honey'nin başı ağrımaya başlamıştı ve bir süt güğümünün yanında, saksıya dikilmiş sahte kauçuk ağacının arkasına sığınmaya çalıştı. Odayı çöken kısa bir sükûnet Meredith'in hafif, içten sesiyle bozuldu.

"Saat altıda bir dua toplantısı yapacağım. Herkesin katılmasını rica ediyorum."

Wanda ellerini havaya kaldırdı. "Komik olma, Meredith. Yapılacak milyon tane işim var ve zamanımı kesinlikle dua ederek harcayamam."

Teyzelerden birisi sinirli sinirli kıkırdadı. "Üzgünüm, Meredith, fakat saçlarımı yapmak çok uzun sürüyor."

Diğerleri mazeretlerini bildirerek lafa karıştılar, Meredith'in dua oturumlarını önceden bildikleri belliydi.

Dash kapıya doğru birkaç adım attı. "Honey'yle benim üstümüzü değiştirmek için otele gitmemiz gerekiyor, bu yüzden sizinle kilisede buluşmamız daha kolay olacak."

Meredith hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve Honey belki kendisi de sefil hissettiği için, bir an ona karşı yakınlık hissetti.

"Otel çok uzak değil, Dash. Önce buraya uğrayabiliriz."

Dash ona en çelik bakışlarıyla baktı.

Meredith Honey'ye göz attı, her gözeneğinden kırgınlık akıyordu. "Bu harika bir fikir,"dedi inatla.

Ancak Dash hiç de bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüyordu ve otele doğru yol alırken Honey'ye Meredith'in dua toplantısına gitmeye hiç niyeti olmadığını söyledi. "Kızımı seviyorum, ama konu din olunca deli birine dönüşüyor."

"O zaman ben yalnız giderim," diye terslendi Honey inatçı bir tavırla.

"Uyarmadı deme."

Honey düğün için bir zamanlar çiftlikte giymeyi düşündüğü, tam gözlerinin renginde, narın boncuklarla süslenmiş gümüşümsü mavi elbiseyi giydi. Saçlarını kabarttı ve kulaklarına kristal küpelerini taktı, fakat ayna oldukça güzel göründüğünü söylediği halde, rahatlayamıyordu. Dash onu gördüğü zaman, eleştirecek bir şeyler bulacaktı. Yakası çok açıktı, eteği çok dardı, takıları fazla parlaktı.

Dash kiliseye Josh'ın teşrifatçılarından birinin arabasıyla gitmeyi ayarlamıştı, bu yüzden Honey eve tek başına döndü.

Meredith'in davetini kabul ettiği için pişman olmayacağını umuyordu. Honey'nin yalnız geldiğini görünce Meredith'in yüzü düşmüştü.

"Üzgünüm," dedi Honey. "Her halde baban dua toplantılarından pek hoşlanmıyor."

Honey Meredith'in kendisinden bariz bir şekilde hoşlanmadığını, İncil'in mesajını yaymak adına yaptığı içsel mücadeleyi neredeyse görebiliyordu. İncil'i yayma dürtüsü kazanınca pek şaşırmadı.

Meredith onu plastik ambalajları henüz kaldırılmış gibi görünen bir oturma odasına götürdü ve kadife kumaş kaplı bir kanepeyi işaret etti. İki uçta yerlerini aldıklarında, Honey çantasında ruj ve maskara aramak için neredeyse karşı konulamaz bir dürtü hissetti. Meredith'in kozmetik eksikliğiyle birleşen kılıksız desenli polyester elbisesi onu gereğinden fazla sade yapmıştı. Honey Liz Castleberry'nin kendisinde neler gerçekleştirdiğini anlamaya başlamıştı.

Meredith sert bir şekilde konuşuyordu. "Kurtarılmış mısınız, Bayan Moon?"

Honey dinle ilgili sohbetlerden hep hoşlanırdı ve soruyu ciddi olarak ele aldı. "Buna cevap vermek kolay değil. Ve lütfen bana Honey de."

"Kendini Tanrıya teslim ettin mi?"

Honey uzun zaman önce Walt Disney'e ettiği duaları hatırladı. "Sanırım yerine göre değişiyor. Kendimi ruhsal bir kişi olarak düşünüyorum, Meredith, fakat benim dini inancım tam olarak Ortodoks değil. Galiba hâlâ yanıtlar arıyorum."

"Şüphe şeytandan gelir," dedi Meredith haşin bir şekilde. "Eğer imanla yaşarsan, sorguya gerek olmaz."

"Sorgulamam gerekiyor. Benim doğam böyle."

"O zaman cehenneme gideceksin."

"Seni rencide etmek istemem, Meredith, fakat hiç kimsenin başka birinin selametiyle ilgili hüküm vermeye hakkı olduğunu düşünmüyorum."

Fakat Meredith geri adım atmayı reddetti ve Honey aydınlatıcı bir sohbete dair tüm umutlarını kaybetti. Sonraki yarım saat boyunca, Meredith kutsal kitaptan alıntılar yaptı ve onun için dua etti. Honey'nin baş ağrısı geri dönmüştü, fakat bir süre sonra Meredith her anlamda yumuşamıştı. Hatırla dua ediyordu, yüzü sevinç içindeydi, İsa'yla yüzü güleu mutlu bir genç kadındı.

***

"Gülümse Randy. Lanet olsun, herkes bize bakıyor. "

"Dans pistinde seni tuş edip etmeyeceğimi görmek istiyorlar."

Wanda'nın saç spreyinin iğrenç kokusu Dash'in midesini allak bullak ediyordu. Başka bir çiftten kaçınmak için yana kaçtı ve kendi kendine bir içkiye ihtiyacı olmadığını söyledi.

Wanda acıyla yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, ayağıma bastın. Dikkat etsene. Tanrım, korkunç dans ediyorsun."

"Program yapmak isteyen sensin. Bütün arkadaşlarına eski kocanı nasıl idare ettiğini göstermek istiyorsun. Onu kendinle dans ettirdiğini, tıpkı eğitilmiş küçük bir köpek yavrusu gibi elinden beslediğini."

Sert tebessüm Wanda'nın yüzünü hiç terk etmiyordu. "Böyle davranmandan nefret ediyorum. Hem de kendi oğlunun düğününde. Çok adisin, Randy Coogan. Hep adi, duygusuz, yalancı, hilekâr bir piç kurusuydun."

"Bundan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi? Neredeyse yirmi yıl önce boşandık, fakat sen hâlâ kanımın son damlasını istiyorsun."

"Göğüsleri dışında eski karılarının tek ortak noktası bu."

Honey Josh'ın nikâh şahidiyle yanlarından geçti ve düğün fotoğrafçısı fotoğraflarını çekti. Dash bunun er ya da geç bulvar gazetelerinden birinde çıkacağını düşündü. Sonbahar boyunca fotoğrafçılar birkaç kez onu on yedi yaşından çok daha büyük göründüğü zamanlarda yakalamışlardı. Yaşını sorgulamak yerine, 'Çocuk yıldız çok çabuk büyüyor' veya

'Honey Jane Moon'un uyku vakti geçmişte kaldı' gibi manşetler atmışlardı.

Dash'in çenesi kasıldı. Dans etmeyi bilmeyen biri için Honey neredeyse dört saattir iyi iş çıkarıyordu. Ve tüm yaptığı bu kadar da değildi. Dash onun birkaç kez şampanya kadehine uzandığını da görmüştü.

Tüm akşam onda hoşuna gitmeyen vahşi bir şeyler görmüştü—başını arkaya atışı, bir çocuktan çok kadından geliyor gibi görünen iştahlı kahkahası. Bütün erkeklerin ona nasıl baktığını aslında zihninde canlandırdığını, bunun kendi paranoyası olduğunu düşünmeye çalıştı. Ne de olsa, poposunun üzerinde fazlaca gergin duran aşırı dar parlak mavi elbisesine rağmen, oradaki en güzel kadın o değildi. Hoştu, buna hiç kuşku yoktu, fakat güzel olmak için fazla ufak tefek ve bebek yüzlüydü. Kendisi kadın gibi kadınları beğeniyordu. Lanet olsun, Honey'den daha güzel bir sürü kadın vardı.

Yine de, Honey'de belli türde erkekleri çekecek bir şeyler vardı. Kendilerinden yirmi yaş küçük bebek yüzlü küçük kızlardan hoşlanan erkekleri.

Honey'yi Liz'in partisinde o delikanlıyla öpüşürken yakaladığından bu yana kendisini rahatsız etmemiş olan o ses fısıldamaya başlamıştı. *Bir içki sana onu unutturacaktır. Ben varken ona ihtiyacın yok.* Bu, bütün sarhoşların içinde taşıdığı o aldatıcı, baştan çıkarıcı sesti. *Sana kendini daha iyi hissettirebilirim. Acını alabilirim.*

Wanda'nın sözleri, maskarayla uzatılmış kirpikleri gibi ona doğrultulmuştu. "Onu buraya getirip de kendi etinden kanından birini nasıl aşağılayabildin bilmiyorum. Herkes Honey senin gerçek kızınmış gibi davranıyor. Zavallı Meredith bütün gece ağlamamak için kendini zor tuttu."

Wanda neşeyle seslenerek konuklardan birini selamladıktan sonra sesini alçaltarak kindar bir şekilde tısladı.

"Sanırım buradaki insanlar seni benim tanıdığım şekilde tanımadıkları için şükretmeliyim. Kafandan neler geçtiğini görebiliyorum ve bu beni hasta ediyor. Aynada kendine nasıl bakabiliyorsun? O kendi kızından bile daha genç."

Wanda'nın içtiği burbonun saç spreyiyle karışan baştan çıkarıcı kokusunu alan adam ağzının kuruduğunu hissetti. "Akımdan hiçbir şey geçmiyor—hele de senin ima ettiğin gibi şeyler—bu yüzden kafandan o pislikleri çıkar at."

Wanda elini Dash'in eline kenetlemiş, acıtmaya çalışıyordu. "Bana palavra sıkma, Randy. Buradaki herkesi kandırabilirsin, fakat beni kandıramazsın. Hiç kimsenin izlemediğini zannettiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Ve sana şunu söylemeliyim bayım. Bu benim kanımı donduruyor. Herkes onun ne şirin olduğundan bahsediyor ve ikimizin gerçek hayatta baba kız gibi davranmamızın ne tatlı olduğunu cıvıldaşıyor. Fakat ikinizin arasındakiler kesinlikle bu değil."

"İşte burada kesinlikle yanılıyorsun," diye alay etti. "Aramızdaki tamamen bu. Kesinlikle. Ben o kızı gerçek anlamda yetiştiriyorum."

"Zırva," diye tısladı buz gibi bir tebessümle. "Tüylerimi diken diken ediyorsun."

Dash daha fazla dayanamayacaktı. Kollarının arasında gelinle yaklaşan Edward'ı gördü ve önlerine çıktı. "Gece neredeyse bitti ve yeni gelinimle dans etme şansım olmadı Edward."

Wanda ona kötü kötü baktı, ama etrafta daha fazla ısrar edemeyeceği kadar insan vardı. Kadınlar yer değiştirdiler. Josh'ın yeni karısı Cynthia, büyük dişleri ve mavi gözleriyle güzel, şen şakrak bir sarışındı. Onu yakınına çektiğinde, yeni marka bir saç spreyinin kokusunu aldı.

"Josh yaptığı işle ilgili bir şeyler söyledi mi Coogan Baba?" diye sordu ilk adımlarını atarlarken.

Dash onun bu hitap şeklinden irkildi. "Yaa, evet. Bundan bahsetti." Kızın duvağındaki danteller gözünün kenarını tehlikeli bir şekilde dürtünce Dash geri çekildi. Bütün gece boyunca sivri uçlu ve ustura jiletli kadınların ortasına düşmüş gibi hissetmişti. Honey şampanya köpüğünden yumuşak bir bulut gibi yanından geçti, tüm gücüyle gülüyor ve dans ediyordu.

Onu unut, diye fısıldıyordu siren. *Bırak seni yatıştırayım. Ben pürüzsüz ve yumuşağım. Mideye çok kolaylıkla inerim.*

"... Fagan Can önemli bir şirket, ama Josh'ı bılırsın. Bazen biraz zorlamak gerekıyor, bu yüzden görüşmeye giderken ona dedım ki, 'Bak Josh, içeri gır, dosdoğru gözlerının içine bak ve adamlara bu işi ciddiye aldığını göster.'" Göz kırptı. "Şirket ona bir köşe ofisi veriyor."

"Oo, anlıyorum."

"Ve öyle bir ofis ki"—sesini bir fısıltı düzeyine alçaltti—"iki penceresi var."

Dans bitmek bilmiyordu. Cynthia köşe ofislerle, porselen desenleri ve tenis dersleriyle ilgili durmadan konuşuyordu. Şarkı nihayet sona erip gelin yeni kocasına sahip çıkmak için aceleyle giderken, Josh hemen yanında belirivermişti; Dash'in bilinmedik bir suç işleyip işlemediğinden emin olmak için gözünü dikmiş ısrarla karısına bakıyordu.

Tebrikler evlat, diye düşündü Dash üzüntüyle. *Ne de olsa annenle evlenmeyi başardın.*

Bir içki içmesi gerekıyordu.

Cynthia'nın nedimelerinden biri yanından geçerken yakaladı. Nedime efsanevi Dash Coogan'la dans etme onurunu yakaladığı için kıkırdadı, fakat Dash içinden yükselen sesin giderek daha ısrarcı olduğunu hayal meyal fark ediyor ve ayık kaldığı onca yılının yok olup gittiğini hissedebiliyordu.

Gel bana aşkım. Ben sana gereken tüm kadınlarım. Kedi gibi mırlayacağım, cıvıldayacağım ve sana Honey'yi unutturacağım.

Honey salınarak yanından geçerken ona düşmanca bir bakış attı. Boğuk, sarhoş kahkahalar etrafında girdap yaparak dönüyor ve buz küplerinin şakırtısı kafasının içinde giderek güçlenip çılgın bir ritim oluşturuyordu.

Dans etmekten nefret ediyordu, fakat bir nedimeden diğerine geçiyor, eğer durursa sesin kendisini ele geçirmesinden korkuyordu. Akşam sona erdi ve gelinle damat ayrıldılar. Çok geçmeden, konuklar da ayrılmaya başlamışlardı. İçkinin ayartan kokusu ciğerlerine doluyordu—yiyecek ve çiçek kokularını bastıran şarap ve viski kokusu.

Sadece bir tane iç, diye fısıldadı ses. *Bir taneden bir şey olmaz.*

Orkestra son parçasını bitirirken, ses o kadar yükselmişti ki, elleriyle kulaklarını tıkamak istiyordu. Dans pistinden ayrılırsa, kendini kaybedeceğini biliyordu.

"Hiç konuşacak fırsatımız olmadı baba. Hadı biraz konuşalım."

Meredith apansız ortaya çıkınca Dash yerinden sıçradı. Dılı ağır geliyor, kızının terlediğini fark etmesinden korkuyordu.

"Bız—bız dans etmedik Merry. Akşam neredeyse sona erdi ve ben harika kızımla dans etmedim."

Meredith ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Orkestra toparlanıyor. Ayrıca sana daha önce de söyledim baba. Ben dansa inanmıyorum."

"Unutmuşum."

Dans pistinin yanındaki masalardan birine doğru kızının peşinden gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Keten masa örtüsünün üzerinde diplerinde kehribar renkli tortular yüzen terk edilmiş şarap kadehleri ve bardaklar duruyordu. Bardaklar önünde uygun adım yürüyen bir müfreze düşman askeri gibi görünene kadar yayılarak çoğaldılar.

Meredith yanındaki sandalyeye otururken eteğini dizlerinden aşağıya çekti. "Bu gece evde kal baba. İstediğin odayı alabilirsin. Lütfen. Seni hiç göremiyorum."

Parmağını dibinde azıcık kıymetli içki kalmış bir bardağın üzerinde gezdirdi. "Ben—Ben bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Annenle ben kapalı bir yerde birlikte olduğumuz zaman pek geçinemiyoruz."

"Onu senden uzak tutacağım. Söz"

"Bu sefer olmaz."

Beni al aşkım. Sadece bir yudum ve onu unutacaksın.

Meredith'in sesi sertleşmişti. "Konu Honey, değil mi? Onunla geçirecek bol bol zamanın var, fakat benim için yok. Onun mükemmel olduğunu düşünüyorsun—hık demiş burnundan düşmüş. Tıpkı senin gibi konuşuyor. Hatta se-

nin gibi içiyor. Benim yerime onun senin kızın olmaması ne kötü."

Bardak parmaklarını yakıyordu. "Çocukluk yapma. Bunun Honey'yle hiçbir alakası yok."

"O zaman yarın sabah benimle biraz vakit geçir."

Dünya küçülüp önündeki bardakta parıldayan sıvı ve kafatasının içinde zonklayan ıstıraplı arzu kadar kalmıştı. "Seninle vakit geçirmek isterim Merry. Sadece bunu dua ederek yapmak istemiyorum."

Sesi bozuktu. "Eğer ebedi hayatı istiyorsan, Tanrı'yı kabul etmek zorundasın baba. Senin için her zaman dua ediyorum. Senin için titriyorum. Cehenneme gitmeni istemiyorum."

"Cehennem göreceli bir şey," dedi Dash sertçe.

Yakaladım seni!

Parmakları bardağın etrafına kenetlendi. Bardak milyon tane eski anı gibi avucuna sığmıştı. Ses adamı yiyip bitirirken alnından ter boşandı. Kendisini tutamıyordu, başını kaldırdı, bardağı dudaklarına götürmek için hazırdı, fakat daha götüremeden hemen hemen boşalmış odanın diğer tarafında duran Honey'yi gördü.

Ona bebek yağı gibi sürünerek bulaşan genç bir aygırla pencerenin yanında duruyordu. Onun şuh ağızlı ve yüce gönüllü güzel Honey'si ondan kurtulmak için bir şey yapmıyor, daha da yaklaşarak adama dokunuyordu.

Meredith dua etmeye başlamıştı.

Dash bardağı devirerek masadan fırladı.

"Baba!"

Uzun adımlarla odayı kat ederken hayal meyal duyuyordu. Duvarlar etrafında dönüyordu. Ceketinin altındaki gömleği terden göğsüne yapışmıştı.

Geri gel! diye feryat etti ses. *Ona gitme! Seni hiç terk etmeyecek olan benim! Sadece ben!*

Honey'nin yanına vardığında, hiç kimseden izin istemedi veya özür dilemedi. Aniden tek bir sert çekişle, elbiseleri üzerindeyken herkesin gözü önünde onunla ilişkiye girmeye

çalışan yapışkan hergeleden uzaklaştırdı ve kapıya doğru çekmeye başladı.

Honey hafifçe inledi, ama Dash onu incitip incitmediğini hiç umursamıyordu. Honey'yi oradan uzaklaştırmak ve içini yiyip bitiren kıskançlığa son vermek dışında hiçbir şey umurunda değildi.

"Dash, neler—"

"Kapa çeneni. Lanet olası bir fahişe gibi davranıyorsun."

Honey hayretle baktı, sonra gözlerini kıstı. "Seni adi."

Onun kendini beğenmiş o küçük ağzına elinin tersiyle bir tokat atmak istiyordu. Gece çantasının gümüş zinciri omzundan kaydı ve çanta Dash'in bacağının yan tarafına çarptı, fakat bunu görmezden geldi. Wanda dikkatini çekmeye çalışıyor ve ayrılmakta olan konuklardan birkaçı onunla konuşuyordu. Onlara cevap vermeden uzun adımlarla yanlarından geçti.

Honey'yi koridora çıkardı, köşeyi dönerek halı kaplı bir rampadan sürüklerken elbisesinin küçük hassas boncuklu kısmı itiraz edercesine hışırdıyordu. Tam asansörlerin bulunduğu kısma vardıklarında, Honey'nin elinde açık bir şişe şampanya olduğunu gördü ve içindeki ses gırtlaktan gelen, muzaffer bir kahkaha attı.

Yine yakaladım seni!

Honey'yi asansörden içeri iterken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi güm güm atıyordu. Kapılar kayarak kapandı, Dash düğmeye bastı.

Ve elini sıkarak yumruk yaptı.

16

Honey Dash'e baktı.

Asansör hızla yükselirken Honey şişeyi göğsünün üzerinde sıkı sıkı tutuyordu. Oldukça fazla içmişti, ama Dash'in tehlikeli bir hale geldiğini fark etmeyecek kadar sarhoş değildi. Yüzü solgun ve taş gibi, tavrı kaskatıydı. Ve yan tarafında duran elini sımsıkı bir yumruk yapmıştı.

"Seni buraya asla getirmemeliydim." Tükürür gibi konuşuyordu, sözlerinin her biri zehir gibiydi.

Kanındaki alkol Honey'yi pervasız yapmıştı. "Öyle olduğu apaçık, çünkü bütün gece beni görmezden geldin."

Kapılar açıldı. Dash'i geçerek koridora koştu, parmaklarının arasından şampanya şişesi sarkıyordu, fakat ondan kurtulacak kadar hızlı hareket edememişti.

Dash uzandı ve kızın omzundaki çantayı kaptı. "Sen sarhoşsun."

Honey sarhoş değildi, fakat tamamen ayık da değildi. "Sana ne bundan?"

Dash'in yeşil gözleri sert camlar gibiydi. "Ne demek sana ne?" Honey'nin odasına geldiler ve anahtar için Honey'nin çantasını eşeledi. Tek eliyle kilidi açarken, diğeriyle onu içeri itti.

"Çık git buradan," diye bağırdı Honey.

Kapı Dash'in arkasından kapandı. "Ver o şişeyi bana. İçmeni istemiyorum."

Honey masadan kaptığı şampanyayı unutmuştu. Daha fazla içki istemiyordu, fakat şimdi şişeyi vermesi istendiğine göre vermemeye karar verdi. Neden verecekti ki? Wanda düğünde onları ayırdığında veya resepsiyonda ayrı masalara oturttuğu zaman tek bir kelime etmemişti. Kendisinden başka herkesle dans etmişti. İncinmiş ve kızmıştı, ayrıca damarlarında ona meydan okumaya yetecek kadar alkol vardı.

"Senin söylediklerini neden yapayım ki?"

"Çünkü yapmazsan üzüleceksin."

Dash öne doğru bir adım atınca hemen geri adım attı, bir kapı çerçevesine çarpıncaya kadar oturma odası boyunca geri geri gitti. Yana kaçtı ve yatak odasına gitti.

"Şişeyi bana ver." Dash Honey'nin peşinden içeri girdi, yüzü son derece soğuk ve korkutucuydu.

Honey nihayet onun tüm dikkatini kendisine verdiğini fark etti. Öfkesinin kayıtsızlığından daha iyi olduğuna karar verirken kalbi çılgın gibi atmaya başlamıştı.

Şişeyi göğsünün üzerinde sıkı sıkı tutarak tekmeyle ayakkabılarını çıkardı ve onun karşısında durdu. "Bana son kez emirler yağdırıyorsun, Dash Coogan. Cehennemin dibini boyla."

"Ver şunu, Honey."

Honey'nin baldırları yatağa çarptı. Yatağa çıktı, tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu, ama kendini alamıyordu. "Sen al benden."

Dash hemen ileri doğru atılarak şişeyi ondan aldı.

Honey kendi ıstırabına o kadar gömülmüştü ki adamın alkolik olduğunu unutmuştu. Şimdi Dash'in elindeki açık şişeye bakarken donmuştu.

Saniyeler ilerledi ve sonra Dash'in yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. İki adımda yatağın ucuna ulaştı ve şişeyi çöp kutusuna öyle güçle fırlattı ki, çöp kutusu yana devrildi. Az miktarda şampanya halının üzerinde köpürüyordu.

Honey yatağın ortasında dururken tekrar ona döndü. Dash'in yüz hatları haşindi, aklından geçenleri anlamak

mümkün değildi. Adam yatağın başucuna ulaşıncaya kadar beceriksizce sendeleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Dengesini kazanmak için, göğüsleri hafifçe ileride, duvara dayandı.

Dash hareketsiz duruyordu. Honey üzerinde dolaşan bakışları izledi. Saniyeler geçiyordu. Honey'nin kulaklarında kan basıncının uğultusu giderek artıyordu. Dash'in bakışını izleyince, elbisesinin uyluklarına kadar sıyrılmış olduğunu fark etti. Tehlikeli, korkudan daha kuvvetli bir heyecan her tarafını kaplamıştı. Avuçlarını arkasındaki duvara düz yerleştirdi, kalçalarını elbisesi daha yukarı sıyrılacak şekilde sertçe ileri çıkardı.

"Kes şunu," dedi Dash boğuk bir sesle.

Tüm akşam üzerinde dolaşan çılgınlık onu ele geçirmişti. Uyluklarını ayırdı. "Canını sıkan ne kovboy?" dedi boğuk bir sesle. "Biraz hararetı kaldıramıyor musun?"

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Zavallı babacığım," dedi yumuşak ve alaycı bir sesle.

Dash haşin bir ifadeyle, "Bana öyle deme," dedi.

Kendini iterek omurgasını duvardan uzaklaştırdı ve yatakta boylu boyunca ona doğru yürümeye başladı, çoraplı ayakları şilteye gömülüyordu. Şampanya onu tahrik ederek cesaret vermiş, pervasızlaştırmış ve ilkel güdüleri uyandırmıştı. Şarkı söyler gibi mırıldanmaya, mevcut olmayan bir ilişkiyle onu alaya almaya, kışkırtmaya başladı, böylece bir yalanın arkasına saklandığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

"Ah, babacığım benim. Tatlı babacığım..."

"Ben senin baban değilim!" diye patladı.

"Emin misin?"

"Sakın—"

"Babam olmadığından emin misin?"

"Ben—"

"Emin ol, Dash. Lütfen."

Honey'nin karşısında donmuş, duruyordu. Başı ilk kez Honey'nin hizasından aşağıdaydı. Ayağının altındaki düzensiz yüzey nedeniyle Honey'nin vücudu beceriksiz bir ritimle

hareket ediyordu. Kollarını onun boynuna dolamak için öne eğildiği zaman Dash kıpırdamadı.

"Ben eminim," dedi Honey.

Dash cevap vermeyince, Honey ağzını dayayarak onu açlıkla öpmeye başladı, Dash'e sahip olmak için dilini ve dişlerini kullanıyordu. Sanki kendisi deneyimli bir kadınmış ve acemi olan oymuş gibi zapt ederek dudaklarını kendi dudaklarının arasına aldı.

Dash buz ve çelikten gibiydi. Buz kesmişti. Boyun eğmiyordu.

Honey durmadı. Eğer aralarında sadece bu tek hakikat anı varsa, bunun tadını sonuna kadar çıkaracak, bunun sonsuza kadar sürmesini sağlayacaktı. Onları ayıran engeller sadece Dash'in zihninde inşa edilmiş şeylerdi. Dilini Dash'in ağzının derinliklerine itti.

Dash'in boğazının derinliklerinden bir inilti koptu ve elini Honey'nin saçlarına doladı. Kendi hizasına inceye kadar aşağı çekti ve tüm ağırlığını aldı. Ağzı açıldı ve Honey'ye egemen oldu.

Öpüşü kaba ve derindi, karanlık bir arzuyla doluydu. Honey bunun içinde boğulmak istiyordu. Tüm vücudunun onun ağzına sığmasını, böylece onun içinde saklanabilmeyi istiyordu. Aynı zamanda ebat ve kuvvetçe ona egemen olacak kadar büyümek, onu sevdiği gibi onu da kendisini sevmeye zorlamak istiyordu.

Ve sonra Dash'in titrediğini hissetti. Korkunç bir tıslamayla başını geri çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Honey yatağın üzerinde diz çöktü. Uzandı, kollarını onun kalçalarına sardı, ve yanağını karnının kuvvetli, düz kaslarına bastırdı. "Tam olarak yapmak istediğim şeyi."

Dash onu iterek omuzlarından yakaladı. "Bu kadar yeter! Çok ileri gittin küçük kız."

Honey topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Yumuşak bir sesle, "Ben küçük bir kız değilim," dedi.

"Yirmi yaşındasın," dedi sert sert. "Sen bir çocuksun."

"Yalancı," diye fısıldadı.

Dash'in gözleri acıyla koyulaşmıştı ama Honey ona acımadı. Bu onun gecesiydi. Muhtemelen sahip olacağı tek geceydi. Ne yapmak üzere olduğunu sorgulamaksızın, ellerini boynunun arkasına kaydırdı ve elbisesinin tepesinde saçlarının altında kalan ufak kopçaya ulaştı. Bunu açıp fermuarını çekti. Odanın sessizliğinde fermuardan ufak bir ses çıktı ve elbisesi omuzlarından aşağı düştü.

Ayaklarını yatağın yan tarafından sarkıtarak ayağa kalktı. Elbise kalçalarından kayarak yere düşünce üzerinde sadece dantel bir sutyen, parlak gümüş rengi çoraplar ve buz mavisi şort tipi külotla kalmıştı.

Dash'in sesi boğuk boğuk çıkıyordu. "Sen sarhoşsun. Ne istediğini bilmiyorsun bile."

"Evet, biliyorum."

"Azdın ve bir erkek istiyorsun. Kim olduğu fark etmiyor."

"Bu doğru değil. Beni tekrar öp."

"Başka öpücük yok, Jane Marie."

"Sen zavallısın," diye tersledi, onun uyduruk bir ilişkinin arkasına saklanmasını kabul etmeyerek.

"Değilim—"

Dash'in bileğini yakalayarak elini göğsüne bastırdı. "Kalp atışını duyabiliyor musun, Dash?" Avucunu ileri geri sürtünce ipek kumaşın altında göğüs uçları dikleşti. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Honey..."

Dash'in büyük elini kendi küçük elleriyle sıktı ve kaburgalarının üzerine, göğüslerinin arasına kaydırdı. "Beni hissedebiliyor musun?"

"Yapma..."

Sadece bir an durduktan sonra onun elini külotunun ipek kumaşının üzerinden kaydırarak bacaklarının arasına götürdü.

"Tanrım." Honey'ye dokundu, avucunu kapadı ve sanki yanmış gibi geri çekti.

"Buna şimdi hemen son vereceğiz, beni duyuyor musun?" diye kükredi. "Sarhoşsun ve bir fahişe gibi hareket ediyorsun işte o kadar."

"Korkuyorsun, değil mi?" Gözlerini onun pantolonun önüne indirdi. "Beni ne kadar istediğini görebiliyorum, ama bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın."

"Ağzını bozma. Söylediklerin hakkında, seksin ne olduğunu bildiğinden fazla bir fikrin yok. Ben senden yüz yıl daha yaşlıyım. Sense sadece bir çocuksun."

"Kırk üç yaşındasın. Bu çok yaşlı sayılmaz. Ve beni bir çocukmuşum gibi öpmedin."

"Bir kelime daha etme. Bu konuda ciddiyim Honey."

Fakat Honey duramayacak kadar fazla acı içindeydi. İnatçı bir tavırla ona saldırdı.

"İşte sen böyle bir korkaksın."

"Bu kadarı yeter."

"Benim için hissettiklerini itiraf edecek cesaretin yok."

"Kes şunu!"

"Ben senin kadar korkak olsaydım, aynada kendime bakamazdım."

"Kes dedim!"

"Kendimi öldürürdüm. Gerçekten yapardım. Bir bıçak alırdım ve saplardım—"

"Seni son kez uyarıyorum!"

"Korkak!"

Honey'nin kolunu yakaladı, neredeyse sürükleyerek yukarı kendisine doğru çekti. Yüzü çarpılmıştı, ağzını onun ağzına yaklaştırarak tısladı, "İstediğin bu mu?"

Öpüşü sert ve yakıcıydı ve Honey'nin korkması gerekirdi, ama içindeki ateş çok büyük bir hararetle yanıyordu.

Onun karşılık vermesi Dash'i yatıştırmak yerine öfkesini körüklemişti. Geri çekilerek, ceketini çıkardı. "Pekâlâ. Oyun sona erdi. Madem istediği bu, sana bunu vereceğim."

Hızla kravatını çıkardı ve gömleğinin önüne asılınca oniks yaka düğmelerinin hepsi havaya fırladı. Şiddetle nefes alı-

yordu ve çaresizmiş gibi görünüyordu. "Sonradan ağlayarak bana geleceğin hiç aklıma gelmiyor mu?"

Honey onun kemerini ve gömleğini çıkarmasını seyretti. "Ağlamayacağım."

"Çünkü başına neler geleceği hakkında hiçbir şey fikrin yok." Bir ayakkabısını odanın öbür tarafına fırlattı. "Hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi?"

"Yok—pratik deneyimim yok."

Ardından diğer ayakkabısını da çıkardı, söverek yatağın karşısına fırlattı. "Önemli olan tek şey pratik deneyim. Ve bunu senin için kolaylaştıracağımı sanma. Benim bunu yapma yolum bu değil. Kendine bir sevgili istedin küçük kız. İşte şimdi voliyi vurdun."

Honey'nin tüm kasları güçten düşmüş ve azgınlığının yerini korku almıştı. Fakat korku bile onu odadan kaçıramadı, çünkü Dash'in sevgisine fena halde ihtiyacı vardı.

"Dash?"

"Ne istiyorsun?"

"Sen— şimdi elbiselerimin geri kalanını da çıkarayım mı?"

Dash'in pantolon kemerinin üzerindeki elleri dondu. Arkasında duran koltuğa çöktü. Bir an için hiçbir şey yapmadı. Honey kendisini korkutmaya çalışan ve bunu çok iyi başaran bu yabancının yerine sevdiği adamın geri gelmesi için dua ederek soluğunu tuttu. Fakat Dash'in dudakları ince bir çizgi halini alınca, onun pes etmeyeceğini anlamıştı.

"İşte bu gerçekten iyi bir fikir." Bacaklarını uzatıp ayak ayak üstüne atarak onu incelemeye başladı. "Ben seyrederken nazik ve yavaşça üstündeki her şeyi çıkar."

"Neden bunu bu kadar korkunç hale getiriyorsun?"

"Ne bekliyordun, küçük kız? Şiirler ve öpücükler olacağını mı sanıyordun? Bunu istiyorsan, kendine bir okul çocuğu seçmeliydin. Oyunda senin kadar yeni olan birini. Nazik davranarak sana zaman ayıracak ve benim yapacağım gibi incitmeyecek birini."

"Beni incitmeyeceksin."

"İşte burada yanılıyorsun. Elbette seni inciteceğim. Ne kadar büyük olduğuma bak. Çıkar şu iç çamaşırlarını. Yoksa bir hata yaptığını kabul mü edeceksin?"

Honey ondan kaçmak istiyordu, ama yapamadı. Hiç kimse onu sevilmeye layık bulmamıştı ve bu Dash'in bunu verebileceği tek yolsa, o zaman ne sunuyorsa onu alacaktı. Elleri titreyerek sutyeninin kopçasını bulmak için uzandı.

Dash öfkeyle yüzünü buruşturarak koltuğundan fırladı. "Bu senin son şansın. O sutyen bir çıkarsa, şansını tamamen kaybetmiş olacaksın."

Beceriksizce kopçayı açarak askıların omuzlarından kaymasına izin verdi.

Dash'in elmacık kemiğinin yanında bir kas seğirdi. "Sutyen çıktığı anda, artık her şey için çok geç olacak. Bu konuda ciddiyim. Doğduğuna pişman olacaksın." Dantelli çamaşır yere düştü. "Sutyen çıktığı anda, keşke diyeceksin —"

"Dash?" Sesi titriyor, ancak fısıldayabiliyordu. "Beni gerçekten korkutuyorsun. Şey—bana önce sadece biraz sarılabilir misin?"

Dash'in tüm atıp tutmaları kayboldu. Omuzları düştü ve dudakları katışıksız bir acıyla kıvrıldı. İnleyerek uzanıp onu kollarına aldı. Honey'nin göğüsleri küçük kuşlar gibi onun çıplak göğsünün sıcaklığına sokuldu.

Dash'in yumuşak ve üzgün sesi Honey'nin kulaklarına fısıldıyordu. "Senin için çok korkuyorum Honey."

"Korkma," diye fısıldadı Honey. "Beni sevemeyeceğini biliyorum."

"Tatlım—"

"Önemli değil. Ben ikimize de yetecek kadar seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Sadece sevdiğini sanıyorsun."

"Seviyorum," dedi Honey şiddetle. "Hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar. Beni gerçekten umursayan tek kişi sen oldun. Bana kızma."

"Tatlım, sana kızmıyorum. Anlamıyor musun? Ben kendime kızıyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin için uygun değilim."

"Bu doğru değil."

Dash bitap bir iç çekişin ardından konuştu. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Niyetim seni üzmek değil, ama istemesem de kalbini kıracağım."

"Umurumda değil. Lütfen Dash. Lütfen sev beni, sadece bu gece için."

Dash uzun süre Honey'nin saçlarını okşadı. Sonra ellerini çıplak sırtından kalçasına doğru kaydırdı. "Tamam Honey, seni seviyorum. Tanrım, beni affet, fakat kendimi tutamıyorum."

Alnından ve yanaklarından öptü. Soluk soluğa kalana kadar onu okşadıktan sonra eğilerek tamamen sahiplenircesine dudaklarıyla ağzını kapladı. Öpüşü ısrarlıydı ve Honey bu harikulade kuvvetin içinde kayboluyordu. Elleri vücudunun yan tarafları boyunca yukarı çıkarken adamın şehvetle büyümüş gücü Honey'nin karnına baskı yapıyordu. Başını alçaltarak diri göğüslerini öptü ve arzudan tüm gücünü yitirene kadar emdi.

"Hiç bilmiyordum," diye yutkundu Honey.

"Sana göstereceğim tatlım," diye cevapladı Dash.

Honey'yi yatağa devirerek, külotunu ve uzun çoraplarını çıkardı. Honey bir an yanlış bir şey yapmaktan korktu ve gerildi.

"Çok güzelsin."

Rahatlayarak Dash'in bacaklarını ayırmasına ve uyluklarının arasındaki gergin tenini okşamasına izin verdi. Çok geçmeden, ona teslim olduğunu, her parçasını ona emanet ettiğini hissetti. Dash bacaklarını iyice ayırdığı zaman, kendini ona bıraktı. Girişi kolaylaştırmak için çalışan parmaklarıyla savaşmadı. Çıplak kaldığı ve açık uylukların arasına yerleştiği zaman onu ateşli, büyük bir sevinçle karşıladı.

"Şimdi sakin ol, Honey," dedi. Hamle yaparken çatallaşmış sesi Honey'nin kulağını tırmalıyordu. "Kendini kasma."

Honey kendini kasmadı. Yatakta kollarını iki yana açarak yattı, her tarafı açık ve teslimiyet içindeydi. Dash nereye dokunacağını, nereyi okşayacağını biliyordu. Kendi ömründen daha uzun bir süreden beri kadınlarla sevişiyordu ve bedeninin gizemlerini kendisinden daha iyi anlıyordu.

Dash yavaşça sahip olurken, onu hayranlık ve tutkuyla kabul etti. onu o kadar iyi hazırlamıştı ki Honey hemen hemen hiç acı hissetmiyordu. Dash'in vücudu terden kayganlaştığı halde, onu sonsuz bir sabırla sevip okşuyordu. Onu tekrar tekrar zirveye taşıyor, fakat uçmasına izin vermiyordu.

Nefes nefese ona yalvarmaya başladı. "Lütfen. İhtiyacım..."

"Şimdi sakin ol."

"Ama ben..."

"Daha değil. Şşşş."

Dash onu öpüp okşadı ve Honey boşalmak için yalvarırken başını geri çekerek onu izledi.

"Ben... ölüyorum."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum."

Dash'in gözleri dumanlı bir sevecenlikle doldu ve Honey ağlamaya başladı.

Dash gülümsedi ve Honey'nin zirveye çıkmasına izin verdi.

17

Honey onun kollarında yattı, başı Dash'in omzundaydı. Dash büyük kahverengi parmaklarına ipeksi buklelerini dolayarak tembel tembel saçlarıyla oynarken, Honey daha önce gördüğü, fakat hiç dokunmadığı yara izlerini araştırarak Dash'in göğsünü keşfediyordu.

Dash suskundu.

Honey değildi.

"Bunun bu kadar harika olacağını hiç düşünmemiştim, Dash. Hiç canım acımadı ve sonsuza dek sürmesini istedim. Endişeleniyordum—Bilirsin işte, bunu kitaplarda okursun ve beklentilerin yükselir. Fakat sonra gerçekten böyle mi oluyormuş diye kendine sormak zorunda kalırsın." Dash'in göğüs ucundaki bir yara izine dokundu. "Bu nerede oldu?"

"Bilmiyorum. Galiba Montana'da. Orada bir çiftlikte çalıştım."

"Hımm. Seksten daha harika bir şey düşünemiyorum. Ben şey olmasından korkuyordum—Anlarsın, hiç pratiğim olmadığı için, bir çeşit fiyasko olmasından, başarısız olmaktan korktum." Başını kaldırdı, alnı kırışmıştı. "Başarısız olmadım değil mi?"

Dash burnunun ucunu öptü. "Başarısız olmadın."

Rahatlayarak geri uzandı ve okşamalarına bıraktığı yerden devam etti. "Fakat hâlâ fazla bir şey bilmiyorum ve bunu neden tekrar yapamayacağımızı anlamış değilim. Canım acımıyor. Gerçekten ağrım yok. Ve seni tatmin ettiğimden emin olmak istiyorum—bunun önemli olduğunu biliyorum. Ve ben hiç şey—bilirsin işte—oral seks falan yapmadım.

"Tanrım, Honey."

Honey dirseğinden destek alarak ona bakmak için doğruldu. "Şey, ben yapmadım."

Dash'in elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı. "Tanrı aşkına, bu fikirleri nereden ediniyorsun?"

"Pek fazla tecrübem olmayabilir, ama ben çok kitap okurum."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor."

"Ve bir şey daha..."

Dash inledi.

"Her şey çok hızlı gelişti. Yani, hızlı değildi. Aslında yavaştı, ki bu harikaydı. Fakat ben biraz delirdim. Bu benim kabahatim değil, çünkü bana yaptığın her şey deli ediyordu.—"

"Honey?"

"Hı hı?"

"İkimiz de burada yaşlanıp ölmeden önce varmak istediğin noktayı söyler misin artık?"

Honey, Dash'in belinin üzerinde duran çarşafın kenarıyla oynuyordu. "Bana göre..." Duraksadı. "Bu biraz utanç verici."

"Geriye seni utandıracak bir şey kaldığını hayal etmek zor."

Honey kızgınlıkla bakmak niyetindeydi, fakat o kadar mutluydu ki bakışı pek de düşündüğü kadar korkunç değildi. "Söylemeye çalıştığım şu ki—tabiri caizse tutkunun ateşiyle... şey... fırsat elde edemedim. Ben aslında..." Çarşafın kenarını okşadı. "Mesele şu ki..." Derin bir nefes aldı. "Bakmak istiyorum."

Dash aniden kafasını çevirdi. "Ne yapmak istiyorum dedin?"

Şimdi elmacık kemiklerinin üstü kızaran Honey'ydi. "Ben şey istiyorum—sana bakmak istiyorum."

"Bir çeşit bilimsel deney gibi mi?"

"Sakıncası var mı?"

Dash güldü ve kafasını tekrar yastığa bıraktı. "Hayır tatlım. Sakıncası yok. Bakabilirsin."

Çarşafı geri çekti ve görünüşe göre kısa süre içinde Dash tüm tereddütlerini bir yana bırakmıştı, çünkü yine sevişiyorlardı.

***

Ertesi sabah oda servisi kapıya vurduğunda Dash duştaydı. Dash kahve, Honey ise gofret, sosis, tost, meyve suyu ve böğürtlenli peynirli kek siparişi vermişti. Her şeyi yemek, her şeyin tadına bakmak, her şeyi yapmak istiyordu. Gülümseyerek kendini kucakladı. Gerçek bir kadın olmuştu. Kırk beş kiloluk bir dişi dinamitti. Dash Coogan'ı, Batının en zorlu ve en sağlam erkekleri bozguna uğratamamıştı, fakat Honey, kovboyların kralını dize getirmişti.

Kendini seksi ve güzel hissederek dans eder adımlarla oturma odasından geçerken, duştan çıkarken üzerine aldığı bornozun kuşağını düzeltti ve kapıyı açtı: "İçeri getirin—"

Wanda Ridgeway onu iterek geçip fırtına gibi içeri girdi. "O burada, değil mi? Kendi odasında yoktu."

"Anne, lütfen." Meredith tereddüt ederek kadının peşinden geldi.

Dash ve Wanda yıllar önce boşanmışlardı, fakat Honey hemen suçluluk hissine kapıldı. "Kim—kimden bahsediyorsunuz?"

Yatak odası yönünden gelen duş sesi net bir şekilde duyulabiliyordu ve Wanda ona büyük kadınların yalan söyleyen çocuklara baktığı gibi bir bakış fırlattı.

"Annem, babamın burada olduğunu düşünüyor," dedi Meredith sertçe.

"Dash mi?" Honey tıpkı vartayı atlatmak istediğinde Janie'nin yaptığı gibi, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Dash'in burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Sahte bir kahkaha attı

ve gözlerini daha da açtı. "Aa, bu çok saçma." Bir sahte kahkaha daha. "Dash neden benim duşumu kullansın ki?"

"Öyleyse o kim?" diye sordu Wanda.

"Bir adam... Ben... Ben düğünde bir adamla tanıştım..."

Meredith kızararak annesine döndü. "Sana babamın burada olmadığını söylemiştim. Onun hakkında daima en kötü şeyi düşünüyorsun. Sana söyledim—"

"Bu kız yalan söylüyor, Meredith. Tüm hayatın boyunca boşandığımız için beni suçladın. Tüm cehennem azabı laflarına rağmen, hâlâ babanın suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyorsun. Tıpkı İsa gibi büyük bir haleyle aydınlandığını düşünüyorsun. Pekâlâ, betonla kaplı olmadıkça, baban suyun üzerinde yürüyemez. Bizim evliliğimizi onun gevşek uçkuru bitirdi; ben değil."

Duşun sesi kesilmişti.

Honey kapıya doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Kabalık etmek istemem, fakat eğer başka bir şey yoksa..."

"Hey, Honey. İçeri gel ve sırtımı kurula."

Babasının sesini duyunca Meredith nefesini tuttu. Wanda muzaffer bir edayla başını yukarı kaldırdı.

"Duşu bozulmuş," diye kekeledi Honey. "Ben başka bir adamla birlikteydim, ama o gitti. Sonra Dash uğradı ve duşunun bozulduğunu söyleyip benimkini kullanıp kullanamayacağını sordu."

Kapıda Dash belirdi, belinin etrafına bir havlu sarmış, başka bir havluyla da saçlarını kurulуyordu.

"Honey—"

Birdenbire sustu.

Wanda kendinden memnun bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Meredith öfkeyle tısladı.

Dash sadece bir an hareketsiz kaldıktan sonra saçlarını kurulamaya devam etti. "Siz ikiniz bu saatte burada ne yapıyorsunuz?

"Nasıl yapabildin?" dedi Meredith soluk soluğa.

"Düşündüğün gibi değil, Meredith." Honey aceleyle

Dash'in yanına gitti. "Dash, ben de tam Wanda'yla Meredith'e odandaki duşun nasıl çalışmadığını anlatıyordum. Ve senin benimkini kullanıp kullanamayacağını sormak için bana uğradığını. Benim arkadaşım... şey... gece arkadaşım gittiğine göre, kullanabileceğini söylediğimi ve—"

Dash ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin bozulan duşun?" dedi Honey zayıf bir şekilde, sorar gibi.

Dash Meredith'e dönerken havlusunu omuzlarının etrafına kaydırmış, eliyle uçlarını tutuyordu. "Bozuk duş falan yok, Merry. Honey ve ben geceyi birlikte geçirdik ve rüştünü ispat etmiş yetişkinler olduğumuz için, bu bizden başka hiç kimseyi alakadar etmez."

Wanda'nın gözleri kötücül bir memnuniyetle parlıyordu. "Kızın nihayet babasının ne türde bir adam olduğunu kendi gözleriyle gördü."

Meredith'in dudakları titredi ve ardından acıyla kısıldı. "Senin için dua edeceğim baba. Bu günün geri kalan kısmını diz çöküp senin ölümsüz ruhun için dua etmekle geçireceğim."

Dash havluyu boynuna doladı. "Hiç o zahmete girme! Hiç kimsenin benim için dua etmesine ihtiyacım yok."

"Evet, var. Alacağın tüm dualara ihtiyacın olacak." Meredith ters ters Honey'ye baktı. "Ve sen! Kendi bedeninin kutsallığının değerini bilen her kadın için bir hakaret demeksin. Tıpkı Babil fahişeleri gibi onu ayarttın."

Meredith gerçeğe o kadar yakından isabet etmişti ki Honey irkildi. Ancak Dash bir adım öne çıktı.

"Orada dur bakalım," dedi, alçak sesinde bir uyarı ifadesi vardı. "Tek bir şey daha söyleme."

"İşte o böyle biri. O—"

"Yeter!" diye kükredi Dash. Honey daha ne olduğunu anlayamadan, onu kendi yanına çekmişti. Dash'in koruyuculuğunun içinde uyandırdığı duygu seliyle Honey'nin dizlerinin bağı çözüldü.

"Meredith, eğer hayatının bir parçası olarak kalmak istiyorsan, Honey'yi kabullenmen gerekecek, çünkü o da bir parçası olacak."

Honey Dash'e bakmak için kafasını kaldırdı.

"Onu asla kabul etmeyeceğim," dedi Meredith acıyla.

"Belki de bütün gemileri yakıp gitmeden önce söylediklerini bir kez daha düşünsen iyi olur."

"Bunu düşünmeme gerek yok," diye cevap verdi kızı. "Bu iğrenç ilişkiyi kabul edecek olursam, bu benim de günahım hâline gelir."

"Bunu kendi kendine çözmek zorundasın," dedi Dash.

Wanda öne çıktı. "Bizim için asansörü tut, Meredith. Ben de hemen geliyorum."

Belli ki Meredith'in aklında söylemek istediği başka şeyler de vardı, fakat annesine karşı koymaya cesaret edemedi. Babasına bakmayı reddederek, Honey'ye nefret dolu bir bakış fırlattı ve kendisine söyleneni yaptı.

"Onu buraya getirmen gerekiyordu, öyle değil mi?" dedi Dash, Meredith ayrıldıktan sonra.

Wanda kasıldı. "Onunla yaşamak zorunda olan sen değilsin. Sen hep kucak dolusu hediyeyle şehre rüzgâr gibi gelen iyi adam oldun. Bense babasını uzaklaştıran pis cadalozdum. Şimdi yirmi bir yaşında ve onun suçlamalarıyla yaşamaktan bıktım."

Dash'in dudakları gerildi. "Hemen çık buradan."

"Gidiyorum." Çantasının askısını yukarı kaydırarak omzuna geçirdi, yüzündeki kötülük dolu bakış kısmen kaybolmuş gibi görünüyordu. Bakışlarını Dash'ten Honey'ye ve sonra tekrar Dash'e çevirdi. Başını iki yana salladı.

"Yine her şeyi berbat etmeye hazırlanıyorsun, değil mi Randy?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ayaklarını sağlam zemine basmaya her başladığında bunu bozacak bir şey yapıyorsun. Seni tanıdığımdan bu yana yolun bu oldu. Senin için bazı şeyler tam iyi gittiği zaman, bunu mahvetmeyi daima başarıyorsun."

"Sen delisin."

"Bunu yapma, Randy," dedi usulca. "Bu sefer yapma."

Aralarına sessizlik çökmüştü. Dash'in yüzü katı, Wanda'nınki dalgındı. Beceriksizce Dash'in kolunu sıvazladı ve onları yalnız bıraktı.

Honey'nin bakışları hızla kapanan kapıdan Dash'e döndü. "Ne demek istedi? Neden söz ediyordu?"

"Boş ver."

"Dash?"

Dash içini çekerek pencereden dışarı baktı. "Sanırım seninle evleneceğimi biliyor."

Honey sert bir şekilde yutkundu. "Benimle evlenmek mi?"

"Git ve giyin," dedi Dash. "Uçağa yetişmemiz gerekiyor."

***

Dash uçuş sırasında şaşırtıcı açıklamasının sözünü bir daha etmedi, hatta Los Angeles'a vardıktan sonra da konuyu açmadı. Honey de en sonunda uğraşmaktan vazgeçti. Dash havaalanından dönerken otoyolda diğer sürücülere küfretti ve onlara yol vermedi. Ama onun bu hırçınlığı Honey'nin içinde şarkı söyleyen melekler korosunu engelleyememişti.

Onunla evleneceğine dair bir şeyler söylemişti. Honey'nin dünyası bir yumurta gibi ayrılmış, kıymetli taşlarla süslü merkezi görünür kılmıştı.

Dash ağır bir küfür savurarak iki kamyonetin arasına girdi. Honey çiftlik yerine Pasadena'ya doğru gittiklerini fark etti ve midesine kramplar girmeye başladı. Onu kendi evine götürüyordu. Ya tüm o lafları ciddi olarak söylemediyse? Ya evlenmeyeceklerse ve fikrini değiştirdiğini söylemek için bir yol arıyorsa?

"Bavuluna tek bir kot koymadığına bahse girerim."

O kadar suçlayıcı bir ifadesi vardı ki, Honey savunma ihtiyaç duydu. "Bir düğüne gidiyorduk."

"Her zaman verilecek akıllıca bir cevabın oluyor, öyle değil mi?"

Honey cevap vermek için ağzını açtı, fakat konuşamadan Dash devam etti. "İşte şimdi biz de bunu yapmaya gidiyoruz. En iyi şeyin Baja'ya gitmek olduğunu düşündüm. Orada evleneceğiz ve sonra birkaç gün orada konaklayacağız. Sete dönmeye daha bir haftamız var ve bunun tadını çıkarabiliriz."

Melek korosu birden ilahilerle coşmuştu. "Ciddi misin?" dedi usulca fısıldayarak. "Gerçekten evleniyor muyuz?"

"Başka bir önerin mi var? Sen ne istiyorsun, bir *kaçamak* mı?" Bu sözcüğü sanki iğrenç ve müstehcenmiş gibi üzerine basa basa söylemişti. "Birlikte mi yaşamak isterdin?"

"Başka herkes böyle yapıyor," dedi Honey denemek için; onun ruh halini anlamaya çalışıyordu.

Dash tiksintiyle baktı. "Kendine verdiğin tüm değer bu kadar mı? Bak sana ne diyeceğim, küçük kız. Hayatımda adi davrandığım oldu, ama hiçbir zaman sevdiğim kadınla evlenmeyecek kadar düşmedim."

Honey'yi seviyordu! Bu bilgi kızın içinde kuvvetli güneş ışıkları gibi yayılıyordu. Artık onun kötü ruh hali falan umurunda bile değildi. Honey'yi sevdiğini söylemişti, onun karısı olacaktı. Dash'in kollarına atılmak istiyordu, fakat onda öylesine ürkütücü bir şeyler vardı ki, bunu yapmaya cesaret edemedi.

Honey'nin evine gelinceye kadar bir daha konuşmadı. "Şu süslü elbiselerden kurtulup kot ve çizme alman için sana on dakika veriyorum. Geceyi çiftlikte geçireceğiz ve yarın ilk iş yola koyulacağız. Gece hava soğuyacak, bu yüzden bir takım uzun iç çamaşırı al. Ve nüfus cüzdanına ihtiyacın olacak."

Nüfus cüzdanı! Bunu gerçekten yapacaklardı. Mutluluktan hafif bir çığlık atarak arabada uzanıp onu kucakladıktan sonra, Dash'in söylediği gibi aceleyle eve koşturdu.

Görünüşe göre ailesinden hiç kimse gitmiş olduğunu fark etmemişti. Çabucak toparlandı ve Chantal'a birkaç gün evde

olmayacağını söyledi. Chantal bir açıklama isteyecek kadar meraklı değildi ve Honey de açıklama yapmadı. Bir parçasıyla Dash Coogan'ın gerçekten kendisiyle evleneceğine hâlâ inanamıyor ve bu gerçekleşinceye kadar birisine söyleyerek uğursuzluk getirmek istemiyordu.

Arabaya geri döndüğünde Dash sabırsızlık içinde parmaklarıyla direksiyonda trampet çalıyordu. "Burada beklemen gerekmiyordu," dedi arabaya girerken. "İçeri gelebilirdin."

"O yamyamlar sürüsü varken olmaz."

Honey evlendikten sonra Dash'in ailesiyle alakalı fikrini çözüme kavuşturmak için yeterince zamanı olacağını düşündü, ama daha önce söylediği bir şeyi o kadar kolay aklından çıkaramıyordu. Araba Ventura'ya yola koyulurken, küçük bir ürperti mutluluğunu bulutlandırıyordu.

"Dash? Daha önce sevdiğin kadınla evlenme konusunda bir şeyler söylemiştin. Diğer karılarını sevdiğin şekilde sevilmek istemiyorum. Ben... ben bunun ebedi olmasını istiyorum."

Dash önünde uzanan otoyola baktı. "Bu da senin bu konuda ne bildiğini açıkça gösteriyor."

Berpol

18

Ertesi gün öğleden sonra hemen sınırın ötesindeki Mexicali'de evlendiler. Tören bir çeşit devlet dairesinde yapılmıştı—Honey bunun ne tür bir yer olduğundan emin değildi, çünkü İspanyolca işaretleri okuyamıyordu ve Dash hâlâ pek konuşkan değildi. Her ikisinin de üzerinde kot vardı. Honey'nin elinde Dash'in dışarıdaki sokak satıcısından aldığı bir çiçek buketi vardı ve alyansı da yakındaki bir kuyumcudan satın alınan sade altın bir yüzüktü.

Duvarlar inceydi ve bitişik ofiste bangır bangır İspanyol rock şarkıları çalıyordu. Onları evlendiren memur altın dişliydi ve sarımsak gibi kokuyordu. Tören sona erdiğinde, Dash evlilik belgelerinin kopyasını kaptı ve onu hiç öpmeden dışarı sürükledi.

Sıcak ikindi havası sulama kanalları ve gübre spreyi yüzünden leş gibi kokuyordu, ama Honey bunu sevinçle içine çekti. Artık Bayan Dash Coogan olmuştu. Honey Jane Moon Coogan. Nihayet birine aitti.

Dash onu kaldırım kenarına park edilmiş, kamp eşyalarıyla dolu cipine doğru çekiştirdi. Honey arabanın, Dash'in sevdiği bakir doğa kamplarının engebeli arazileri için özellikle tasarlandığını geçmişteki konuşmalardan biliyordu. Devlete ait benzin istasyonlarından birine uğrayarak yüz kırk litrelik depoyu doldururken, Honey onun kendisini almadan gittiği tüm o kamp gezilerini ve nasıl birlikte gitmeyi hayal ettiğini

hatırladı. Şimdi bunu hiç hayal edemeyeceği bir şekilde yapıyordu.

Mexicali'den iki numaralı otobanla batıya yöneldiler. Kaldırımdan sıcak dalgaları yükseliyor, otoyolda çerçöp uçuşuyordu. Terk edilmiş araba lastikleri yolun kenarında ölü timsahlar gibi yatıyor, yorgun eski reklam panoları kasvetli manzarada yara izi gibi duruyordu. Tarla işçileriyle dolu bir kamyon, kornasıyla yaygara koparark gürültüyle yanlarından geçti. Honey arabadan elini çıkardı ve neşeyle onlara el salladı.

"Kolunun kopmasını mı istiyorsun?" diye homurdandı Dash. "Sok ellerini içeri."

Belli ki evlilik törenlerini arkada bırakmış olmak yeni kocasının ruh halini düzeltmemişti. Honey kendi kendine er ya da geç onu yiyip bitirenin ne olduğunu söyleyeceğini düşündü, fakat o zamana kadar dilini tutmalıydı.

Gordon ve Chantal'la birlikte birkaç kez Tijuana'ya gitmişti, fakat Baja'nın bu kısmına ilk kez geliyordu.

Arazi susuzluktan kurumuş, korkutucu, denize sokulan eğri büğrü bir toprak parçasıydı. Mexicali'nin birkaç kilometre batısında karayolu geniş, göz alabildiğine uzanan kuru bir göl yatağı olan Laguna Salada'ya sapıyordu. Yüzeyi cıp ve arazi araçlarının lastikleriyle yol yol olmuştu.

Honey kuru göl yatağının ay manzarasına bakarken göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Çiftliğe karanlık çöktükten hemen sonra gelmişler ve sessiz bir yemek yemişlerdi. Ardından, Dash onu kaba bir şekilde konuk odalarından birine yönlendirmiş, Honey onun ertesi sabaha kadar fikrini değiştireceği korkusuyla bir o yana bir bu yana dönerek sabaha kadar uyuyamamıştı. Parmağındaki altın yüzüğe göz attı ve artık evli oldukları gerçeğini özümsemeye çalıştı.

Dash otoyoldan ayrılıp göl yatağını geçmeye başladığında, Honey'nin başı onun omzuna çarptı. "Gece için palmiyeli kanyonlardan birinde kamp yapacağız," dedi kocası kaba bir şekilde. "Pek ulaşılabilir değil, bu yüzden müteahhitler henüz ele geçiremediler."

'Pek ulaşılabilir değil' durumu anlatmak için oldukça yetersiz bir ifadeydi. Küçük araç nihayet göl yatağını aşıp batı kenarından yükselen dik, kayalık yokuşa tırmanmaya başladığında cipin vitesleri acıyla gıcırdadı. Bir saat boyunca, hoplayıp zıplayarak, gıcırtı sesleriyle toprak bir patikadan biraz daha geniş bir yolu izlediler. Honey her tarafının berelendiğini hissetmeye başlamıştı. Sonunda, daracık bir yarıktan geçerek palmiyelerin gölgelediği bir kanyona varmışlardı.

Yan taraflarda vahşi ve çetin granit duvarlar yükseliyordu. Honey, ılgın ve palmiye ağaçlarının arasına serpiştirilmiş fil ağaçlarının çarpık çurpık gümüş rengi dallarını görüyordu. Dash cipi durdurduğunda, Honey akan suyun sesini duydu. Kocası dışarı çıkarak ağaçların arasında kaybolmuştu. Honey de çıktı, kollarını bacaklarını gerdi ve suyun kaynağını arayarak etrafına bakındı. Arkasında sert kayalığın yüzeyinden dantel gibi gümüşümsü bir sisin içine küçük bir şelale dökülüyordu.

Dash ağaçların arasından çıktı, yürürken pantolon fermuarını çekiyordu. Honey çabucak bakışlarını çevirdi, daima bir erkeğin karısının yanında yapacağını hayal ettiği bu mahrem hareket yüzünden hem utanmış hem de büyülenmişti.

Dash arabayı boşaltırken başıyla şelaleyi işaret etti. "Bu kanyonlar tüm Baja'da tatlı suyu olan birkaç yerden biridir. Hatta sıcak kaplıcalar bile var. Yarımadanın büyük kısmı toz kadar kuru ve su, altından çok daha değerli. Şu çadır direklerini tut."

Honey onun dediğini yaptı, fakat arkadan direkleri çekerken, cipin tepesinde duran en uzun direğin ucunu yakaladı ve hepsi birden tangırdayarak yere saçıldı.

"Lanet olsun, Honey yaptığın işe dikkat et."

"Üzgünüm."

"Tüm geziyi senin arkanı toplayarak geçirmek istemiyorum."

Honey direkleri almak için eğildi.

"Ve bir sakıncası yoksa bana neden o sandaletleri giydiğini

söyler misin? Sana çizme getirmeni kesin bir şekilde söylediğimi hatırlıyorum."

"Getirdim," dedi Honey. "Giysilerimin yanında."

"Bir çölün ortasındaysan ve bir çıngıraklı yılana rast gelirsen çizmenin giysilerinin yanında olması ne işe yarar?"

"Çölün ortasında değiliz," dedi kolları çadır direkleriyle dolu ayağa kalkarken.

"Dünden beri kavga aranıyorsun, öyle değil mi?"

Honey ona baktı, bu kabalığına inanamıyordu. Asıl, kirpinin üzerine oturmuş gibi davranan oydu.

Dash başparmağıyla Stetson şapkasının ön siperini geriye itti, kavgaya hazır bir ifadesi vardı. "Şimdiden birkaç kural koysak iyi olur. Tabii sen dinleyemeyecek kadar eşyaları düşürmekle meşgul değilsen."

"Daha önce hiç kamp yapmadım," dedi sertçe. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben kamp yapmaktan söz etmiyorum. İkimizden söz ediyorum." Aralarında sadece birkaç metre kalana kadar yaklaştı. "Birincisi. Burada patron benim. Kendi düzenimden pek şaşmam ve bunlardan bir tanesini bile değiştirmeye niyetim yok. Uyum sağlamak için senin benden çok daha fazla şey yapman gerekecek ve bu konuda hiçbir dırdır duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Honey'nin cevabını beklemedi, ki bu iyi bir şeydi.

"Ev işleriyle ilgilenmem. 'İşleri paylaşmak' gibi ifadeler sözlüğümün bir parçası bile değildir. Çamaşır makinesi çalıştırmam; dolapta kahve olup olmadığını dert etmem. Bunları yapmak için birini tutarız veya kendin ilgilenirsin. İkisinden biri." Gözlerini kıstı. "Ve senin şu parazit ailen. Eğer onlara bakmaya devam etmek istiyorsan, sen bilirsin, ama ben onlara tek kuruş vermeyeceğim ve çiftliğe yirmi kilometreden fazla yaklaşmayacaklar. Anlaşıldı mı?"

Sanki şartlı tahliye koşullarını açıklar gibi konuşuyordu.

"Ve bir şey daha." Bakışları daha da kararmıştı. "Çantanda gördüğüm şu doğum kontrol hapları. Şu andan itibaren

senin temel besin grubunda olacaklar, küçük kız. Bir sürü çocuğu zaten mahvettim ve başka bir tanesini daha mahvetmeye hiç niyetim yok."

"Dash?"

"Ne?"

Çadır direklerini yere koyarak ona baktı, bakışlarını sabit tutmaya çalışıyordu. "Çileden çıkmamak için elimden geleni yapıyorum, fakat beni tam eşiğine getirdin. Biliyorsun değil mi?"

"Daha yeni başladım."

"İşte burada yanlıyorsun. Tümüyle bitirdin."

Dash çenesini öne çıkardı. "Öyle mi?"

"Öyle. Ben hiçbir zaman sulu gözlü biri olmadım, Dash Coogan, fakat sana âşık olduğumdan beri bundan yeterince nasibimi aldım. Ve seni uyarıyorum, beni üzüyorsun, ki bu da muhtemelen birazdan ağlamaya başlayacağım demektir. Bundan gurur duymuyorum—aslına bakarsan utanıyorum—fakat bu sonucu değiştirmez. Bu yüzden eğer bu zavallı balayını ağlayan bir eşle berbat etmek istemiyorsan, olabileceğini bildiğim bir centilmen gibi davranmaya başlamanı öneririm."

Dash başını eğdi. Çizmesinin burnuyla yeri tekmeledi. Konuştuğu zaman, sesi yumuşak ve biraz boğuk çıkıyordu. "Honey, ben hayatımda hiçbir kadına sadık kalmadım."

Honey içine bir acının saplandığını hissetti.

Dash mutsuz bir ifadeyle ona baktı. "Geçmiş performansımı ve aramızda uzanan tüm bu yılları, buna ilaveten iki kariyere nokta koyduğumuzu da düşününce, bunu yaptığıma inanamıyorum. Benim için çok fark etmez, fakat sana zarar verme fikrine tahammül edemiyorum. Çıldırmış olmalıyım, bunu biliyorum Honey, fakat konu sana gelince, kendimi engelleyemiyorum."

Honey'nin tüm kızgınlığı uçup gitmiş ve içi tamamen sevecenlikle dolmuştu. "Sanırım ben de biraz deliyim. Seni o kadar çok seviyorum ki, buna dayanamıyorum."

Dash, Honey'yi göğsüne çekti. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve ben daha da çok seviyorum. İşte bu nedenle yaptığım şeyin özrü yok."

"Lütfen, Dash, böyle konuşma."

Dash, eşinin saçlarını okşadı. "Sana bakmadığım zaman bile, insan etine gömülen bir pire gibi, beni tedirgin ediyorsun. Eğer benim gözümde büyümemiş olsaydın, her şey yolunda gidecekti, fakat birdenbire artık bir çocuk değildin ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, seni tekrar bir çocuk olarak göremedim."

Uzun bir süre tek ses, arkalarındaki şelalenin çağlaması oldu.

***

Kampı kurduklarında, gökyüzü bulutlanmış ve serin bir yağmurun çiselemesiyle sıcaklık tek haneli rakamlara kadar düşmüştü. Honey üşümüştü, ıslanmıştı ve hiç hatırlamadığı kadar mutluydu.

"Sakıncası yoksa son kalan yemeği getirir misin?" Dash kurmuş olduğu küçük çadırın önündeki fermuarı çekti.

Honey cipin içine uzandı, fakat büyük yemek tenekesini dışarı çekmeden Dash yanında belirerek ondan aldı.

"Ağır değil," diye itiraz etti Honey. "Ben yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin." Öne eğilerek dudaklarıyla hafifçe onunkilere dokundu.

Dash'in tüm o atıp tutmalarını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Dash Coogan tanıdığı tüm erkeklerden daha fazla kuru gürültü yapıyordu.

Kamp yerinde aniden esen buz gibi bir rüzgâr ıslak palmiye yapraklarını çatırdattı ve Honey ürperdi. "Tropik bir iklim olacağını sanıyordum."

"Üşüdün mü?"

Başını salladı.

"Bu iyi."

Honey ona merakla baktı.

"Burada hava özellikle kışın hızla değişebilir." Sesi memnun geliyordu. "Bu yıl boyunca çadıra ihtiyaç duyulan tek zaman. Normalde, bize gölge etmesi, böcekleri uzak tutup meltemi içeri bırakması için sadece bir güneşlik getirirdim. Ben bunu dışarı çıkarırken sen de ikimiz için kuru giysi ve şu senin uzun iç çamaşırlarını al."

Honey eşinin istediğini yaptı, ama üstünü değiştirmek için çadıra yöneldiğinde, Dash önüne çıktı. "Bu şekilde değil." Elini tutarak kuru giysileri bir pançoya sardı ve onu palmiyelere doğru götürmeye başladı.

Isı hızla düşüyordu ve Honey'nin dişleri takırdamaya başlamıştı. "Korkarım yürüyüş yapamayacak kadar üşüyorum, Dash."

"Hadi gel. Sen bundan daha dayanıklısın. Havanın biraz soğumasından kimseye zarar gelmez."

"Bu birazcık ayazdan çok daha fazla. Ağzımdan buharlar çıkıyor."

Dash sırıttı. "Ben mi hayal ediyorum, yoksa sen gerçekten sızlanmaya mı başlıyorsun?"

Honey çadırı ve şimdi hemen kıvrılabilecekleri ve biraz daha sevişme dersi alabileceği yumuşacık uyku tulumlarını düşündü. "Kesinlikle senin hayal ürünün değil."

"Seni daha sertleştirmek zorunda kalacağımı görebiliyorum."

Dash onu ağaçların arasında bir gedikten geçirdi ve Honey'nin soluğu kesildi. Önlerinde eğrelti otu kümeleri ve yosunlu kayaların arasına yerleşmiş, yüzeyinden soğuk havaya buharlar yükselen minicik bir göl uzanıyordu.

"Sana burada sıcak su kaynaklarının olduğunu söylemiştim," dedi. "Şimdi kıyafetlerimizi çıkarıp ciddi bir kaçamak yapalım mı, ne dersin?"

Honey şimdiden bluzunun düğmelerini çözmeye başlamıştı, fakat parmakları soğuktan beceriksizleşmişti ve soyunmayı ilk bitiren Dash oldu. Çıplak kaldığı zaman, Honey'nin ıslak kotunu bacaklarından sıyırmasına yardım ettikten son-

ra su, belinin hizasına gelene kadar onu göle çekti, fakat Honey'nin sadece göğüsleri ve omuzları açıkta kalmıştı. Soğuk cildine su, sıcak ve harika geliyordu. Su yüzeyinin üzerinde göğüsleri diken diken olmuştu, büzülen göğüs uçları küçük sert çakıl taşları gibiydi. Dash başını daldırdı ve birini ağzının sıcaklığının içine aldı. Honey bu nazik emmeyle boynunu yay gibi arkaya attı. Dash'in ağzı diğer göğüs ucuna geçmişti.

Bir süre sonra Honey'yi serbest bıraktı ve soğumuş omuzlarına ılık su dökmeye başladı, kızın suyun içine girmesine izin vermiyor, fakat onu su ve kocaman esmer ellerinin avuçlarıyla ısıtıyordu.

Honey suyun altında eşinin kalçalarını ve uyluklarının ön kısımını okşamaya başladı. Göğüs uçları yumuşadı ve onun parmakları arasında yaz tomurcukları gibi yayıldı. Elleri daha da cesurlaşmıştı. Dash'i inletinceye kadar okşadı

Şimdi gölün ortasına yaklaşmışlardı ve su Honey'nin omuzlarını örtecek kadar derinleşmişti. "Bacaklarını belime sar," dedi Dash boğuk bir sesle.

Honey eşinin elmacık kemiklerinin üzerinde nemden oluşan boncuk boncuk damlaları yaladı ve onun istediğini yaptı.

Dash suyun altında onunla oynuyor, soluğunu keserek her bir parçasını araştırırken parmaklarıyla zıvanadan çıkarıyordu.

"Dash..." Kuvvetli genç uyluklarını adamın belinin etrafında daha fazla sıktı.

Dash inleyerek ismini tekrarladı ve Honey'nin içine girdi.

***

Palmiye kanyonunda kaldıkları ıkı gün boyunca Dash gözlerinin önünde gençleşmiş gibi görünüyordu. Ağzının köşelerindeki sert çizgiler silinmiş, yeşil gözlerindeki durgunluk yok olmuştu. Güldüler, güreştiler ve Honey'ye zaman zaman hangisinin yirmi yaşında olduğunu merak ettirecek kadar seviştiler. Honey, Coleman ocağın üzerinde jambonla yumurta pişirdi ve üçüncü günün sabahı kanyonu geride bırakırken gözlerinde yaşlar vardı. Dash onun her şeyi görmesini istiyordu ve hava tekrar ısındığı için birkaç geceyi California Körfezi veya o zamanki adıyla Cortes Denizi civarında kamp yaparak geçirdiler.

"Bu hayatımda geçirdiğim en güzel zaman oldu," diye göğüs geçirdi Honey güneye doğru tekrar otoyola çıktıklarında.

"Buraya yine geleceğiz." Adamın sesi şaşırtıcı şekilde zalimdi. "Gelecekte kamp yapacak bol bol zamanımız olacağını düşünüyorum."

"Ne var bunda? Sen kamp yapmayı seviyorsun."

"Kamp yapmayı tatilde olduğum zaman seviyorum. İkimiz de işsiz kalacağımız için değil."

Honey çenesini sıktı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Honey—"

"Ciddiyim, Dash. Şimdi olmaz."

Honey'nin istediğini yapmasına izin verdi ve bazı bitki örtülerini tanıtmaya ve volkanik kaya oluşumlarını işaret etmeye başladı. Cipin açık pencerelerinden giren sıcak esintiyle daha güneye doğru giderken, Honey her yerde terk edilmiş araba kasaları gördü ve kendini huzursuz hissetmeye başladı. Manzarada ilahi bir şeyler vardı: iç karartıcı, üstünde ölmüş böcekler gibi yatan paslı araba enkazlarıyla kabuk bağlamış, susuzluktan kavrulmuş toprak, kurumuş bitki iskeletleri, hayvan leşleriyle lekelenmiş harap yollar. En tehlikeli dönemeçlerde bile yol kenarında bariyerler yoktu, sadece sevilen kişilerin kaybedildiği noktaları işaretleyen anıt haç kümeleri vardı.

Honey mantıksız bir korkuya kapılmıştı, kendisi için değil, ama Dash için korkuyordu. "Bırak arabayı ben kullanayım," dedi birdenbire.

Dash ona şaşkınlıkla baktı. Honey onun iyi bir sürücü olduğunu biliyordu, fakat direksiyonun arkasında olmak istiyordu. Ancak otomobilin her devinimini, yolun her nüansını kontrol ederse Dash'i zarardan koruyabilirdi.

"Buradan pek uzak olmayan, öğle yemeği yiyebileceğimiz bir sahil restoranı var," dedi. "Yemeği gayet iyidir. Oradan sonra sen devralabilirsin."

Honey kendisini zorlayarak derin soluklar aldı ve yavaşça gevşemeye başladı.

'Restoran' burası için çok cömert bir tanımlamaydı. Yıllar önce safra tonu yeşiline boyanmış kerpiç bir yapıydı ve dışarıda denize nazır parçalanmakta olan bir verandaya birbirine uyumsuz masalar yerleştirilmişti. Veranda, katranlı kâğıtla kaplanmış ve kırık dökük ahşap direklerle desteklenen harap bir çatıyla gölgeleniyordu.

"IRS'in hâlâ maaşının büyük kısmını aldığını biliyorum Dash, ama sanırım maddi durumun bundan daha iyisine el verir."

Honey'i üzerine iyice temizlenmiş kare bir muşamba çakılmış ahşap bir masaya doğru götürürken, "Hele bir bekle," dedi sırıtarak.

"Senor Coogan!"

"Hola! Como estas, Emilio?"

Yaşlıca bir adam onlara doğru yaklaşırken Dash ayağa kalktı. Hızlı bir İspanyolcayla karşılıklı selamlaştıktan sonra Honey'yi tanıştırdı, fakat Honey lisanı bilmediği için kendisini tam olarak nasıl tanıttığından emin olamadı. Sonunda Emilio çarpan bir tel örgü kapıdan aceleyle mutfağa koşturarak gözden kayboldu.

"Umarım açsındır." Dash şapkasını çıkardı ve boş bir sandalyenin üzerine koydu.

Sonraki yarım saat boyunca Honey'nin şimdiye kadar yediği en iyi yemeklerden biriyle kendilerine ziyafet çektiler: kenarlarından keçi peyniri akan, ince unla yapılmış dört tortilladan oluşan quesadilla, sulu misket limonuyla lezzetlendirilmiş istiridye parçaları, tuzlu su ve kişniş kokulu tombul karideslerle doldurulmuş avokadolar.

Arada sırada birinden biri özellikle gevrek bir lokmayı tutarak diğerini besliyordu. Bazen lokmalar arasında öpüşüyorlardı. Honey'ye sanki tüm yaşamı boyunca nasıl bir sevgili olunacağını hep biliyormuş gibi geliyordu.

Honey tatlı olarak getirilen kuru incir turtasından birkaç ısırıktan daha fazlasını yiyemeyecek kadar doymuştu. Dash da çatalını bırakmış uzağa, denize bakıyordu. Honey eşinin şapkasını çıkardığı yerde, saçının dağıldığını gördü ve şimdi böyle şeyler yapmaya hakkı olduğuna neredeyse inanamayarak, bunu düzeltmek için uzandı.

Dash elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. İndirdiği zaman, ağırbaşlı bir ifadesi vardı. "Biz dönünce—"

Honey hızla elini çekti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorundayız. Bu ciddi bir konu, Honey. Senden yapmanı istediğim ilk iş bir avukatla görüşmen."

"Avukat mı? Beni daha şimdiden boşamaya mı çalışıyorsun?"

Dash gülümsemedi. "Boşanmayla alakalı değil. Paranın her kuruşunun emniyete alınması gerekiyor ki IRS benim yüzümden senden alamasın. Benim mali hatalarımın bedelini senin ödemeni istemiyorum. Evlenmeye koşturmadan önce bunu halletmeyi düşünmemekle aptallık ettim. Bilmiyorum—ben para konusunda pek iyi değilim."

Honey ne kadar üzüldüğünü görerek eşine gülümsedi. "Ben hallederim, tamam mı? Üzülme."

Honey'nin verdiği güvenceyle rahatlamış görünen Dash tekrar arkasına yaslandı. Fakat yarattığı gelecek endişesi aralarında asılı kalmıştı. Honey böylesine korkak olmaya son vererek kaçınmaya çalıştığı konuyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. İçmekte olduğu maden suyu şişesinin etiketiyle oynadı.

"Belki de sorun olmaz, Dash. Hiç kimsenin bilmesi gerekmiyor. Evliliğimizi sır olarak saklayabiliriz."

"Mümkün değil. Muhtemelen magazin gazeteleri daha şimdiden öğrenmiştir. Bizi evlendiren o adamın ağzını kapalı tutacağını mı sanıyorsun?"

"Olabilir."

"Peki ya evrakı hazırlayan memur? Veya alyansı aldığımız kuyumcu?"

Honey tekrar sandalyesine yaslandı. "Peki ne olacağını düşünüyorsun?"

"Halkla İlişkiler'deki elemanlar hasar kontrolü yapmak için birbirlerine düşecekler. Bunun en ufak faydası olmayacak, fakat maaşlarını hak ediyor görünmek için her halükârda bunu yapıyor görünecekler. Magazin dergileri ikimizin çıplak fotoğraflarını yakalamak için çiftliğin üzerinden helikopterler uçuracak. Köşe yazarları gazetelerinde bizim hakkımızda yazılar yazacak. Karikatüristler bayram edecek. Carson Show'daki her monologda alay konusu olacağız. Bazı ukalaların bize laf geçirdiğini duymadan seti açmamız mümkün olmayacak."

"O kadar da—"

"Yapım şirketi ve kanaldaki saçma sanatçılar senaryoyu ayarlayabilecekleri ve konsepti tekrar düzenleyebilecekleri konusunda birbirlerini ikna edecekler. Fakat ne yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar, seyirci nefret edecek ve Dash Coogan Show tarihe karışacak."

Honey ona kızdı. "Yanılıyorsun! Sen daima her şeye en kötü tarafından bakıyorsun. Bu sende tahammül edemediğim tek şey. En ufak bir şey olduğu zaman, dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun. Seyirci aptal değil. Onlar gerçek yaşamla bir televizyon programı arasındaki farkı bilirler. Kanal diziyi hiçbir sebeple bırakmayacaktır. Milyonlar kazandılar. Bu gelip geçmiş en başarılı dizilerden biri. Herkes bizi seviyor."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?"

Dash'in yumuşaklığı onun çöküşü olmuştu. Öğleden sonra güneşinde dalgaları parıldayan okyanusa baktı ve omuzları

çöktü. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Birbirimizi seviyoruz. İnsanlar ikimizle alakalı yakışıksız bir şeyler yapmaya çalışırlarsa buna dayanamam. Bu gerçek yaşam. Bir televizyon programı değil."

"Fakat seyircimiz bizi tanımıyor, Honey; onlar sadece oynadığımız karakterleri biliyorlar. Ve Janie Jones'la babasının evlenmek için basıp gitmeleri neredeyse olabilecek en iğrenç fikir."

"Bu çok haksızca," dedi Honey usulca. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

Dash sabit ve sorgulayan gözlerle bakıyordu. "Pişman mısın?"

"Tabii ki hayır. Fakat sen öyle görünüyorsun."

"Pişman değilim. Belki olmam gerekir, ama değilim."

Birbirlerinin gözlerine bakıp sadece sevgi gördükleri zaman gerginlikleri yatışmıştı.

O öğleden sonra gözlerden uzak bir koya sıkışmış, hilal biçimli, beyaz kumlu bir sahilde kamp kurdular. Dash ona bir çekiç ve keskiyle yumruk büyüklüğündeki istiridyeleri kayalardan yontarak nasıl çıkaracağını gösterdi. Bunlara taze limon suyu sıktılar ve çiğ çiğ yediler.

Yüzmek için fazla soğuktu, fakat Honey kıyıdan sığ suda yürümek için ısrar etti ve daha sonra Dash onun ayaklarını kendi uyluklarının arasında ısıttı. Kıyıya vuran dalgaların sesleri eşliğinde sevişttiler.

Ertesi gece küçük bir otelde oda tuttular, böylece sıcak suyla banyo yapabileceklerdi. Honey birlikte duş yapmanın zevklerini keşfettikten sonra, parmak ucuna kalkarak ona ne yapmak istediğini fısıldadı.

"Emin misin?" diye sordu Dash boğuk bir sesle.

"Ah, evet. Kesinlikle eminim."

Bu sefer Dash'i yatağa götüren o olmuştu.

Ertesi gün cipi çölün derinliklerine doğru sürdüler ve kamp kurdular. Honey fil ağaçlarının çarpık gövdelerini ve rüzgâr tarafından yontularak korkunç şekiller almış granit

kayaları görebiliyordu. Kabartılı kollarına akbabalar tünemiş kaktüsler gökyüzüne kazınmış karamsar rölyefler gibiydi. O akşam Dash'in yaktığı ateşin yanında otururlarken, Honey güneşin yitip gitmesini endişeyle izliyordu.

"Bunun hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmiyorum."

"Çölden seyretmedikçe yıldızları görmüş sayılmazsın."

Güneş ufuk çizgisinin altına doğru alçaldı ve büyük bir kuş sürüsü havalandı. Honey nefesini tuttu. "Ne kadar güzel. Hiç bu kadar çok kuş görmemiştim."

Dash kıkırdadı. "Onlar yarasa, hayatım."

Honey ürperince Dash onu kendi yanına, sermiş olduğu uyku tulumunun üzerine çekti. "Burada doğa pek de güzel değil. Burayı bu nedenle seviyorum. Bu sadece en temel ilkeleri ve gerçekleri olan bir yaşam. Bundan hiç korkma."

Honey onun omzuna yaslanarak yavaş yavaş gevşerken Dash eşinin göğsünü avucunun içine aldı. Çöl gecenin sesleriyle doluydu. Yıldızlar gökyüzünde birbiri ardına ortaya çıkarken zaman akıp gidiyordu. Parlaklıklarını bulandıracak hiçbir şehir ışığı olmayınca, Honey'ye sanki yıldızları ilk kez görüyormuş gibi geliyordu.

Yavaş yavaş Dash'in ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Her şey o kadar yalındı ki, ikisi de kendilerini ayıran hiçbir şey kalmayıncaya kadar tüm katmanlarından kurtularak en sade hallerine gelmiş görünüyorlardı. Hiçbir hile, hiçbir sır yoktu.

"Honey, geri döndüğümüz zaman işler pek kolay olmayacak. Sadece bunu kaldıracak kadar dayanıklı olduğunu umuyorum."

Honey, dirseğine dayanarak doğruldu ve Dash'in bildik, sevgili yüzüne baktı. "İkimiz de benim yeterince dayanıklı olduğumu biliyoruz," dedi usulca. "Fakat sen öyle misin?"

Dash'in kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu, aralarındaki yakınlık eriyip gitmişti.

"Bu çok saçma." Dash doğrularak, sırtı dönük uyku tulumunun üzerine oturdu.

Belki de çölün büyüsüydü, ama Honey sanki gözlerinin üzerindeki gözbağı sıyrılmış gibi hissediyordu. Dash'i nihayet net bir şekilde görebiliyordu—tam olarak Dash'in görmesini istediklerini değil, fakat orada olan her şeyi. Bu düşünce onu korkutmuştu, fakat Dash'in sevgisi ona cesaret veriyordu, bu yüzden oturdu ve eşinin sırtına yavaşça dokundu. "Dash, büyümek için zaman geldi de geçiyor."

Elinin altında Dash'in kasları kasıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Madem başlamıştı, bitirmek istemiyordu. Ya yanılıyorsa? Neden evlendiği diğer yetişkin kadınların onun hakkında bilmediklerini kendisinin bildiğini düşünmüştü? Ve sonra o yetişkin kadınların hepsinin onu kaybetmiş olduğunu kendisine hatırlattı.

Onun yüzünü görecek şekilde adamın çevresinde dolanarak dizlerinin üzerine çöktü. "Bu evliliğin senin için yolun sonu olduğu gerçeğini kabul etmek zorundasın. Ve bundan rahatlıkla başka bir kadının yatağına dalıp seni boşamamla kurtulamayacaksın."

Dash gözlerini kısarak birden uyku tulumundan kalktı. "Bu söylediklerinin en ufak bir anlamı yok."

"Saçma. İlk evlendiğin günden beri fermuarını imdat çıkışı olarak kullanıyorsun. Diğer eşlerin bunun yanına kâr kalmasına izin verdiler, ama ben yapmayacağım." Kalbi küt küt atmaya başlamıştı, fakat geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti ve ayağa kalkarak karşısında durdu. "Şu anda sana söylüyorum ki, eğer seni başka bir kadınla yatakta bulursam, silahı sana doğrultabilirim, kadına da doğrultabilirim, ama seni boşamıyorum."

"Bu senden duyduğum en aptalca şey! Sana karşı sadakatsiz olmam için neredeyse bana izin veriyorsun."

"Ben sadece nasıl olduğunu söylüyorum."

"İşte bak, ben de tam bundan korkuyordum." Konuşması kesik kesikti, bu da heyecanlandığını gösteriyordu. "Fazla gençsin. Evli olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Kafasında

bir parça beyin olan hiçbir kadın kocasına böyle bir şey söylemez."

"Ben söylüyorum işte." Titremesini önlemek için alt dudağını ısırdı. "Seni boşamıyorum, Dash. Kaç kadınla yatarsan yat fark etmez."

Ateşin ışığında bile Dash'in yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. "Sen düpedüz bir aptalsın, bunu biliyor musun?"

Korkusu kısmen azalan Honey merakla ona baktı. "Seni gerçekten korkutuyorum, değil mi?"

Dash onunla dalga geçti. "Korkmuyorum. Lanet olsun, hayır. Sadece senin bu kadar aptal olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Honey şansını biraz daha zorladı. "Senin büyümenle alakalı hiçbir şey yapamam. Seni bir aileden diğerine yollayan, sosyal hizmetlerde o çalışan insanlardı, ben değilim."

"Bununla hiçbir alakası yok."

"Ben o ailelerin yaptığı gibi kayıplara karışmayacağım. Beni istediğin kadar sevebilirsin ve kötü hiçbir şey olmayacak. Ben hayatının geri kalan kısmında senin karın olacağım ve ne kadar çalışırsan çalış, beni uzaklaştıracak hiçbir şey yapamazsın."

Dash'in bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordu. Hatta sert bir cevap vermek için ağzını da açtı, ama sonra üzerine büyük bir sükûnet çöktü. Uzanarak elini eşinin elinin üzerine koydu.

Kaktüs gece rüzgârıyla çatırdadı. Dash yumuşak bir şekilde konuştu, hâlâ ona bakmıyordu. "Gerçekten ciddisin değil mi?"

"Gerçekten ciddiyim."

Honey'ye dik dik baktı, boğazını temizlediği halde, sesi duygudan boğuklaşmıştı. "Sen bugüne dek tanıdığım en tuhaf, en çileden çıkaran kadınsın."

Önce ateş ışığının oyunu sandı, ama sonra bunun hiç de oyun olmadığını anladı. Dash Coogan'ın göz pınarlarında yaşlar vardı.

Düşüş

1989-1990

Berpol

19

"Dash ve Honey'ye hâlâ kırgın mısınız?"

Beau Monde muhabiri soruyu sorarken bacak bacak üstüne attı ve kırmızı metal çerçeveli gözlüğüyle Eric'e baktı. Laurel Kreuger Eric'e bir Gap reklamını hatırlatıyordu. Bir New York entelektüeli gibi görünüyordu—inceydi, kısa sade saçları ve minimal makyajıyla çekiciydi. Giysileri sıradan ve oldukça boldu: balıkçı yakalı kazak, düşük belli haki pantolon, çizmeler ve Sovyet ordusu kol saati.

Beau Monde'da kapak konusu olacak bir hikâye bazı rahatsızlıklara değerdi, ama muhabir Eric'le birkaç gündür aralıklı olarak röportaj yapmaktaydı. Günlerden pazardı, genç adamın tek boş günüydü ve bundan yorulmaya başlamıştı. Huzursuzluğunu dindirmeye çalışarak, otelin çatı katındaki karşılıklı kanepelerden birinden kalktı ve pencereye gidip bir sigara yakarak aşağıya, Central Park'a bakmaya başladı. Ağaçlar hâlâ yapraksızdı, Mart rüzgârı dalları dövüyordu. Sadece bir aydır uzak olmasına rağmen, bir an California hasretini yüreğinde duydu.

Sonunda soruya cevap verdi. "Dash ve Honey seksen üç sonunda evlendiler, beş yıldan fazla oldu. O zamandan bu yana bunu pek düşünemeyecek kadar meşgulüm. Ayrıca, bu olay gerçekleştiğinde ben aslında diziden ayrılmıştım."

Sigarasını üfleyince, iskelet parmaklarını andıran bulanık dumanlar bardağın etrafını sardı, ama onun Eric'in yansıması bulanıklaşmamıştı. Yüzü erkeksi güzelliğinden hiçbir

Berpol

şey kaybetmemiş olduğu halde, Coogan Show yıllarına göre hem daha sert, hem de daha ihtiyatlı görünüyordu. Yirmili yaşlarında sergilediği karamsar, düşünceli yüzü otuzlu yaşlarında karanlık bir cinsellikle olgunlaşmış, ekranda sık sık canlandırdığı dışlanmış anti-kahramanları tehlikeli derecede ilgi çekici hale getirmişti.

Aşağıda Manhattan'ın pazar günü trafiği adım adım ilerlerken muhabir sorularına devam ediyordu. "O günlerde artık Coogan Show kadrosunda olmadığınız halde kesinlikle lafınızı esirgememiştiniz."

Eric tekrar kanepeye dönerek onunla karşı karşıya oturdu. "Pek çoğumuz öyle yaptık. Hatırlayacak olursanız, o dizide gösterime hazır piyasaya sunulacak dört sezonumuz vardı ve yapımcılar bunu satmaya hazırlanıyorlardı. Bu anlaşmayla hepimiz çok para kazanmayı bekliyorduk. Dash ve Honey'nin evlenme haberi patlayınca, hepsi doğruca çöpe gitti. Ross Bachardy diziden vazgeçmek zorunda kaldı."

"Kulağa kırgınmışsınız gibi geliyor."

"Para paradır." Tekrar çizgili yastıklara gömüldü. "Eğer kariyerimin nasıl ilerleyeceğini o zaman biliyor olsaydım, endişelenmezdim."

"Anlaşılan bu yılın En İyi Aktörü Oscar'ına aday olmak insanın bakış açısını değiştiriyor."

"Banka hesabını da unutmayın."

"Yani muhabbet kuşlarının günahını affetmeye mi karar verdiniz?"

"Öyle diyebiliriz."

"Onlardan biriyle hâlâ görüşüyor musun?"

"Ne Dash ne de Honey'yle yakındım. Birkaç ayda bir Liz Castleberry'yle konuşuyorum."

"Coogan hâlâ zaman zaman reklamlarda görünüyor ve misafir sanatçı olarak programlara katılıyor, fakat Honey oldukça gizemli bir hanım," dedi Laurel. "Bazen Pepperdine kampusunda derse girerken görüldüğü söyleniyor, ama bunun dışında pek çiftlikten ayrılmıyor gibi görünüyor."

"Bir yeteneğin ziyan olması bu. Hiçbir zaman ne kadar iyi olduğunun farkına varmadı. Yine de, sırra kadem basmasına şaşırmadım. Basın onu çok kötü harpaladı."

"Yaşı hakkında o kadar uzun süre yalan söyledi ki, gerçeği söylediği zaman kimse ona inanmadı. Coogan'la birlikte çekip gittiklerinde insanların onu yirmi değil de on yedi yaşında sanması durumu daha da kötüleştirdi."

Eric sigarasını yanında duran kül tablasına bastırdı.

"Onun yaşını saklayan Ross Bachardy'ydi, Honey değil."

"Sanki onu savunuyorsunuz gibi geldi."

"Bazı açılardan, kötü bir şekilde mahkum edildi. Diğer yandan, o ve Dash pek çok kişinin geleceğini mahvettiler."

"Fakat sizinkini değil."

"Benimkini değil."

Muhabir kucağındaki deftere göz attı. "Son zamanlarda basında sık sık yer alıyorsunuz. Yine Siskel doksanların en önde gelen aktörü olmanızı beklediğini söyledi."

"Bana duyduğu güvenden memnun oluyorum, ama bu gibi tahminler için biraz erken."

"Sadece otuz bir yaşındasınız. Eleştirmenlerin doğru söylediklerini kanıtlamak için çok zamanınız var."

"Ya da yanlış."

"Buna inanmıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum."

"Özgüveninizin tam olduğuna kuşku yok. Bu nedenle mi *Macbeth* oynamak için New York'a geldiniz?" Kasetin bitmediğinden emin olmak için kayıt cihazına göz attı.

Eric parmağını dudaklarına götürdü. "İskoç oyunu."

Muhabir şaşkınlıkla baktı.

"Aktörler bu oyundan ismiyle bahsetmenin uğursuzluk olduğunu düşünürler. Tiyatroyla ilgili eski bir batıl inanç."

Muhabirin dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Her nedense sizin batıl inançlı biri olduğunuzu sanmıyorum."

"Sürenin sona ermesine daha iki haftamız var ve gereksiz riske girmek istemiyorum, özellikle de böyle riskli bir yapımda."

"Riskli olduğunu söylemek gerekir. Ekranda iki seks sembolü olarak görülen Nadia Evans ve size, Leydi ve Lord Macbeth rollerini vermek pek alışılagelmiş bir şey değil. Eleştirmenler tiyatroya dişlerini bilemiş olarak geldiler. Her ikiniz de başarısız olabilirdiniz."

"Fakat olmadık."

"Bu Mac—şey, İskoç'un şimdiye kadar gördüğüm en seksi prodüksiyonu oldu."

"Seksi olmak kolay. Asıl zor olan onca kan ve cesareti gösterebilmek."

Muhabir güldü ve aralarında kimyasal bir cinsellik kıvılcımlandı. Bu ilk kez olmuyordu, fakat Eric onu yatağa atma fikrini bir kez daha aklından çıkardı. Yatak arkadaşları konusunda seçici olmasını sağlayan, AIDS krizinden daha önemli bir şeydi. Lilly'yle gerçek bir cinsel yakınlık kurmak için ilk yıl o kadar çabalamıştı ki, sevişmekten zevk alma yeteneği yok olup gitmişti. Artık beğenmediği kadınlarla yatağa girmiyordu ve basın üyeleriyle kesinlikle yatmıyordu.

"Çok fazla sır vermiyorsun, değil mi Eric?"

Eric sigarasına uzandı, zaman kazanmak için ağırdan alıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle birkaç gündür görüşme yapıyorum ve hâlâ seni neyin memnun ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en kapalı insansın. Ve sadece boşanman veya geçmişinle alakalı kişisel soruları atlatmandan bahsetmiyorum. Ağzından tek laf bile kaçırmıyorsun, öyle değil mi?"

"Eğer hayatta bir ağaç olabilseydim, meşe ağacı olurdum."

Muhabir güldü. "Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Söyle bana neden—"

Fakat o bir dizi soruya daha başlayamadan çatı katının kapısı hızla açıldı ve içeri Rachel Dillon girdi. Koyu renk, karışık saçları, yumuşak hatlarına sadece ağzının kenarındaki bir çikolata lekesi ve alnının ortasına yapıştırılmış yuvarlak bir

yara bandının gölge düşürdüğü güzel, narin yüzünden geriye doğru uçuşuyordu. Mor kotunun ve yüksek boğazlı pembe spor ayakkabılarının yanı sıra, üzerindeki Roger Rabbit kazağını aksesuar olarak annesine ait eski bir sahte elmas kolye süslüyordu. Beşinci doğum gününe altı hafta kalmıştı.

"Baba!" Aslında sadece iki saattir ayrı olmalarına rağmen sanki onu haftalardır görmemiş gibi sevinçle haykırmıştı. Kollarını dışarı doğru mümkün olduğunca çok açtı ve bir ipek çiçek vazosunu devirmesine ramak kalarak babasına doğru koştu.

"Baba, bil bakalım ne gördük?"

Tam yolunun üzerinde yerde duran *Sunday Times* gazetesini görmemişti. Rachel kendisiyle hedefi arasındaki engelleri hiçbir zaman fark etmezdi.

"Ne gördünüz?" Eric alışılmış bir hareketle, tam kâğıtların üzerinden kayacakken kızını yakalayarak başını yakındaki sehpaya çarpmadan yukarı kaldırdı. Rachel kollarını babasının boynuna doladı; muhtemel felaketten kurtarıldığı için duyduğu minnetten değil, en kısa ayrılıklardan sonra bile babasını özlemle sımsıkı kucaklamaya bayıldığı için sarılmıştı.

"Sen tahmin et baba."

Eric onun kıpır kıpır, enerji dolu vücudunu kucağına çekti ve Rachel koşabildiği zaman asla yürümediği için hafifçe terlemiş saçlarının belirgin çilek kokusunu içine çekti. Koyu kahverengi bir buklenin tam ucunda panda biçimli bir toka sallanıyordu. Kızının sorusunu ciddiyetle ele alırken, tokayı çıkardı ve masanın kenarına koydu. Rachel'ın tokaları her yerdeydi. Hatta Eric bir basın toplantısı sırasında çakmak zannederek cebinden bir toka çıkmıştı.

"Bir zürafa veya Madonna'yı gördünüz."

Rachel kıkırdadı. "Hayır, şaşkın. Babacığım, kaldırımda çiş yapan bir adam gördük."

"Ve işte New York'u bu yüzden seviyoruz," diye yanıtladı Eric kuru kuru.

Rachel heyecanla başını salladı. "Baba, çiş yaptı. Tam kaldırımın üstünde."

"Şanslı günündesin." Hafifçe kızının alnındaki yara bandına dokundu. "Yaran ne durumda?"

Fakat Rachel dikkatinin dağıtılmasına izin vermedi. "Baba, melek Becca bile baktı."

"Öyle mı?" Eric'in bakışları yumuşadı ve odanın öbür tarafına henüz kapıdan giren ve kızların dadısı Carmen'in elini tutan Rachel'ın ikizi Rebecca'ya baktı. Rebecca ona tatlı tatlı gülümsedi. Eric ona kız kardeşinin üzerinden göz kırptı, bu gizlice geliştirdikleri bir işaretti. *Rachel buraya her zamanki gibi ilk gelen oldu, fakat birazdan sıkılacak ve o zaman sen ve ben uzun uzun güzelce kucaklaşacağız.*

"Baba, annem telefonla aradı mı?" Rachel kendi etrafında dönerken başının üst tarafı Eric'in çenesine çarptı. "Baba, bugün beni arayacağını söylemişti."

"Bu gece canım. Onun cumaları yatmadan önce aradığını biliyorsun."

Her zamanki gibi çabucak sıkılan Rachel babasının kucağından zıplayarak indi ve koşarak dadısının elini Becca'dan kaptı. "Gel, Carmen. Parmak boyası yapabileceğimizi söylemiştin." Yatak odasına gitmek üzere ayrılmadan önce, tekrar kız kardeşine döndü. "Becca, bütün gün babamla lapacılık yapma, seni üçkâğıtçı. Carmen'le işimiz bittikten sonra, sana ayakkabını nasıl bağlayacağını göstereceğim." Yüzü sertleşmişti. "Ve bu sefer daha doğru yapacaksın."

Eric araya girip kırılgan, hasar görmüş kızını otoriter kardeşinden koruma dürtüsüne karşı koydu. Rachel Becca'nın yavaşlığına karşı sabırsızdı, fakat aynı zamanda da yüce gönüllüydü ve onu şiddetle koruyordu. Anlayacak yaşa gelir gelmez kızının Down sendromunu onunla konuşmuş olmasına rağmen, Rachel Becca'nın yavaşlığını kabullenmeyi reddediyordu ve ayak uydurması için acımasızca ısrar ediyordu. Belki de kısmen onun amansız talepleri yüzünden, Becca doktorların beklediğinden daha hızlı gelişiyordu.

Eric kamuoyu yargısına rağmen Down sendromuyla doğmuş çocukların hepsinin aynı olmadığını biliyordu. Zekâ geriliği hafif ve orta olmak üzere ayrılıyor, zihinsel ve fiziksel yetenekler buna bağlı olarak geniş bir yelpazede değişkenlik gösterebiliyordu. Fazladan kırk yedinci kromozom onda hafif zekâ geriliğine neden olmuştu, ama Becca'nın dolu ve faydalı bir hayatı olacağına inanmamak için bir neden yoktu.

Rachel gözden kaybolunca, Becca ona doğru geldi, başparmağı ağzındaydı. Kızlar tek yumurta ikizi değil, çift yumurta ikiziydiler, fakat Becca'nın hafifçe eğri göz kapakları ve burnundaki hafif kemere rağmen, yine de birbirlerine ve Eric'e çok benziyorlardı. Babası Rebecca'nın başparmağını kolaylıkla ağzından çıkarıp onu kollarının arasına alarak kızını alnından öptü. "Merhaba tatlım. Nasılmış babasının kızı?"

"Becca çook guz-zel."

Eric gülümsedi ve onu kucakladı. "Kesinlikle öylesin."

"Baba da çook guz-zel." Becca'nın konuşması Rachel'ınkinden daha yavaştı, çoğunlukla kelimeleri atlıyor ve harflerin yerini karıştırıyordu. Yabancıların onu anlaması zor olduğu halde, Eric için sorun olmuyordu.

"Teşekkürler şampiyon."

Rebecca yeniden göğsüne yerleştiği zaman, onu her tuttuğunda olduğu gibi, üzerine derin bir huzur çöktü. Bunu hiç kimseye açıklayamamış olmasına rağmen, Becca evrenin kendisine özel bir armağanıymış gibi hissediyordu. Kızı hayatındaki kesinlikle mükemmel olan tek şeydi. Savunmasızların yanında kendinden hep korkmuştu, ama bu kırılgan çocuğu korumak o aklından çıkmayan yükü hafifletiyordu. Nedenini tam olarak anlamasa da, Rebecca'nın bu özel durumu Jason'a yaptıklarının kefaretini ödemesini sağlıyor gibiydi.

Kendisini kızlarına o kadar kaptırmıştı ki, bu evcimen sahneyi açgözlü bir şekilde inceleyen Laurel Kreuger'ı neredeyse unutmuştu. Eric, Becca'nın durumunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmamış olmasına rağmen, çocuklarının basına maruz kalmasından nefret ediyordu ve fotoğraflarının

çekilmesini kesinlikle yasaklamıştı. Çocukların gezintiden erken dönmeleri Laurel'in kabahati olmadığı halde, mahremiyetine girilmesi onu kızdırmıştı.

"Bugünlük bu kadar Laurel," dedi ansızın. "Bu öğleden sonra yapmam gereken bazı işler var."

"Bir yarım saatimiz daha vardı," diye itiraz etti Laurel.

"Kızların bu kadar erken döneceklerini bilmiyordum."

"Onlar için her zaman her şeyden vazgeçer misin?" Sorusunda hiç ebeveyn olmamış birisinin hafif yargılayıcı tonu vardı.

"Daima. Hayatımdaki hiçbir şey—değil *Beau Monde*, kariyerim bile kızlarım kadar önemli değildir." Bu röportajları başladığından bu yana ona yaptığı en açık beyan olmuştu, fakat muhabirin kendisine inanmadığını görebiliyordu. Gitmesi istenmesine rağmen, teybini veya not defterini toparlamak için hiçbir harekette bulunmamıştı.

"Senin ve karının ortak velayetiniz var, değil mi? Kızları bu birkaç ay onunla bırakmak yerine yerlerinden söküp tüm ülkeyi kat ederek ta buraya getirmene şaşırdım."

"Öyle mi?"

Muhabir Eric'in açıklama yapmasını bekledi, ama o sessizliğini korudu. Lilly'nin kızlara o kadar uzun süre bakmaktan aciz olduğunu söylemek istemiyordu. Teoride, kızların zamanlarının her iki ebeveyne eşit olarak bölünmesi gerekiyordu, fakat pratikte zamanın yüzde doksanını Eric'le geçiriyorlardı.

Lilly kızlarının her ikisini de seviyordu, fakat Eric'in kavrayamadığı bir nedenle, Lilly Becca'nın durumu için kendisini suçluyordu ve bu suçluluk hissi kızların belli ihtiyaçlarını karşılamakta onu etkisiz kılıyordu. Bazı bakımlardan Rachel'la durum daha da kötüydü. Lilly'nin tüm zekâsına rağmen, güçlü iradeli kızıyla başa çıkacak kaynaklardan yoksun görünüyordu ve Rachel ona kaba davranıyordu.

Laurel onun Becca'yla kucaklaşmasını izlemeye devam etti. "Sert adamların sonuncusu olma konusundaki şöhretini lekeleyeceksin. Gerçi bu pek de kötü bir fikir değil. Bazı eleştirmenler buna senin ölümcül kusurun diyorlar. Ne rol oynarsan oyna, hep soğuk göründüğünü söylüyorlar."

"Bu saçmalık."

"Çalışmalarının inceleyen son analizlere göre değil." Not defterinden bazı sayfaları çevirdi. "Şöyle diyor, 'Eric Dillon'ın yalnız performansları onu toplumun yalnızlarında biri olarak işaretliyor. O uçlarda yaşayan bir aktör. Cinsel olarak tehlikeli, sürekli soğuk, özgür iradeli. Onun acısını hissediyoruz, ama sadece kendi izin verdiği kadarını. O bizlere şaşırtıcı türde bir parlaklık sunuyor, sert ve kırılması zor. Sonuçta, Dillon muhteşem, kavgacı ve harap."

Kızını kollarının arasında sıkı sıkı tutan Eric, kanepeden fırladı. "Bugünlük yeter demiştim."

Becca ona baktı, gözleri endişeyle açılmıştı. Eric zorlayarak adalelerini gevşetti ve kızının kolunu sıvazladı. Sonra da ters ters muhabire baktı.

Anlaşılan Laurel ona fazla baskı yaptığına anlamıştı, çünkü hemen eşyalarını toparlayıp büyük çantasına tıkıştırdı. Ancak kapıya doğru giderken duraksadı.

"Yapılacak bir işimiz var, Eric. Belki tüm bunlar bittikten sonra... Bilirsin. Bir içki falan içebiliriz veya öyle bir şey yapabiliriz."

"Veya öyle bir şey," dedi Eric soğuk soğuk.

Laurel ayrıldıktan sonra, Becca'yı yatıştırdı, sonra birkaç telefon görüşmesi yaparken oynaması için kardeşinin yanına yolladı. İşi bitince, kızların paylaştığı geniş odaya giderek çok ihtiyacı olan arayı verebilmesi için Carmen'e başıyla ayrılmasını işaret etti. Odayı kat ederek alçak bir masaya oturmuş, beyaz kâğıda parmak boyayla, sabırla kırmızı daireler çizen Becca'yı izledi.

Üç ay için kızları ülkenin bir ucundan öbür ucuna taşımak kolay olmamıştı. Otel odasında ufak bir oyun alanı, kitaplar ve oyuncaklarla dolu rengârenk plastik süt kasaları vardı. Rebecca için özel bir okul ve konuşma terapisti ayarlamış,

Rachel ise özel bir anaokuluna yazdırılmıştı. Yine de, kızları kendisiyle tutmanın avantajlarının, onları yerlerinden sökmenin dezavantajlarından daha ağır bastığına inanıyordu.

Rachel, parmak boyadan sıkılarak yan takla atmaya başladı. Jimnastik için odada gereğinden fazla mobilya vardı ve Eric'in beklediği kaçınılmaz sonun gelmesi çok uzun sürmedi. Kızı, taklalara devam edince en sonunda topuğu sandıklardan birinin köşesine takıldı ve öfkeyle uludu.

Eric yere çömeldi. "Bırak da ovayım."

Rachel jimnastik başarısızlığının tüm sorumluluğunu ona aktararak babasına öfkeyle baktı.

"Baba, senin yüzünden! Sen gelene kadar iyi yapıyordum! Hepsi senin kabahatin."

Eric Rachel'ın numarasını anladığını gösterecek şekilde kaşını kaldırdı.

Dünyada Eric'le güç denemesine girmekte hiç sakınca görmeyecek birkaç kişiden biriydi ve kaş kaldırmasına kaş kaldırmasıyla karşılık verdi. "Bu yan taklalar çok aptalca."

"Hı-hı," diye tarafsızca karşılık verdi babası. "Bunu burada yapmak da pek akıllıca değil."

Eric doğruldu ve gidip Becca'nın arkasında durarak eliyle onun boynunun yan tarafını okşadı. "İyi iş, şampiyon. Kuruduğu zaman bunu bana ver, tiyatroda giyinme odama asayım." Tekrar Rachel'a döndü. "Bana resmini göster."

Ona somurtarak baktı. "Çok aptaldı. Yırtıp attım."

"Sanırım birilerinin biraz kestirmesi gerekiyor."

"Baba, ben huysuz değilim. Huysuzluk yaptığımı düşündüğün zaman hep kestirmem gerektiğini söylüyorsun."

"Benim hatam."

"Baba, sadece bebekler şekerleme yaparlar."

"Ve sen kesinlikle bebek değilsin."

Becca oturduğu yerden seslendi. "Ben Becca'nın resmini Patches'a göstermek istiyor, babacığım. Ben, Patches'ı göstermek istiyor."

Rachel'ın huysuzluğu derhal yok olmuştu. Ayağa fırladı

ve koşarak Eric'in bacağına sarıldı. "Evet babacığım! Hadi bizimle Patches oyunu oyna. Lütfen."

Kızların ikisi de öylesine yalvaran gözlerle bakıyorlardı ki Eric güldü. "İki tane düzenbaz. Tamam. Ama Patches çok uzun kalamaz. Bana bu öğleden sonra bazı önemli kıyımlar yapacağını söyledi. Sadece bu kadar da değil, menajeriyle toplantısı var."

Rachel kıkırdadı, uçarcasına çalışma masasına koşup çabucak bir çekmeceyi açtı ve lacivert taytını çıkardı. Hızla Eric'e gelip taytı uzattı ve yara bandı kutusuna koştu.

"Aman yine mi yara bandı," diye itiraz etti Eric. Küçük sandalyelerden birine oturdu, lacivert taytı başının etrafına sararak bacak kısımlarını korsan eşarbı gibi yandan düğümledi. "Sonunda sağ kaşının yarısını kaybetmiş bir babanız olacak. Bu sefer öyleymiş gibi yapalım."

"Baba, yara bandı koyman lazım," diye ısrar etti Rachel, Eric her itiraz ettiğinde yaptığı gibi. "Yara bandı olmadan Patches olamazsın, olabilir mi Becca?"

"Becca Patches'ı görmek istiyor."

Homurdanarak yapışkan şeridi sargısından sıyırdı ve kaşının iç köşesinden elmacık kemiğinin dış kenarına doğru sağ gözünün üzerine çaprazlama yapıştırdı. Becca'nın başparmağı ağzına gitti. Rachel beklentiyle öne eğildi. Büyülenmiş gibi sessizce seyrediyorlar, babalarının Korsan Patches'a o sihirli dönüşümünü bekliyorlardı. Eric acele etmedi. Seyircisi ne kadar mütevazı olursa olsun, o özel dönüşüm anı, illüzyon ve gerçek arasındaki sınırın belirsiz hale geldiği o an onun için kutsaldı.

Bir nefes aldı. İkincisi.

Yara bandının altından gözünü kırparak baktığı, ağzını çarpıtarak başkalaşımını tamamladığı zaman Rachel keyifle cıyakladı.

"Pekâlâ, şimdi bakalım burada neler var? Eğer gözlerim beni aldatmıyorsa, iki kana susamış kız var." Onlara en ateşli öfkesiyle baktı ve güçlü çığlıklarla ödüllendirildi. Rachel

her zaman yaptığı gibi ondan kaçmaya başladı. Eric küçük sandalyeden fırlayarak onu hızla ayağından yakalayıp koluna kıstırdı.

"Çok hızlı değilsin, güzelim. Korsan gemimde taşımak için bazı fanı arkadaşlar arıyorum." Gözleri kolunun altında keyifle cıyaklayan ve çırpınan Rachel'dan masadaki yerinden neşeyle seyreden Becca'ya çevrildi. Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir daha düşündüm de, sizi serbest bırakacağım. İkiniz de sıskasınız." Rachel'ı yere bıraktı ve elleri belinde onlara valışıce baktı.

Rachel hemen kızdı. "Biz sıska değiliz, Patches. Şuna bak." Kolunu kaldırdı ve kasını gösterdi. "Becca, Patches'a kaslarını göster."

Becca kendisine söyleneni yaptı. Eric görev aşkıyla aşağı eğildi ve incecik küçük kolları inceledi. Her zaman olduğu gibi, kemiklerinin kırılgan inceliği içine korku salmıştı, ama bunu gizledi ve hayranlıkla ıslık çaldı. "Göründüğünüzden daha kuvvetlisiniz, ikiniz de. Ama yine de..." Becca'ya sert sert baktı. "Sen meçte iyi misindir kızım?"

"Kılıç demek istiyor," diye yüksek sesle fısıldadı Rachel kardeşine.

Becca başını salladı. " Ccco ccccok İyi, iyi."

"Patches, ben de," diye cırladı Rachel, "ben kılıçta harikayım." Oyunun en sevdiği kısmına şevkle başladı. "Ve kötü adamların kafasını bir çırpıda kesebilirim."

"Şimdi mi?"

"Midesini yarıp kanını akıtabilirim ve bağırsaklarıyla beynini gözümü kırpmadan değerim."

Eric kusursuz konsantrasyonuyla tanınırdı, ama Rachel ilk kez onun aksamını taklit etmeyi denediği zaman bunu neredeyse kaybediyordu. Ama bu özel oyunun kurallarını Eric icat etmişti ve her türlü eğlence gösterisi onun denetimindeydi. Kızları tereddütle dinledi.

"Bilmiyorum. Akın etmek ve yağmalamak ciddi işlerdir. Yanımda kuvvetli, dövüş sanatına sahip olan birine ihtiyacım

var. Gerçek şu ki..." Becca'nın yanındaki koltuğa çöktü ve birilerinin duymasından endişe eder gibi fısıldadı. birilerinin duymasından endişe eder gibi fısıldadı.

"Ben kan görmeye fazla meraklı değilim."

Becca uzandı ve hafifçe onun omzuna vurdu. "Zavallı Patches."

Rachel'ın gözlerinde cin gibi ışıklar parıldıyordu." Patches, ne türde kosanlar kana dayanamaz?"

"Çoğu. Bu işin tehlikesidir."

"Patches, ben ve Becca kanı severiz, değil mi, Becca? Eğer seninle gelmemize izin verirsen seni koruruz."

"Ben korurum Patches," dedi Becca, kollarını onun boynuna dolayarak.

Eric kuşkuyla başını salladı. "Bu tehlikeli olabilir. Küçük kızları yiyecek kadar güçlü çeneleri olan aslanlarla dolu gemilere baskın yapacağız." Baskının tehlikelerinden bahsederken kızlar fal taşı gibi gözlerle dinliyorlardı. Eric onların özellikle egzotik hayvanlardan hoşlandıklarını, fakat soyguncu veya büyük köpeklerden bahsedince korktuklarını tecrübeyle öğrenmişti.

Sonunda Rachel her seferinde söylediği sözleri söyledi. "Korsan Patches, annem de bizimle gelebilir mi?"

Eric sadece bir an durdu. "Kuvvetli midir?"

"Ah, evet. Çok kuvvetli."

"Kandan korkmaz değil mi?"

Rachel başını salladı. "Kanı sever."

"O zaman onu da yanımıza alırız."

Kızlar keyifle kıkırdayınca Eric'in yüreği burkuldu. Günlük hayatlarında pek yanlarında bulunmayan ve bulunduğu zaman da varlığı pek hissedilmeyen annelerini en azından hayallerinde bulmalarını sağlayabilirdi.

Sonra Korsan Patches, yiğit kızların yedi denizlere yelken açarak bütün düşmanlarını alt etmesiyle sona eren sihirli deniz yolculuğu hikâyelerini uydurmak için koltuğuna rahatça yerleşti. Bunlar cesaret ve kararlılık hikâyeleriydi, küçük kızların erkeklerle yan yana durdukları ve sonuna kadar savaştıkları hikâyelerdi.

Çocuklar büyülenmiş bir halde her sözü can kulağıyla dinliyorlardı. Dinlerken duydukları tek şey, babalarının zengin hayal gücüydü. Kendi neslinin belki de en iyi aktörü olan bir adamın kariyerinde oynadığı, kesinlikle hiç kimseye yabancılaşmadığı tek rolü seyrettiklerini anlayamayacak kadar küçüklerdi.

20

"Babam kazandı mı?" Rachel arkasından uçuşan kırmızı gecelığiyle, çıplak ayakları siyah beyaz mermer zeminde şaplayarak oturma odasına koşmuştu.

Lilly dikkatini istemeye istemeye çakıl grisi kabine gömülmüş televizyondan çevirdi. Bir zamanlar Eric'le paylaştıkları Coldwater Kanyonu'ndaki evi yeniden dekore etmeyi henüz bitirmişti. Kapılar artık üstlerinde kırma alınlıklar bulunan İyon sütunlarıyla çerçevelenmiş ve neo-Romanesk mobilyalar beyaz kumaşla kaplanmıştı. Açık gri duvarlar, birinci yüzyıl mermer heykelleri, uzun kollu Fransız şamdanlar ve muazzam bir kırmızı elmanın merkezinde uçan bir jetin duvar boyutundaki tablosuna arka plan olarak hizmet ediyordu. Lilly başlarda yeni dekora hayran kalmıştı, ama şimdi neoklasisizmin fazlaca soğuk olduğunu düşünüyordu.

"Koşma, Rachel," diye uyardı kızını. "Neden uyumuyorsun? Saat dokuzu geçti. Umarım Becca'yı uyandırmamışsındır."

"Babamın Oscar kazanıp kazanmadığını görmek istiyorum. Ve gök gürültüsünden korkuyorum."

Lilly pencereden baktı ve rüzgârla kamçılanan ağaçları gördü. Güney California'da korkunç bir kuraklık vardı ve bu fırtınanın da diğerleri gibi tek bir damla yağmur yağmadan geçip gideceğini düşündü, fakat inatçı kızını buna ikna etmekte zorluk çekeceğini biliyordu. "Yağmur yağmayacak, Rachel. Sadece biraz rüzgâr var."

Rachel son zamanlarda annesine karşı hep yaptığı gibi isyankâr bir ifadeyle baktı. "Gök gürültüsünü sevmiyorum."

Televizyonda Akademi Ödülü yayını yerini reklama bırakmıştı. "Gök gürültüsü olmayacak."

"Evet, olacak."

"Hayır, olmayacak. Tanrı aşkına, korkunç bir kuraklık geçiriyoruz."

"Evet, olacak."

"Lanet olsun, Rachel, bu kadar yeter!"

Rachel öfkeyle baktı ve ayağını yere vurdu. "Senden nefret ediyorum!"

Lilly gözlerini sımsıkı kapayarak Rachel'ın ortadan kaybolmasını diledi. Onunla Eric'in yaptığı gibi başa çıkamıyordu. Dün kızları babalarından almaya gittiğinde, Rachel sokağa çoraplarıyla çıkmaya kalkışmıştı. Eric ayakkabılarını giymesini buyurunca ondan nefret ettiğini haykırmış, ama görünüşe göre bu Eric'i rahatsız etmemişti. Ona ters ters bakarak karşılık vermiş ve "Şansına küs ufaklık. Yine de ayakkabılarını giyeceksin," demişti.

Lilly yenilgiyi kabullenmek zorunda olduğunu biliyordu. Kızını sevmediğinden değil, seviyordu elbette. Geceleri Rachel uyurken yatağın yanında ebediyen durabilir ve sadece ona bakabilirdi. Fakat gün boyunca, kendisini çok yetersiz hissediyordu. Tıpkı kendi annesine benziyordu, anaç olmayan bir kadındı işte. Annesi Lilly'yi babası tarafından büyütülmeye bırakmıştı ve Lilly de kendi kızlarına aynı şeyi yapıyordu. Bazen böylesi daha iyi oluyordu.

Öyle bile olsa, Eric'in kızlarla ilişkisine içerlediğini fark etti. Kızların eski eşini ondan daha fazla sevdiklerini biliyordu, fakat ebeveyn olmak Eric için daha kolaydı. Rachel'ın yaptıkları karşısında hiçbir zaman çileden çıkmıyor ve Becca'nın durumu onu, Lilly'yi korkuttuğu gibi korkutmuyordu.

"Bak, işte babam!" diye haykırdı Rachel, annesiyle çatışması geçici olarak unutulmuştu. "Ve Nadia. O gerçekten güzel anne. Babamla birlikte *Macbeth*'te olduğu ve hep bağırdığı zaman değil. O bana ve Becca'ya Jelibon verdi."

Kamera Dorothy Chandler Salonu'nu hıncahınç doldurmuş yıldızların oturduğu ön sıralarda geziniyordu. Eric'in Akademi Ödülü törenine *Macbeth*'teki rol arkadaşı Nadia Evans'la birlikte katılmıştı. Lilly buna hakkı olmadığını bilmesine rağmen kıskanmıştı. Eric sadık bir kocaydı; evliliklerini bitiren kendi sadakatsizliği olmuştu.

Hatta Eric, Hollywood'un heyecan verici genç aktörlerinden Aaron Blake'le bir ilişkisi olduğunu keşfettikten sonra bile boşanmak için ısrar etmemişti. Fakat Lilly bir eş ve anne olmaya çabalayıp başarısızlığa uğramaktan nefret ediyordu, evlilik yatağındaki sürekli yakınlıktan nefret ediyordu ve kaçınılmazı ertelemek için bir sebep bulmamıştı. Eric onu hiçbir zaman sevmemişti—eğer hamile olmasaydı Eric'in onunla evlenmeyeceğini biliyordu—fakat eski kocası Lilly'ye iyi davranmıştı ve düşmanca boşanan bir çiftin çocuğu olan Lilly, görünüşte de olsa dostane ilişkiyi korumak istemişti.

Ekranda bir süredir görünen Nadia Evans'ı inceledi ve kendisinin de bir aktris kadar güzel olduğunu düşünerek belli bir tatmin elde etmeye çalıştı. Şimdi hamilelik öncesinden daha da inceydi ve yanaklarında iyice derinleşen çukurları seviyordu. Son zamanlarda gümüşümsü sarı saçlarını ensesinde yüzünün kemiklerini daha da belirginleştiren düşük bir balerin topuzu yapıyordu.

En İyi Erkek Oyuncu adaylarının isimleri okunuyordu ve Lilly'nin kırgınlığı daha da derinlere yerleşti. O da bir Hollywood çocuğuydu ve her bir hücresiyle şimdi Eric'in yanında, bu anı paylaşma özlemi duyuyordu.

"Anneciğim, sence babam kazanacak mı?"

"Göreceğiz."

Rachel, hemen hareketsiz kalarak siyah beyaz mermer zeminin ortasında durmuş, televizyona bakıyordu.

"Ve Oscar'ın sahibi..."

Lilly uzaktan kumandayı kaptı ve yumruklayarak sesini açtı.

"*Küçük Zalimlikler* ile Eric Dillon!"

Rachel bir kahkaha attı ve ellerini çırptı. "Anne, kazandı! Babam kazandı!"

Lilly tekrar kanepeye çöktü. Onu boşamanın bedeli buydu. Eric kazandığı zaman onunla oturan Nadia Evans değil, kendisi olmalıydı. Eğer hâlâ evli olsalardı, bu zaferde onun da hakkı olacaktı.

Fakat pişmanlıklar için artık çok geçti. Bir ilişkisi olduğunu öğrendiği zaman Eric'in nasıl öfkelendiğini hatırladı ve evlilikleri sırasında edindiği tek sevgilinin Aaron Blake olmadığını öğrenseydi eski eşinin ne yapacağını merak etti. Kendinden iğreniyor, midesi bulanıyordu. Her bulduğu sevgilinin, hayatındaki boşlukları dolduracağını düşünmüştü. Fakat bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Ona kalıcı mutluluğu veren tek kişi babası olmuştu.

Nadia Eric'i öptü. Eric yerinden kalktı ve insanlar sırtına vurmak için ayağa kalktıklarında durarak koridordan yürümeye başladı. Sahneye vardığı ve ödülünü aldığı zaman, seyirciye döndü ve altın heykeli başının üzerinde tutarak sırıttı.

Sonunda seyirci yatıştı ve Eric konuşmaya başladı. "Bu çok şey ifade etmemeli, ama ediyor..."

Lilly daha fazla seyredemedi ve uzaktan kumandayı kaparak düğmesine bastı.

"Babamı görmek istiyorum!" diye itiraz etti Rachel.

"Onu yarın göreceksin. Şimdi yatma zamanı."

"Ama seyretmek istiyorum. Televizyonu neden kapattın?"

"Başım ağrıyor."

Pencerenin dışında gök gürüldedi, ses var ama yağmur yoktu. Rachel'ın parmağı hemen ağzına gitmişti, bu üzüldüğünün açık belirtisiydi.

"Üstümü ört Anne."

Lilly Rachel'a bakarken, kendisinden çok nadir sevgi isteyen bu çocuğa karşı kalbi şefkatle doldu. Koridor boyunca birlikte ilerlerken, geçici olarak ateşkes yapmışlardı. Lilly bir

an Becca'nın kapısının önünde durdu ve örtülerin altında hareketsiz yatan küçük bedene baktı.

Ya bu hasarlı çocuk kendi günahlarının cezasıysa? Düşüncelerini Becca'ya her baktığında saptığı ıstıraplı yoldan başka yöne çevirmeye çalıştı ve kendisini eğer Eric'le kürtaj hakkında konuşmasaydı hayatının nasıl olacağını merak ederken buldu. Fakat odadan uzaklaşırken, ne kadar kendisini beceriksiz ve kırgın hissetmesine neden olurlarsa olsunlar, bu çocukları doğurduğuna pişman olmadığını biliyordu.

Eric'le evlenmeden ve fotoğraf makinelerini terk etmeden önce çekmiş olduğu büyütülmüş fotoğraflar grubunu geçtiler. Hep kızların portresini çekmeye niyetlenmiş, fakat nedense buna vakit ayırıp yapamamıştı. Rachel'ın pembe ve eflatun kalplerle dekore edilmiş, Rachel'ın Hulk Hogan'ın posterleriyle biraz bozulsa da, yine de kız odası olduğu belli odasına girdiler.

Rachel yatağa tırmandı, küçük yuvarlak poposu bir an havada dikili kaldıktan sonra örtülerin altına kaydı. Tam Lilly yatağı ayarlarken patlayan başka bir gök gürültüsü pencereleri sarstı.

"Anne!"

"Korkma. Sadece gök gürültüsü. "

"Anne, benimle yatar mısın?"

"Henüz yatağa girmeye hazır değilim."

Rachel katır gibi inatçıydı. "Babam onunla uyumama izin veriyor. Babam benimle uyuyor ve bütün gece bana sarılıyor."

Lilly donakaldı. Kafasının içinde acı dolu, yüksek perdeden bir gürültü vınlıyor, giderek daha tizleşiyordu. Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu. "Ne—Ne dedin sen?"

"Babam... Korktuğum zaman benimle uyuyor. Anne, neyin var?"

Lilly'nin kafasındaki ses onu merkezine doğru emen büyük bir girdap haline gelmişti. Girdap daha hızlı dönmeye başladı ve gürültü kendisini paramparça hissedinceye kadar

beyninde dolandı. Yatağın kenarına yığıldı, bayılmamaya çalışıyordu.

Rachel'ın sesi çok uzaklardan geliyordu. "Anne? Anneciğim?"

Oda etrafında düzelmeye başladı ve kendisine Rachel'ın masumane söylenmiş sözlerinde böylesine derin, mantıksız bir korku yaratacak bir şey olmadığını söyledi, fakat kendisini adeta varlığının en temel düzeyinde tehdit edilmiş gibi hissediyordu.

Sözleri ağzından yavaş yavaş çıkartırken parmaklarıyla örtünün kenarını kavramıştı. "Baban seninle çok sık uyuyor mu?"

Başka bir gök gürültüsüyle pencereler sarsıldı. Rachel korkuyla dışarıya baktı. "Anne, benimle uyumanı istiyorum."

Lilly sesinin titremesini engellemeye çalıştı, fakat uzuvlarındaki soğukluk bunu imkânsız kılıyordu. "Bana babanı anlat."

Rachel'ın gözleri pencereden ayrılmadı. "Gök gürültüsü korkutucu. Babam korkmamam gerektiğini söylüyor. Kılları beni hep gıdıklıyor."

Lilly'nin kalbi o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, zorla nefes alabiliyordu. "Ne—kılları gıdıklıyor da ne demek?"

"Burnumu gıdıklıyor anneciğim."

"Kıllar—kafasındaki mi?"

"Hayır şaşkın. Karnı." Elini göğsünün ortasına bastırdı. "Burası."

Lilly'nin eklem yerleri örtüyü sıkıca kavramaktan bembeyaz olmuştu. "Baban yapmıyor mu—Şey, tabii yapıyordur." Kendini kaskatı kesilmiş dudaklarıyla kahkaha atmaya zorladı, ama sadece bir hıçkırık çıkmıştı. "Tabii babanın şeyi—yatağa birlikte giderken üzerinde pijamaları oluyor, değil mi?"

Rachel bir kez daha pencereye doğru baktı. "Anne, ben gürültülerden korkuyorum."

"Beni dinle, Rachel!" Sesi yükselerek çığlık halini almıştı. "Birlikte yatağa gittiğinizde baban pijama giyiyor mu?"

Rachel'ın alnı kırışmıştı. "Babam pijama giymiyor, anne."

Oh, Tanrım. Sevgili Tanrım. Odadan kaçmak istiyordu, ağza alınamayacak korkunçluklara doğru kendisini emen kara girdaptan kaçmak istiyordu. Dişleri takırdamaya başladı. "Baban—Baban sana hiç... dokundu mu, Rachel?"

Rachel'ın başparmağı ağzına gitti ve başını salladı.

Artık damarlarında kan değil, bıçak gibi keskin buz kıymıkları dolaşıyordu. Kızının omzunu yakaladı. "Nerene dokunuyor?"

"Becca uyuyor."

Lilly yok olmak, kendi bedeninden ve onu alıp götürecekmiş gibi görünen canavar girdaptan çıkmak istiyordu, ama kızını bırakamazdı. "Çok dikkatle düşün Rachel. Baban hiç senin—" *Hayır! Bunu söyleme. Söylemen yasak.* "Baban hiç—" Sesi bir hıçkırıkla kesildi.

Rachel'ın gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmıştı. "Anneciğim, neyin var?"

Sözler aceleyle ağzından döküldü. "Hiç... dokundu mu... bacaklarının... arasına?"

Rachel tekrar başını salladı ve yuvarlanarak pencere tarafına döndü. "Hadi git anne."

Lilly hıçkırmaya başladı. "Ah, bebeğim." Küçük kızını kollarına çekti, tamamen örterek sardı. "Ah, benim zavallı tatlı bebeğim."

"Anneciğim, dur! Beni korkutuyorsun!""

Lilly'nin son soruyu, ağza alınmayacak soruyu sorması gerekiyordu. *Doğru olmasın. Lütfen. Lütfen doğru olmasın.*

Artık isyan etmeyen, fakat endişeden solmuş kızının yüzünü görecek kadar geri çekildi. Lilly'nin gözyaşları örtünün saten kenarlarına düşüyordu.

"Baban—Ah, Rachel, hayatım... Baban hiç sana gösterdi mi—sana penisini gösterdi mi?"

Rachel kocaman gözlerle ve ürkerek, başını salladı. "Anneciğim, korkuyorum."

"Tabii korkarsın. Ah, benim zavallı, zavallı bebeğim. Onun seni incitmesine izin vermeyeceğim. Seni incitmesine bir daha asla izin vermeyeceğim."

Lilly onu salladı ve şarkılar mırıldandı ve kızının küçücük bedenini kavrarken, onu koruyacağına ant içti. Rachel konusunda bazı şeylerde başarısız olabilirdi, fakat bu konuda başarısız olmayacaktı.

"Anne, beni korkutuyorsun. Anneciğim, bana neden Lilly diyorsun?"

"Ne, canım?"

"Lilly dedin. Bu senin ismin. Benim ismim bu değil. " Zavallı Lilly" dedin."

"Ah, sanmıyorum."

"Dedin anneciğim. Zavallı Lilly."

"Hadi uyu tatlım. Şşş... Anneciğin burada."

"Babamı istiyorum."

"Her şey yolunda tatlım. Onun seni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim."

***

Eric o sabah yediye kadar eve dönmedi. Röportajlar, fotoğrafçılar, bir açık büfe kahvaltısıyla sona eren üç ayrı parti vardı o gece. Nadia sonunda sabah saat dörtte pes etmişti, ama bu onun hayatının en büyük gecesiydi ve bitmesine hazır değildi.

Evine giden parke taşı döşeli yolda limuzinden indi. Yakası açıktı, papyonu çözülmüştü ve smokinini koluna asmıştı. Elindeki Oscar heykeli erken sabah güneşinde parlıyordu. İçinde, hayatındaki her şeyin yoluna girdiğine dair bir his vardı. İşi ve kızları vardı ve on beş yaşından beri ilk kez kendisinden nefret etmiyordu.

Limuzin hareket etti ve Eric arabanın yanında bekleyen Lilly'yi gördü. Tüm coşkusu sönmüştü. Eski eşi neden bir gün için başarısının tadını çıkarmasına izin veremiyordu? Fakat Lilly kendisine doğru gelirken, sıkıntısının yerini kor-

ku aldı. Lilly görünümü konusunda daima titizlenirdi, ama şimdi elbiseleri kırışmış, özenli balerin topuzu çözülmüştü.

Aceleyle ona yaklaşırken rujunun silinmiş ve gözlerinin altına maskara bulaşmış olduğunu fark etti. "Sorun nedir? Kızlara bir şey mi oldu?"

Lilly'nin yüzü gerildi, bir deri bir kemik ve çirkin görünüyordu. "Bir sorun var, doğru, seni sapık herif."

"Lilly..."

Koluna girmek için uzanınca, Lilly hızla geri çekilerek ona köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hırladı. "Dokunma bana! Sakın dokunma bana!"

Eric, sesinin sakin çıkması için kendini zorlayarak, "Belki de içeri gelsen iyi olur," dedi.

Ona reddetme fırsatı vermeden, ön kapıya giderek kilidi açtı. Lilly evin içinde onu izledi, fuayeden geçerek sol taraftaki oturma odasına gittiler. Lilly'nin nefes alışı hızlı ve tedirgindi.

Beyaz duvarlı oda, soluk ahşap ve açık renk kumaşla kaplı rahat koltuklarla döşenmişti. Sepetler, Meksika metal işlemeleri ve aziz figürleri içeren, kaba-yontulmuş bir dolabın yanında duran sandalyeye ceketini ve Oscar heykelini koydu. Pencerelerden erken sabah güneşi süzülüyor, zeminde ışıktan dikdörtgenler oluşturuyordu. Eric onlardan birine doğru yürüdü.

"Hadi şu işi bitirelim de ben de yatmaya gidebileyim. Bu sefer ne var? Daha fazla para mı gerekiyor?"

Lilly başını ona çevirdi, yüzü üzüntüden solmuştu, dudakları titriyordu. Eric'in rahatsızlık hissinin yerini suçluluk almıştı, onunla birlikteyken daima suçluluk hissediyordu, çünkü Lilly kötü bir insan değildi, ama yine de onu ihtiyaç duyduğu şekilde sevememişti.

Yumuşadı. "Lilly, neyin var?"

Lilly'nin sesi kötüydü. "Rachel bana söyledi. Dün gece."

"Sana neyi söyledi?" Eric'in endişeden alnı kırışmıştı. "Rachel'da bir sorun mu var?"

"Senin bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir. Bunu Becca'ya da yaptın mı?" Gözleri yaşlarla dolmuştu. Aşağıya kanepeye çöktü, kucağında duran ellerini sıkarak yumruk yaptı. "Tanrım, Becca'ya da dokunmuş olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum. Bunu nasıl yapabildin Eric? Nasıl bu kadar iğrenç olabilirsin?"

Gerçek bir korku Eric'i pençesine almaya başlamıştı. "Ne oldu? Tanrım, söyle bana!"

"Kirli küçük sırrın ortaya çıktı," dedi Lilly acıyla. "Rachel bana hepsini anlattı. Onu tehdit ettin mi, Eric? Eğer söylerse ona korkunç şeyler yapmakla tehdit ettin mi?"

"Neyi söylerse? Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?"

"Ona yapmakta olduğun şeyden. Bana dedi ki—bana senin ona cinsel tacizde bulunduğunu söyledi."

"Ne?"

"Bana her şeyi anlattı."

Eric'in üzerine bir ölüm sessizliği çöktü. Sesi çatallanmıştı. "Neden söz ettiğini açıklasan iyi olur. En baştan başla. Her şeyi duymak istiyorum."

Lilly'nin gözleri nefretle kısıldı. Acele ve kulak tırmalayıcı bir sesle konuşmaya başladı. "Dün gece Rachel'ı yatağa sokuyordum. Gök gürledi; Rachel benim de onunla yatağa girmemi istedi. Ben hayır deyince, senin birlikte uyumaya izin verdiğini söyledi."

"Korktuğu zaman elbette benimle uyumasına izin veriyorum. Bunda ne var?"

"Senin pijama giymediğini söyledi."

"Hiçbir zaman giymem. Sen bunu biliyorsun. Kızlar etrafta olduğu zaman külotla uyuyorum."

"Bu iğrenç, Eric. Yatakta seninle olmasına izin vermen."

Eric'in endişesi öfkeye dönmüştü. "Bunda iğrenç olan hiçbir şey yok. Lanet olsun, senin neyin var?"

"Çok haklı bir öfke," diye alay etti Lilly. "Eh, boşuna canını sıkma, çünkü Rachel bana her şeyi anlattı, seni pis herif." Lilly'nin yüzü nefretle çarpılarak çirkinleşmişti. "Senin penisini gördüğünü söyledi."

"Muhtemelen görmüştür. Tanrım, Lilly. Bazen ben soyunurken odaya giriyorlar. Onların önünde gösteriş falan yapmıyorum, fakat bunu o kadar önemsemiyorum da.

"Seni hergele. Her şeye bir cevabın olduğunu sanıyorsun. Pekâlâ, hepsi bu kadar değil. Onun bacaklarının arasına dokunduğunu söyledi."

"Sen bir yalancısın! Böyle söylememiştir. Ben hiçbir zaman dokunmadım onun—" Fakat yapmıştı. Tabii ki yapmıştı. Kızları genellikle Carmen yıkıyordu, fakat ara sıra kendisi de yapmıştı.

"Beni dinle, Lilly. Tamamen normal olan bir şeye hastalıklı bir yorum getiriyorsun. O kızları bebekliklerinden beri ara sıra ben yıkarım. Rachel'ın bahsettiği şey budur. Ona sor. Yo, hayır, birlikte soracağız."

Lilly'ye doğru yürüdü, gerekirse onu eve ve kızlarına sürüklemeye hazırdı, fakat Lilly kanepeden fırladı ve onun yüzünde gördüğü korku Eric'i durdurdu.

Aşırı zayıf vahşi yüzüyle dişlerini gösterdi. "Onlara bir kilometreden fazla yaklaşmayacaksın. Şu anda seni uyarıyorum, Eric. O kızlardan uzak dur, yoksa seni o kadar hızla hapse attırırım ki, ne olduğunu bile anlayamazsın. Çok iyi bir anne olmayabilirim, fakat onları emniyete almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Eğer onlara en ufak bir tehdit oluşturduğunu düşünürsem, otoritelere gideceğim. Bunu yaparım. Çok ciddiyim. Sen uzak kaldığın sürece sessiz kalacağım, fakat o kızlara yaklaştığın anda, bu iğrenç sapıklığının ülkenin bütün gazetelerinde basıldığını göreceksin."

Lilly odadan kaçtı.

"Lilly!" Peşinden gitmeye başlamıştı, fakat sonra kendini tutarak durdu. Toparlanması ve düşünmesi gerekiyordu.

Sigara paketi boştu. Avucunda buruşturarak odanın diğer ucundaki şömineye doğru fırlattı. Lilly'nin gözlerinde gördüğü kanaat Eric'in kanını dondurmuştu. Eski eşi söylediklerine gerçekten inanıyordu.

Ama kızlarını ne kadar sevdiğini bildiği halde bu kadar

edebe aykırı bir şeyi yapabileceğine nasıl inanabilirdi? Kızlarıyla yaptığı her şeyi hatırlamaya çalışarak odayı arşınlamaya başladı, fakat bu mümkün değildi, çok saçmaydı.

Yavaş yavaş sakinleşti. Duygusallıkla tepki göstermeye son vermesi ve mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Bu da Lilly'nin küplere binme krizlerinden bir başkasıydı ve Eric herhangi bir zorluk çıkmadan bunu kanıtlayabilmeliydi. Konunun bütünüyle saçma olduğu aşikârdı. Tüm ülkede babalar çocuklarını yıkarlar ve korktukları zaman yatırırlardı. Avukatı bunu kaşla göz arasında yoluna koyardı.

***

"Senin telefonundan bu yana çocuk cinsel istismarı konusunda yoğun bir şekilde çalışıyorum Eric, ama korkarım işler senin zannettiğin kadar kolay olmayacak."

Mike Longacre masasının üzerinden öne doğru eğildi. Otuzlu yaşların sonlarındaydı, fakat seyrelen saçları ve tıknazlığı onu daha yaşlı gösteriyordu. Boşanmasından bu yana Eric'in avukatıydı ve iki adam mesafeli bir dostluk geliştirmişlerdi. Birlikte bazen açık deniz balıkçılığı yapmışlar, raketbol oynamışlardı, fakat başka ortak noktaları olduğu söylenemezdi.

Eric koltuğundan fırladı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Hiç uyumamıştı; devamlı sigara içiyor, adrenalin salgılıyordu. "Kolay değil de ne demek? Tüm olanlar inanılmaz. Kızlarıma zarar vereceğime kolumu keserim daha iyi. Onlar için asıl zararlı olan Lilly'nin paranoyası, ben değil."

"Çocuklara cinsel taciz alengirli bir konu."

"Yani bana Lilly'nin bunu gerçekten ispatlayabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun? Sana onun söylediklerini anlattım. Rachel'ın masumane söylediği bazı sözleri Lilly'nin çarpıttığı aşikâr. Bundan fazla bir şey yok."

"Anlıyorum. Ben sadece burada ihtiyatlı davranmayı tavsiye ediyorum. Çocuklara cinsel istismar hukukta sanığa hiç hak tanımayan bir alandır. Masum olduğu kanıtlanıncaya

kadar suçlu kabul edilir. Unutma ki insanı hasta edecek kadar çok suçlama doğru çıkıyor ve mahkemenin asıl amacı da çocukları korumak. Her gün sayılamayacak kadar çok baba, kızını taciz ediyor.

"Fakat ben onlardan biri değilim! Tanrım, çocuklarımın benden korunması gerekmiyor. Kahretsin, Mike, fazla ileri gitmeden bunun sona ermesini istiyorum."

Avukat altın kalemiyle oynuyordu. "Bırak da sana bu konuda neler olabileceğini anlatayım. Herkes çocukların cinsel taciz konusunda asla yalan söylemediklerine inanıyordu, fakat biz onların yönlendirilebildiklerini keşfettik. Diyelim ki annesi berbat bir boşanma anlaşması yaptı. Kocası BMW kullanıyor ve kadın bakkal faturasını bile ödeyemiyor. Belki velayet anlaşmasına itiraz etmek istiyor, ya da adam çocuğunun nafakasını ödemiyor."

"Bunların hiçbiri Lilly için geçerli değil. Ona istediği her şeyi verdim."

Mike elini kaldırdı. "Nedeni ne olursa olsun, kadınlar boşanma olaylarında sık sık kendilerini güçsüz hissederler. Muhtemelen çocuklar, düşünmeye başlamalarına neden olacak bir şey söyler. O zaman sorular sormaya başlarlar. 'Baban buraya dokundu, değil mi?' Çocuğun ağzına bir parça şeker sokuverir ve çocuk hayır dediği zaman bir parça daha şeker verir. "Emin misin? İyi düşün." Çocuk fazladan ilgi görür ve annesini mutlu etmek için uydurmaya başlar. Hatta eğer çocukları kendi söylediklerini söylemezse kendilerini öldürmekle tehdit eden anneler bile oldu."

"Lilly bunu yapmaz. O bir canavar değil. Tanrım, o kızları seviyor."

Ofiste bir an sessizlik oldu. "Peki öyleyse burada neler oluyor, Eric?"

Eric zorla yutkundu ve gözlerini tavana çevirdi. "Bilmiyorum. Tanrım, bana yardım et, bilmiyorum."

Tekrar avukata döndü, aklına yeni bir düşünce gelmişti. "Rachel açıkgöz bir küçük kızdır. Daha beş olmasına rağ-

men, ne kadar etkilenebilir, bilmiyorum. Alanındaki en iyi psikiyatrları tutarız. Onunla onlar konuşsun."

"Teoride iyi bir fikir, fakat pratikte her zaman geri teper."

"Neden anlamıyorum. Rachel uyumlu bir çocuktur. Konuşkandır. O—"

"O aynı zamanda da bir çocuk. Beni dinle, Eric. Biz kesin bir bilimle uğraşmıyoruz. Çocuk istismarı davalarında uzmanlaşmış profesyonellerin çoğu iyi eğitimli ve yetkin kişilerdir, fakat yine de bu oldukça yeni bir dal. En yetenekliler bile yargıda hata yapabiliyorlar. Pek çok korkunç dava yaşandı bugüne kadar. Örneğin, küçük bir kıza anatomik olarak doğru bir erkek bebek verilir. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştir ve penisi çekeler. Bingo. İşgüzar uzman bunu bir istismar işareti olarak kabul eder. Abartmıyorum. Böyle şeyler hep oluyor ve hiçbir garantisi yok. Üzgünüm. Rachel'ın psikiyatrik bir muayeneden geçmesinin seni temize çıkaracağına dair güvence vermek isterdim, fakat yapamam. Hakikat şu ki, eğer bu sorunun üstüne gidersen, Rus ruleti oynuyor olacaksın.

Mike ona yavaş, sakin bir bakış attı. "Ayrıca Rebecca'nın da sorgulanacağını unutma. Onun ne kadar kolay etkileneceğini hayal edebiliyorum."

Eric gözlerini sımsıkı kapadı, umut ışığı sönüyordu. Tatlı küçük Becca'sı, birini memnun edeceğini düşünürse her şeyi söyleyebilir, her şeyi yapabilirdi.

Mike ağırlığını diğer tarafına kaydırırken sandalyesi gıcırdadı. "Lilly'ye meydan okumadan önce, sonuçlarını anlaman gerekiyor. Suçlamalarını kamuya açar ve basınla paylaşırsa, her şey çabucak olup biter ve hiçbiri de iyi olmaz. Araştırma sürerken, kızlar senden alınır."

"Bu nasıl olabilir? Burası Amerika. Benim hiçbir hakkım yok mu?"

"Dediğim gibi. Çocuk istismarı davalarında masum olduğun kanıtlanıncaya kadar suçlusun. Çocukları korumak için sistemin bu şekilde işlemesi gerekiyor ve soruşturma sırasında umut edebileceğin en iyi şey nezaret altında ziyaret. Araştırmaların gizli tutulması gerekir, fakat kızların öğretmenleri, arkadaşları ve komşular, tüm işe alınmış yardımcılar sorgulanacaktır. Yarım akıllı biri bile neler olup bittiğini anlayabilir ve seninle alakalı olduğu için, daha mahkemeler bağlantı kurmadan çok önce konunun tüm gazetelere ulaşacağını garanti edebilirim. Çocuk tacizinden suçlanmanın önde gelen biri olarak kariyerine neler yapacağının üzerinde durmaya gerek yok her halde. Halk elbette müsamaha gösterecektir, ama—"

"Kariyerim umurumda bile değil!"

"Bunu istemezsin." Ellerini kaldırdı ve devam etti. "Kızlar tıbbi muayenelerden geçmek zorunda kalacaklar. Eğer beklenenden uzun sürerse birçok kez."

Eric hasta gibi hissediyordu. Bebeklerine böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Onları bu şekilde nasıl incitebilirdi? Onlar masumdu. Doğdukları zaman döngüyü kırdığını düşünmüştü, fakat bir kez daha yakalanmıştı. Neden daima masumlara zarar vermesi gerekiyordu?

"Muayeneler onların istismar edilmediğini kanıtlayacaktır," dedi.

"İdeal dünyada belki. İşin aslı şu ki, davaların çoğunda hiçbir fiziksel kanıt olmuyor. Çoğu cinsel taciz okşama veya oral birleşme içerir. Sağlam bir kızlık zarı çocuğun taciz edilmediğinin kanıtı değildir. "

Eric ofis duvarları üstüne geliyormuş gibi hissediyordu. Hiç inanmamıştı—hatta kendisine kızlarını kaybedebilme ihtimalini düşünme izni bile vermemişti. Her an uyanabilir ve bunun sadece bir kâbus olduğunu anlayabilirdi.

Avukat başını iki yana salladı. "Bu suçlamalar kamuya mal olduğu anda, kişinin kafasına dolu bir silah çevrilmiş demektir. Ünlü biri için durum daha da kötüdür. Olumlu yönden bakarsak, bu davalarda kendilerini savunurken iflas eden babalar gördüm ve senin bu konuda endişelenmen gerekmiyor."

Acı ve hayal kırıklığı Eric'in sesini keskinleştirmişti. "Umut vermek için yapabileceğin en iyi şey bu mu? Kendimi savunma masraflarımı karşılayabilmem mi? Bu ne biçim bir tesellî?"

Longacre kasıldı. "Muhtemelen daha ilk etapta kızlarını yatağa alman pek akıllıca olmamış."

Eric'in öfkesi patladı. Masanın üzerinden atılarak avukatın gömlek yakasından yakaladı. "Seni orospu—"

"Eric!"

Tam yumruğunu kaldırmıştı ki, Longacre'ın gözlerindeki endişe onu durdurdu ve kendisini zorlayarak bıraktı.

Mike zorlukla nefes alıyordu. "Seni aptal."

Eric geri çekilirken titriyordu. "Üzgünüm. Ben—"

Daha fazla bir şey söyleyemeden, ofisten kaçtı ve çılgın gibi Lilly'nin evine doğru yola çıktı. Çocuklarını alması gerekiyordu. Fakat eve ulaştığında, her yer kilitli ve perdeler kapalıydı.

Arka tarafta havuzun yanında çalışan balıçıvanı buldu. Adam Lilly'nin ülkeyi terk ettiğini söyledi. Ve kızları da yanında götürmüştü.

***

Üç hafta sonra Eric, özel dedektif ekibinin Lilly'yle kızların yerini saptamış olduğu Paris'e uçtu. Tournelle köprüsünün trafiğinde ilerleyen taksinin penceresinden dışarıya dalgın gözlerle bakarken, son haftaların hayatındaki en uzun süre olduğunu biliyordu. Çok fazla sigara içmişti, çok fazla içki içmişti ve Oscar zaferinin ardından işine yoğunlaşamamıştı.

Taksi Tournelle köprüsünden Seine nehrinin ortasındaki Saint Louis Adası'na geçtiğinde, şoför dikiz aynasından Eric'e sırıtıyordu. Eric dünyada kendi yüzünün tanınmadığı çok az yer kaldığı gerçeğini uzun zaman önce kabul etmişti. Sol tarafındaki ünlü Ile de la Cite Adası'nın yön işaretine baktı, fakat Notre Dame'ın ince kuleleri ve kemerli dış payandaları zihninde pek izlenim bırakamamıştı.

Saint-Louis Adası, Paris'in Sağ ve Sol kıyıları arasında Ile de la Cite'nin ünlem işaretinin noktasını oluşturduğu yerde bulunuyordu. Ada, Paris'in en seçkin ve en pahalı semtlerinden biriydi ve yıllar içinde şimdiki sakinleri Baron Guy de Rothschild ve Madam Georges Pompidou'nun yanı sıra Chagall ve James Jones da dahil olmak üzere birkaç ünlü kişiyi barındırmıştı.

Taksi Eric'i dedektiflerin adres olarak verdiği popüler Quai d'Orleans üzerinde bulunan bir on yedinci yüzyıl şehir evinin önünde bıraktı. Seine'in karşısında Sol Kıyı sabah ışığında parlıyordu. Eric taksinin parasını öderken yukarı ikinci kat pencerelerine baktı ve perdelerin kıpırdadığını gördü. Lilly onu izliyordu.

Kızlarını görmek için umutsuzca özlem duyduğu kadar, beklenmedik bir şekilde gelme dürtüsüne teslim olduğu için durumunun son derece tartışmalı olduğunu da biliyordu ve bu yüzden sabah erkenden Lilly'yi aramıştı. Lilly önce onunla görüşmeyi reddetmişti, fakat onun istese de istemese de geleceğini anlayınca, iki kız gittikten sonra saat on birde buluşmayı kabul etmişti.

Ev kireçtaşından inşa edilmişti ve karmaşık bir şekilde oymalı ahşap ön kapı canlı bir maviyle sırlanmıştı. Uzun, dar pencereleri süsleyen beyaz panjurların üst yarıları tırmanan pembe sakız sardunyası saksılarını ortaya çıkaracak şekilde açıktı. Kapı açılıp Lilly dışarı çıktığında Eric kapı tokmağını kaldırmak üzereydi.

Lilly yorgun ve gergin görünüyordu, hatırladığın da daha zayıftı, gözlerinin altındaki çukurlarda hafif mor lekeler vardı. "Seni uzak kalman için uyarmıştım," dedi, sabah ılık olduğu halde ipek bluzunun altında kollarını kavuşturarak.

"Konuşmamız gerekiyor."

Eric kendilerine doğru gelen bir turist grubu gördü ve hemen başını çevirdi. Hayatını geri almaya çalışırken istediği en son şey imza vermekti. Beyaz pamuklu giysisinin gömlek cebinden güneş gözlüklerini çıkararak taktı. "Burası fazla kalabalık. İçeri giremez miyiz?"

"Seni onlara ait eşyaların yakınında istemiyorum."

Yorumundaki zalimlik Eric'i öfkeyle doldurdu ve ona vurmak istedi. Bunun yerine, üst kolunu öylesine sert kavradı ki, Lilly irkildi ve sonra onu ağaçlarla çevrili rıhtımda nehre bakan bir banka doğru çekti.

Manzara cennet gibiydi. Uzun kavaklar yolda alacalı gölgeler oluşturmuştu. Sahilde zarif demir bir elektrik direğinin yanında bir balıkçı duruyordu. Yolda âşık bir çift yürüyordu, vücutları o kadar iç içe girmişti ki, birisi nerede başlıyor, diğeri nerede bitiyor söylemek mümkün değildi.

Lilly demir banka oturdu ve ellerini sıkıp açmaya başladı. Eric ayakta kalmış dalgınca sulara bakıyordu. Hayatının geri kalan kısmında bu güzel şehirden nefret edecekti.

"Artık senin tehditlerine boyun eğmiyorum, Lilly. Basına açılacağım. Şansımı mahkemede denemeye karar verdim."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Lilly.

"İzle de gör."

Lilly'ye baktı. Tırnakları o kadar derin yenmişti ki, tırnak etleri kanamıştı.

Sanki koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Bunu ilan etmek kariyerini mahvedecek."

"Artık umurumda değil!" diye bağırdı Eric. "Çocuklarım olmadan kariyerimin hiçbir anlamı yok. "

"Canını sıkan ne?" diye alay etti eski eşi. "Cinsel heyecan verecek başka birini bulamadın mı?"

Eric onu yakaladı. Lilly korkuyla banka büzülerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Eric'in gözlerini öylesine öfke bürümüştü ki, bırakmazsa onu inciteceğini biliyordu.

Okkalı bir küfürle Lilly'nin kolunu bıraktı ve hızla güneş gözlüğünü çıkardı. Gözlük elinde kırılınca Seine nehrine fırlattı. "Tanrı senin belanı versin!"

"Seni onların yanına yaklaştırmayacağım!" diye bağırdı Lilly, banktan fırlayarak kalkarken. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer mahkemeye gidersen veya onları geri almak için herhangi bir şey yaparsan, onları yer altına yollayacağım."

Eric ona hayretle baktı. "Ne yapacaksın?"

Lilly'nin şakağında ince mavi bir damar çılgınca atmaya başlamıştı. "Eğer kanun yapamazsa, çocukları koruyan bir yeraltı sistemi var. Yasadışı, fakat etkili." Eric'in gri gözleri ıstırapla koyulaşmıştı. "Onları almaya çalışacağını biliyordum, bu yüzden son birkaç haftadır çok şey öğrendim. Tüm yapmam gereken şey emir vermek ve kızlar yok olacaklar. O zaman hiçbirimiz onlara sahip olamayacağız."

"Bunu söylüyor olamazsın. Onları yabancıların eline veremezsin."

"Yabancılar onları taciz etmeyecektir ve ben onları emniyete almak için ne gerekirse yaparım." Yüzü çökmüştü. Eric onun ne kadar yorgun olduğunu görüyordu, ama hiç acımadı.

"Lütfen," diye fısıldadı Lilly. "Lütfen onları kaçırmama neden olma. Babalarını zaten kaybettiler. Annelerini de kaybetmelerine neden olma."

Eric onun tüm yorgunluğunun altında, kararlılığını görebiliyordu ve bunun boş bir tehdit olmadığını korkunç bir kesinlikle biliyordu ki. Onun suçlu olduğuna inancı mutlaktı.

İçinde bir ıstırap yumağı örülüyor, her turda daha da büyüyordu. "Kızlarımı incitebileceğime nasıl inanabilirsin?" diye sordu boğuk bir sesle. "Sana böyle bir şey yapabileceğimi düşündürecek ne yaptım? Tanrım, Lilly, onları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Lilly'nin yanaklarından yaşlar yuvarlanıyordu. "Onları korumam gerektiğinden başka hiçbir şey bilmiyorum. Bunu yapacağım, hatta onları yabancılara vermek anlamına gelse bile. Hayır, hiçbir küçük kız onların çektiği acıyı çekmemeli."

Gitmek için döndü.

Eric onun peşinden hızla atıldı, sesi çaresizlikten kabalaşmıştı. "Sadece nasıl olduklarını söyle. Lütfen, Lilly. Benim için en azından bunu yap."

Lilly başını iki yana salladı ve onu hayatında hiç olmadığı kadar yalnız bırakarak uzaklaştı.

21

DIŞ MEKÂN. ÇİFTLİK EVİ YAKININDAKİ OTLAK ÇİTLERİ—GÜNDÜZ

Dash ve Janie çitin yanında durmaktalar. Dash yumruk yaptığı elinde buruşuk bir mektup tutar.

JANIE
Blake sana mı yazdı? Eve ne zaman izinli geliyor?

DASH
Mektup Blake'den değil. Büyükannenden.

JANIE
(heyecanlı)
Büyükannem mi? Büyükannem olduğunu bile bilmiyordum!

DASH
Annenle ilgili anlattığım şeyleri hatırlıyor musun?

JANIE
(neşeyle)
Hatırlıyorum. Onun şimdiye kadar tanıdığın en tatlı şey olduğunu ve benim gibi bir şeytan dölünü nasıl doğurduğunu anlayamadığını söylemiştin.

DASH
Tatlıydı Janie. Fakat aynı zamanda da sana onun öksüz olduğunu söylemiştim ve bu bir yalandı.

JANIE
Yalan mı? Neden yalan söyledin ki baba?

DASH
Annenin anne babası onu sadece on yedi yaşındayken kovdular. Oldukça katı insanlardı. Annen evli değildi. Ve sana hamileydi.

JANIE
(şaşkın)
Yani sen ve annem evlenmek zorunda mı kaldınız demek istiyorsun?

DASH
Annenle bunu istediğim için evlendim. Bunda hiçbir zorunluluk yoktu.

Mektuba göz atar.

DASH
Anlaşılan büyükbaban geçen yıl ölmüş ve büyükannen yaşlanıyor. Seni görmek istiyor, bu sebeple bizim izimizi bulmak için bazı özel dedektifler tutmuş. Bu mektuba göre, öbür gün burada olacak.

JANIE
Vay be! Buna inanamıyorum. Tepesinde o topuzlardan olacağını ve çörekler pişireceğini düşünüyor musun?

DASH
Janie, sana söylemem gereken bir şey var. Muhteme-

len sana bunu çoktan söylemiş olmam gerekirdi, fakat—bilmiyorum—kendimi buna ikna edemedim. Şimdi sanırım başka seçeneğim yok. Anneannen hakikati biliyor ve eğer sana ben söylemezsem, o söyleyecek.

JANIE
Beni sinirlendirmeye başlıyorsun baba.

DASH
Üzgünüm, Janie. Bunu açıkça söylemekten başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Annenle ilk kez tanıştığımda sana zaten hamileydi.

JANIE
Ama bu mantıklı değil. Nasıl olabilir—bana söylemeye çalıştığın—Yani gerçekten babam olmadığını mı söylemek istiyorsun?

DASH
Korkarım bu doğru.

"Aptal, aptal, aptal." Honey, *Dash Coogan Show*'un son senaryosunun kapağını çarparak kapattı.

"Umarım benden bahsetmiyorsundur." Dash, Honey'nin kanepeye kıvrıldığı karavanın kapısından girmişti. Üzerinde kot pantolon ve çizmeyle, tüvit spor bir ceket vardı. Kot gömleğinin yakasında gümüş ve türkuaz renkli, ipten bolo kravatın metal süsü parlıyordu.

Beş yıldır evli oldukları halde, beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığı zaman kalbi hâlâ komik şekilde hop hop etmeye devam ediyordu. O efsanevi yüze bakmaya doyamıyor—kabaca yontulmuş yüz hatları öylesine doğaldı ki sanki rüzgârla yoğrulmuş ve çöl güneşinde fırınlanmış gibi görünüyordu—hiçbir zaman yeterince bakmış gibi gelmiyordu.

Dash kapıyı açmak için kullandığı anahtarları cebine attı

ve eğilerek onu öptü. "Tüm o cafcaflı üniversite derslerini malum birisi gibi almadığımı biliyorum, ama aptal olduğumu da düşünmüyorum.

Honey güldü ve kollarını onun boynuna dolayarak kendisine çekti. "Bir tilki kadar kurnazsın, seni yaşlı kovboy"

Dash onu tekrar öperek ellerini kısa beyaz bir kot etekle birlikte giydiği bol, pudra mavisi süveterinin altına kaydırdı. "Yetiştirmen gereken bir ödev üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Öyle yapıyorum. Ben sadece—" Honey onu bıraktı. "Dün senin sığınak dediğin o karmaşayı bir düzene sokmaya çalışırken son sezonumuzun senaryolarını buldum. Yeniden okumak için son bölümün senaryosunu getirmeye karar verdim. Ölümcül bölümün hatırladığım kadar berbat olup olmadığını görmek için."

Dash spor ceketini çıkardı ve sandalyenin üzerine attı. "Bana sorabilirdin. Sana hatırladığından bile kötü olduğunu söylerdim."

Honey kanepeden kalktı ve Dash'le dış mekân çekimleri için gittiği her yere götürdüğü cezveye doğru birkaç adım attı. Los Angeles Polis Teşkilatında görevli bir polisi canlandırdığı düşük bütçeli bir televizyon filminin çekimleri için Doğu Los Angeles'ın varoş mahallelerinden birine gelmişlerdi. Önce Dash'e bir kupa verdikten sonra kendisine de bir tane doldurdu. Küçük tezgâha yaslanarak, beyaz Keds ayakkabılarıyla pudra mavisi çorapların içindeki ayak bileklerini çaprazladı. O sabah giyinirken, Dash tam on üç yaşında gibi göründüğünü ve eğer reşit olmayan bir kızla ilişkiye girmek gibi berbat bir nedenle kendisini tutuklatmazsa, çok memnun olacağını söylemişti.

Honey kahvesinden bir yudum aldı. "Yazarların, Dash'in Janie'nin gerçek babası olmadığına dair bu aptal açıklamanın seyirciye baba kızı evli bir çiftin oynadığını unutturacağını neden düşündüklerini anlamıyorum."

Dash kanepeye yerleşti ve arkasına yaslandı. Bacaklarını

uzattığında kovboy çizmeleri karavanın ortasına kadar geliyordu. "Ölümcül bölüm yayınlandığında zaten hiç seyircimiz kalmamıştı, bu yüzden fark etmezdi sanırım."

"Benim için fark ederdi. Dash ve Janie'nin gerçek baba kız olmadığına karar vererek programı kurtarmaya çalışmaları fikrinden nefret etmiştim. Bobby'nin *Dallas*'taki hayalinden bile daha aptalcaydı."

"O Pam'in hayaliydi, Bobby'nin değil. Ve hiçbir şey o kadar aptalca olamazdı."

Dışarıdaki sokaktan gelen bir polis sireni karavanın içinden kolaylıkla duyuldu. Dash kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Bugün benimle gelmene neden izin verdim bilmiyorum. Bu mahalle çok tehlikeli."

Honey gözlerini devirdi. "İşte yine başlıyoruz. Dash Baba aşırı koruyor."

"Aşırı koruyorum ha! Buralarda sadece son birkaç ayda kaç uyuşturucu cinayeti ve çete çatışması olduğu hakkında hiç fikrin var mı? Ve bu beş para etmez yapım şirketi bir tane bile güvenlik elemanı tutmadı. Muhtemelen film çekmek için izin bile almamışlardır."

"Dash, kapıyı kilitli tutuyorum ve dışarı çıkmıyorum. Edebiyat ödevimi yapmam gerektiğini biliyorsun ve burası bunu yapmak için mükemmel bir yer, çünkü dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Eğer evde olsaydım, ata binecektim veya çiçek yatağını kazacaktım, ya da sana çikolatalı pasta yapıyor olacaktım."

Dash bir şeyler daha geveleyince Honey ona en sevimli haliyle tebessüm etti. Onun aşırı koruyucu olmasıyla fazla dalga geçmemeye çalışıyordu, çünkü kocasının kendini tutamadığını anlıyordu. Honey'nin sevgisinden ne kadar emin olursa olsun, en çok sevdiği kişinin onu bırakacağından korkan küçük oğlan hâlâ eşinin bir parçasıydı.

"Bu benim hatam," diye homurdandı Dash. "Etrafımda olman o kadar hoşuma gidiyor ki, sağduyumu kaybediyorum. Boynumu ovar mısın? Dünkü şu dövüş sahnesi beni kaskatı etti."

Dash yan dönünce karısı kanepeye gitti ve onun arkasında diz çöktü. Honey saçını kulağının arkasına itti. Başını kaldırınca diğer yana düşen bal rengi bir şelale omuzlarına döküldü. Dash ona yaslandı ve Honey, eşinin tanıdık, güven verici varlığını özümsemek için bir an gözlerini kapayarak, omuz kaslarına masaj yapmaya başladı. Evlilikleri Honey'ye şimdiye kadar mümkün olduğuna inanamayacağı kadar mutluluk getirmişti ve bunu izleyen tüm mesleki ve mali zorluklara rağmen yaptığı şeyden asla pişman olmamıştı.

"Ben bu polis ve soyguncu filmleri için çok yaşlıyım," diye söylendi Dash.

"Yaza kadar daha elli olmayacaksın. Buna pek de ihtiyar denemez."

"Şu anda öyle hissediyorum. Belki de yirmi beşindeki çocuk gelinimin cinsel aşırılıklarına yetişmeye çalışmamın bununla bir alakası vardır."

Honey dudaklarını onun boynunun yan tarafına gömerek ellerini kot kemerine kadar gömleğinin ön tarafından aşağı kaydırdı. "Sevişmek ister misin?"

"Daha bu sabah sevişmedik mi?"

"Sabah altıdan önce yapılan her şey bir gün önceye ait sayılır."

"Nedenmiş o?"

"Bu tamamen göreceli bir konu. Bunu geçen sene aldığım felsefe dersinde öğrendim." Parmaklarını kemerinden içeri kaydırdı. "Cahil bir sığır çobanına anlatamayacağım kadar karmaşık bir konu, bu yüzden korkarım benim sözüme güvenmek zorundasın."

"Öyle mi?" O kadar ani öne eğildi ki, Honey Dash'in omzunun üzerinden öne savruldu.

"Hey!"

Dash, eşi yere serilmeden onu kucakladı. "Bana öyle geliyor ki minik ukalanın biri kendini fasulye gibi nimetten sanmaya başlamış."

Dash'in kucağına iyice yerleşip daha rahat bir konuma geldikten sonra Honey o harikulade yüze baktı.

"Benimle evlendiğine hiç pişman oldun mu?"

Dash onun göğsünü yakaladı ve hafifçe yoğurdu. "Günde yüz kere." Ve ardından yeşil gözlerindeki alaycı parıltı yitip gitti ve boğuk bir inilti yle onu kendine çekti. "Benim tatlı küçük kızım. Bazen hayatımın seninle evlendiğim gün başladığını düşünüyorum."

Honey memnun bir edayla kocasına yaslandı. Evlilikleri belki de mükemmel olmadığı için kendisine daha değerli geliyordu. Daha en baştan itibaren bir sürü problemleri olmuştu: televizyon dizisinin bitmesi nedeniyle duyulan suçluluk, basından dolayı maruz kaldıkları aşağılanma, Dash'in kızının Honey'den nefret ettiği gerçeği.

Problemlerinin çoğu daha bitmemişti. Son zamanlarda sadece mali nedenlerle sorun çıkıyordu. Honey evlendiğinde sahip olduğu paranın çoğunu saklamak yerine, Dash'in vergi borçları için kullanmıştı. Dash bunu öğrendiği zaman çok kızmıştı, fakat Honey tek bir kuruş için bile pişman değildi. Borç sonunda bitmiş ve gelecek için kenara para ayırmaya başlamışlardı.

En kötü problem, evlilikleri nedeniyle Dash'in kariyerinin aldığı darbe olmuştu. Dash'in şimdi çevirdiği gibi ikinci sınıf televizyon filmlerindeki rolleri kabul etmek zorunda kalması Honey'yi üzüyordu. Dash zaten hiçbir zaman çok fazla aktör olmadığını ve aldığı her işin iyi olduğunu söyleyerek eşinin endişelerini geçiştiriyordu.

Belki çok yönlü bir aktör değildi, fakat Honey'ye göre, çok daha iyisiydi. O bir efsaneydi, beyaz şapka giyen ve ahlakı temsil eden yalnız kovboyların sonuncusuydu. Paraya ne kadar ihtiyaçları olursa olsun Honey, eşinin bu imaja zarar verecek hiçbir rolü kabul etmesine izin vermeyecekti.

Burnu Dash'in yakasına dokunurken, aralarındaki en büyük çelişkinin—peşlerini hiç bırakmayan çatışmanın—eşinin çocuk sahibi olmasını reddetmesi olduğunu biliyordu. Bu konu birlikteliklerinin görünebilir her köşesinde istenmeyen bir misafir gibi pusuya yatmış duruyordu Honey onun bebek

sahibi olma özlemiyle yanıp tutuşuyor, beşik, bebek tulumları ve yumuşak ayva tüyleriyle kaplı tatlı küçük bir kafanın hayalini kuruyordu. Fakat Dash bir bebek için çok yaşlı olduğunu ve nasıl baba olacağını bilmediğini zaten kanıtlamış olduğunu söylüyordu.

Honey onun bahanelerine artık inanmıyordu. Doğum yaparken kendisine bir şey olmasından korktuğunu ve Dash'in risk alamayacak kadar ona ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bilmediği şeyse, sevgiye kök salmış bir korkuyla nasıl savaşacağıydı.

Dash parmağını buklelerinden birinin içine soktu. "Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum. Galiba birkaç saat önce televizyonda Eric Dillon'la alakalı bir haber vardı."

"Şu küçük kibirli serseri."

"Dillon en az bir seksen iki boyunda. Ona neden küçük dediğini anlamadım."

"Boyu bir seksen iki olabilir ama yine de senden birkaç santım kısa. Bu da benim kitabımda onu kısa yapıyor."

"Bu kısalık için oldukça dar bir tanım, özellikle de mutfak dolaplarına yetişemeyen biri tarafından söylenmişse."

"Gördüğüme göre ona serseri dememe hiç itiraz etmiyorsun. Geçen ay Oscar'ı kazandığından beri, muhtemelen hatırladığımdan daha da çekilmez olmuştur. "

"O kadar kötü değildi, Honey. Ona âşık olmuştun ve tüm boş vakitlerinde senden saklanmak zorunda kaldığı için onu suçlamamalısın."

"Ben ona âşık olmadım, Dash Coogan. Sadece biraz tutulmuştum. Âşık olduğum kişi sendin."

Dash sırıttı. "Düşünüyordum da, bu yaz Alaska'ya gitmeye ve sırt çantalarımızı alıp Chilkoot Vadisi'ne çıkmaya ne dersin?"

"Bu harika bir fikir. Alaska'ya gitmeyi hep çok istemişimdir."

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Bir milyoner olmayabilirim, ama sana bir çadırdan daha iyisini sağlayabilirim. Eğer Paris'e falan gitmek istersen—"

"İsterim. Ama seninle birlikte değil. Senin trafikten ve herkesin Fransızca konuşmasından şikâyet edişini duyar gibi oluyorum. Belki bir daha sefere Liz Avrupa'ya giderken onunla giderim."

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Birbirlerine gülümsediler, her ikisi de Honey'nin Dash olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorlardı. Bütün çocukluğu kendisini sevecek hiç kimse olmadan geçmişti ve şimdi Dash varken başka hiç kimseyle birlikte olmak istemiyordu. Dash'e öylesine bağlıydı ki, çocukluğunda bile hiç kimseye böylesine bağlanmamıştı. O Honey'nin hem en büyük kuvveti, hem de en büyük zaafıydı.

Beline batan Dash'in kemer tokasının köşesinden sakınmak için ağırlığını kaydırdı ve eşinin lafını kestiğini hatırladı. "Ee, Eric hakkında ne duydun?"

"Ah, evet. Söylenenlere göre dün gece Mulholland'da bir virajda arabası savrulmuş. Arabayı sarhoş kullanıyormuş aptal hergele."

"Umarım iyidir."

"Sanırım durumu oldukça ciddiymiş. Bazı kemikleri kırılmış; tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Neyse ki başka kimseye bir şey olmamış."

"Ona çok fazla sempati beslemek zor, öyle değil mi? Oscar'ı daha yeni kazandı. Zengin ve başarılı, kariyerinin zirvesinde. Ve iki küçük kızı var. Nasıl bu kadar nefsine düşkün olabilir?"

"Onun çok fazla parayla büyüdüğünü unutma. Herhangi bir şey için çok fazla çabalamak zorunda kaldığını sanmam. Böyle insanlar fazla derin olmuyor."

"Böylesine aşikâr bir şekilde sığ olmasına rağmen o performansları gerçekleştirebilmesi tuhaf. Bazen onun filmlerinden birini seyrettiğim zaman ürperiyorum."

"Bunun onun performansıyla alakası yok. Bu ona duyduğun cinsel cazibeden artakalanlardır."

Honey güldü ve kendisini ona doğru attı, kanepeye geri devirince Dash başını duvara çarptı.

"Lanet olsun küçük cadı," diye mırıldandı Honey'nin dudaklarına uzanarak.

Honey gömleğini çekiştirerek kotunun içinden çıkardı. "Tekrar sete dönmeden önce ne kadar zamanımız var?"

"Pek yok."

"Önemli değil." Kotun kopçası açılınca parmaklarını altına soktu. "Son zamanlarda o kadar hızlı tetikleniyorsun ki eminim başarabiliriz."

Dash karavanın penceresindeki jaluzileri kapatmak için arkaya uzandı. "Sen benim dayanma gücüme çamur mu atıyorsun?"

"Kesinlikle öyle."

Dash elini süveterinin altına kaydırarak sutyenini açtı. Parmaklarını hafifçe göğüs uçlarına dokundurdu. "Eğer bu kadar kıpır kıpır olmasan ve kulağıma tüm bu inilti seslerini çıkarmasan, çok daha uzun sürebilir."

"İnlemiyorum. Ben—" İnledi. "Ah, bu adil değil. Oramın hassas olduğunu biliyorsun."

"Ve başka yüz yerinin daha."

Birkaç dakika içinde, hassas bir sürü noktayı daha tespit etmişti.

Sevişmeleri kahkaha ve tutku doluydu. İşleri bitip Honey eşinin göğsüne uzanınca, zaman zaman olduğu gibi Honey gözlerine dolan yaşları hissedebiliyordu.

Bana onu verdiğin için teşekkür ederim Tanrım. Çok teşekkür ederim.

***

Dash ayrılırken karavanın kapısını arkasından kilitledi. Honey jaluzileri açtı böylece eşinin, o çok sevdiği çarpık bacaklı, sallanan yürüyüşüyle uzaklaşmasını izleyebilecekti. Biricik kovboy kocasını. Keşke onu bebek sahibi olmaya ikna edebilseydi, o zaman bir daha başka hiçbir şey istemeyecekti.

Pencereden görülen manzara korkunç ve sinir bozucuy-

du. Yapım araçları ve karavanlar sokağın karşısında, bir zamanlar terk edilmiş bir ampul fabrikasının otoparkı olan ve ekibin bugünkü sahneyi çekmek için toplandığı alanda kümelenmişlerdi. Fabrikanın tuğla duvarları üzerinde sprey boyayla yazılmış küfürler ve çete mesajları vardı. Stüdyo dışı çekimlerde her zaman olduğu gibi, aktörleri seyretmek için küçük bir kalabalık toplanmıştı: okuldan kaytaran çocuklar, civardaki dükkânlardan çıkan insanlar, bir grup serseri. Hatta bir sokak satıcısı çubukta dondurma bile satıyordu.

Yine de, neşeli atmosferin gözünü boyamasına izin vermedi. Dash bu sefer temkinli olmakta haklıydı; burası tehlikeli bir mahalleydi. O sabah arabalarından çıktıkları zaman, asfaltta otlarla kaplı bir delikte kırık bir enjektör görmüştü.

Pencereden çekilerek edebiyat ödevini yaptığı masaya döndü. Almış olduğu notlara isteksizce baktı. Yirmi beş yaşındaydı, okula gitmek için çok yaşlıydı. Belki de bu ödeve başlamak bu yüzden böyle zor geliyordu. Aklında belirli bir kariyer hedefi olmadığından, derslere daha çok vakit doldurmak için katılıyordu. Hayattan bütün istediği Dash Coogan'ın karısı, onun çocuğunun annesi olmak ve hayatının geri kalanında Janie Jones'u oynamaktı. Fakat eğer Dash'e okulun anlamsız gelmeye başladığını söyleyecek olursa, eşinin tam olarak ne diyeceğini biliyordu.

"Yerden göğe kadar haklısın. Şu tembel menajerine telefon et de senin şirin küçük poponu tekrar ait olduğun kameraların karşısına çıkarmasını söyle."

Honey sadece tek bir rol oynamış olmasına rağmen, Dash onun büyük bir aktris olduğuna inanmakta inat ediyordu. Honey onun haklı olmasını ve yeteneğinin yutturmaca olmak yerine gerçek olmasını isterdi. Rol yapmayı ne kadar özlediğini ona bile itiraf edemezdi.

Bazen eşi çiftlikte olmadığı zamanlarda, oyunlardan yüksek sesle sahneler okuyordu: Shakespeare'den, Neil Simon ve Beth Henley'ye kadar her şeyi. Fakat sonuç her zaman felaket oluyordu. Sahte ve doğallıktan uzak bir etki bırakıyordu; bir ortaokul piyesinde oynayan tiplere benziyordu ve tekrar kameralara dönme hayalleri hızla yok oluyordu. Son beş yıl boyunca basın ve halk ona utanç verici derecede kötü davranmıştı. Lekeleyemedikleri tek şey Janie Jones performanslarıydı ve Honey hiçbir şeyin bunu kirletmesine izin vermeyecekti.

Çalışmak için masaya yerleşti, fakat anlaşılan konsantre olamayacaktı. Bunu yerine kendisini Chantal'la yaptığı son telefon görüşmesini düşünürken buldu. Chantal her zamanki gibi para istemişti, bu sefer Gordon'la ikisi bir seyahate çıkacaklardı.

"Benim bu masrafı karşılayamayacağımı biliyorsun," demişti Honey. "Şimdi bir gelir kaynağım yok ve sana geçen yıldan beri artık evinizin masraflarını ödemeye devam edemeyeceğimi söyleyip duruyorum. Seyahat yerine, yaşamak için daha az pahalı bir yer bulmayı düşünmeye başlamanız gerekiyor."

"Bana dırdır etmeye başlama, Honey," diye yanıtlamıştı Chantal. "Şu anda daha fazla baskıyı kaldıramam. Ben ve Gordon altı aydır, o doktorlar dölyatağı borularıyla alakalı gerçeği söylediklerinden beri çok fazla stres altındayız. Hiçbir zaman bebeğimin olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek kolay olmadı."

Chantal Honey'nin sempatisini kazanacağı garanti olan tek şeyi söylemiş ve Honey hemen yumuşamıştı. "Chantal, bu konuda üzgünüm. Olduğunu biliyorsun. Belki de seni başka bir doktora yollamalıyım. Belki—"

"Daha fazla doktor istemiyorum," demişti Chantal. "Bana hepsi aynı şeyi söyledi ve artık o muayenelere dayanamayacağım. Ayrıca Honey, tüm o doktor faturalarını ödeyecek para buluyorsan, yolculuk için neden yeterli para bulamadığını anlamıyorum."

Dün gece yatağa gitmeye hazırlanırken Honey konuşmadan bahsedince, Dash yine başının etini yemeğe başlamıştı.

"Chantal sadece seni kullanıyor. Doğruyu söylemek gere-

kirse, hamile kalamadığı için üzülmekten ziyade rahatladığını düşünüyorum. Bence bir bebek sahibi olmak için fazla tembel. Gordon'la Chantal'ı kendine bu kadar bağımlı yaparak onları üretken insanlar olma şansından yoksun bıraktığını fark etmiyor musun? Senin dünyadaki başka herkes için en iyi olanı bildiğini zannettiğini biliyorum, ama bu her zaman doğru değil."

Saçını taramayı bırakarak Dash'e bakmıştı. "Anlamıyorsun, Dash. Üretken olmak Chantal'ın doğasında yok."

"Gerçekten aç kalan herkesin doğasında vardır. Peki ya Gordon'a ne demeli? İki kolu ve iki bacağı var. Kendi payına düşeni mükemmelen yapabilir."

"Fakat Los Angeles'a ilk geldiğim zaman ne durumda olduğumu anlamıyorsun. Gordon Chantal'ı benden uzaklaştırmakla tehdit etti. O benim sahip olduğum her şeydi ve bunun olmasına veremezdim. "

"Gordon seni kullanıyordu, yaptığı şey bu."

"Öyle olabilir, fakat Sophie artık aramızda olmadığına göre Chantal'a sırtımı dönemem. Sophie öleli üç yıl oldu ama Chantal hâlâ bunun üstesinden gelemedi."

"Bana kalırsa, sen Sophie Teyzen için Chantal'dan çok daha uzun süre yas tuttun."

"Böyle korkunç şeyler söyleme."

Dash konuyu kapatmak için gürültüyle dişlerini fırçalamaya başlamıştı. Honey ayaklarını yere vura vura banyoya giderek kapıyı kapattı, onun en azından kısmen haklı olduğunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Sophie'nin ölümü kendisini Chantal'dan daha fazla üzmüş gibi görünüyordu. Fakat kadıncağız çok abes, haysiyetten yoksun bir şekilde ölmüştü. Teyzesi Gordon'un mikrodalgada ısıttığı, hazır kızarmış tavuktan yerken kanat kemiğiyle boğulmuştu.

En azından Buck Ochs gitmişti. Adam daha Sophie'nin cesedi bile soğumadan eve bir fahişe getirmişti. Gordon, Buck'ı kapı dışarı etmiş ve Honey'nin duyduğuna göre Sophie'nin eski kocası Fresno civarında bir parkta çalışmaya gitmişti.

Honey ailesiyle alakalı düşünceleri zihninden uzaklaştırarak ders çalışmak için kendisini zorladı. Notlarının düzenlenip ve ilk birkaç sayfanın yazınca, iki saat sonra kendine bir fincan taze kahve almak için ayağa kalktı. Arka pencereden dışarıya göz attığında Dash'in dar, kirli sokakta karavana doğru yürüdüğünü gördü.

Bir kez daha kalbi o gülünç ritimle çarpmıştı. Saatine baktı ve neredeyse dörde geldiğini gördü. Belki de bugünlük işi bitmişti ve eve erken gidebilirlerdi. Gülümseyerek kahvesini bıraktı, kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı.

İkindinin geç saatlerinde hava sıcak ve nemliydi, Güney Kalifornia Mayısından çok Güney Carolina Temmuzu gibiydi. Çevresindeki kamyon ve kamyonetler o kadar sıkışık duruyorlardı ki, hava sirkülasyonu olmuyor ve her şey benzin ve egzoz dumanı kokuyordu. Dash yoldan geçerek park yerine doğru gelirken Honey ona el salladı.

Dash da el sallamak için elini kaldırdı, fakat yarı yolda eli durdu. Honey onun kaşlarını çattığını görecek kadar yakındı. Tam o sırada, boğuk bir kadın çığlığı duydu. Hemen o tarafa döndü.

Sağ tarafında büyükçe iki karavan yaklaşık bir buçuk metrelik dar, karanlık bir tünel oluşturarak birbirlerine paralel olarak park etmişlerdi. Araçların arka tarafında hızlı bir hareket gördü ve hızla ileri doğru adım attı.

Yırtık kırmızı tişört ve parlak siyah pantolon giymiş ince, esmer yüzlü bir adam Latin kökenli genç bir kadını kapalı alana doğru sürüklüyordu. Dehşete kapılan Honey adamın kadını büyük aracın yan tarafına sıkıştırdığını ve kollarının arasında sımsıkı kenetlediği çantasını almak için hamle yaptığını gördü. Kadın çığlık atıyor, bir yandan adamdan kurtulmak için mücadele ederken, bir yandan da çantasını korumak için omuzlarını eğiyordu.

Kadın ve saldırgan on metreden daha yakındılar ve Honey içgüdüsel olarak ileri atıldı, fakat çok ileri gidemeden, arkasında pat pat koşan ayak sesleri duydu. Dash yıldırım gibi

yanından geçerek sırtının tam ortasından sertçe itince sere serpe yere serildi.

Asfaltta çıplak dizleri sıyrılıp ellerinin iç kısmı kaba yüzeyde kayınca soluğu kesilmişti. Acısı keskindi, ama onu silip süpüren dehşet duygusu kadar keskin değildi. Aniden hızla başını kaldırdı.

Yerden her şeyi olduğu gibi görebiliyordu. Kadının elbisesindeki parlak sarı çiçek desenlerini görebiliyor, çantasına aptalca sarılırken attığı yardım çığlıklarını duyabiliyordu.

Dash Honey'nin yattığı noktadan fazla uzak değildi, sırtı ona dönük, bacakları gerilerek hazır duruyordu. Honey'nin kalbi küt küt atıyordu, bağırmak için ağzını açtı, dikkatli olmasını, kahramanı oynamamasını—

"Bırak o kadını!" diye bağırdı Dash.

Zaman durmuş gibiydi, bu yüzden tüm önemsiz detaylar tuhaf bir netlikle sonsuza dek Honey'nin aklına kazınacaktı. Kocasının çizmelerine kadar giden çatlamış asfalt damarlar, kot pantolonunun paçasındaki sökükten sarkan iplik. Sıcak güneşin sırtına vurduğunu hissediyor, asfaltı soluyor, Dash'in uzun bedeninden düşen gölgeyi görüyordu. Tüm bunlara hakim olan şey, yapım araçlarının oluşturduğu karanlık tünelin ucunda duran ve yüzünü Dash'e çeviren saldırganın gözlerindeki vahşi, uyuşturucuyla çılgına dönmüş ifadeydi.

Adam gülünç bir hareketle siyah parlak pantolonunun kemerinden küçük namlulu bir tabanca çıkardı ve Dash'e doğrulttu. Vahşi bakışlı uyuşturucu bağımlısının iki el ateş etmesini izlerken Honey'nin boğazından korkunç bir haykırış koptu.

Dash yavaş, hantal bir hareketle eğilerek yere yığıldı. Honey'yi, iğrenç, gri bir sis sardı, her şey gerçekdışı görünüyordu. Bağımlı dar tünelde onu itip kaçarken kadın da parlak sarı bir leke gibi düşmüştü ve unutulmuş çantası yanında duruyordu.

Dash'in kolu çatlak kaldırıma yayılmıştı. Honey onun çıplak bileğini, elinin geniş sırtını gördü. Yaralı bir hayvan

gibi hıçkırarak, ellerinin ve sıyrılmış, kanayan dizlerinin üzerinde ona doğru emeklemeye başladı. Gri sisin içinde kendisine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Sadece birkaç saniye önce ona el sallamıştı. Bunlardan hiçbiri gerçek değildi, çünkü bu kadar korkunç bir şey birdenbire gerçekleşemezdi. Bu kadar hızla, hiçbir işaret olmadan olamazdı.

Sokağın diğer tarafından koşarak gelen elemanların bağırışlarını hayal meyal duyuyordu. Sadece kocasının asfaltta pençe gibi duran parmaklarını görebiliyordu.

Dizlerinin üzerinde ona doğru gitmeye çabalıyor, vücudu yürek burkan hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Dash!"

"Honey... ben..."

Dash'i kollarından kavrayarak çevirdi, başını ve bir omzunu kendi kucağına yerleştirdi. Göğsünde güneş şeklinde büyük bir leke yayılıyordu. Dash'in filmlerinden birinde böyle bir yarası olduğunu hatırladı, fakat hangisi olduğu aklına gelmiyordu.

Kocasının yanaklarını avuçladı ve hıçkırarak fısıldadı, "Artık kalkabilirsin. Lütfen Dash... Lütfen, ayağa kalk..."

Gözkapakları titreşti ve ağzı kıpırdadı. "Honey..." İsmini korkunç bir hırıltıyla fısıldamıştı.

"Konuşma. Lütfen, Tanrım, konuşma..."

Gözleri Honey'ninkilere kitlendi. Bu gözler sevgiyle doluydu ve acıdan durgunlaşmıştı. "Kalbini... kıracağımı... biliyordum," diye inledi.

Ve sonra serilmiş eli gevşedi.

Honey'nin boğazından insanlıktan çıkmış, yürek burkan sesler çıkıyordu. Asfalt fazla siyah, Dash'in kanı fazla kırmızıydı. Gözleri Honey'ye bakakalmıştı, açıktı ama görmüyordu.

Ekip üyelerinden biri ona dokundu, ama Honey silkeleyerek ondan kurtuldu.

Kocasının başını kucağında beşik gibi sallıyor, sarsarken bir yandan da yanaklarını okşayarak fısıldıyordu. "İyi... olacaksın. Bir şeyin yok... Sevgilim benim... Kovboyum benim."

Dash'in sıcacık kanı eteğine sızıyor, uyluklarının arasını yapış yapış yapıyordu. Onu sallamaya devam etti. "Seni seviyorum sevgilim. Hep seveceğim... sonsuza kadar." Dişleri takırdıyor, vücudu sarsıntılarla kasılıyordu. "Kötü bir şey olamaz. Hiçbir şey. Sen kahramansın. Kahramanlar asla..."

Alnına öpücükler konduruyor, saçlarının ucu Dash'in kanına dalıyor, ağzında kanının tadını alıyor, ölmeyeceğini mırıldanıyordu. Onun yerine kendisi ölecekti. Onun yerini alacaktı. Tanrı bunu anlardı. Yazarlar her şeyi ayarlardı. Dash'in saçlarını okşadı. Dudaklarını öptü.

"Honey." Adamlardan biri ona dokundu.

Başını kaldırdı, yüzü öfkeden çarpılmıştı. "Defolun! Hepinizin gidin. Onun bir şeyi yok."

Adam başını salladı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Honey, korkarım Dash öldü."

Kocasının sevgili başını göğsüne çekti ve yanağını saçlarına dayadı. Sözler ağzından sel gibi dökülüyordu. "Yanılıyorsun. Anlamıyor musun? Kahramanlar ölemez! O ölemez, seni aptal Tanrı! Kuralları yıkamazsın. Bunu bilmiyor musun? Kahramanlar asla ölmez!"

Onu Dash Coogan'ın cansız bedeninden ancak üç sağlık görevlisi uzaklaştırabilmişti.

22

Oda boğucuydu fakat Honey, Dash'in eski koyun postu paltosuna sarınmış yatağın üzerinde yatıyordu. Altındaki naylon çorapları bacaklarına yapışmış, cenazede giydiği siyah elbise terden sırılsıklam olmuştu. Yüzünü paltonun yakasına gömmüştü. Onun kokusu sinmişti.

Terli bukleleri boynunun arka tarafına yapışmıştı, fakat fark etmiyordu. Liz gelip gitmiş, Honey'nin yiyemediği bir tabak yiyecek getirerek yalnız kalmamasını, birkaç hafta sahil evinde kalmasını söylemeye çalışmıştı. Fakat Honey yalnız kalmak istiyordu, ancak bu şekilde Dash'i bulabilirdi.

Paltoya daha da sıkı sarınarak gözlerini sımsıkı kapadı. *Konuş benimle Dash. Seni hissetmeme izin ver. Lütfen seni hissetmeme izin ver, böylece gitmediğini anlayayım.* Dash'in kendisine ulaşabilmesi için zihnini boşaltmaya çalıştı, fakat öylesine karanlık bir dehşete kapıldı ki haykırmak istedi. Ağzı yumuşak yakanın üzerinde feryat edecekmiş gibi açılmıştı.

Odaya birinin girdiğini, yanındaki döşeğin çöktüğünü hissedene kadar fark etmedi. Sağa sola yumruk sallayarak hepsini uzaklaştırmak ve kendisini yalnız bırakmalarını sağlamak istiyordu. Onun mahremiyetine bu şekilde girmeye hakları yoktu.

"Honey?" Meredith onun ismini söyledikten sonra ağlamaya başladı. "Ben... senden af dilemek istiyorum. Nefretle doluydum, kıskanç ve kindar davrandım. Bunun yanlış ol-

duğunu biliyordum, ama kendime engel olamadım. Benim bütün... Bütün istediğim babamın beni sevmesiydi, ama bunun yerine o seni seviyordu."

Honey Meredith'in itiraflarını dinlemek istemiyordu ve onu teselli etmek için verebileceği hiçbir şey yoktu. Kendini yukarı çekti ve sırtı Meredith'e dönük olarak yatağın kenarına oturdu. Dash'in koyun postu paltosunun yakalarını sımsıkı kavramıştı. "O seni de seviyordu." Bu sözleri söylemesi gerektiğini bilerek, odun gibi ruhsuz bir şekilde konuşuyordu. "Sen onun kızıydın ve bunu hiç unutmadı."

"Ben... Sana karşı çok nefret doluydum. Seni çok kıskanıyordum."

"Önemli değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok."

"Babamın huzur içinde olduğunu ve üzülmek yerine hamt etmemiz gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum."

Honey hiçbir şey söylemedi. Meredith oksijen kadar vazgeçilmez olan bir aşktan ne anlardı ki? Meredith'in tüm duyguları cennete yönelikti. Honey Meredith gidene kadar Dash'in ceketinin içinde kaybolmak istiyordu.

"Bunu yapabilir misin... Beni affedebilir misin Honey?"

"Evet," diye otomatik bir şekilde cevap verdi. "Seni affediyorum."

Kapı açıldı ve Wanda'nın sesini duydu. "Meredith, kardeşin gidiyor. Gelip hoşça kal demelisin."

Meredith kalkarken döşek kıpırdadı. "Hoşça kal, Honey. Ben... özür dilerim."

"Güle güle, Meredith."

Kapı kapanmıştı. Honey yatağın kenarında doğruldu, fakat pencereye döndüğü zaman yalnız olmadığını fark etti. Wanda ona bakarak duruyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmış, spreyli kabarık sarı saçlarının bir tarafı düzleşmişti. Cenazede dul kalan sanki Honey değil de kendisiymiş gibi davranmıştı.

Gözlerini silerek burnunu çekti. "Meredith seni Randy'yle televizyonda gördüğü ilk günden bu yana seni kıskandı. Ona

pek babalık yapmamıştı—Sanırım bunu biliyorsundur—ve ikinizin bu kadar yakın olduğunuzu seyretmek onu çok yaraladı."

"Artık bunun bir önemi yok."

Wanda'nın parfümü ağır bir karanfil kokusu taşıyordu. Veya belki de bu onun parfümü değildi. Belki de Honey cenazedeki çiçek buketlerinin ağır kokusunu alıyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Wanda.

"Herkesi yolla," diye cevap verdi Honey boğuk bir sesle. "Tek istediğim bu."

Wanda başını salladı, kapıya giderken burnunu sildi ve çabuk çabuk konuştu. "Sana şans diliyorum, Honey. Randy'nin seninle evlenmemesi gerektiğini düşündüğümü itiraf etmeliyim. Fakat bugün tüm eski karıları cenazedeydi ve üçümüz hep birlikte bile asla senin Dash'e tek bir günde verdiğin kadar mutluluk veremedik.

Honey bu yorumu yapmanın Wanda için ruhsal bir cömertlik gerektirdiğini fark etti, fakat şu an tek istediği ondan kurtulmaktı, böylece tekrar yatağa uzanabilir ve gözlerini kapayarak Dash'e ulaşmaya çalışabilirdi. Onu bulmak zorundaydı. Eğer bulamazsa, kendisi ölecekti.

Wanda gitti, bir saat içinde diğer konuklar da gitmişlerdi. Gece çökerken, Honey çoraplı ayaklarıyla evin içinde amaçsızca dolaştı. Paltosu üzerine o kadar uzun geliyordu ki, ellerini cebine soktuğu zaman parmakları dibine değmiyordu. Sonunda, Dash'in televizyon seyrederken oturduğu büyük yeşil deri koltuğa kıvrıldı.

Dash'i öldüren adam şartlı tahliyeyle salınmış bir uyuşturucu bağımlısıydı. Dash öldükten birkaç saat sonra polisle girdiği silahlı bir çatışmada öldürülmüştü. Herkes Dash'in katili öldürüldüğü için daha iyi hissetmesi gerektiğini düşünüyordu, ama intikam Honey'ye hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu Dash'i geri getiremezdi.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü kendine geldiği zaman

saat sabahın ikisini geçiyordu. Mutfağa gitti ve amaçsızca dolap kapaklarını açmaya başladı. Dash'in en sevdiği kahve fincanı rafta duruyordu; şekerliğin yanında açık bir paket naneli LifeSavers onu bekliyordu. Banyoya doğru yürüdü ve tezgâhın üzerinde onun mavi porselen bir kapta duran diş fırçasını gördü. Başparmağını fırçanın kupkuru kıllarına sürdü ve ardından fırçayı cebine koydu. Yatak odasına giderken çamaşır sepetinden onun bir çift çorabını ayırdı ve bunu da diğer cebine soktu.

Dışarı çıktığında tepede ay ışığı yoktu, sadece ahır kapısının üzerindeki ampulden hafif bir ışık geliyordu. Padoka doğru avludan geçerken, taşlar naylon çoraplarını yırtarak ayaklarında delikler açtı, ama buna hiç aldırmadı. Pek çok kez birlikte durdukları çıtlere yöneldi.

Bekledi ve bekledi.

Sonunda bacakları yorgunluğa dayanamadı ve pisliğin içine çöktü. Bir cebinden Dash'in diş fırçasını, diğerinden çoraplarını çıkardı. Elinde nemli sıcak bir topak haline gelmişlerdi. Sessizlik onu boğarken, yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Diş fırçasını ağzına soktu ve emdi.

***

Haftalar geçtikçe zayıflamış, güçten düşmüştü. Yemek yemeyi bazen hatırlıyor, ama genellikle yemiyordu. Bazen Dash'in koltuğunda bazen de yataklarında, giyim eşyalarından bir parçayı yanağına bastırarak, nadiren ve kesik kesik uyuyordu. Yıkılmışlık ve umutsuzluk dışında tüm duygular bedenini terk etmiş gibi hissediyordu.

Gazeteler bıkıp usanmadan, acımasızca Dash'in ölümünü yazıyor kederli dulun bir fotoğrafını yakalamak için, çiftliğin üzerinde paparazziler tarafından kiralanmış helikopterler uğulduyordu, bu yüzden Honey zamanının büyük kısmını evin içinde geçiriyordu. Ne tuhaftı, Dash'in ölümü evliliklerine bir ölüm sonrası saygınlığı kazandırmıştı ve Dash'in

şehit bir kahraman olmasına dair alaylarının hedefi olmak yerine, Honey'nin isminden saygıyla bahsediliyordu.

Gazetelerdeki yazılar onu cesur ve yürekli olarak tanımlıyordu. Arthur Lockwood çiftliğe gelerek, gazetecilerin onunla röportaj yapmak ve birkaç önemli yapımcının gelecek filmlerinde ona rol vermek için başının etini yediklerini söylemişti. Honey ona anlayamadan, boş boş baktı.

Liz sağlıklı ev yemekleri, vitaminler ve istenmeyen tavsiyelerle ona işkence etmeye başlamıştı. Chantal ve Gordon para istemek için ortaya çıkmışlardı. Saçları dökülmeye başlamıştı, ama o pek farkında değildi.

Dash'in ölümünden üç ay sonra Ağustos başında bir öğleden sonra, Dash'in avukatını ziyaretten dönüşte dar kanyon yolunda manevra yaparken virajlardan birini fazla geniş almanın ne kadar kolay olduğunu fark etti. Gaz pedalına hızlıca basarsa korkuluklardan uçabilir ve kanyona yuvarlanabilirdi. Araba yuvarlanacak, sonra alev alev yanan bir ateş topu haline gelerek tüm acısını yakıp kül edecekti.

Direksiyonu kavrayan elleri titriyordu. Istırabının yükü onu eziyordu ve artık dayanamayacağını hissediyordu. Eğer ölürse kimsenin pek umurunda olmayacaktı. Liz üzülürdü, fakat dolu, meşgul bir hayatı vardı ve çok geçmeden unuturdu. Chantal cenazede ağlardı, fakat Chantal'ınkiler sahte gözyaşlarıydı; pembe dizi karakterlerinden birinin ölümüne olduğundan daha fazla ağlamayacaktı. İnsanların gerçek bir ailesi olmadığı zaman, hemen hemen hiç yas tutulmadan ölebilirlerdi.

Aile.

Her zaman istediği sadece bu olmuştu. Onu koşulsuz olarak sevecek biri. Tüm kalbiyle karşılık vererek sevebileceği birisi.

Vücudu bir hıçkırıkla sarsıldı. Onu çok özlemişti. Dash onun sevgilisi, babası, çocuğu, hayatındaki her iyi şeyin merkezi olmuştu. Onun dokunuşlarını ve kokusunu özlemişti. Küfürlerini, yürürken çıkardığı ayak seslerini, yanaklarına ba-

tan sakallarını özlemişti. Gazeteyi ters yüz ederek Honey'nin ön sayfayı hiçbir zaman bulamayacağı şekilde allak bullak etmesini, Sooners maçlarının televizyondan bangır bangır gelen sesini özlemişti. Onun günlük duş alma ve tıraş olma törenlerini, çamaşır sepetine hiçbir zaman isabet etmeyen atılmış havlu ve iç çamaşırlarını özlemişti. Dash Coogan'ın bir parçası olan ıvır zıvırların hepsini özlemişti.

Gözyaşlarının arasından bulanık bir şekilde kilometre saatinin ibresinin yukarı doğru çıktığını gördü. Yan yatarak bir virajı alırken lastikler tiz bir sesle öttü. Gaz pedalına bir dokunuş, ellerinin biraz bükülmesi ve tüm ıstırabı bitmiş olacaktı.

Davetsiz bir şekilde, aklına başka bir yaşam diliminden kırpık saçlı ve yıpranmış terlikli bir kızın anısı geldi. Göstergenin ibresi yükselirken, her şeyin mümkün olduğuna inanan on altı yaşındaki o hırçın kıza ne olduğunu merak etti. Hurdası çıkmış bir kamyonetle tüm Amerika'yı kat etme cesaretini gösteren küçük kız neredeydi? Bunun ne türde bir cesaret olduğunu artık hatırlayamıyordu. Çocukluk halini hatırlayamıyordu.

Onu bul, diye fısıldıyordu kafasının içinde bir ses. *O küçük kızı bul.*

Yavaş yavaş gaz pedalına baskısı azaldı; sebebi yenilenen bir yaşama arzusu değildi, sadece pedala baskı yapmaya devam edemeyecek kadar yorulmuştu.

O kızı bul diye tekrarladı ses.

Neden olmasın, diye düşündü hafifçe. Yapacağı daha iyi tek şey ölmekti.

***

On gün sonra klimalı Blazer'ından Silver Gölü Lunaparkı'nın park yerindeki harap asfalta adım attığında Güney Carolina'nın rutubetli havasıyla kavruldu.

Kaldırımdaki çatlaklarda diz boyu yabani otlar bitmişti ve yol yol pas tutmuş beton sütunlar bir zamanlar elektrik di-

reklerinin nereye dikildiğini gösteriyordu. Bacakları kasılmış ve sertleşmişti. Birkaç gündür yoldaydı, fırsat buldukça bir motelde oda tutuyor ve birkaç saat uyuduktan sonra yola devam ediyordu. Şu anda ölesiye yorgundu.

Moralı bozuk, gözlerini kısarak cayır cayır yanan güneşe baktıktan sonra bakışlarını üzerine tahtalar çakılarak kapatılmış girişe çevirdi. Parkı satın alalı yıllar olmuştu, fakat bunun ötesinde hiçbir şey yapmamıştı. Başlarda hem kariyerini, hem parkı birlikte idare edecek zamanı olmamıştı. Dash'le evlendikten sonra zamanı olmuş, ama parası olmamıştı.

Bilet gişesinin çatısı çökmüş, altı kapı sütununun üzerindeki flamingo pembesi sıvalar soyulmuş ve kararmıştı. Girişin üzerindeki yazının harfleri o kadar çarpık çurpuk bir şekilde sallanıyordu ki zar zor seçilebiliyordu.

S lver Göl Lun par Efs n vi Ka a Şim ek in E i

Tüm Ai e iç n H z Tr ni

Başını kaldırdı ve gelmek için koca kıtayı geçtiği yeri inceledi —Kara Şimşek'in kalıntılarını. Viran parkın üstünde, kudretli ahşap zirveler hâlâ Carolina'nın kavurucu göğüne yükseliyordu. Ne terk edilmek ne de zaman onu yok edememişti. Güneyin en büyük ahşap hız treni yenilmezdi ve hiçbir şey onun heybetini bozamıyordu—ne harap binalar, ne sarkan işaretler, ne de karmakarışık çalılıklar. On bir yıldan bu yana işletilmiyor, ama yine de sabırla bekliyordu.

Acı dolu duygu selinden kaçmak için gözlerini indirdi. Eski günlerde bilet gişesinin üzerinden yükselen dönme dolabı ve Ahtapotun eğri kollarının üst yarısını görebilirdi, fakat bunların hepsi yıkılmıştı ve cayır cayır yanan gökyüzünde sadece ateş topu gibi bir güneş ve Kara Şimşek vardı.

Her yanını kaplayan rutubet yoğun ve boğucuydu, haki şortunun kemeri Honey'yi ter içinde bırakıyordu. Çitler boyunca yürümeye başladığında zayıf omuzlarına ve çıplak

bacaklarına güneş geliyordu, fakat parkın içine girince çam ağaçları ve çalılıklar yüzünden güneş ancak ara sıra görünüp kayboluyordu. Sonunda eski servis kapısına vardı. Uzun bir zincir ve paslı bir asma kilitle tutturulmuştu, her ikisi de işe yaramazdı, çünkü yanındaki çit çoktan sökülmüştü. Park hâlâ içinde hurdalar bulunduğu dönemde çöplerde eşya arayanlar için her halde popüler bir yer olmuştu. Şimdi sanat eserlerini talan eden barbarlar tarafından bile terk edilmiş görünüyordu.

Çitlerin üzerinden tırmanırken dikenli teller bacaklarını çizdi. Fundalıkların arasında ilerledi ve bir zamanlar ağır makinelerin tutulduğu yıkık iki ahşap binanın arasından geçti. Güney çamından yapılmış yıpranmış destek sütunlarının altından geçerek yoluna devam etti, fakat göreceği hasardan korktuğu için yukarıya, eğimli muazzam raylara bakmak istemiyordu. Parkın ortasına doğru ilerledi.

Viraneyi görünce her tarafı ürperdi. Dodgem Salonu çökmüştü ve daha ileride, piknik alanını çalılar kaplamıştı. Kırık kaldırımlar hiçbir yere ulaşmıyordu; çorak daireler bir zamanlar dönüne dolap ve Balerinin durduğu noktaları işaretliyordu. Ağaçların arasından Silver Gölü'nün bulanık yüzeyini görebiliyordu, fakat *Bobby Lee* çoktan gölün dibini boylamıştı.

Terk edilmiş panayır yerine doğru yol alırken sandaletlerinin açık örgü dokusundan içeri toprak giriyordu. Sessizliğin içinde adımları yere gömülüyordu. Yabani otların arasında çürük bir kereste yığını yatıyor ve bir çivi başlığından kirden solmuş lime lime mavi plastik bir flama sarkıyordu. panayır gitmiş, patlamış mısır ve elma şekeri kokularının yerini çürüme kokusu almıştı.

Dünyada kalan tek kişi kendisiydi.

Parkın boş merkezinde dururken nihayet gözlerini gökyüzüne kaldırdı, böylece onun terk edilmiş evrenini kaplayan Kara Şimşek'in tüm iskeletine iyice bakabilecekti. Efsanevi hız treninin yenilmez hatlarını izlerken gözleri yanıyordu.

büyük yokuşu tırmandıktan sonra bunu izleyen, cehennemin en derinlerine girebilecek kadar sert bir açıyla yere doğru düşüş, suya doğru üçü de görkemli tepeden, üç kez ölüm ve diriliş vaat eden, yürekleri durduran spiral bir iniş ve istasyona pürüzsüz, hızlı bir teslimat. Bir zamanlar bu vahşi, hızlı yolculuğun bir yerlerinde sonsuzluğa dokunabilmişti.

Acaba gerçekten dokunabilmiş miydi? Titremeye başladı. Yoksa hız treninе bindiği zaman annesini bulduğundan emin olması bir çocuğun hayallerinden ibaret miydi? Kara Şimşek onu gerçekten Tanrının huzuruna götürmüş müydü? Tanrıya olan inancının bu hız treninde doğduğunu, aynı inancın Dash Coogan'ın kanıyla yok olup gittiğini bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Kara Şimşek'in kavrulan gökyüzüne kazınmış iskeletine bakarken, Tanrıya aynı anda hem lanet ediyor, hem yakarıyordu. *Onu geri istiyorum! Onu alamazsın. O senin değil, benim! Onu bana geri ver. Geri ver onu!*

Şiddetli güneş saçlarının arasından kafa derisini yakıyordu. Hıçkırmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü, dua etmek için değil, lanet etmek için. *Seni lanet. Seni iğrenç pislik.*

Fakat gözlerini sımsıkı kapamış olduğu halde, Kara Şimşek'in üç kudretli tepesinin silueti göz kapaklarına kazınmış olarak kaldı. Yavaş yavaş törensel bir ritme ulaşana kadar ağzından korkunç küfürler dökülmeye devam etti.

Tükenmiş, üzerine bir dinginlik çökmüştü. Gözlerini açtı ve çaresizlerin asırlardır yaptığını yapıp, gözlerini dağ zirvelerine doğru kaldırdı. Umut. Kara Şimşek kendisine bunu her zaman vermişti. Ve o üç ahşap zirveye bakarken, trenin onu kocasını bulabileceği ebedi bir yerlere, zamanın ötesinde olan bir yere, aşkın sonsuza dek yaşayabileceği bir yere taşıyabileceğine mutlak bir inançla doldu.

Fakat Kara Şimşek'te Dash Coogan'ın vücudundakinden daha fazla hayat kalmamıştı ve onu hiçbir yere taşıması mümkün değildi. Masif iskelet Ağustos gökyüzünde sakat ve acız bir şekilde yükseliyordu, artık umut ve diriliş vaat etmi-

yor, artık çürüme ve dağılmadan başka hiçbir şey için umut vermiyordu.

Sendeleyerek arabasına geri gitti, üzerine yorgunluğun ağırlığı çökmüştü. Keşke Kara Şimşek'i yine çalıştırabilseydi. Keşke...

Boğucu arabaya binerek koltuğa yaslandı ve bitap bir uykuya daldı.

Berpol

23

Sheri Poltrain Kuzey Carolina'nın, Cumberland İlçesindeki Gas 'n' Carry benzin istasyonunda üç yıldır kasa arkasında çalışıyordu. İki kez soyulmuş ve pek çok kez fiziksel zarar tehdidi altında kalmıştı. Şimdi bir yabancı dükkândaki kasaya doğru yaklaşırken gerilmişti. Sorunlara pek çok kadından daha aşinaydı ve kendisine ne zaman yaklaştığını bilirdi.

Adam fermuarı açık kahverengi deri ceketinin kollarından görünen bilekleri ve ellerinin temiz ve dövmesiz olmasının dışında, bir bisiklet sürücüsüne benziyordu. Ve bira göbeği de yoktu. Hatta bunun yanından bile geçmezdi. Ceketinin açık önünden, dışarıdaki benzin pompalarının yanından geçen yağmurlu ilçe karayolunun düzlemi kadar düz bir karın gördü. En az bir seksen boyundaydı, yapılı omuzları, kaslı bir göğsü ve soluk kotunun yapıştığı, erkeklerin hiçbir zaman değerini bilecek sağduyuya sahip olmadıkları dar, gergin kalçaları vardı. Hayır. Vücudunda kesinlikle hiçbir kusur yoktu. Aslında bu oldukça inanılmazdı. Sheri'ye ters gelen şey adamın yüzüydü.

Neredeyse şimdiye kadar gördüğü en alçak görünüşlü herifti. Çirkin değildi. Sadece zalim görünüyordu. Yüzünün ifadesi bile değişmeden bir kadın vücudunun hassas noktalarında sigara söndürecek birine benziyordu.

Dışarıda çiseleyen Kasım sonu yağmuruyla nemlenmiş saçları, koyu kahverengiydi ve neredeyse omuzlarına kadar

niyordu. Temiz fakat taranmamıştı. Güçlü, mükemmel biçimli bir burnu ve bir zamanlar birinin keskiyle yontulmuş diye tarif ettiğini duyduğu türde harika bir kemik yapısı vardı. Fakat harika kemik yapısı, ince dudaklarını ve nasıl gülümseneceğini hiç öğrenmemiş gibi görünen sert ağzını telafi edemiyordu. Ve o harika kemikler hayatında gördüğü en soğuk, tek mavi gözü de telafi edemiyordu.

Kendisine adamın diğer gözündeki siyah banda bakmamayı telkin etti, ama görmezden gelmek zordu. O siyah bant ve duygusuz ifadeyle, bir modern zaman korsanına benziyordu. Kasanın yanındaki rafta duran aşk romanlarından birinin kapağındaki saçı fönlü türden değil, ama cebinden kolay elde edilebilir ucuz bir silah çıkarıp karnına boşaltacak türden biri.

Adamın dışarıda duran çamur sıçramış gri GMC kamyonetine ne kadar benzin pompaladığını görmek için kasasının dijital ekranına huzursuzlukla baktı. "Borcunuz yirmi iki dolar." Sheri bir erkeğin korktuğunu görmesine izin verecek türden bir kadın değildi, fakat bu adam ona sıkıntı veriyordu ve sesi her zamanki gibi kesin çıkmamıştı.

"Bir kutu da aspirin istiyorum," dedi adam.

Onun hafif aksanlı konuşmasıyla gözlerini kırpıştırdı. Bir Amerikalı değil, bir yabancıydı. Ortadoğu gibi bir yerlerden gibi gelmişti. Aniden aklına onun bir tür Arap teröristi olabileceği geldi, ama Arap teröristlerin mavi gözlü olup olmadığını bilmiyordu.

Arkasındaki karton stanttan bir kutu aspirin aldı ve tezgâhın üzerine koydu. O görünen tek gözde ölü bir şeyler vardı, her tür yaşam gücünden yoksun ifadesi Sheri'yi ürpertiyordu, fakat arka cebinden tehdit edecek bir cüzdandan başka bir şey çıkmayınca, korkusuna ufacık bir merak da eklendi.

"Buralarda mı kalacaksınız?"

Adamın attığı bakış o kadar tehditkârdı ki, Sheri dikkatini hemen ekranına çevirdi. Tezgâha otuz dolar bıraktı, aspirin kutusunu aldı ve dükkândan çıktı.

"Para üstünü unuttunuz," diye seslendi arkasından.

Adam geriye dönüp bakma zahmetine girmedi.

Eric aspirin kutusunun üzerindeki damgayı söktü. Kamyonetin arkasına geçerek, kutunun kapağını açtı ve pamuk tamponu çıkardı. Kasım sonunda soğuk bir öğleden sonraydı, yağmur çiseliyordu ve rutubet, araba kazasında yaralanan bacağını rahatsız ediyordu. Direksiyona geçtiğinde, kâğıt bardağında kalmış soğuk kahve tortusuyla üç aspirin içti.

Geçen Mayıs ayında arabasıyla bariyerlere çarparak kaza yaptıktan sonra bir ay hastanede kalmış ve sonra iki ay daha ayakta fizik tedavisi görmüştü. Daha sonra Eylülde, yeni bir film üzerinde çalışmaya başlamıştı. Yaralanmış olması nedeniyle film çekimlerini ertelemeyi düşünmüşler, fakat Eric iyi gelişme gösterdiğinden sonunda normalde kendi yapacağı bazı akrobatik sahneler için ona dublör vererek çalışmaya karar vermişlerdi.

Film on gün önce bitmişti. Daha sonra bir oyunu görüşmek için New York'a uçmayı planlamıştı fakat son dakikada, yalnızlığın kendini toplamasına yardımcı olacağı umuduyla bir araba gezisi yapmaya karar vermişti. Birkaç gün sonra, yalnızlık gideceği yerden daha önemli hale gelmiş ve Manhattan'a en fazla yaklaştığı yer Jersey otobanı olmuştu.

Arka yollardan güneye yönelmişti; Jaguar'ından daha az dikkat çektiği için GMC kamyonetiyle seyahat ediyordu. Önce, babasıyla üvey annesini birkaç yıl önce inzivaya çekildikleri Hilton Tepesi'nde ziyaret etmeyi düşünmüştü. Fakat ünlü olduğundan bu yana gelmesi için yıllardır ısrar etmelerine rağmen, onların görmek isteyebileceği son kişiler olduğunu anlamak çok zamanını almamıştı. Yine de başka bir filme başlamadan önce öldüreceği altı haftalık bir zamanı vardı ve zamanı doldurmak için bir şeyler yapmak zorundaydı, bu yüzden direksiyon sallamaya devam etti.

Pompalardan uzaklaşırken, kadın görevlinin kalın camlı pencereden kendisini izlediğini fark etti. Kadın onu tanımamıştı. Los Angeles'tan ayrıldığından beri Eric'i hiç kimse

tanımamıştı. Hatta arkadaşlarının bile yakından bakmadıkça tanıyabileceklerine emin değildi. Son filminde kullandığı sahte aksanı ve uzun saçları, beş bin kilometre boyunca kimliğini başarıyla saklamıştı. Gerçek ismini saklamasından daha da önemlisi, bu kılık değişimi en azından geçici olarak kendisi olmaktan kaçmasını sağlıyordu.

Islak ilçe yoluna çıktı ve sigara için ceket cebine dokunduğu anda artık sigara içmediğini hatırladı. Hastanede sigara içmesine izin vermemişler ve oradan çıkıncaya kadar alışkanlığı sona ermişti. Hayatın tüm duyusal zevklerinden keyif alma alışkanlığını yitirmişti. Yemeğin artık bir cazibesi yoktu ve içkiyle seks için de durum aynıydı. Hatta bir zamanlar neden o kadar önemli olduklarını bile hatırlamıyordu. Çocuklarını kaybettiğinden beri kendini yaşayanlardan çok ölüler diyarına aitmiş gibi hissediyordu.

Lilly kızları aldığından bu yana geçen yedi ay içinde çocuklara cinsel taciz konusunda çoğu avukattan fazla şey öğrenmişti. Hastane yatağında yatarken, küçücük bebeklerin tarif edilemez şekillerde ırzına geçen babalar, iki insan arasında var olabilecek en kutsal güvene ihanet ederek birbiri ardına kızlarını kurban eden sapık, çarpık erkekler hakkında hikâyeler okumuştu.

Fakat kendisi o canavarlardan biri değildi. Ayrıca artık Mike Longacre'ın ofisine fırtına gibi dalarak avukatından Lilly'nin yalan iftiralarına bir son vermesini talep eden o saf delifişek de değildi. Artık yasaların adaletsizliklerle dolu olduğunu biliyordu.

Kişisel olarak ne fedakârlık yapması gerekirse gereksin, çocuklarının sadece babalarından değil, aynı zamanda annelerinden de yoksun kalacağı, yeraltı teşkilatlarının eline düşmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden onları gözetim altında tutması için kiraladığı uluslararası dedektif filosuna güvenerek, kızlarının hatırı için onlardan uzak kalmıştı. Giderek artan donuk bir teslimiyetçilikle Lilly'nin kızlarla önce Paris'e, sonra İtalya'ya gitmelerini izlemişti. Ağustos ayını Viyana'da geçirmişlerdi. Şimdi İsviçre'deydiler.

Gittikleri her yerde Lilly hepsinin faturalarını Eric'in ödediği yeni mürebbiyeler, yeni öğretmenler, yeni uzmanlar tuyordu. Dedektiflerin Lilly'nin işe aldığı kişilerle yaptıkları görüşmelerden, Becca'nın gerilediğini ve Rachel'ı kontrol etmenin giderek zorlaştığını öğrenmişti. Kızların istikrarlı olarak sahip oldukları tek şey Lilly'ydi ve onları gizli ailelerin yanına gitmek zorunda bırakmak bunu da ellerinden almak olurdu.

Öyle de olsa, bazen kızları için o öyle hasretle yanıp tutuşuyordu ki, aklı çeliniyordu. Son yedi ay boyunca, ıstırabı ham, sürekli açık bir yaranın verdiği işkenceden öteye geçmiş, her fiziksel ıstıraptan daha kötü olan daha temel, ıpıssız bir ruhsal boşluk yaratmış, Eric yaşayan bir ölüye dönüşmüştü.

Bir süre için çaresizliğini oynadığı role yönlendirebilmişti, fakat film çekimleri sona erince, saklanacak yeri kalmamıştı.

Aynı zamanda yavaş yavaş dünyadaki herhangi bir güzelliği görme yeteneğini de kaybetmişti, şimdi sadece dehşetini fark ediyordu. Artık gazete okuyamıyor veya televizyon seyredemiyordu, çünkü çöp kutusuna terk edilmiş, göbek kordonu hâlâ küçük mavi vücuduna bağlı, yeni doğmuş başka bir bebek hikâyesine dayanamıyordu. Mukavva kutuda bulunan kesik kafalar veya toplu tecavüze uğrayan genç kadınları okuyamıyordu. Cinayetler, yaralamalar, kötülükler. Kendi acısını başkalarının çektiklerinden ayırma becerisini kaybetmişti.

Şimdi tüm dünyanın acısı, birbiri ardından vahşetler, ağırlıktan omuzları çökünceye kadar ona aitti ve eğer kendini koruyacak bir yol bulmazsa, aklını yitireceğini biliyordu.

Ve bu yüzden, kendi yarattığı birinin vücuduna saklanarak, sıradan insanların uzaklaşacağı çok tehditkâr bir kişiliğe bürünerek kaçıyordu. Radyo dinlemek yerine caz albümleri dinliyordu, onu çağıran televizyonuyla bir motel odası yerine kamyonetinde uyuyor, büyük şehirlerden ve gazete stantlarından uzak duruyordu. Kendini bildiği tek şekilde koruyordu, çünkü o kadar kırılganlaşmıştı ki, paramparça olmaktan korkuyordu.

İlçenin bağlantı yolundan otoyola çıktığında bir tır, kamyonetine su sıçrattı. Ancak silecekler ön camda birkaç kez yarım ay devri yaptıktan sonra önünü görebildi. Bulanık lekeden üzerinde yakında bir hastane bulunduğunu gösteren beyaz H harfi bulunan mavi bir yol işareti gördü.

Aradığı şey buydu, hem kendisini korumaya hem de aynı esnada ruhunu kurtarmasına izin verecek narin iplik.

Sadece iki trafik ışığı bulunanlı şehirdeki gösterişsiz küçük bir tuğla yapıya varıncaya kadar mavi beyaz hastane işaretlerini izledi. Hastane binasının ötesindeki arsanın en uzak köşesine park etti ve kamyonetin arkasına çıktı. Koltuklar çıkarılmıştı, bu yüzden şimdi giysilerinin bulunduğu pahalı deri bavulun yanında düzgün bir şekilde katlanıp kaldırılmış olan yatağını sermesi için yeterli alan vardı. Bavulu yana itti ve ucuz naylon bir bavulu öne çekti.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmadı. Ve sonra bir lanet ya da dua olabilecek bir mırıltıyla kapağı açtı.

***

"Hey, buraya bakan kimse yok mu yahu?" Hemşire Grayson başını incelediği çizelgeden hızla kaldırdı. Genellikle şaşırmazdı, ama hemşire bankosunun diğer yanında şeytani bir sırıtışla duran ihtimal dışı adama ağzı açık bakakalmıştı.

Adam, tepesinde yan taraftan düğümlenmiş siyah bir korsan eşarbı bulunan kırmızı kıvırcık bir peruk takmıştı. Mor saten gömleğini çay tabağı büyüklüğünde kırmızı ve mor beneklerle süslü geniş siyah bir pantolonun içine sokmuştu. Yüzünü kaplayan palyaço beyazının üzerinde abartılı tek bir kaş vardı. Parlak kırmızı bir ağzı, burnunun ucunda başka bir kırmızı benek ve sol gözünün üzerinde yıldız şeklinde mor bir bant vardı.

Hemşire Grayson hızla kendini toparladı. "Sen de kimsin?"

Adam ona elli beş yaşında olduğunu ve büyüleyici bir serseri tarafından tongaya bastırılacak yaşı çoktan geçtiğini unutturan haylaz bir tebessümle gülümsedi.

Hemşirenin karşısında alnına, göğsüne ve beline dokunarak aşırı dramatik bir reverans taptı. "Korsan Patches adım benimi, tatlı ve bir deniz kurdu için hiç göremeyeceğin acınası özre sahibim."

Hemşire sert bir kadın olmasına rağmen, bu yaramaz tavır ona pek ilginç gelmişti. "Şimdi bu da nesi?"

"Kan görmeye dayanamıyorum." Komik bir şekilde ürperdi. "Berbat şeyler. Bilmem nasıl tahammül etmeli."

Hemşire gülümsedi ve ardından gecikmeli olarak mesleki sorumluluklarını hatırladı. Kepinden kaçmış olabilecek kırçıllı buklelerini düzeltmek için gelişigüzel bir şekilde elini kaldırarak soruşturdu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Tam tersine, öyle değil mi? Ben çocukları eğlendirmek için buradayım. Rotary Kulübü'ndeki adam üçte burada olmamı söyledi. Zamanda yine mi yanılmışım?" Hınzır ve şeytani gözlerle bakıyordu. "Kandan korkmama ilave olarak, çok güvenilmezimdir de."

Kapalı olmayan tek göz Hemşire Grayson'ın hayatında gördüğü en parlak türkuazdı —nane şekeri kadar berraktı. "Bana hiç kimse Rotary'nin çocukları ziyaret etmek için bir palyaço ayarladığından bahsetmedi."

"Bilmiyorlar mıydı? Ayrıca benim Altar Guild kermesinde gösteri yapmak için altıda Fayetteville'de olmam gerekiyor. Güzel bir yüze ilave olarak anlayışlı bir yüreğe sahip olduğunuz için şanslıyım. Aksi halde Rotary'nin bana ödediği elli doları kazanamazdım.

Çok haşarıydı, ama o kadar çekiciydi ki hemşire direnemedi. Ayrıca, bu öğleden sonra yağmur, ziyaretçileri engellemişti ve çocuklar için biraz eğlence iyi olurdu. "Sanırım bir zararı yok."

"Zerre kadar bile yok."

Hemşire bankonun arkasından çıktı ve adamın önünde koridora çıktı. "Görebileceğiniz gibi, biz küçük bir hastaneyiz. Pediatride sadece on iki yatağımız var. Dokuzu dolu."

"Hakkında bir şeyler bilmem gereken biri var mı?" diye sordu palyaço usulca, tüm haylazlık belirtileri yok olmuştu.

Eğer hemşirenin resmi izin olmadan onu kata götürme konusunda herhangi bir kuşkusu olmuşsa bile, anında yok olmuştu. "Altı yaşındaki Paul. Video oyunundaki robot karakter bir-sıfır-yedi'ye meraklı." Koridorun sonunu işaret etti. "Zatürree yüzünden zor zamanlar geçirdi ve annesi onu pek sık ziyaret edemeyecek kadar erkek arkadaşıyla meşgul."

Palyaço başını salladı ve hemşirenin işaret ettiği odaya yöneldi. Birkaç dakika sonra Hemşire Grayson onun neşeli sesini duydu.

"Hey, selam dostum! Benim ismim Korsan Patches ve yedi denize yelken açan gelmiş geçmiş en berbat deniz kurduyum..."

Hemşire Grayson hemşire odasına dönerken gülümsedi ve doğru karar verdiği için kendisini kutladı. Hayatta kuralları esnetmeye değecek zamanlar oluyordu.

***

Eric o geceyi Güney Carolina sınırını oluşturan bir toprak yol kenarında küçük bir alanda park ederek geçirdi. Ertesi sabah kamyonetinden çıktığı zaman, bir gün önceden kalma kotu ve tişörtü hâlâ üzerindeydi; kötü yemek ve bir sürü kabus nedeniyle ağzında berbat bir metal tadı vardı.

Palyaço kıyafetini bir hafta önce Philadelphia civarındaki bir mağazadan satın almıştı ve o zamandan beri neredeyse her gün bir küçük şehir hastanesinde duruyordu. Zaman zaman önceden arayarak şehrin ileri gelenlerinden biri numarası yapıyordu. Bununla birlikte, çoğu zaman dün yaptığı gibi sadece mavi beyaz işaretleri takip ediyor ve içeri girerken hep aynı şekilde konuşuyordu.

Dün hastanedeki küçük oğlanın acısını silip atamamıştı. Çocuk zayıf ve güçsüzdü ve dudaklarının çevresi hafifçe morarmıştı. Çocuğun, Eric'in bütün ilgisini elde etmekten duyduğu içler acısı keyif yüreğini burkmuştu. Öğleden sonranın

geri kalan kısmında onunla kalmış ve sonra akşamı tekrar gelerek çocuk uyuyana kadar sihirbazlık numaraları yapmıştı. Fakat yaptığı şey yüzünden kendini iyi hissetmek yerine, sadece teselli edemediği diğer bütün çocukları, engel olamadığı tüm acıları düşünebiliyordu.

Soğuk rutubet tişörtünden içeri sızıyordu. Kaslarındaki krampları geçirmek için idman yaparken, metalik gri gökyüzüne baktı. Güneşli Güney Carolina buraya kadardı. Belki de tekrar I-95 karayoluna dönmeli ve doğruca Florida'ya yönelmeliydi. Bir süredir, birkaç haftalığına Ringling Kardeşler sirkinin Venedik'teki kışlık yerinde palyaçolarla vakit geçirmeyi düşünüyordu. Belki de bir değişiklik olsun diye hasta çocuklar yerine sağlıklı çocuklar için de gösteri yapma şansı elde ederdi. Acı çekmeyen çocuklarla birlikte olma fikri onu umutlandırmıştı.

Tekrar kamyonetine bindi. İki gündür yıkanmamıştı ve üstünü başını temizlemek için bir motelde oda tutması gerekiyordu. Geçmişte kişisel temizliği konusunda daima kusursuz olmuştu, ama çocuklarını kaybettiğinden beri bunu ihmal ediyordu. Fakat o zaten yemek yemek ve uyumak gibi pek çok şeyi de ihmal ediyordu.

Yarım saat sonra, direksiyonda bir çekiş hissetti ve lastiğin patladığını anladı. İki şeritli otoyolun emniyet şeridine çekti, kamyonetten indi ve etrafından dolanarak arka tarafa krikoyu almaya gitti.

Yağmur tekrar çiselemeye başlamıştı ve Eric önce, yol kenarındaki cüce palmiyeler arasında kaykılmış paramparça ahşap levhayı görmedi. Ama bozuk lastik çamura bulanarak kayganlaşmıştı ve yerinden çıkardığı zaman elinden kaçarak hendeğe yuvarlandı.

Lastiği geri almak için eğildiği zaman levhayı gördü. Harfler solmuştu, fakat yine de seçebiliyordu.

SILVER GÖLÜ LUNAPARKI
Efsanevi Kara Şimşek Hız Treninin Evi
Tüm Aile için Nefes Kesici Heyecan
Otuz Kilometre İlerde,
62 Numaralı Otoyol 5. km'de

Silver Gölü Lunaparkı. Bir aşinalık hissetti, ama sebebini hatırlayamadı. İsmi ancak yedek lastiğe son bijonu taktıktan sonra hatırlayabildi. Bu Honey'nin sürekli bahsettiği yer değil miydi? Onun Güney Carolina'da bir lunaparkta büyüdüğüne dair hikâyeler anlatarak elemanları eğlendirdiğini hatırladı. Gölün dibine batan bir tekneden ve meşhur olduğu varsayılan bir hız treninden bahsediyordu. Oranın Silver Gölü Lunaparkı olduğundan neredeyse emindi.

Jantları sıkıca tutturdu ve düşünceli düşünceli tekrar levhaya baktı. Kot pantolonu ıslak ve çamurluydu, saçlarından ensesine su damlıyordu. Bir duşa, temiz giysilere ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. Fakat dünya nüfusunun çoğunun yaptığı gibi yaptı ve olduğu yerde dikilirken parkın varlığını hâlâ sürdürüp sürdürmediğini merak etti. Levhanın durumu bunu kuşkulu kılıyordu. Diğer yandan, her şey mümkündü.

Belki de Silver Gölü Lunaparkı hâlâ açıktı. Ve belki de bir palyaçoya ihtiyaçları vardı.

24

"Honey, yağmur yağıyor!" diye bağırdı Chantal. "Çalışmayı derhal bırak."

Honey Kara Şimşek'in rampasının tepesinde tünediği yerden, aşağıda küçük kırmızı bir nokta gibi görünen şemsiyenin altından yukarı bakan minicik görünen kuzinine baktı.

"Birkaç dakikaya aşağıda olurum," diye bağırarak cevap verdi. "Gordon nerede? Hemen dönmesini söylemiştim."

"Kendisini iyi hissetmiyormuş," diye haykırdı Chantal. "Biraz dinleniyor."

"Ölse bile umurumda değil. Hemen buraya gelmesini söyle."

"Bugün Tanrı'nın günü! Pazar günleri çalışılmamalıdır."

"Siz ikiniz ne zamandan beri Tanrı'nın gününü umursuyorsunuz? İkiniz de her gün yatıyorsunuz zaten."

Chantal asık suratla uzaklaştı, ama Honey aldırmadı. Gordon ve Chantal'ın bedavacılıkları sona ermişti. Tren rayının rampasının tepesine kurduğu platforma bir çivi daha çaktı. Yağmurdan ve pazarlardan nefret ediyordu, çünkü hız treninin yenileme işleri durma noktasına geliyordu. Honey'ye kalsa, inşa ekibini haftanın yedi günü çalıştıracaktı. Sendikalı değillerdi, bu yüzden daha uzun saatler çalışabilirlerdi.

Yağmura aldırmadan, platform parçalarını birbirine çivilemeye devam etti. Rayları tamir etmek gibi daha zor işleri yapacak kadar kuvvetli olmadığı için sinirleniyordu. İşin ba-

şında durması için tuttuğu hız treni restorasyon uzmanının gözetimi altındaki ekip ilk iki ayı eski yolu çıkararak ve çerçevenin hasarlı yerlerini tamir ederek geçirmişlerdi. Neyse ki, rayların büyük kısmı hâlâ sağlamdı. Altmışlı yıllarda beton temeller yerleştirilmişti, bu yüzden bunların değiştirilmesi gerekmemişti. Rayların üzerine yerleştirildiği devasa kütüklerdeki çatlaklardan endişe edilmişti, fakat korkulduğu kadar fazla çatlak çıkmamıştı.

Hâlâ yerleştirilmesi gereken yeni kaldırma zinciri ve motor bir yana, elektrik sisteminin ve eskiden elle işletilenlerin yerine konacak hava kompresörlü frenlerin finansmanını nasıl tamamlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yağmur hızını artırmaya başlamış ve zemin daha tehlikeli bir hal almıştı. İsteksizce kenardan aşağı indi ve platform tamamlanıncaya kadar merdiven gibi kullandıkları çerçeveden aşağı inmeye başladı. Bu zorlu inişi yaparken vücudu artık isyanla çığlık atmıyordu. İki aydır haftanın yedi günü çoğunlukla günde on dört saat süren zorlu çalışma yüzünden incelmiş, kasları sertleşmiş ve yorulmuştu. Avuçları nasırların yanı sıra, yavaş yavaş belli bir ölçüde ustalaştığı aletleri kullanırken meydana gelen tersliklerden yaralar ve sıyrıklarla doluydu.

Yere inince, başındaki sarı bareti çıkardı. Geçici evine yönelmek yerine sular damlayan sırılsıklam ağaçların arasından parkın diğer ucuna doğru yürüdü. Sophie'nin karavanında yaşama konusundaki kısa süreli düşünceleri ilk incelemenin hemen ardından yok olmuştu. Çatı çökmüştü, nar bülbülü yumurtası mavisi dış yüzey bir taraftan göçmüş ve serseriler işe yarayan her şeyi çoktan yağmalamışlardı. Enkaz kaldırıldıktan sonra Honey, onun yerine küçük, gümüş rengi bir karavan koymuştu.

Ancak şu anda hedefi kendi geçici evi değil, bir zamanlar parkta çalışan bekâr erkeklerin kaldığı köhne bina Bullpen'di. Şu anda orada Gordon ve Chantal yaşıyordu. Honey, Bullpen'in parkta kendi karavanının diğer ucunda olmasından memnundu. Bütün gün etrafta birilerinin olma-

sı yeterince kötüydü. Geceleri yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Dash'le bağlantı kurma ihtimalinin sadece yalnız olduğu zamanlarda var olduğunu hissedebiliyordu. Bunun gerçekten olacağını düşünmüyordu elbette. Kara Şimşek'e bininceye kadar olmayacaktı.

Saçlarını ensesinde lastik bir bantla toplamıştı, ama ıslak saç telleri yanaklarına yapışmış ve uzun kollu tişörtü sırılsıklam olmuştu. Eğer Liz onu böyle görseydi, sinirle ellerini ovuştururdu. Fakat Liz ve California artık başka bir evrenin parçalarıydı.

"Kim o?" diye yanıtladı Chantal, Honey kapıya vurunca.

Honey öfkeyle dişlerini sıkarak aniden kapıyı açtı. "Kim olduğunu sanıyorsun? Burada bizden başka kimse yok."

Chantal dergisini okuduğu eski, turuncu, suni deri kanepeden endişeyle fırladı ve tembellik ederken patronu tarafından yakalanan bir işçi gibi hazır ola geçti. Bullpen dört odadan oluşuyordu: Gordon ve Chantal'ın Good Will'den alınmış ıvır zıvırlarla döşedikleri kaba oturma odası; eskiden ahşap ranzaların bulunduğu, fakat şimdi demir iskeletli çift kişilik yatak olan yatak odası; bir mutfak ve bir banyo. Evin içi eski püskü olduğu halde, Chantal burayı diğer bütün evlerinden daha derli toplu tutuyordu.

"Gordon nerede? Bana onun hasta olduğunu söylemiştin."

Chantal dergiyi kahverengi çirkin bir kadife yastığın altına tıkıştırmaya çalıştı. "Öyle. Fakat yine de dışarıya, kamyonun yağını değiştirmeye gitti."

"Sen onu aradığımı söyleyene kadar gitmediğine bahse girerim."

Chantal aceleyle konuyu değiştirdi. "Çorba ister misin? Biraz önce çorba yaptım."

Honey uzun kollu tişörtünü çıkardı ve Chantal'ın peşinden mutfağa gitti. Safra yeşili eski metal dolaplar, birinde parkın tek çalışan telefonunun bulunduğu iki duvarda sıralanıyordu. Altın rengi formika mutfak tezgâhları donuk ve

kullanmaktan lekelenmişti; muşamba zemin kurak topraklar gibi çatlamıştı.

Honey ve Gordon sürekli hız treninde çalıştıkları için, yemekleriyle uğraşacak tek serbest kişi Chantal'dı ve eğer kendisi yemek yapmazsa herkesin aç kalacağını öğrenmişti.

Şaşılacak bir şekilde, çalışmak Chantal'a iyi gelmişti. Yıllar içinde aldığı kiloları vermiş ve Miss Paxawatchie İlçesi güzellik yarışmasını kazanan on sekiz yaşındaki halinin daha olgun bir versiyonu gibi görünmeye başlamıştı.

"Bir konserve açıp içindekileri ısıtmak çorba *yapmak* olmuyor," diye tersledi Honey, içeri taşıdıkları eski piknik masasının bir ucunda yerini alırken. Kuzinini eleştirmek yerine cesaretlendirmesi gerektiğini biliyordu, fakat artık Chantal'ın duygularını umursamadığını söyledi kendi kendine.

Chantal içerleyerek dudaklarını sıktı. "Ben senin kadar iyi bir aşçı değilim Honey. Hâlâ öğreniyorum."

"Yirmi üç yaşına geldin. Son dokuz yılı donmuş yemekleri mikrodalgada ısıtarak geçireceğine çoktan öğrenmiş olmalıydın."

Chantal bir kase almak için dolaba uzandı, sonra bunu eski gaz sobasının üzerine koyarak içine tavuklu şehriye çorbası doldurmaya başladı. "Elimden geleni yapıyorum. Beni bu kadar çok eleştirmen duygularımı incitiyor."

"Bu çok kötü. Eğer benim burayı idare şeklimi beğenmiyorsan, istediğin zaman gidebilirsin." Huysuz ve hırçın olmaktan nefret ediyordu, ama kendisini tutamıyordu. Eskiden Coogan Show'da her zaaf belirtisine kırıldığı günlerdeki gibi olmuştu.

Chantal'ın kepçeyi tutan eli kasılmıştı. "Benim ve Gordon'un gidecek hiçbir yerimiz yok."

Honey'nin ağzı acımasız bir ifadeyle çizgi halini almıştı. "Öyleyse sanırım bana kaldınız."

Chantal ona üzüntüyle baktı, sesi sakindi. "Değiştin, Honey. Çok sertleştin. Bazen seni tanıyamıyorum."

Honey, sözlerinin kendisini incittiğini Chantal'a göstermeyi reddederek bir kaşık çorba aldı. Düşmanca davrandığını biliyordu. Ekipteki adamlar Honey'nin etrafında hiçbir zaman birbirleriyle yaptıkları gibi şakalaşmıyorlardı, fakat Honey herhangi bir popülerlik yarışı kazanmaya çalışmıyorum, diyordu kendi kendine. Tek umursadığı şey Kara Şimşek'i bitirmekti, böylece ona binebilir ve kocasını bulabilirdi.

"Eskiden çok tatlıydın." Chantal kolları yana sarkmış, lavabonun yanında duruyordu, yüzü üzüntüyle doluydu. "Ve Dash öldükten sonra, sanırım içinde bir şeyler ters döndü."

"Sadece senin ve Gordon'un benden otlanmanıza son vermeye karar verdim, hepsi bu."

Chantal alt dudağını kemiriyordu. "Honey, bizim altımızdan evimizi alıp sattın. O evi seviyorduk."

"O paraya ihtiyacım vardı. Ayrıca çiftliği de sattım, işkence etmek için sadece seni seçmiş değilim." Çiftliği satmak verdiği en zor karar olmuştu, fakat hız treninin restorasyonunu finanse edebilmek için her şeyi tasfiye etmesi gerekmişti. Kendisine sadece bir araba, birkaç giysi ve bu park kalmıştı. Öyle olduğu halde, yine de yeterli parası yoktu ve parası tamamen tükenmeden Ocak ayına yetiştirebilirse çok şanslı olacaktı.

Bu konuda düşünmeyi reddediyordu. Parka geri dönüp Kara Şimşek'i tekrar gördüğü gün içinde doğan kararlılığı hiçbir şeyin sarsmasına izin vermeyecekti. Bazen treni yeniden inşa etme kararının kendisini hayatta tutan tek şey olduğunu düşünüyordu ve duygusallığın kendisini zayıf düşürmesine izin vermeyecekti.

"Bütün bunlar çılgınlık," diye bağırdı Chantal. "Er ya da geç paran tükenecek. O zaman ne yapacaksın? Hiç kimsenin gelmediği bir yerde duran hiç kimsenin binemeyeceği yarım bir hız treni."

"Daha fazla para toparlamak için bir yol bulacağım. Ahşap hız trenlerini restore etmekle ilgilenen, tarih tutkunu bazı gruplar var." Honey Chantal'dan gözlerini kaçırdı. O gruplardan hiçbiri ihtiyacı olan büyük meblağları karşılayacak

kaynaklara sahip değildi, fakat Honey bu kadarını itiraf etmeyecekti. Kuzini zaten deli olduğunu düşünüyordu. Hem belki de öyleydi.

"Hadi bir mucize oldu ve sen Kara Şimşek'i bitirdin diyelim," dedi Chantal. "Bu ne işine yarayacak? Hiç kimse binmeye gelmeyecek, çünkü artık burada bir park yok. Gözleri ısrarla koyulaşmıştı. "California'ya geri dönelim. Tek yapman gereken bir telefon etmek ve birileri sana bir televizyon dizisinde rol verecektir. Çok fazla para kazanabilirsin."

Honey elleriyle kulaklarını kapamak istiyordu. Chantal haklıydı, fakat bunu yapamazdı. Seyirci onun Janie Jones'tan başka bir rol oynamaya çalıştığını görür görmez, foyası meydana çıkacak, onun bir aktris değil de sahtekârın teki olduğunu anlayacaklardı. Ona kalan tek gurur duyacağı, tek feda edemeyeceği şey o performansların anısıydı.

"Bu çılgınlık, Honey!" diye bağırdı Chantal. "Her şeyi çöpe atıyorsun. Üçümüzü birden Dash Coogan'ın ardından mezara sokmaya mı uğraşıyorsun?"

Honey her yere çorba sıçratarak kaşığını masaya çarptı ve masadan fırladı. "Onun hakkında konuşma! Senin onun ismini ağzına bile aldığını duymak istemiyorum. Evler veya California, ya da parka birilerinin gelip gelmeyeceği umurumda bile değil. Sen ve Gordon umurumda değilsiniz. Bu treni kendim için restore ettiriyorum, başka hiç kimse için değil."

Arka kapı açılmıştı, ama Honey, Gordon konuşuncaya kadar orada olduğunu fark etmedi. "Chantal'a bu şekilde bağırmamalısın," dedi adam alçak sesle.

Honey ona döndü, dişlerini sıkmıştı. "Ona canımın istediği gibi bağırabilirim. İkiniz de işe yaramazsınız. Hayatımda rastladığım en işe yaramaz iki insansınız."

Gordon onun tam sağ kaşının üzerindeki bir noktayı inceliyordu. "Buraya geldiğimizden beri senin yanında çahşıyorum Honey. Günde on, on iki saat. Tıpkı senin gibi."

Bu gerçekti. Bugünkü ortadan kayboluşu nadir bir şeydi.

Gordon pazar günleri ve adamlar gittikten sonra akşamları onunla birlikte çalışıyordu. Çok çalışmanın onu memnun bile ettiğini görünce Honey şaşırmıştı. Şimdi onun ne kadar solgun olduğunu fark edince, iyi hissetmediğini söylerken muhtemelen doğru söylediğini anladı, fakat hiç kimseye harcayacak sempatisi kalmamıştı, hatta kendisine bile.

"Siz ikiniz bana baskı yapmasanız iyi edersiniz. Yetkili olan benim ve bunun nasıl gideceğine hemen şu anda karar vermeniz gerekiyor."Ağzı acıyla çarpılmıştı. "Sadece terk etmekle tehdit ederek benden her istediğinizi koparttığınız o eski günler bitti. Artık gitmeniz umurumda değil. Eğer benim kararlarımla yaşayamayacağınızı düşünüyorsanız, o zaman eşyalarınızı toplayın ve yarın buradan ayrılın."

Hafifçe dokunarak Gordon'un yanından geçti, azametle arka kapıya yürüdü ve çökük beton merdivenlerden indi. Onların kalmasına neden izin veriyordu? Kendisiyle değil, parasıyla ilgileniyorlardı. Ve bu ikisi artık Honey'nin umurunda değildi. Hiç kimse umurunda değildi.

Soğuk, nemli bir rüzgâr dalgası çarptı ve uzun kollu tişörtünü Bullpen'de bıraktığını hatırladı. Sol tarafında uzaktan Silver Gölü'nü, onun yağmurla kıpırdaşan barut grisi renginde ve Aralık göğünün altında berbat kokan yüzeyini görebiliyordu. Dodgern Salonu'nun kalıntıları üzerinden bir akbaba saldırdı. Ölüler ülkesi. Park Honey için mükemmel bir yerdi.

Adımlarını yavaşlatarak ağaçların arasına girdi ve boşluk etrafını sardı. Islak kahverengi iğneler iş botlarına ve kot pantolonlarına batıyordu. Hız trenini tek başına inşa edebilmek, böylece herkesten kurtulmak istiyordu. Belki bu ıssızlıkta Dash onunla konuşurdu. Uzun yapraklı bir çamın pul pul kabuklanmış gövdesine yaslandı, nefesi havada bir bulut oluştururken, keder ve yalnızlık onu eziyordu. *Beni neden yanında götürmedin? Neden bensiz öldün?*

Yavaş yavaş kendi karavanının yanındaki alanın diğer ucunda bir adam olduğunu fark etti. Chantal onlardan fazla

uzakta yaşamasının güvenli olmadığını söylemişti, fakat Honey buna aldırmamıştı. Şimdi ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Adam başını kaldırdı ve Honey'yi gördü. Duruş şeklinde uğursuz bir şeyler vardı. Honey parka döndüğünden beri bir sürü serseriyle karşılaşmıştı, fakat onları gördüğü zaman hepsi kendisinden kaçmıştı. Bu adam hiçbir yere kaçacak gibi görünmüyordu.

O ana kadar kişisel güvenliğine böyle bir korku yaşayacak kadar aldırdığının farkında değildi, fakat yirmi metre uzaktan bile adamın tehdit edici varlığını hissedebiliyordu. Uzun, vahşi saçları ve korku veren siyah göz bandıyla kendisinden çok daha iri, geniş omuzlu ve güçlüydü. Deri ceketinde yağmur damlaları parlıyordu, kot pantolonu çamurlu ve kirliydi.

Daha fazla yaklaşmayınca adamın dönüp gideceğine dair bir umut kırıntısı hissetti. Fakat adam bunun yerine tehditkâr adımlarla kendisine doğru gelmeye başlamıştı.

"Özel mülke izinsiz giriyorsun." Pek çok başka kişiye yaptığı gibi ona da gözdağı verme umuduyla sözleri bağırıp çağırarak söylemişti.

Adam hiçbir şey söylemeden yaklaştıktan sonra üç, dört metre ilerde gölgelerin arasında durdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Honey.

"Emin değilim." Sözlerinde Honey'nin pek belirleyemediği hafif bir yabancı aksan tonlaması vardı.

Korkudan donakalmıştı. Dehşet içinde alanın boşluğunun, haykıracak olsa bile Gordon'la Chantal'ın duymayacağının farkına vardı.

"Bu özel bir mülktür."

"Ben hiçbir şeye zarar vermiyorum." Konuşmasında tonlama yoktu, sadece yumuşak, yabancı bir aksanı vardı.

"Çık git buradan," diye emretti Honey. "Bana bekçiyi çağırtma."

Adamın bir bekçi olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini merak etti, çünkü boş tehdidi adamın gözünü korkutmamıştı.

"Bunu neden yapacaksın ki?" diye sordu.

Kaçmak istiyordu, ama adamın daha Chantal'ın karavanına ulaşmadan çok önce kendisine yetişeceğini biliyordu. Adam kendisine dikkatle bakarak dikilirken, bir şeylere karar vermeye çalıştığına dair korkutan bir duyguya kapıldı. Kendi beyninde hızla bir ihtimal belirmişti. Onu öldürsün mü, yoksa tecavüz mü etsin diye karar vermeye çalışıyordu. Bir an adam bir yerlerden tanıdık geldi. Gordon'la Chantal'ın seyrettiği gerçek suçluları gösteren televizyon programlarını düşünmeye çalıştı ve acaba onlardan birini mi görüyorum, diye düşündü. Ya bir kaçaksa ne olacaktı?

"Beni tanımadın, değil mi?" dedi adam sonunda.

"Tanımalı mıyım?" Sinirleri o kadar gerilmişti ki haykırmak istedi. Tek bir yanlış kelime etmesiyle adam üstüne saldıracaktı. Honey orada, donmuş dururken adam bir adım daha attı.

İçgüdüsel olarak geri çekildi, sanki o çelimsiz bariyer onu uzak tutabilirmiş gibi kollarını uzatmıştı. "Daha fazla yaklaşma!"

"Honey, benim. Eric."

Sözleri korkusuna ancak yavaş yavaş nüfuz etmiş, ama o zaman bile karşısındakinin kim olduğunu idrak etmesi birkaç dakika sürmüştü.

"Seni korkutmak istemedim," dedi, artık hiçbir aksan belirtisi taşımayan düz, ölü bir sesle.

"Eric?"

Onu şahsen gördüğünden bu yana yıllar geçmişti ve gazetelerdeki ve dergilerdeki resimleri şimdiki tehditkâr görünümlü, tek gözlü yabancıyla hiçbir benzerlik taşımıyordu. Çok uzun zaman önce tanıdığı o asık suratlı genç Kazanova neredeydi?

"Burada ne yapıyorsun?" Honey'nin sesi sertti. Eric'in onu bu şekilde korkutmaya hiç hakkı yoktu. Ve davetsizce

özel hayatının mahremiyetine girmeye de hakkı yoktu. Onun Hollywood'da Bay Önemli Kimse olup olmaması Honey'yi ilgilendirmiyordu. Film yıldızlarından etkilenme noktasını çoktan geçmişti.

"Buraya otuz kilometre kala bir tabela gördüm ve eskiden buradan bahsettiğini hatırladım. Sadece merak ettim."

Honey onun göz bandını ve derbeder görüntüsünü süzdü. Giysileri çamurlu ve buruşuk, elleri kirli, çenesi uzamış sakallarla kararmıştı. Onu tanımamasında şaşılacak bir şey yoktu. Geçirdiği araba kazasını hatırladı, ama artık kazalardan sağ kurtulacak kadar şanslı insanlara acımıyordu.

Onun gözlerine bakmak için başını yana eğmek zorunda kalmak hoşuna gitmemişti. "Kim olduğunu neden hemen söylemedin?"

Eric omzunu silkti, yüzünde bomboş bir ifade vardı. "Alışkanlık."

Honey'nin içini huzursuzluk kaplamaya başlamıştı. Eric ne parkta bulunmasını, ne de tehditkâr görünümünü açıklamak için bir girişimde bulunmadan sessizce duruyordu. Sadece mavi, korkusuz tek gözüyle Honey'nin bakışlarına karşılık verdi. Adamın bakışı uzadıkça, Honey aynada kendi aksine bakıyormuş gibi gelen o rahatsız edici duyguyu daha fazla hissetmeye başladı. Fiziksel bir benzerlik gördüğü falan yoktu. Bu daha köklü bir şeydi. Çok iyi bildiği, ruhun durgunluğunu ve soğukluğunu görüyordu.

"Gizleniyorsun, değil mi?" dedi Honey. "Uzun saç. Sahte aksan. Göz bandı." Soğuktan titredi.

"Göz bandı gerçek. Son filmimin senaryosu için yazdılar. Geri kalanına gelince, seni korkutmak istemedim. Aksan otomatik oluyor. Bunu hayranları uzak tutmak için kullanıyorum. Artık üzerinde düşünmüyorum bile."

Fakat hayranları tarafından tanınmamaktan daha köklü bir meseleye sıkışmışa benziyordu. Onun neden kaçtığını hayal edemese de, kendisi de kaçak olduğu için, bir başkasını tanımak zor olmamıştı.

Eric uzaklara bakıyordu. "Komşu yok. Çanak antenler yok. Bu yere sahip olduğun için şanslısın."

Honey'ye bakma zahmetine hâlâ girmeden nemli rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırmıştı.

"Dash için üzgünüm. Benden hiçbir zaman fazla hoşlanmadı, ama ben ona gerçekten hayrandım."

Eric taziyelerini istemeyerek yapıyormuş gibi gelince Honey sinirlendi. "Bir aktör olarak değil, herhalde."

"Hayır. Bir aktör olarak değil. Hepsi bir yana o çok karakter sahibi bir adamdı."

"Her zaman Dash Coogan'ı herkesten daha iyi oynadığını söylerdi." Honey birbirine çarpmaması için dişlerini kenetledi. O zaaflarını hiç kimseye göstermezdi.

"Kendi kendisinin efendisiydi. Bunu yapabilen fazla kişi yok." Başını çevirerek Honey'nin ötesine ağaçların arasından görünen gölün ışıltısına baktı.

Honey Akademi Ödül töreninden önceki gün gazetede gördüğü bir fotoğrafı hatırlamıştı: köpükle şekillendirilmiş saçlar, RayBan güneş gözlükleri, Armani takım. Fotoğrafta ayakları görünmüyordu, fakat muhtemelen çorapsızdı ve bir çift Gucci ayakkabıya sokulmuşlardı. Onun bin suratlı bir adam olduğunu ve serseri kılığının da sadece onlardan biri olduğunu düşündü.

"Burada büyük bir arazin var," dedi Eric.

"Ve pek insan yok," diye yanıtladı Honey. "Aynen bu şekilde tutmak istiyorum."

İmayı duymazdan geldi. Bunun yerine, karavana doğru baktı. "Orada biraz sıcak suyla bir duş yapamaz mıyım?"

"Korkarım arkadaşlık etme havasında değilim."

"Ben de değilim. Kamyonetimden temiz kıyafet alır almaz geri döneceğim."

Tam cehenneme gitmesini söylemek için ağzını açacağı sırada, Eric ağaçların arasında kaybolmuştu. Honey ağır adımlarla karavana girdi ve bir an kapıyı kilitlemeyi düşündü. Fakat üzerine muazzam bir yorgunluk çökmüştü ve artık

hiç aldırmadığını fark etti. Eric duş almak istiyorsa, alabilirdi. Sonra çekip gidecek ve Honey tekrar yalnız kalabilecekti.

Titriyordu ve Bay Film Yıldızı tüm sıcak suyunu kullanıp tüketene kadar bekleyecek değildi. O Honey'den arta kalanı kullanabilirdi. İş kıyafetlerini çıkarıp duşa adım atarken Eric'in başına ne gelmiş olduğunu merak etti. Boşanmasından ve sağ salim kurtulduğu aşikâr olan araba kazasından başka, onun yaşamında tek bir korkunç olay duymamıştı. O Tanrının seçilmişlerindendi, sanki doğarken peri tozu serpilmiş gibi şöhret ve servet sahibi olmuştu. Adeta bir Yunan trajedisi yaşarmış gibi davranmaya ne hakkı vardı?

Kurulandıktan sonra üzerine, kapının arkasında tuttuğu yıpranmış gri eşofmanını geçirdi, ardından banyodan çıkarak arka taraftaki küçük, kullanışlı yatak odasına geçti. Eric'in dönüp dönmediğini görmek için karavanın oturma kısmına bakma zahmetine girmemişti, fakat birkaç dakika sonra banyo kapısının kilitlenerek kapandığını ve ardından duştan akan suyun sesini duydu.

Tarayarak dolaşmış saçlarını açmayı bitirdiği zaman, oturma kısmının bir kenarı boyunca uzanan küçük mutfağa gitti. Bir demlik kahve yapmayı düşündü, fakat Eric'in o kadar uzun kalmasını istemiyordu, bu yüzden lavaboya su doldurarak son birkaç gündür birikmiş kirli fincanları ve bardakları yıkamaya başladı.

Eric banyodan çıktığı zaman, üzerinde temiz kot pantolon ve flanel gömlek vardı. Uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itmiş ve tıraş olmuştu. Onun ziyaretini uzatacak herhangi bir soru sormaya niyeti yoktu, ama göz bandı bir kez daha dikkatini çekmişti.

"Gözündeki hasar geçici mi, kalıcı mı?"

"Kalıcı. En azından ameliyat oluncaya kadar. O zaman bile, kim bilir? Zayıf midelilere göre bir manzara değil."

Honey bu sefer kendi etrafında inşa ettiği kabuğu bozan bir acıma kıpırtısı hissetti. Bir göz kaybetmek herkes için zordu, fakat sanatının en temel araçlarından birinden yoksun kalmak bir aktör için özellikle yıkıcı olmalıydı.

"Üzgünüm," dedi. Özrü küskündü ve bu şekilde kaba, sert biri haline dönüşmüş olmaktan hiç de hoşlanmadığını düşündü.

Eric omuz silkti. "Hayat işte."

Demek öyle diye düşündü. Demek kı kaçış nedeni buydu. Kazada bir gözü hasar görmüş ve bununla yüzleşememişti.

Eric kısa tüylü halıda yürüyerek pencereye gidip dışarı baktı. Honey sabunlu bulaşık suyundan fincanları çıkarmaya başlamıştı.

"Burada televizyon yok. Bu iyi."

"Çoğu zaman gazete bile görmüyorum."

Eric kabaca başını salladı. Ve sonra, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Honey bu soruyu bekliyordu. Herkes sorularla doluydu. Kasaba halkı, işçiler, Liz. Herkes Los Angeles'tan neden ayrıldığını ve ölü bir lunaparkın ortasındaki bir hız trenini yeniden inşa etmek için neden bir servet harcadığını bilmek istiyordu. Bunu kocasını bulabilmek için inşa ettiğini kimseye söyleyemeyeceği için, genellikle büyük hız trenlerinin ülkenin neslı tükenmekte olan simgeleri olduğunu ve bunlardan birini kurtarmaya çalıştığını söylüyordu. Fakat Eric'e hiçbir şey açıklamaya borçlu değildi ve bu yüzden, "Los Angeles'tan çıkmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden Kara Şimşek'i restore ediyorum. Hız trenini," dedi kabaca.

Eric'in daha fazla soruyla kendisini dürtmesini bekliyordu, ama bunun yerine ona bakmak için döndü. "Bak, arkadaşlık istemediğin belli, ama ben birkaç gün buralarda oyalanacağım. Senin yoluna çıkmam."

"Haklısın. Arkadaş istemiyorum."

"Güzel. Ben de. Burası bu nedenle benim için iyi bir yer."

Honey sudan bir bardak çıkardı ve çalkaladı. "Kalabileceğin bir yer yok."

"Kamyonetimde uyurum."

Honey bir mutfak havlusu aldı ve ellerini kuruladı. "Sanmıyorum."

"Korkuyor musun?"

"Senden mi? Hiç de değil."

"Bu hız trenini yeniden inşa etmek büyük bir iş olmalı. Belki daha fazla işçiye ihtiyacın vardır."

Honey kısa bir kahkaha attı. "İnşaat işi film yıldızları için değildir. Yüz dolarlık manikürlerin canına okuyor."

Eric sinirlenmedi; onu hiç duymamış gibi görünüyordu. "Sadece bana bir iyilik yap. Hiç kimseye kim olduğumu söyleme."

"Kalabileceğini söylemedim."

"Burada olduğumdan haberin bile olmayacak. Ve bir şey daha. Her iki günde bir izin alacağım. Maaşa bağlanmayacağıma göre sorun olmaz herhalde."

"Saçlarını mı yaptırman gerekiyor?"

"Onun gibi bir şey."

Honey onu etrafta istemiyordu, ama iş gücünü kullanabilirdi—özellikle de ona ücret ödemesi gerekmediğine göre.

"Güzel," diye terslendi, "fakat sinirimi bozacak olursan, gidersin."

"Sinirini bozacak kadar uzun süre etrafında dolanmayacağım."

"Zaten o noktadasın, bu yüzden devam etme."

Elini kotunun arka cebine soktu ve ıslak saçlarını, yıpranmış gri eşofmanını, ayağına giydiği Dash'in eski yün çoraplarını süzerek açık bir şekilde Honey'yi inceledi. Taktığı tek takı alyansıydı, fakat son birkaç aydır aletler altın yüzüğün birkaç yerinde derin çentikler bırakmıştı. En son ne zaman makyaj yaptığını hatırlamıyordu. Yirmi altıncı yaş gününe daha birkaç hafta vardı, ama yüzü çizgili ve yorgun, gözleri hortlak gibiydi. Aynaya nadiren baktığında bir zamanlar var olan o kızdan hiçbir şey kalmadığını biliyordu.

Eric ona özür dilemeksizin bakıyordu ve Honey tuhaf bir müştereklik duygusu hissetmeye başlamıştı. Anlayamadığı bazı nedenlerle, hiçbir şey Eric'in umurunda değil gibiydi.

Honey ona her şeyi anlatabilir veya ondan her şeyi saklayabilirdi. Eric bir kayıtsızlık kapsülünün içindeydi ve Honey ne sır verirse versin, ne sempati ne de kınama gösterecekti. Hiçbir şeyi umursamıyordu.

İroni onu etkilemiyor değildi. Yıllar boyunca Eric Dillon'a nefretle bakmıştı ama şimdi Dash'in ölümünden bu yana varlığına katlanabildiği ilk kişi o olmuştu.

***

Ertesi sabah Chantal Eric'le karşılaşır karşılaşmaz böylesine tehlikeli görünen bir yabancıyı işe aldığı için Honey'ye şiddetle itiraz etmek üzere koşturarak geldi.

"O Dev denen adam hepimizi yataklarımızda öldürecek Honey! Şuna bir bak."

Honey dondurucu sabah ayazında allak bullak bir yığını istiflemeye çalışan Eric'e göz attı. Dev mi? Chantal'ın kullandığı isim buydu. Şeytanın yerine kullanılan bir lakap mıydı acaba?

Başka herkes gibi baret takmıştı, fakat ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun saçları künt bir virgül gibi duruyordu. Flanel gömleğinin yakası açıktı ve Honey altındaki tişörtü görebiliyordu. Eski püskü iş botları ve dizi delik bir kot pantolon giymişti. Şu anki kıyafeti de Armani takımlar kadar onun bir parçası gibi görünüyordu. Honey, Eric'in giydiği her şeyin kıyafet değil de kostüm olduğunu aklından geçirdi.

"Sorun yok, Chantal. Bu konuda endişe etme. Eskiden bir rahipmiş."

"Öyle miymiş?"

"Öyle dedi." Honey kahvesinin son yudumunu içti ve kâğıt bardağını kenara attı. Yapı iskeletine çıkıp tepeye tırmanmaya başlarken alaycı bir şekilde gülümsüyordu. Eric Dillon'ı bir rahip olarak düşünmek uzun zamandır ona komik gelen ilk şey olmuştu.

Tepeye vardığı zaman güvenlik kemerini demire tutturdu ve tekrar aşağı baktı. Eric keresteleri istifleyen ipi bir kanca-

ya takmak için uzanıyordu. Atkuyruğu normalde erkeklerde görmekten hoşlandığı bir saç stili değildi, fakat ince burnu, keskin çıkıntılı elmacık kemikleri ve çarpıcı göz bandıyla, bu Eric'e kesinlikle yakışmıştı. Dash'in bu konuda ne diyeceğini tam olarak hayal edebiliyordu ve aralarında küçük bir hayalî diyalog yaratarak kendi kendine gülümsedi; bu kendisine hem acı hem de tatlı bir tür rahatlama sağlamak için yapmaktan hoşlandığı bir şeydi.

"Yani şimdi kendisine erkek diyen biri neden böyle saç uzatır?" diyecekti.

Honey onu çileden çıkaracağı garanti olan hülyalı gözlerle bakacaktı. "İnanılmaz derecede çekici olduğu için."

"Onu kadınsı gösteriyor."

"Yanılıyorsun, bana çok erkeksi geliyor."

"Eh, madem o kadar çekici geliyor, o zaman seni geceleri uykundan uyandırmaya başlayan arzunu tatmin etmek için neden onu kullanmıyorsun?"

Çekici neredeyse başparmağına vuruyordu, bir aydan beri böyle bir şey yapmamıştı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Arzu falan duymuyordu. Hem de hiç.

Kötü bir şekilde sarsıldı, fakat hayal gücü bastırılmayı reddediyordu ve Dash'in konuştuğunu duydu: *"Arzu duymanın nesi bu kadar yanlış anlamıyorum. Çok zaman geçti. Ben seni rahibe olasın diye yetiştirmedim küçük kız."*

"Benimle bir baba gibi konuşmayı kes, lanet olsun!"

"Benim bir parçam senin baban, Honey. Bunu biliyorsun."

Daha fazla hayali sohbeti engellemek için, banka hesabındaki çılgıncasına küçülen rakamları hesaplamaya başladı.

25

Eric sözüne sadık kalarak Honey'nin yolundan çekilmişti ve o ilk günden sonra çok az konuşmuşlardı. Kamyoneti teslimat girişinden pek uzak olmayan iki depo binasının arasına park edilmişti. Akşamları Honey, Chantal ve Gordon'la birlikte yemek yerken, o duşunu kullanıyordu.

Çalışmaya başladığı günden itibaren işçilerle uyum sağlamayı başarmıştı ve beceri eksikliklerini kasları ve azmiyle telafi ediyordu. İki hafta sonra, kendisini herkese Dev olarak tanıştıran kişinin, uzun saçlı, tek gözlü yabancı değil de gerçekten Eric Dillon olduğunu Honey'nin kendisine hatırlatması gerekmişti.

Eric haftada birkaç kez öğleden sonranın bir bölümünde ortadan kayboluyordu. Onun dört, beş saat boyunca nerede olduğunu merak etmeye başlayan Honey, sonunda Eric üçüncü kez ortadan kaybolduğunda, adamın bir kadınla görüştüğü sonucuna vardı. Eric Dillon gibi bir erkek sırf bir gözünü kaybetti diye seksten kolay kolay vazgeçmezdi.

Çekicini platforma tutturduğu bir çiviye hızlıca vurdu. Son zamanlarda, hız trenini tamamlamak için gereken parayı bulma konusunda çözüm üretmeyi düşünmesi gerekirken, seks düşünüyordu ve geçen gece rahatsız edici bir rüya daha görmüştü: rüyada yüzü olmayan meçhul bir adam kendisine yaklaşıyordu, niyetinin sevişmek olduğu belliydi. Bu parçasının Dash'le birlikte gömülmüş olmasını isterdi, ama anlaşılan vücudu aynı fikirde değildi.

Bu konuyu düşünmemeye kararlı, çekicini tekrar alet kemerine soktu. Seks konusunda düşünmek bile, Dash'le aralarındaki sevgiye ihanet sayılırdı.

O akşam yemek sırasında Chantal ve Gordon anormal derecede sakindi. Chantal hazırlamış olduğu aşırı tuzlu ton balığıyla oynuyordu, sonunda bunu bir kenara iterek buzdolabına gidip kırmızı jöle dolu bir plastik kap çıkardı.

Gordon boğazını temizledi. "Honey, sana söyleyeceğim bazı şeyler var."

Chantal plastik kabı masaya koyarken neredeyse düşürüyordu. "Hayır, Gordon. Hiçbir şey söyleme. Lütfen..."

"Neredeyse meteliksizim, bu yüzden eğer para peşindeysen, unut gitsin." Honey bir parça ton balığı daha bulma umuduyla vıcık vıcık kızarmış patates kırıntılarını yana itti.

Gordon çatalını hızla masaya vurdu. "Kahretsin, konu para değil! Ben gidiyorum. Yarın. Winston-Salem civarında inşaat işçisi arıyorlarmış, ben de iş bulmaya oraya gideceğim."

"Eminim bunu yaparsın," diye alay etti Honey.

"Ben çok ciddiyim. Artık senin için çalışmayacağım. Senin paranı almaktan bıktım."

"Buna inanmakta neden zorlanıyorum acaba?" Tabağını itti ve alayla konuştu, "Ya senin şu yüce ressamlık kariyerin ne olacak? Bundan ödün vereceğini hiç düşünmezdim."

"Sanırım sen beni Oklahoma otoyolunda aldığın andan beri ödün veriyorum," dedi Gordon sakince.

Honey onun ciddi olduğunu anlayınca kendini ilk kez huzursuzluk hissetti. "Bu ani karar değişikliğinin nedeni nedir?"

"Bu son birkaç ay bana ağır işleri sevdiğimi hatırlattı."

Chantal gözlerini masaya dikmişti. Burnunu çekti. Gordon ona perişan bir şekilde baktı. "Chantal gitmek istemiyor. O... şey... benimle gelmiyor olabilir."

"Daha kararımı vermedim."

"Blöf yapıyor," dedi Honey sertçe. "Seni arkada bırakmayacaktır."

Gordon Chantal'a baktı ve bakışları yumuşadı. "Blöf yapmıyorum, Chantal. Yarın sabah seninle ya da sensiz buradan çıkıp gidiyorum. Benim yanımda olup olmayacağına karar vermen gerekiyor."

Chantal ağlamaya başladı.

Gordon masadan kalkarak onlara sırtını döndü. Omuzları inip kalkıyordu ve Honey onun da ağlamak üzere olduğunu anladı. Öfkesinin altında artan paniğini gizledi.

"Siz ikiniz neden bunu yapıyorsunuz? Sadece gidin! İkiniz birden." Ayağa fırladı ve kuzinine döndü. "Artık sana destek olamam. Sana söylemek için bir yol bulmaya çalışıyordum ve sanırım o fırsatı yakaladım. Yarın sabah buradan gitmeni istiyorum."

Chantal sandalyesinden fırladı ve kocasının karşısına geçti. "Ne demek istediğimi anlıyor musun, Gordon? Onu bu halde nasıl bırakırım? Ona ne olacak?"

Honey kuzinine baktı. "Ben mi? Beni bıraktığın için mi endişeleniyorsun? Eh, endişelenme. Ben güçlü biriyim. Her zaman dayanıklı oldum."

"Senin bana ihtiyacın var." Chantal burnunu çekti. "Tüm hayatım boyunca bana ilk kez ihtiyaç duyuyorsun ve sana nasıl yardım edebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana yardım etmek mi? İşte buna gülünür. Sen kendine bile yardım edemiyorsun. Sen bir zavallısın, Chantal Delaweese. Madem bana yardım etmek istiyordun, ben Coogan Show için debelenirken neden bazı sorumlulukları benim omuzlarımdan almadın? Bütün gün kanepede yayılmak yerine neden o zaman yardım edecek bir şeyler yapmadın? Madem bana yardım etmek istiyordun, neden Gordon'dan başkalarını da umursuyormuş gibi davranmadın? Madem bana yardım etmek istiyordun, neden bana patlamayan bir doğum günü pastası yapmadın."

Tam da korktuğu gibi, Honey'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Kendini kontrol etmeye çalışırken sadece kendi şiddetli soluklarıyla bozulan uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda, Chantal konuştu. "Bunu hiç yapmadım, çünkü o zamanlar senden nefret ediyordum, Honey. Hepimiz ediyorduk."

"Benden nasıl nefret edebilirsin?" diye bağırdı Honey. "Sana istediğin her şeyi verdim!"

"Bizi sosyal yardımdan uzak tutmak istediğin için beni Miss Paxawatchie ilçe güzellik yarışmasına girmeye zorladığını unuttun mu? Eh, ben ve Gordon tüm bu yıllar boyunca zaten yoksulluk yardımı aldık sayılır. Bir sürü çocuğu olan ve onları beslemek için çaresi olmayan insanlar gibi yardıma ihtiyacımız yoktu tabi. Ama sadaka almak çalışmaktan daha kolaydı. Haysiyetimizi kaybettik Honey, işte senden bu yüzden nefret ediyoruz."

"Bu benim hatam değildi!"

"Hayır. Bizimdi. Fakat sen de bunu kolaylaştırdın."

Gordon tekrar Chantal'a döndü, yüzü perişandı. "Benim de sana ihtiyacım var Chantal. Sen benim karımsın. Seni seviyorum."

"Oh, Gordon." Chantal'ın dudakları titriyordu. "Ben de seni seviyorum. Fakat sen kendine bakabilirsin. Şu anda Honey'nin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Honey'nin kontrol edilemez bir duygu seliyle boğazı tıkanmıştı. Buna karşı savaştı, ağırbaşlılığını korumak için mücadele ediyordu. "Bu senden şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey, Chantal Booker Delaweese. Bir kadın kocasına aittir ve benimle burada kalman konusunda tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Aslına bakarsan, gitmenden memnun olacağım."

"Honey..."

"Tek kelime daha etme," dedi Honey şiddetle. "Sana şimdiden veda ediyorum ve her ikiniz de yarın ilk iş buradan çıkıp giderseniz iyi olur." Chantal kuzinini yakaladı ve kollarının arasına çekerek ezercesine sımsıkı kucakladı.

"Ah, Honey..."

Honey geri çekildi ve Gordon'a elini uzattı. "İyi şanslar, Gordon."

"Teşekkürler, Honey." Gordon uzatılan eli tuttu ve ardından o da Honey'yi kucakladı. "Kendine iyi bak, duydun mu beni?"

"Elbette." Honey onlardan uzaklaşarak arka kapıya yöneldi, çene kaslarını ağrıtan zoraki bir tebessümle gülümseyerek aceleyle dışarı çıktı.

Parka doğru koştu. Saçları serbest kalmış, başının etrafında uçuşuyor, yanaklarını kırbaçlıyordu. Sert zeminde ayakları pat pat ses çıkarıyordu. Karavan görüş alanına girdiğinde nefessiz kalmıştı, ama koşmaya devam etti.

Basamakta tökezledi, ama düşmeden kendini toparladı. İçeri girdiğinde, iterek kapıyı kapadı ve canavarları dışarıda bırakmak için vücudunu kullanarak sırtını kapıya yasladı. Göğsü inip kalkıyor, sakinleşmeye çalışıyordu, fakat mantık sınırını aşmıştı ve korku her tarafını sarıyordu.

Aylardır kendisine yalnız kalmak istediğini söylüyordu, fakat şimdi bu gerçeğe dönüşünce sanki boşlukta yalnız kalmış, tüm insan yaşamından kopmuş, amaçsızca dönüp duruyormuş gibi geliyordu. Artık hiç kimsenin bir parçası değildi. Ailesinden hiç kimse kalmamıştı. Ölüler diyarında yalnız yaşıyordu, onu hayatta tutan tek şey Kara Şimşek'e olan saplantısıydı. Fakat Kara Şimşek'in kanı, vücudu, kalp atışları yoktu.

Yavaş yavaş, içeriden su sesi geldiğini fark etti. Başta bunun ne olduğunu bilemedi, sonra Eric'in duşu kullandığını anladı. Normalde kendisi akşam yemeğinden döndüğünde o gitmiş oluyordu, fakat Honey bugün her zamankinden erken dönmüştü.

Ellerini şakaklarına bastırdı. Yalnız kalmak istemiyordu. Yalnız kalamazdı. *Artık buna dayanamıyorum, Dash. Çok korkuyorum. Yaşamaktan korkuyorum. Ve ölmekten de korkuyorum.*

Dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Kapıdan uzaklaştı, dengesini sağlamak için tezgâha tutunuyordu. Korku ilikle-rine işliyor, her bir zerresini yalayıp yutuyordu. Bunu zihninden uzaklaştırmak zorundaydı. Biriyle yakınlık kurmak zorundaydı. Kim olursa.

Uyuşuk bir şekilde kısa, dar koridora doğru döndü ve sendeleyerek kendisini banyo kapısına götüren birkaç ufak adım attı. Düşünme, dedi kendi kendine. Bunu sırf hayatta kalmak için yapacaktı.

Beni affet. Ah, lütfen affet beni.

Kapının tokmağını çevirdi.

İçeri girince etrafı buharla sarılmıştı. Kapıya dayanarak arkasından kapadı ve nefes almaya çalışarak orada durdu.

Eric'in yüzü duşa, sırtı Honey'ye dönüktü. Vücudu dikdörtgen duş kabinine göre fazla iriydi ve hareket ettiği zaman omuzları, ucuz şeffaf plastik levhalara çarparak onları tangırdatıyordu.

Buharlanmış levhalardan içeridekinin sırtının ve kalçalarının ana hatlarını ayırt edebiliyordu, fakat detaylarını göremiyordu. Bu beden herhangi bir erkeğe ait olabilirdi.

Gözlerini sımsıkı yumdu, tekmeleyerek ayakkabılarını çıkardı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve kazağıyla tişörtünü birlikte sıyırarak başının üzerinden çıkardı. Sutyeni dantelli ve narındı, soluk nane yeşili deniz kabuklarıydı; iç çamaşırları baretlerin, iş botlarının ve matkapların dünyasında terk etmek istemediği, kadınlığından arta kalan son şeylerdi. Donuk bir kaçınılmazlık duygusuyla yavaş yavaş kotunu bacaklarından aşağı indirdi ve sutyenine uygun narin külotu açığa çıktı.

Bacakları titremeye başlamıştı, lavabonun kenarına tutunarak dengesini sağladı. Eğer bir insanla yakınlık kurmazsa, aklını yitirecekti. Herhangi biriyle yakınlık kurabilirdi.

Karşısındaki lavabonun üzerindeki, buğulanmış aynada kendi aksini gördü. Karmakarışık saçlarını, yüzünün hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu.

Akan su durdu. Honey o tarafa döndü. Eric duş kabininde arkasını döndü ve Honey'nin orada olduğunu görünce donakaldı.

Honey hiçbir şey söylemedi. Buğulu plastik panellerin Eric'in yüz hatlarını bulanık göstermeye devam etmesi

Honey'yi bir şekilde rahatlatıyordu. Onun herhangi bir erkek olduğunu düşünebilirdi; rüyalarındaki yüzsüz adamlardan biri, tek amacı onun yalnız ve sevgisiz kalma korkusunu uzaklaştırmak olan isimsiz bir adam olabilirdi.

Eric yavaş yavaş ona sırtını döndü, duş kapısını açarken hafif bir çınlama duyuldu. Sular damlayan kolunu buradan uzatarak dışarıdaki tel kancadan havluyu aldı. Siyah bir kordondan göz bandı sallanıyordu. Duştan çıkmadan, havluyla önce yüzünü, sonra saçlarını kuruladı. Siyah banda uzandı ve Honey'yi sakat gözünün görüntüsünden esirgemek için bandı taktı.

Honey'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Buhar, cildini nemlendirmeye başlamıştı. Nane yeşili narin dantel çamaşırları dışında çıplak, Eric'in çıkmasını bekliyordu.

Eric göğsündeki kara, dolaşmış tüyleri yavaş dairelerle ovalarken ona bakarak duş kapısından çıktı. Banyo küçüktü ve Eric o kadar yakınındaydı ki Honey ona dokunabilirdi. Fakat dokunmaya hazır değildi ve bakışlarını erkekliğine indirdi. Uyluklarının arasında sert duruyordu, ondan hararet yayılıyordu. Karşısındakinden istediği buydu. Sadece bu. Yakınlık.

Gözlerini ondan kaçırmaya devam ediyordu, böylece onun sadece bir beden olarak kalmasını sağlayabilecekti. Kas yapısı açıkça görülen gövdesi, mükemmel yontulmuş bir heykel gibiydi. Dizine yakın kızarmış kırmızı bir yara izi gördü ve bakışlarını çevirdi, itici geldiğinden değil, sadece yara izi karşısındakini bir kişi haline getirebileceği için.

Karşısındaki, havluyu kalçalarından ve uyluklarından geçirdi. Honey saçlarının buharda kıvrıldığını, yüzünün etrafında bebeksi bukleler oluşturduğunu hissedebiliyordu. Nemden göğüslerinin arasında boncuk boncuk damlalar birikmişti. Sutyeninin önündeki tokayı açıp soluk yeşil dantelin narin çay fincanları gibi yere düşmesine izin verirken damlalar başparmağını ıslatmıştı.

Adamın gözlerinin, göğüslerinin üzerinde olduğunu hissediyordu ama onun yüzüne bakmayacaktı. Bunun yerine, boğazının alt tarafında, damlayan suların toplandığı çukuru inceliyordu. Karşısındakinin kolu ona doğru uzandı, tendonları güçlü ve net bir şekilde belirgindi. Eliyle göğüslerine dokunurken Honey nefesini tuttu.

Kolunun yanık teni kendi teninin solgunluğu karşısında yabancı ve yasak görünüyordu. Adam avucunu göğüs kafesinin üzerinde düzleştirdi, aşağı midesinin üzerine ve külotundan içeri kaydırdı. Ateş Honey'nin sınır uçlarını yaladı. Vücudu alev alev yanıyor ve zonkluyordu. Adam onun külotunu aşağı kaydırdı.

Külotunu çıkardığında karşısındakine dokunmak zorunda olduğunu biliyordu. Öne eğilerek, boynunun bittiği yerdeki çukurcuğa dolan neme ağzını daldırdı. Adamın cildinin temiz kokusunu alınca burun delikleri titredi.

Burnunu adamın göğsüne, göğüs ucuna bastırdı, başını koltukaltına çevirip yavaşça kokusunu içine çekti.

Soluk saç şeritleri karşısındakinin nemli göğsüne akarak daha koyu cildini zarif bir süsle donattı. Adam elini sırtında düzleştirdi. Honey bir kez daha bir erkeğin kollarıyla sarmalanmış olma duygusuyla titredi. Adam ellerini sırtından aşağı, kalçalarına kaydırdı, kavrayarak kendisine doğru çekti. Honey karnında onun sertliğini ve ıslaklığını hissetti.

Honey karşısındakinin konuşmasını, ondan kaçmasına neden olacak tüm 'ne' ve 'niçinleri' sormasını bekledi. Fakat konuşmak yerine adam, başını onun boynundaki kavise daldırdı. Honey onu uyluklarının arka tarafından kavradı ve sıktı. Sonra boynunu yay gibi kıvırdı ve ona göğüslerini sundu.

Adam aşağıdaki dişiliğe sahip olmadan önce dudaklarını onun köprücük kemiğine indirdi. Honey'nin vücudu bütün duyuların bilincindeydi: vücutlarının ıslaklığı, onun bıyıklarının zevk veren acısı, ıslak siyah saçlarının yumuşak kamçılaması. Ve sonra göğüs ucunu kaplayan ve derin bir şekilde içine çeken ağzının sertliğini hissetti. Gözbağı, Honey'nin cildine sürtünüyordu.

Arkasından Honey'nin bacak arasına ulaştı ve açtı. Honey inledi ve bacağını onun baldırına dolayarak onu içine alabilmek için vücuduna tırmanmaya çalıştı. Fakat Eric onu arzudan nefessiz bırakacak şekilde okşayarak ve dokunarak uzak tuttu.

Honey sadece bir kez soğuklaştı. Karşısındaki, kendisini uzaklaştırdığı ve yerde duran giysi yığınına uzandığı zaman.

Gözlerini ondan kaçırarak adamın ellerini izledi, şiddetli arzudan onun kotundaki cüzdanı neden almak zorunda olduğunu anlayamayacak kadar afallamıştı. Oradan ne almak istediğini. Ve ardından küçük folyo bir paket çıkarınca anladı ve bu zorunluluktan nefret etti, çünkü yüzü olmayan erkekler küçük folyo paketlere gerek duymamalıydı. Yüzü olmayan erkeklerin üreme gücü olmadan, hastalık tehlikeleri olmadan körü körüne hizmet eden bedenleri olmalıydı.

Karşısındaki hazırlanırken Honey sırtını döndü.

Ve sonra adamın elleri tekrar harekete geçerek Honey hıçkırıklara boğulana kadar göğüsleriyle oynadı. Honey'yi çevirdi. Onu yukarı kaldırırken Honey'nin kollarını kendi omuzlarının üzerine koydu, bacaklarını kendi beline doladı. Honey'yi omurgası dik duracak şekilde ince banyo duvarına bastırdı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı, sesi dumanlıydı.

Honey onun yanağına dayadığı başını salladı ve iterek içine girerken gözlerini sımsıkı kapadı.

Honey'nin saçları adamın omuzlarına döküldü ve bacaklarını, kasları işten sertleşmiş uyluklara sımsıkı sardı. Ona kenetlenirken evet, evet, diye fısıldıyordu. Bedeni öylesine aç, öylesine çaresizdi ki.

Karşısındaki nazikçe ona sahip oldu.

Honey'nin gözünden dökülen yaşlar adamın nemli sırtına düştü. Onu güçlü kollarıyla tutuyor, nazikçe okşuyor, büyük bir şefkatle öpüyordu. Honey doruk noktasında haykırdı ve sonra karşısındaki boşalırken onun omuzlarına daha sıkı sarıldı. Adam titreyerek onun üzerine abanırken Honey sabırla üstündeki ağırlığını taşıdı.

Adam yavaşça geri çekildi ve Honey'yi yere indirdi. Nefesi sert ve düzensizdi. Honey, kolunun hareket ettiğini gördü ve adamın onu yakınına çekmek üzere olduğunu anladı. Hızla geriye çekildi, ona bakmıyor, dokunmasına izin vermiyordu. Saniyeler içinde, koridorun karşısındaki yatak odasına kapanarak onu yalnız bırakmıştı.

Çok daha sonra odadan çıktığında, adam gitmişti. Duşun duvarlarındaki su damlacıklarının haricinde orada bulunmuş olduğuna dair tek bir iz bile bulamadı. Duşa girmeden önce bunları silerek kuruladı.

***

Daha fazla incinemezdi!

Kamyonetinin direksiyonunu kavrarken Eric'in eklemleri bembeyaz olmuştu. Hayatına başka bir yaralı insanın girmesine neden izin vermişti? Istıraptan kaçmaya, daha derinlere dalmamaya çalışıyordu. Uzaklaşmak istiyordu, ama anahtarı kontağa sokacak kadar bile gücü yoktu.

Honey'nin yüzü otomobilin ön camına damgalanmış gibiydi: o aydınlık, tutkulu gözler, arzuyla titreyen dolgun ağız. Tanrım, onu tekrar gördüğü andan beri o dudakları hayal ediyordu. Yumuşak ve şehvetliydi ve adeta sihirli güçleri varmış gibi Eric'i çekiyordu. Fakat onu öpmemişti bile ve eğer deneyecek olsaydı, Honey'nin buna izin vereceğine pek emin değildi.

Bu ölü lunaparkta huzur bulmak yerine, cehennemin daha dibine dalmıştı. Onu neden bu kadar çok arzuluyordu? Honey soğuk ve sertti, kısa boyuyla çelişen zalim, azimli bir kararlılığı vardı. İnşaat ekibindeki adamlar bile ondan çekinip uzak duruyorlardı. Jilet gibi keskin, sivri diliyle onlara sık sık hakaret ediyordu. Artık asırlar önceymiş gibi gelen Coogan Show'un ikinci sezonundaki küçük canavardı yine.

Eric ağaçların üzerinden hız treninin tepesini görebiliyordu. Hız treninde Honey'de bu kadar saplantı yaratacak ne olduğunu anlamıyordu, fakat yerden yukarı baktığı ve onun

küçük vücudunun büyük ahşap canavarın yapı iskeletiyle bir bedenmiş gibi iç içe girdiğini gördüğü anlardan nefret etmeye başlamıştı. Honey'nin saplantısı onu korkutuyordu.

O kimdi? Bir zamanlar kendisine küçük erkek kardeşini hatırlatan, muhtaç, sevdalı kız değildi. Sarı baretinin içinde, sert, sivri dilli patron kadın da değildi. Bazen Honey'ye baktığında, ondan hafifçe ayrık duran başka bir kadın görüyordu—şık, sevgi dolu bir kalbi olan, çok candan, gözleri gülen bir kadın. Kendi kendine bu görüntünün bir illüzyon olduğunu, kendi umutsuzluğuyla yarattığı zihinsel bir hologram olduğunu söylüyordu, fakat sonra, gördüğünün Dash Coogan'la evli olduğu zamanlardaki kadın olup olmadığını merak ediyordu.

Bu gece, Honey'nin güzelliği onu pençesine almıştı. Kuvvet, trajedi, korkunç bir kırılganlık. Fakat insan yerine hayvanlar gibi birlikte olmuşlardı. Hatta vücutları birbirine kilitlendiği zaman bile, birbirlerine kendilerinden hiçbir şey vermemişlerdi, bu yüzden eninde sonunda kendisi de onu, onun kendisini kullandığı şekilde kullanmış sayılırdı, kişisel olmayan, güvenli bir priz olarak.

Fakat işler bu şekilde gitmemişti. Onu korkutan şey—soğuk terler döktüren ve midesinin kasılmasına neden olan şey—Honey'nin hissettirdikleriydi.

O narin kadın bedenini tuttuğu zaman diliminde—kendisinden cinsel boşalmadan başka hiçbir şey talep etmeyen bir beden—kendi etrafında inşa etmiş olduğu tüm koruma katmanlarının kayıp gittiğini, kendisini onu teselli etmek için her yolu denemeye hazır halde bıraktığını hissetmişti.

Kamyonetin penceresinden boş gözlerle bakarken, gitmek zorunda olduğunu bildiği kadar kesin olarak, kalacağını da biliyordu. Fakat ona karşı bu kadar savunmasız kalmaya bir daha asla izin vermeyecekti, çünkü içinde başka birinin acısını daha taşıyacak yer kalmamıştı. Döneminin en iyi aktörü olduğunu söylüyorlardı ve bu yeteneğini kullanacaktı. Şu andan itibaren, kendini rollerinin içine o kadar sarmalayacaktı ki, Honey bir daha ona dokunamayacaktı.

***

Ertesi gün Honey kendini acımasızca eleştiriyor, gece yaşananları zihninden atmaya çalışıyordu, fakat projenin ustabaşıyla inşaatın bir bölümünü incelerken, görüntüler gözünün önüne gelmişti. Bunu nasıl yapmıştı? Evlilik yeminlerine nasıl ihanet edebilmişti? Şu anda kendisinden çaresizce iğreniyor, nefret içini kemiriyordu.

Günün geri kalan kısmında, işe o kadar gaddarca girişmişti ki akşam olduğunda tükenmiş ve güçten düşmüştü. Yere inip alet çantasını çözdüğünde, arkasından birinin yaklaştığını duydu. Daha dönmeden kim olduğunu anladı ve gerildi.

Eric ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. Olup biteni konuşmaya zorlamadığı için rahatlayacağı yerde, Honey donduğunu hissetti. Vücudundaki ufak tefek sızılar olmasaydı, her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu düşünecekti.

"Anladığıma göre kuzininle kocası gitmiş," dedi Eric dikkatle aksan verdiği İngilizcesiyle. "Eşyalarımı Bullpen'e taşımamın senin için bir sakıncası var mı? Kamyonetimden daha rahat."

Honey Bullpen'in boş olduğunu unutmaya çalışmıştı. Bütün gün boş binaya Gordon'un kamyonunu oraya park ettiğini görmeyi umarak bakmıştı, fakat o ve Chantal gitmişlerdi.

"Sen bilirsin," dedi sertçe.

Eric başını salladı ve uzaklaştı.

Karavanına döndüğü zaman, akşam yemeği için kendisine bir kutu sığır eti yahnisi ısıttı ve hesap makinesiyle uğraşarak yalnızlığını bastırmaya uğraştı. Rakamlar değişmemişti. Ocak ayının ilk haftasına kadar maaşları ödeyebilirdi, sonra faaliyetleri durduracaktı.

Açık mavi, saç örgüsü modelli bir hırka kaparak kendini dışarı attı. Gece berraktı, gökyüzü yıldızlarla bezenmişti. Chantal ve Gordon'un iyi olmasını umuyordu. Noel'e iki haftadan az zaman kalmıştı. Geçen Noel'de Dash'le birlikte çölde kamp kurmuşlar ve Dash ona hilal şeklinde, el yapımı

altın küpeler hediye etmişti. O öldükten sonra küpeleri mücevher kutusuna kaldırmıştı, çünkü onları görmeye yüreği dayanamıyordu.

Patika boyunca dikkatle yürüyerek göle indi ve kıyıda durarak suya bakmaya başladı. Hükümet nihayet Purlex Boya Şirketinin, atıklarını göle atmasını yasaklamıştı, fakat gölün yeniden canlanması için birkaç yıl geçmesi gerekecekti. Ancak şu an karanlık, gölün kirliliğini gizliyordu ve ay ışığı yüzeyde gümüşümsü yakamozlar oluşturuyordu.

Sırtını göle döndü ve ağaçların üzerinden yukarı bakarak Kara Şimşek'in ay ışığında hayal meyal görünen zirvelerine baktı. Hız trenini yeniden inşa ettiği için herkes deli olduğunu düşünüyordu. Bunu amansız bir dürtüyle, Dash'i kaybetmediğine dair bir işaret bulmak için yaptığını nasıl söyleyebilirdi ki? Daha aklı başında olduğu anlarda kendine Kara Şimşek'in sadece bir hız treni olduğunu ve mistik güçlere sahip olmadığını söylüyordu. Fakat ruhunu kâbuslardan ancak Kara Şimşek'e binerek iyileştirebileceğinde ısrar eden şiddetli dürtü, mantığını yeniyordu.

Omuzları çöktü. Belki de herkes haklıydı. Belki de o deliydi. Gözlerinin dolduğunu ve ahşap tepelerin, karşısında titreştiğini hissedebiliyordu. *Seni lanet olası yaşlı kovboy. Kalbimi kırdın, tıpkı dediğin gibi.*

Çamların arasındaki bir kıpırtı dikkatini dağıttı. Kaygıyla, orada duran kara bir erkek gölgesi gördü. Adam gölgelerden çıkınca bunun Eric olduğunu fark etti. Onunla yalnız kalma fikri, yüreğini sıkıştırdı.

Korkusunu saklamak istediği zaman hep yaptığı gibi, sinirlendi. "Gözetlenmekten hiç hoşlanmam. Burada misafirsin, haddini aşma."

Ona doğru yürürken, Eric'in tek mavi gözü serinkanlılıkla bakıyordu. "Seni neden gözetleyeyim ki? Aslında buraya ilk gelen benim."

"Burası benim gölüm," diye terslendi Honey, çocukça davrandığı için canı sıkılarak.

"Aman buyur senin olsun. Gördüğüme göre zaten başka isteyen de yok. "

Yalnız olmalarına rağmen, onun hafif bir Orta Doğu aksanıyla konuştuğunu fark etti. Ayrıca eğer ona çatmaya devam ederse, dün gecenin kendisi için gerçek bir anlamı olduğunu düşünebileceğini de anladı. Titrek bir nefes alarak dinginliğini yeniden kazanmaya çalıştı.

"Göl iyileşmeye başladı," dedi. "Bir boya şirketi burayı yıllarca çöp dökme alanı olarak kullandı."

"Burası yalnız yaşaman için fazlaca tenha bir yer. Bu akşam Bullpen civarında dolanan bir serseri buldum. Şimdi akrabaların gittiğine göre, burada tek başına kalmak yerine belki de kasabada bir oda kiralasan iyi olur."

Eric kendisinin, Honey için tüm serserilerden daha tehlikeli olduğunu fark etmemişti ve Honey onu soğukkanlılıkla tersledi. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Eric'in ekranda çok anlamlı olan yüzü çok sıkı yaylı bir tel örgü kapı gibi birdenbire ifadesizleşmişti. "Haklısın. Beni alakadar etmez."

Eric'in bir duvar gibi kullandığı aksanına rağmen, Honey'nin zihnine önceki geceye dair anılar üşüşmüştü ve hissettiği paniğe bildiği tek yolla karşı koydu. "Aksanının arkasına saklanıyorsun, değil mi?" dedi küçümseyici bir ifadeyle. "Ve meşhur suratından başka sakladığın şeyler de var. Eh, sen kim olduğunu unutabilirsin, ama ben unutmuyorum ve bir üşütük gibi davranman canıma tak etti."

Eric'in çenesi kasıldı. "Aksanım otomatikleşti ve pek de üşütük sayılmam." Honey nefesini tutarak takındığı tavırdan dolayı Eric'in onun üstüne gelmesini bekledi. Fakat Eric bunun yerine, "Issızlığın ortasında hız treni inşa eden ben değilim. Lanet olası Moby Dick'e saplantısıyla Kaptan Ahab'ın ufak beden versiyonu gibi ortalarda dolanan da ben değilim," dedi Eric.

"Sen olmaktan iyidir!" Honey saplantılı değildi. Değildi işte! Bu sadece yeniden yaşamaya başlaması için yapması gereken bir şeydi.

"Bu ne demek şimdi?" Eric'in aksanı kaybolmuş, yüzü gölgelenmişti.

Honey saldırmaya devam etti, dişlerini düşmanının en yumuşak yerlerine batırmaya, ilk öldüren olmaya çalışıyordu. "Sen ne biçim bir korkaksın da sadece o aptal gözünü kaybettin diye kaçıyorsun? En azından hayattasın, seni pislik!"

"Seni küçük fahişe. Bunun altındakinin neye benzediğini bilmiyorsun." Parmaklarıyla siyah göz bandını dürttü. "Orada bir göz yok. Sadece çırkın kırmızı bir yara dokusu."

"Ne olmuş yani? Bir gözün daha var."

Eric bir an hiçbir şey söylemedi. Honey yaptığı şeyden dolayı kendini çok kötü hissediyordu, ama sözlerini nasıl geri alacağını bilmiyordu.

Eric dudaklarını alayla kıvırarak usulca konuştu. "Hep Janie Jones'a ne olduğunu merak ediyordum ve şimdi biliyorum. Hayat ona bir sürü sert darbe indirmiş ve şimdi tam başladığı yere dönmüş—boşboğazlığın arkasına saklanan despot küçük bir kaltak."

"Bu doğru değil!"

"Tanrım. Dash'in hâlâ hayatta olmaması çok kötü. Seni dizlerine yatırıp tıpkı çocukken yaptığı gibi seni hizaya getireceğine bahse girerdim."

"Ondan bahsetme," dedi Honey hırsla. "Onun adını ağzına bile alma." Gözlerinde yaşlar parıldıyordu, ama Eric etkilenmiş görünmüyordu.

"Bu cehennemde ne yapıyorsun, Honey? Hız trenini yeniden inşa etmek senin için neden bu kadar önemli?"

"Sadece önemli, işte o kadar."

"Lanet olsun, söyle bana!"

"Anlayamazsın."

"Ne kadar çok anlayabildiğimi bilsen şaşarsın."

"Bunu yapmak zorundayım." Honey önünde büküp durduğu ellerine baktı ve öfkesi geçip gitti. "Çocukken bu tren benim için çok şey ifade ediyordu."

"Benim İsviçre çakım da öyle ama onu geri almak için her şeyden vazgeçmezdim."

"Bu öyle bir şey değil! Bu... bu umutla alakalı." Açıkladığı şey yüzünden dehşete kapılarak yüzünü buruşturdu.

"Dash'i geri getiremezsin," dedi Eric acımasızca.

"Anlamayacağını biliyordum!" diye bağırdı Honey. "Ve senden ders almaya ihtiyacım olursa, haber veririm! Sen de benim kadar kaçıyorsun, hem de çok daha önemsiz bir nedenle. Gazeteleri okudum. Çocukların olduğunu biliyorum. İki küçük kız, doğru mu? Sen ne biçim bir babasın da onları bırakıp böyle ortadan kayboluyorsun?"

Eric bastırılmış bir öfkeyle ona öylesine gergin bir bakış fırlattı ki, Honey çenesini tutmuş olmayı diledi.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yorum yapma." Başka tek kelime etmeden, ağır adımlarla uzaklaştı.

***

Sonraki birkaç gün Eric onunla sadece çevrede işçiler varken konuştu ve hep inşaat işçisi Dev'in sesini kullandı. O ses Honey'nin rüyalarına dadanmaya başlamıştı ve vücudunu kabul etmek istemediği hislerle yanıp tutuşturuyordu. Kendisine sürekli Eric'in, oynadığı her karakter üzerinde eksiksiz kontrolü olan disiplinli bir aktör olduğunu hatırlatıp duruyordu, fakat tehditkâr görünümlü inşaat işçisi kafasında Eric'ten farklı bir kimliğe bürünmüştü. Ondan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu, fakat sonunda artan para sorunları bunu imkânsız kılmıştı.

Bir salı günü ikindi vakti, göl kenarında karşılaşmalarından dört gün sonra, Eric'e yaklaşmaya karar verdi. Adamların öğlen yemeği için paydos etmelerini bekledi. Eric eski rayları, üstü ve yanları açık bir kamyona taşıyordu; Honey yanına gelince eldivenlerini çıkardı.

Honey ona kahverengi bir kesekâğıdı uzattı. "Öğle yemeği yemediğini fark ettim, bu yüzden senin için bir şeyler ayarladım."

Eric bir an duraksadıktan sonra kesekâğıdını aldı. Belirgin bir şekilde ihtiyatlıydı ve Honey'nin aklına, Eric'ten nasıl sa-

kınıyorsa, onun da kendisinden o kadar sakınıyor olabileceği fikri geldi.

"Tek bir termos getirdim, bu yüzden paylaşmamız gerekecek." Eric'in peşinden gelmesini umarak yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra onun ayak seslerini duydu.

İşçilerden uzaklaşıp bir zamanlar atlıkarıncanın durduğu yere doğru ilerledi. Bir fırtınada yıkılmış bir çınar ağacından fazla uzak değildi. Devrilmiş ağacın üstüne oturdu, termosu yere koydu ve öğle yemeği torbasını açtı. Biraz sonra ağacın gövdesine ata biner gibi otururak o sabah hazırladığı fıstık ezmeli sandviçi çıkardı. Eric'in, yemeğini kirli ellerinden korumak için folyoyu alt kısma sardığını fark etti; onun yemek masasında ellerin temiz olmasını gerektiren zengin bir ailede büyüdüğünü hatırlamıştı.

"Ben dikdörtgenler yerine üçgenlere bölüyorum," dedi Honey. "Bu günlerde gurme aşçılığına en fazla bu kadar yaklaşıyorum."

Eric'in ağzının köşesinde gülümsemeyi andıran bir kıvrım belirdi. Honey Dash'le birlikte ne kadar güldüklerini hatırlayınca keskin bir acı hissetti.

Eric eliyle önlerindeki çorak toprak dairesini işaret etti. "Lunapark oyuncaklarından biri buradaydı herhalde."

"Atlıkarınca." Eric'i ilk gördüğünde, gözleri ona atların üzerindeki parlak mavi eyerleri hatırlatmıştı. Honey kendi yemek torbasını açtı, sandviçini çıkarırken huzursuzluğunun üstesinden gelmeye çalışıyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu, fakat aklına daha iyi bir şey gelmemişti.

Fıstık ezmeli sandviçin bir köşesini ısırarak, tat almadan çiğnedi, yuttu, sonra kalanı kucağına koydu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Eric bekledi.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde para bulamazsam yenileme çalışmalarını askıya almak zorunda kalacağım."

"Hiç şaşırmadım. Bu pahalı bir proje."

"İşin aslı şu ki, meteliksizim. Sana sormak istediğim

şey—" Sandviç parçası boğazına takılmış gibi görünüyordu. Tekrar yutkundu. "Düşünüyordum da sen... Yani, umuyordum ki sen—"

"Benden borç istemeyeceksin her halde, öyle değil mi?"

Honey'nin dikkatle planlanmış konuşması aklından çıkıp gitmişti. "Bunda bu kadar korkunç olan ne? Zulada sakladığın birkaç milyonun olmalı ve benim sadece yaklaşık iki yüz bine ihtiyacım var."

"Hepsi bu mu? Çek defterimi neden hemen şimdi çıkarmıyorum acaba?"

"Geri ödeyeceğim."

"Tabii ödersin. Ne de olsa hız treni sana servet kazandıracak. Ne kadar hesaplıyorsun? Haftada beş dolar mı?"

"Sana geri ödemeyi hız treninden kazandığımla yapmayı planlamıyorum. Bunun kâr etmeyeceğini biliyorum. Fakat Kara Şimşek'i bitirip tekrar çalıştırır çalıştırmaz, ben—" Sözleri söylerken dili sürçmüştü. Bu düşündüğünden de zor olacaktı. Konuştuğu zaman, kendisi için değerli olarak kalan tek şeyden vazgeçtiğini biliyordu. "Bu akşam menajerimi arayacağım. İşe geri dönüyorum."

"Sana inanmıyorum."

Kendini kötü hissediyordu. "Yapmak zorundayım. Madem oyunculuk Kara Şimşek'i tekrar çalıştırmamın tek yolu, o zaman bunu yapacağım."

"Ne de olsa bundan iyi bir şeyler ortaya çıkabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oyunculuktan asla vazgeçmemelisin, Honey. Neler yapabileceğini anlamak için kendine bir şans bile vermedin."

"Ben Janie Jones'u oynayabiliyorum," dedi şiddetle. "Hepsi bu. Ben bir karakterim, tıpkı Dash gibi. Bir aktris değilim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Senin iç teknik, duygusal hafıza, Bükreş okuluyla alakalı tüm konuşmalarını dinlemiştim. Bu konularda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunlar sadece söz dağarcığı. Yetenekle hiçbir alakası yok."

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım, Eric. Tüm söylemek istediğim paramı sana geri ödeyebileceğim. Menajerimin sağlam kontratlar toparlamasını sağlayacağım—film rolleri, TV filmleri, reklamlar—para getiren her şey. İnsanlar benim Meryl Streep olmadığımı anlayıp iş teklifleri duruncaya kadar, paramı faiziyle geri almış olacaksın."

Eric dikkatle ona baktı. "Yeteneğini bu kadar ucuza mı satacaksın?"

"Sattığım şey tam olarak yetenek değil, öyle değil mi? Kötü şöhret daha uygun bir söz olacaktır."

Eric'in dudakları incelmişti. "Neden telefonu alıp büyük erkek dergilerinden birini aramıyorsun? Çıplak birkaç poz için sana bir servet ödeyeceklerdir. Bunu bir düşün. Hız treninin inşasını bitirecek paran olacak ve tüm Amerika'daki erkekler Janie Jones'un çıplak resimleriyle mastürbasyon yapacaklar."

Eric onu tam can evinden vurmuştu, ama Honey onun bunu görmesine izin vermeyecekti. "Bana ne kadar vereceklerini düşünüyorsun?"

Eric kese kâğıdını tortop etti ve bir iğrenme nidasıyla yere attı.

"Şaka yapıyorum," dedi Honey gergin bir şekilde. "Çok fazla sofuluk taslıyordun."

"Merak ediyorum. Eğer para kazanmanın tek yolu çıplak fotoğraflar olsaydı, sen bunu yapar mıydın?"

"Sanırım bunu düşünmem gerekecek."

"Yapacağına bahse girerim." Eric şaşkınlıkla başını salladı. "Kahretsin, sanırım bunu gerçekten yapardın."

"Ne olmuş yani? Bedenimin artık benim için hiçbir anlamı yok."

Eric hafifçe gerilmişti ve Honey onun, geçen gece aralarında yaşananları düşünüp düşünmediğini merak etti. Ona dolaylı bir şekilde sevişmelerinin kendisi için hiç anlamı olmadığını söyleme fırsatını yakalamıştı.

"Vücudum önemli değil, Eric. Hiçbir anlamı yok! Şimdi Dash öldüğüne göre, artık hiç umurumda değil."

"Kalıbımı basarın ki onun umurunda olurdu."

Honey yüzünü başka yöne çevirdi.

"Olurdu, öyle değil mi?"

"Evet. Evet, sanırım olurdu." Keyifsizce içini çekti. "Fakat o öldü, Eric ve benim bu hız trenini yeniden inşa etmem gerekiyor."

"Neden? Senin için neden bu kadar önemli?"

"Bu—" Göl kenarındaki geceyi hatırlamıştı. "Sana daha önce de anlatmaya çalıştım ve anlamadın. Bu sadece yapmam gereken bir şey, hepsi bu." Honey kendisini tekrar kontrol altına almaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

Eric eski püskü iş çizmelerinin burnunu inceliyordu. "Tam olarak ne kadara ihtiyacın var?"

Honey söyledi.

Eric lunaparkın bir zamanlar çocuklar için ayrılmış bölümü olan araziye baktı. "Tamam, Honey. Seninle bir anlaşma yapacağım. Sana borç para vereceğim, ama bir şartla."

"Nedir o?"

Eric ona döndü, tek mavi gözü o kadar dikkatle bakıyordu ki Honey yandığını hissetti. "İmzanla kendini bana devredeceksin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin yeteneğine sahip olacağım demek istiyorum, Honey. Borç ödenip bitinceye kadar her zerresine."

"Ne?"

"Projelerini ben seçeceğim. Sen veya menajerin değil. Sadece ben. Senin neyi yapıp yapamayacağına ben karar vereceğim."

"Bu çok saçma."

"Ya bu deveyi güdersin, ya bu diyardan gidersin."

"Neden yapayım? Sen kariyerini başka birine asla teslim etmezdin."

"Milyon sene geçse yapmam."

"Ama benden bunu yapmamı bekliyorsun."

"Ben hiçbir şey beklemiyorum. Parayı isteyen sensin, ben değil."

"Senin bu söylediğin şey kölelik. Beni pat diye hemoroit reklamına koyabilirsin veya yüz dolara araba fuarlarında mankenlik yaptırabilirsin."

"Teorik olarak evet."

"Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok. Hatta senden hoşlanmıyorum bile."

"Hoşlanmanı beklemiyordum zaten."

Eric sözleri o kadar sakince söylemişti ki Honey utandı. Belli ki gerçekten de ondan hiçbir beklentisi yoktu.

Yenmemiş öğlen yemeğini kaparak kütükten kalktı ve Eric'e düşmanca bir bakış attı. "Tamam. Anlaştık. Ama beni kızdırmazsan iyi olur, aksi halde pişman olursun."

Honey hızlı adımlarla uzaklaşırken Eric onu izledi. Yüksekten atıyor, diye düşündü kendi kendine. Tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi hâlâ yumruklarını sallıyordu. Dünyaya karşı gelmeye hâlâ cesaret ediyordu. Ve hep öyle olmuştu.

Honey'nin hayaletlerle boks yapmasını seyretmeye daha fazla dayanamayacaktı. Ve hayaletlerin arasında en berbat olanı şu hız treniydi. Honey hız treninin umutla alakalı olduğunu söylemişti, fakat Eric, onun bir şekilde Kara Şimşek'in kocasını geri getirebileceğini düşündüğüne dair huzursuz bir his duyuyordu. Ayağa kalktı ve öğle yemeğinden kalanları aldı. Honey'nin Dash'i sevdiği şekilde sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

İki hafta daha Los Angeles'a dönmesi gerekmediği halde, aklı şimdi ayrılması için çığlıklar atıyordu. Kendisini matemli dul Coogan'dan mümkün olduğu kadar uzağa atmalıydı. Yapması gereken buydu. Fakat onunla ilişkisini kesmek yerine, daha da karmaşık hale getirmişti ve kendine neden diye sorduğunda, aklına sadece tek bir cevap geliyordu.

Tuhaf bir şekilde, nihayet Dash Coogan'ın saygısını kazanmak adına dev bir adım attığını hissediyordu.

26

Noel sabahı karavanın iç kısmını süsleyen tek bir kırmızı fiyonk veya çobanpüskülü dalı yoktu. Honey tatili kutlamaktan ziyade çalışmaya devam etmeyi planlamıştı, fakat yataktan çıktığı zaman, başka bir yalnız iş gününe başlamak için iş kıyafetlerini giyemedi.

Banyodaki aynaya baktığı zaman, kendini değersiz hissetti. Dash ona ne kadar güzel olduğunu söylerdi, fakat kendisine bakan küçük çehre sıska ve hayalet gibiydi, hızlı yaşlanmış bir sokak çocuğuna benziyordu. Tiksintiyle döndü, fakat banyodan çıkıp gitmek yerine kendini yere çömelmiş, lavabonun altındaki küçük depoda, taşındığı zaman tıkıştırdığı bigudileri ve makyaj malzemelerini ararken buldu.

Bir saat sonra, üzerinde yumuşak, dik yakalı bir kazak ve koyu pembe, plili yün bir pantolonla saçlarını tarıyordu. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve kullandığı saç şekillendirici sayesinde sıcak bal gibi parlıyordu. Makyaj gözlerinin altındaki halkaları gizlerken, rimel kirpiklerini kalınlaştırmış ve açık mavi gözlerini belirginleştirmişti. Elmacık kemiklerine allık, dudaklarına açık pembe ruj sürdü ve Dash'in verdiği hilal şeklindeki altın küpelerini taktı. Hilallerden birinin bir saç tutamına dolaştığını görünce gözleri dolmaya başladı ve başını hızla aynadaki görüntüsünden başka yöne çevirdi.

Karavanın oturma odası olarak kullandığı kısmına geçip

kendine bir fincan kahve doldurdu ve kanepenin yanındaki masaya birkaç gün önce koyduğu kahverengi zarfı almaya gitti. Ön yüzünde Chantal'ın çocuksu el yazısıyla karalanmış bir mesaj vardı. "25 Aralık Tarihine Kadar Açma. Sakın!" Zarfı yırttı ve tepesine bir not tutturulmuş beyaz pelür kâğıdına sarılı yumru yumru bir paket çıkardı.

Sevgili Honey,

Mutlu bir Noel geçirdiğini umarım. Ben ve Gordon Winston-Salem'ı sevdik. Gerçek bir karavan parkında kalacak bir yer bulduk. Gordon işini seviyor. Sana bir hediyesi olduğunu söylememi istedi, fakat bir süre eline geçemeyecek. Bir arkadaş edindim. İsmi Gloria ve bana tığ işi yapmayı öğretti.

Ben hâlâ Los Angeles'a geri dönmen gerektiğini düşünüyorum. Dash'in kendine yaptığın şeyden hoşlanacağını sanmıyorum. Seni özlüyorum. Umarım hediyeni seversin.

Sevgiler,
Chantal (ve Gordon)

Not: Endişelenme. Eğer Los Angeles'a geri dönersen, ben ve Gordon seninle birlikte gelmeyeceğiz.

Honey gözlerini kırpıştırdı ve pelür kâğıdını açtı. Titrek bir gülümsemeyle çocukluklarından bu yana Chantal'dan aldığı ilk gerçek hediyeyi, el yapımı tığ işi tuvalet kâğıdı rulosu kılıfını çıkardı. Parlak mavi iplikle örülmüş ve çiçekleri temsil eden şekilsiz sarı ilmiklerle süslenmişti. Honey bunu banyoya götürdü ve içine yedek bir rulo yerleştirerek tuvaletin başköşesine koydu.

Bu bitince zamanını geçirmek için başka bir şeyler bulmaya çalıştı. Birdenbire gri yün bir ceket kaptı, çantasını yakaladı ve Blazer arabasına yöneldi. Radyosunu açacak ve uzun bir geziye çıkacaktı.

Yerel istasyonlarda sadece Noel ilahileri çalıyordu, bu yüz-

den şehir sınırlarına varmadan radyoyu kapadı. Hava yaklaşık on dereceydi ve bulut yoktu. Arabayı Myrtle Beach'e sürüp okyanusu seyretmeye karar verdiğinde Eric'in kamyonetinin birkaç blok önünde trafik ışıklarında durduğunu gördü. Onun gizemli kayboluşlarını hatırladı ve bir kadınla buluşmaya gidip gitmediğini merak etti. Bu fikir onu rahatsız etmişti.

Onu takip etmeyi planlamıyordu, fakat araba Palmetto sokağına sapınca, kendisi de oraya saptı. Yollarda Noel'i kutlayan insanlar vardı ve Honey aralarındaki birkaç arabalık mesafeyi korumakta hiç zorluk çekmiyordu. Eric arabasını Paxawatchie'nin büyük hastanesinin otoparkına çekince Honey oldukça şaşırmıştı.

Honey arabasını onun kamyonetinin birkaç sıra ötesine park etti ve bekledi. Birkaç dakika geçti. Aklına Dash geldi ve bu çok acı verdiği için, Kara Şimşek'in bir kez daha rayların üzerinde uçabilmesi için yapılacak işleri düşündü.

Dikkatini arka kapısı kayarak açılan kamyonete çevirdi. Ve dışarı bir palyaçonun çıktığını gördü.

Palyaço şalvar gibi bol, benekli bir pantolonun içine soktuğu mor bir gömlek giymişti ve saçlarını örten kıvır kıvır kırmızı peruğun üzerine bir korsan eşarbı bağlamıştı. Bir elinde rengârenk bir uçan balon yığını, diğerindeyse hediyelerle dolu gibi görünen plastik bir çöp torbası vardı. Tam yanlış kamyoneti takip ettiğine karar verecekken, palyaço başını eğdi ve mor bir göz bandı gözüne çarptı. Honey sersemlemişti.

Eric Dillon'ın daima başka bir yüzü vardı.

O kimdi? Kaç kimliği vardı? Önce Dev. Şimdi bu. Honey arabayı çalıştırıp oradan uzaklaşmak istedi, fakat yapamadı. Ne yaptığını düşünmeden Eric'i takip ederek binaya girdi.

Honey lobiye gelinceye kadar o gözden kaybolmuştu, fakat izini bulmak zor değildi. Tekerlekli sandalyede oturan bir kadın elinde kırmızı bir balon tutuyordu. Kolu alçılı bir çocuktaysa yeşili vardı. Daha ilerde, başının üzerinde dolanan turuncu bir balonla sedyede yatan bir hastayla karşılaştı. Fakat izler arka taraftaki koridorda sona eriyordu.

Kendini gitmeye ikna etmeye çalıştı, ama bunun yerine bir hemşireye yaklaştı. "Affedersiniz. Buradan geçen bir palyaço gördünüz mü?" Soru saçma gelmişti.

Bankonun arkasındaki genç hemşirenin isim etiketinin içinde yapay bir çobanpüskülü dalı vardı. "Patches'ı mı söylüyorsunuz?"

Honey tereddütle başını salladı. Bu Eric'in hastaneye ilk ziyareti olmamalıydı. Ortadan kaybolduğu zamanlar geldiği yer burası mıydı yani?

"Muhtemelen bugün çocuklar için bir gösteri yapıyordur. Bekleyin." Telefonunu kaldırdı, karşı taraftaki kişiye birkaç soru sorduktan sonra kapadı. "Üçüncü kattaki Pediatri. Şimdi başlıyorlarmış."

Honey ona teşekkür etti ve asansörlere yöneldi. Üçüncü kata adım atar atmaz, kahkaha çığlıkları duydu. Sesleri takip ederek bir salona ulaştı ve durdu. Tüm cesaretini toplayarak içeri baktı.

Neşeyle döşenmiş bir odada muhtemelen dörtle sekiz yaş arası bir düzine çocuk toplanmıştı. Kimi hastane geceliği, kimi de günlük kıyafetler giymişti. Siyah, Asyalı ve beyaz çocuklardı. Birkaçı tekerlekli sandalyede oturuyordu ve birkaçına serum bağlanmıştı.

Kıvırcık kırmızı peruğun altında Eric'in yüzü palyaço beyazıyla gizlenmişti. Alnına büyük bir kaş çizilmişti, kıpkırmızı bir ağzı, burnunun ucunda kırmızı bir daire ve gözünde yıldız şeklinde mor bir bant vardı. Çocuklara konsantre olmuştu ve Honey'yi görmedi. Honey büyülenmiş, onu seyrediyordu.

"Sen Noel Baba değilsin!" diye seslendi çocuklardan biri, mavi giysili bir oğlandı.

"İşte bunda yanılıyorsun," diye tersledi palyaço öfkeyle. "Bir sakalım var, öyle değil mi?" Pürüzsüz, tıraşlı çenesini okşadı.

Çocuklar bu gözleme şiddetle başlarını iki yana sallayarak ve yalanlama bağırtılarıyla karşılık verdiler.

Hafifçe dümdüz karnına vurdu. "Ve kocaman şişman bir midem var mı?"

"Hayır, yok!"

"Ve bir Noel Baba kıyafetim var." Mor gömleğini çekiştirdi.

"Hayır!"

Uzun bir sessizlik çöktü. Eric şaşkın görünüyordu. Yüzü sanki ağlamak üzereymiş gibi buruşmuştu ve çocuklar daha şiddetli güldüler.

"O zaman ben kimim?" diye sızlandı.

"Sen Patches'sın!" diye cıyakladı birkaçı. "Korsan Patches!"

Yüzü bir tebessümle aydınlandı. "İşte ben buyum!" Kırmızı mor puantiyeli bol pantolonunun kemerini çekti ve etrafa bir sürü küçük balon yayıldı. Sonra birdenbire ismin yerine Patches'ı kullanarak "Temel Reis," şarkısını söylerken İrlanda halk danslarını andıran bir dansa başladı.

Honey şaşkınlık içinde seyrediyordu. Kafası bin bir şeytanlığa çalışan biri, nasıl hepsini bir kenara bırakıp böyle bir şeyi gerçekleştirebilirdi? Aksanı İngiliz köylüsü, Uzun John Silver ve Temel Reis'in düşmanı Kabasakal'ın komik bir karışımıydı. Çocuklar keyifle alkışlıyorlardı, Eric'in onlar için icat ettiği bu harika tılsıma kapılmışlardı.

Eric yaklaşan son için heyecanı yükseltirken, pantolon cebinden üç lastik top çıkararak onlarla sihirbazlık yapmaya başlamıştı. Beceriksiz bir jonglördü, ama o kadar coşkuluydu ki, bu çocukların hoşuna gitmişti. Ve sonra, Honey'yi gördü.

Honey dondu.

Toplardan biri palyaçonun elinden kurtularak salon boyunca zıplamaya başladı. Palyaço Honey'ye bakarken birkaç saniye geçti ve ardından hemen dikkatini çocuklara çevirdi.

"Topu bilerek kaçırdım," diye homurdandı, ellerini kalçalarına yerleştirmiş, kötü kötü bakarak çocukları aksini haykırmaları için kışkırtıyordu.

"Bilerek yapmadın!" diye karşı çıktı birkaçı. "Onu düşürdün!"

"Çok akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz," diye homurdandı palyaço. "Hokkabazlık sanatını bizzat Muhteşem Corny'den aldığımı size bildiririm!"

"O kim?" diye sordu çocuklardan biri.

"Muhteşem Corny'yi hiç duymadınız mı?"

Başlarını iki yana salladılar.

"Peki, o zaman..." Jonglörler, ejderhalar ve kötü bir büyücünün büyü yaparak ismini unutturduğu ve lanet yüzünden evini bulmaya çalışarak dünyayı dolaşan güzel bir prenses hakkında bir hikâye uydurup anlatmaya başladı. Yüz ifadeleri ve hareketleriyle hayalı tasvirleri o kadar canlı yapıyordu ki, neredeyse gerçek gibiydi.

Honey göreceğini görmüştü; fakat bir türlü ayrılamıyordu. Çocuklar için dokuduğu kapanın ipleri Honey'yi tuzağa düşürmüştü ve dinlerken, o palyaçonun yüzünün gerisinde kimin olduğunu hatırlamak mümkün değildi. Eric Dillon karanlık ve aksıydi; bu korsan palyaço neşeliydi, büyüleyici çekiciliği vardı.

Patches başını efkârla salladı. "Prenses çok güzel ve çok üzgündü. İsminizi veya nerede yaşadığınızı hatırlamasaydınız, siz nasıl hissederdiniz?"

"Ben adımı biliyorum," diye bağırdı daha cesur bir çocuk. "Üçüncü Jeremy Frederick Cooper. Ve Lamar'da yaşıyorum."

Diğer çocuklar da bağırarak isimlerini söylediler ve Eric olağanüstü hafızaları için onları tebrik etti. Sonra omuzlarını öne eğdi ve hüzünle baktı. "Zavallı prenses. Keşke ona yardım edebilseydik." Parmaklarını şaklattı. "Aklıma bir fikir geldi. Belki hep birlikte bu kötü büyüyü bozabiliriz."

Çocuklar koro halinde onayladılar ve lastik çerçeveli gözlük takmış küçük bir kız elini kaldırdı.

"Patches? Prenses burada değilse ona nasıl yardım edebiliriz?"

"Burada olmadığını söyledim mi?" Patches şaşkın görünüyordu. "Yo, ben öyle bir şey söylemedim, dostum. O tabii ki burada."

Çocuklar etrafa bakınmaya başlayınca Honey birden içinden yükselen paniği hissetti.

"Tabii prenses kıyafeti giymemiş," dedi Patches.

Honey'nin avuçları terlemeye başladı. Eric bunu elbette yapmayacaktı...

"O kim olduğunu hatırlamıyor. Fakat bir prensesin olması gerektiği gibi güzel, bu yüzden onu bulmak zor olmaz, öyle değil mi?"

Bir sürü göz Honey'ye dönmüştü. Kendisini adeta duvara çivilenmiş ölü bir kelebek gibi hissediyordu. Kapıya doğru döndü.

"Gidiyor!" diye bağırdı çocuklardan biri.

Kapıdan çıkamadan başının üzerinden bir halat geçti, belinin etrafını sıkarak elini kolunu bağladı. Afallayarak aşağıya baktı.

Kementle yakalanmıştı.

Honey gördüklerine inanamayarak kemende bakarken çocuklar kahkahalar atıyorlardı. Eric iple onu içeri çekmeye başladı. Çocuklar tezahürat yapıyorlardı. Öne doğru tökezledi, utanç onu iyice beceriksizleştirmişti. Eric bunu nasıl yapabilirdi? Honey'nin böyle bir şeye hazır olmadığını biliyordu. Vücudu onunkine çarptı.

"Yabancıların yanında utangaçtır," dedi Patches, Honey'yi yakaladığı kemendi gevşetirken. Onu serbest bırakır bırakmaz, kolunu omzuna attı, sözüm ona kucaklamıştı, ama aslında kendi yanına sıkıştırıyordu. "Merak etme Prenses. Buradakilerden hiçbiri seni incitmeyecek."

Honey önce çocuklara, sonra Eric'e baktı, yalvaran bir ifadesi vardı.

"Zavallı prenses. Sesini de kaybetmiş galiba." Eric sanki

dalga geçiyor gibiydi. Onu öfkeyle kendisinden uzaklaştırmak istiyordu, fakat çocuklar seyrederken bunu yapamazdı.

"Tacın nerede?" diye sordu koluna serum takılı kuşkucu bir oğlan.

Honey Eric'in cevap vermesini bekledi, ama o sessiz kaldı.

Saniyeler geçiyordu.

Eric serbest duran elindeki tırnaklarına baktı, sonra Honey'nin konuşmasını beklerken ayrıntılı bir teftiş ve parlatma gösterisine başladı.

"Söyle bize Prenses," dedi usulca, gözlüklü küçük kız.

"I... hımm... hatırlamıyorum," demeyi başardı sonunda.

"Ne söylediğimi anladın mı?" Patches tırnaklarını parlattığı boştaki eliyle askısını çekeledi. "Hafızası bir parça İsviçre peyniri gibi. Deliklerle dolu." Kendini beğenmiş ifadesi Honey'yi sinirlendiriyordu.

"Yatağının altına mı koydun?" diye sordu küçük kız. "Ben Lite Brite oyuncağımı hep yatağımın altına koyarım."

"I... hayır, sanmıyorum."

"Dolapta mı?" diye sordu başka bir çocuk.

Honey başını salladı, palyaçonun kolunun omzuna kenetlendiğinin bilincindeydi.

"Banyoda olmasın?" dedi peltek konuşan küçük bir oğlan.

Honey üzerine gelmekten vazgeçmeyeceklerini anlamıştı ve ağzından kaçırıverdi, "I... şey... sanırım Dairy Queen'de bıraktım." Şimdi bu saçma fikir de nereden çıkmıştı?

Patches'in kolu omzundan düştü, ama kendisine yardım etmek yerine, belirgin bir şekilde kuşkuyla konuşuyordu. "Prenses tacını Dairy Queen'de mi bıraktın?"

Eric'in işi kolaylaştırmayacağı aşikârdı. "Başım... başımı ağrıyordu," dedi. Ve sonra gurur duygusu karışınca biraz daha ciddiyetle, "Taçlar bunu yapar," dedi.

"Bunu bilmiyordum. Ben sadece korsan eşarbı kullanı-

rım." Honey onun bir çıkış yolu göstermesini bekliyordu, fakat bunun yerine, "Prensesler ve kötü büyülerle alakalı bir söylenti duydum," dedi.

"Öyle mi?"

"Bu bilgiyi çok sağlam bir kaynaktan aldım."

"Öyle mi?" Honey biraz rahatlamaya başlamıştı.

"Kötü büyünün bozulabildiğini duydum..." çocuklara göz kırptı "...tabii eğer söz konusu prenses yakışıklı bir erkeği öperse."

Oğlanlar inlerken kızlar kıkırdıyordu.

"Yakışıklı bir erkeği öpmek mi?"

"Her zaman işe yarar." Çocuklar için kendine çeki düzen vermeye başladı, peruğunu toparladı, serçe parmağıyla kaşını düzeltti. Çocuklar sırada ne olduğunu anlayarak daha fazla güldüler.

Muzırlığı bulaşıcıydı ve Honey gizlice gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hayırsever biri falan olarak..." Pantolonun arkasını silkeledi. "... Bu iş için kendimi teklif etmeye karar verdim."

Komik bir çapkınlıkla, ona doğru eğildi, ağzını acayip bir aşırıkla büzmüştü.

Honey neredeyse gülecekti. Bunun yerine, onun büzülmüş dudaklarını birkaç saniye boyunca inceledi. Sonra çocuklara dönerek gözlerini devirdi. Çocuklar kıkırdadı ve sesleri Honey'nin içini mutlulukla doldurdu.

Tekrar palyaçoya döndü. "Bir öpücük mü?" Soruyu sanki balık yağı içmek zorunda bırakılmış gibi söylemişti.

Patches başını salladı. Ve ağzı hâlâ büzülmüş durumda konuştu, "Kocaman, şapır şupur bir öpücük Prenses. Tam şuradan." Boyalı dudaklarını işaret etti.

"Yakışıklı bir adamdan mı?" diye sordu Honey.

Ağzı hâlâ büzülü olan palyaço kaşlarını esnetti ve kendine çekidüzen verdi.

Honey tekrar çocuklara baktı ve onlar da daha çok güldüler. "Yakışıklı bir erkekten bir öpücük, ha? Eh, tamam o zaman."

Eric'in yanından geçerek çikolata tenli, bacağı alçılı küçük bir oğlana yaklaştı. Aşağı eğildi, oğlana yanağını uzattı. Çocuk kızardı, fakat görev duygusuyla oraya çabuk bir öpücük kondurdu. Çocuklar onu daha da utandırarak tezahürat yaptılar.

Honey doğruldu. Patches'ın boyalı tebessümü yüzünde sünmüştü. Ve sonra gürültü dindi ve hepsi öpücüğün işe yarayıp yaramadığını anlamak için beklediler.

Honey büyüden kurtulan, nesillerdir saygı duyulmuş bir prenses edasıyla hareketsiz kaldı. Yavaş yavaş, gözlerini fal taşı gibi şaşkınlıkla açtı.

"Hatırlıyorum! Ben ..." Nereliydi? İlham perisi Honey'yi terketmişti. "Ben Paxawatchie İlçesi, Güney Carolina'danım!" diye bağırdı.

"Tam burası Prenses," dedi alçılı bir çocuk.

"Öyle mi? Yani ben evde miyim?"

Çocuklar başlarını salladılar.

"İsmini hatırlıyor musun?" dedi aralarından biri.

"Aa, hatırlıyorum. Benim adım—Popcorn." Aklına ilk gelen isim bu olmuştu, ilhamı kuşkusuz bitişikteki küçük mutfaktan salona süzülen patlamış mısır kokusundan almıştı.

"Bu aptalca bir isim," dedi daha büyükçe oğlanlardan biri.

Honey davasından vazgeçmedi. "Güney Carolina Paxawatchie İlçesi'nden Prenses Popcorn Amaryllis Brown."

Palyaçonun beyaz boyalı yüzündeki tek mavi gözde bir ışık yanıp söndü. "Eh pekâlâ, Prenses Popcorn. İsmini hatırladığına göre, belki bana burada Noel hediyelerini dağıtmaya yardım edersin."

Ve böylece taşınabilir pahalı video oyunları olduğu ortaya çıkan hediyelerini dağıtmasına yardım etti. Küçük hastalar memnundu ve Honey onlarla gülerken, aylardır ilk defa kendisini tasasız hissetti.

Sonunda çocukları yataklarına geri götürmek üzere hemşireler göründü. Patches ayrılmadan önce her birinin odasına uğramaya söz verdi.

Salonda yalnız kaldıkları zaman, Eric malzemelerini toplamak için ona arkasını döndü. Kemendini toparlayıp getirdiği çantaya istiflerken Honey onun kendisiyle konuşmasını bekledi, ama Eric hiçbir şey söylemedi. Honey onun düşürdüğü toplardan birini almak için eğildi. Eric döndüğü zaman topu uzattı.

"Bunu ne zamandan beri yapıyorsun?" diye sordu usulca.

Honey, Eric'in bu soruya kaçamak bir yanıt vereceğini düşünmüştü, ama bunun yerine o düşünceli düşünceli baktı. Konuşmaya başlar başlamaz Honey bunun nedenini anladı.

"Pekâlâ Prenses. Corky bana el çabukluğuyla hokkabazlık yapmayı *Jolly Roger* eğlence parkındayken öğretti."

Sadece Honey'nin sorusunu kasten yanlış yorumlamakla kalmamış, ayrıca Patches kimliğini de devam ettirmişti. Bu sürpriz olmamalıydı. Eric bir karaktere büründüğü zaman, o şekilde kalıyordu. Honey hissettiği rahatlama duygusunun üzerinde durmayarak devam etti. Sadece, bu özel palyaçoyla konuşurken güvende hissettiğini ama Eric Dillon'la konuşurken kendini hiç güvende hissetmediğini biliyordu.

"Az önce adının Corny olduğunu söylemiştin," diye düzeltti.

"Onlar iki kişiydi. İkiz."

Honey gülümsedi. "Tamam Patches. Dediğin gibi olsun."

Palyaço malzemelerini toparlamayı bitirip kapıya döndü. "Şimdi büyük çocukları ziyaret etmeye gideceğim Prenses. Benimle gelmek ister misin?"

Honey önce tereddüt etti, sonra başını salladı.

Ve böylece Korsan Patches ve Prenses Popcorn Amaryllis Brown, Noel gününün öğleden sonrasını Paxawatchie Hastanesi'nin üçüncü katındaki çocukları ziyaret ederek, teselli, sihirli hileler ve video oyunları dağıtarak geçirdiler. Patches bütün büyük oğlanlara Honey'nin kız arkadaşı olduğunu, Prenses Popcorn Amaryllis ise kesinlikle olmadığını söyledi. Honey Prenseslerin erkek arkadaşları olmadığını belirtti; bunun yerine talipleri vardı. Ve bu taliplerden hiçbiri palyaço değildi.

Patches sahip olduğu tek kıyafetin üzerindeki olduğunu, ama Prenses kendisine bir öpücük verirse yeni bir kıyafet alacağını söyledi. Ve gün bu şekilde devam etti.

O öğleden sonra Honey aylardır duymadığı bir şey duydu. Kendi kahkahasını. Eric'te sihirli bir şeyler vardı, çocukları kendine çeken, onun kucağına tırmanmaktan, bacaklarına asılmaktan çekinmemelerini sağlayan, sadece birkaç saat için de olsa Honey'nin acısını bir yana bırakıp kendisi de onun kucağına tırmanmak isteyeceği bir cazibesi vardı. Bu düşünce ona suçluluk duygusu, Dash'in anısına sadakatsizlik ettiği hissi vermedi. Ne de olsa, bir palyaçoyu kucaklamak istemenin yanlış bir tarafı yoktu.

Hastaneden ayrıldıklarında neredeyse karanlık çökmüştü. Eric o zaman bile Patches karakterini bir kenara bırakmamıştı. Park alanından geçerlerken, Honey'ye arsızca kur yapmaya devam etti. Ve ardından, "Bu hafta daha sonra benimle beraber çocukları ziyarete gel Prenses. Tasarladığım şu hançerli hileyi deneyebiliriz."

"Bu benim hedef olarak kullanılmamı mı kapsıyor?"

"Nereden bildin?"

"Önsezi."

"Tamamen güvenlidir. Hemen hemen hiç kaçırmıyorum."

Honey kahkahalara boğuldu. "Hayır, teşekkürler, seni serseri."

Fakat kamyonetine ulaştıklarında, Honey'nin kahkahası kayboldu. Eric arabaya bindiğinde, bu korsan palyaço yok olacak ve prensesi de birlikte götürecekti. Kendini, ona gitmemesi için seslenen tüm o hasta çocuklar gibi hissetti. Boş karavanını ve parkı kendisiyle paylaşan haşin, acımasız suratlı adamı düşündü. Daha durduramadan ağzından yumuşak, hüzünlü sözler döküldü.

"Keşke seni beraberimde evime götürebilseydim."

Eric'in çok kısa bir tereddütten sonra çantasını yerleştirerek konuştuğunu duydu, "Üzgünüm Prenses, arkadaşlarımla çıkmaya söz vermiştim."

Honey kendisini inanılmaz derecede aptal hissetmişti. Durumu kurtarmak için dilini şaklattı. "Noel gecesi alem mi, Patches? Hiç utanman yok. Ben de değişiklik olsun diye gerçek bir akşam yemeği hazırlayacaktım."

Kısa bir sessizlik oldu. O öğleden sonra ilk kez, palyaço kendine olan aşırı güvenini kısmen kaybetmiş gibi görünüyordu. "Belki ben... kendi yerime arkadaşlarımdan birini yollayabilirim. Sana arkadaşlık etmesi için."

Yanıtı soğuk su gibi Honey'nin suratına çarpmıştı. Ayrıca kendini savunmasız hissetmesine neden olmuştu. Aceleyle ayakkabılarının burnuna göz attı. "Eğer ismi Eric'se onu görmek istemiyorum."

"Seni suçlayamam," diye yanıtladı palyaço hiç alınmadan. "O pek fena bir tip."

Aralarına sessizlik çökmüştü. Park yeri sessizdi ve bulutsuz bir geceydi. Honey sanki mecbur kalmış gibi çenesini kaldırdı ve dikkatle palyaçonun beyaz yüzüne baktı. Beyni, makyajın arkasında kim olduğunu biliyordu, ama Noel akşamıydı, önünde uzun bir gece uzanıyordu ve kalbi mantık sınırlarını aşmıştı.

"Bana ondan bahset," dedi usulca.

Eric ellerini ceplerine soktu ve bozuk aksanıyla, umursamazca konuştu. "Bu bir prensesin hassas kulaklarına uygun bir konu değil."

"Benim kulaklarım hiç hassas değildir."

"Sadece ona karşı dikkatli ol, hepsi bu."

"Nedenmiş o?"

"Sen çok güzelsin, görmüyor musun? Bir kadının onun kadar güzel olduğunu düşünmek onun gözünü korkutuyor. O tanıdığım en kendini beğenmiş adam. Hiç kimsenin kendi aynasını paylaşmasından hoşlanmaz. Bilmen gereken ilk şey

şu: o saç bigudilerini çalar ve makyaj aynasını aşırır," dedi komik aksanıyla.

Honey gülümsedi, palyaçonun ciddi olmadığını anlayınca birdenbire mutlu olmuştu. Ama diğer yandan kırmızı kaşın altında alnının kırıştığını gördü, adamın artan gerginliğini hissedebiliyordu.

"Gerçek şu ki Prenses..." Cebinden bir anahtar çıkardı ve arka kapının kilidine soktu. "Sanırım o adamdan elinden geldiğince uzak durman gerekiyor. Görünüşe göre o olmadan da—şu kötü laneti ve her şeyi hesaba katarsak—hayatında yeterince sorun var. Adamın buz kalıbı gibi bir kalbi vardır." dedi palyaço aksanıyla.

Honey onun dikkatini çekmek için yaygara kopartan çocukları, çocukları kucaklamasını, onlara sunduğu teselliyi düşündü. Buz kalpli biri.

"Eskiden bunun doğru olduğunu düşünüyordum," dedi sertçe, "ama artık buna inanmıyorum."

"Şimdi bana karşı yumuşama Prenses, yoksa doğru olmadığını bile bile sana bazı tavsiyelerde bulunurum."

"Devam et."

Eric kamyonetin arka kısmına dayandı ve gözü kara bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. "Tamam. Özellikle onun parasını alman akıllıca oldu. Adam o kadar zengin ki tek bir kuruş bile etkisi olmaz. Ve kariyerin için onun söylediklerini yapmak zorundasın. Bu konuda seni yanlış yönlendirmeyecektir ve ona güvenebilirsin." Bir elini bol pantolonunun cebine soktu. "Fakat ondan alacağın tek şey bu. Onun arası kırılgan insanlarla iyi değildir, Prenses. Onları incitmek istemez, ama eninde sonunda incitir."

Bu kez bakışlarını çeviren Honey olmuştu. "Yapmamalıydım. O gece banyoda... bıkmıştım, hepsi bu."

"Bunu yapmak akıllıca olmadı Prenses." Sesi daha da boğuklaşmıştı. "Sen böyle bir şeyi umursamayacak bir kadın değilsin."

"Evet, öyleyim!" diye bağırdı Honey. "Bunu kesinlikle

umursamadım. Benim için hiçbir anlamı yoktu, çünkü hâlâ kocama aşığım. Ve o bunu anlardı!"

"Anlar mıydı?"

"Tabii ki. O seksi anlardı. Ve hepsi bu kadardı. Sadece seks. Yanlış hiçbir şey yoktu."

"Bu iyi Prenses. O zaman pişman olacağın hiçbir şey yok."

Bu doğru olmalıydı, fakat değildi ve Honey sebebini anlayamıyordu.

Palyaço nezaketle gülümsedi ve kamyonetine bindi. "Hoşça kal Prenses."

"Hoşça kal, Patches."

Motor hemen çalıştı ve araba park yerinden çıktı. Honey kamyonetin köşeyi dönüp gözden kaybolmasını seyretti. Uzakta kilise çanları ahenkle, aheste aheste çalıyordu. Gökyüzünde birer birer yıldızlar görünüyordu.

Üzüntü Honey'nin üzerine, ağır bir bulut gibi çöktü.

Berpol

27

Eric o gece karavanın kapısında belirdi. Siyah kot pantolon ve kül rengi süveterin üzerine koyu renk ceket giymişti. Uzun saçları rüzgârdan dağılmıştı. Tek gözü, arkadaşını örten göz bandı kadar sır vermez ve gizemliydi. Bir gece yaratığı.

Eric Bullpen'e taşındığından beri karavana uğramamıştı ve ağzındaki savaşçı ifadeden Honey'ye içeri girip giremeyeceğini sormayacağı belli oluyordu. Bunun yerine, dışarıda durarak sanki haber vermeden gelen Honey'ymiş gibi, ters ters bakıyordu.

Honey tam tatsız bir yorum yapmaya hazırlanırken, korsan palyaçonun arkadaşına konukseverlik göstermezse Patches'ın hayal kırıklığına uğrayacağına dair mantıksız bir duyguya kapıldı. Çılgınca bir fikirdi, fakat onu içeri almak için kapıdan geri çekilirken, bu sonbaharda her şeyin çılgınca olduğunu kendisine hatırlattı. Ölü bir lunaparkta, hiçbir yere ulaşmayan bir hız treni inşa ederek yaşıyordu ve birlikte mutlu olduğu tek kişi hasta çocuklara sihirli hikâyeler uyduran tek gözlü bir korsan palyaço olmuştu.

"İçeri gel," dedi gönülsüzce. "Tam da yemek yemeye hazırlanıyordum."

"Hiçbir şey istemiyorum." Ses tonu eşit ölçüde düşmancaydı, ama içeri girdi.

"Yine de ye." Dolaptan ikinci bir tabak çıkardı ve onun için cömert bir porsiyon pilav ve tavuk göğsünün yanı sıra

dondurucudan çıkarıp çözdüğü çöreklerden birini koydu. Onun için küçük masada kendi karşısına bir sandalye yerleştirdi ve yemek üzere oturdu.

Aralarına sessizlik çökmüştü. Honey'ye tavuğun tadı kuru geliyordu ve tabağındaki yemeği dikiliyordu. Eric mekanik bir şekilde fakat aç olduğunu gösteren bir hızla yiyordu. Honey kendini, yıkanırken unuttuğu beyaz palyaçodan kalan mikroskobik bir iz, saç çizgisinde ufacık kırmızı bir leke, onu nazik, neşeli palyaçoyla bağdaştıran herhangi bir şey ararken buldu, fakat Eric'in sert ağzı ve karanlık yüz hatlarından başka bir şey göremedi. Tekrar tamamen kendisi olmuştu.

Eric tabağını ileri itti. "Menajerinle görüştüm ve bana birkaç senaryo yollamasını sağladım. Yakında ilk projene karar vereceğim." Sesi sert ve ciddiydi, palyaçonun mizahından en ufak bir iz yoktu.

Honey daha fazla yemek yemeye uğraşmaktan vazgeçti. "Bu konuda biraz söz hakkım olmasını isterdim."

"Eminim öyledir, ama anlaşmamız böyle değildi."

"Hiç zaman kaybetmedin."

"Bana çok fazla borcun var. Bir komedi seçmeyeceğimi ve bu rolün Janie Jones'la en ufak bir benzerlik taşımayacağını önceden bilmeni isterim."

Honey ayağa kalktı ve tabağını kaptı. "Oynayabildiğim tek karakter o ve sen bunu biliyorsun."

"Prensesi oynarken oldukça iyi iş çıkardın."

Honey lavaboya gitti ve musluğu açtı. Onunla prenses veya dün aralarında olup bitenler hakkında konuşmak istemiyordu. Öğleden sonra harikulade geçmişti ve bozulmasına tahammül edemezdi.

"Aynı şey," dedi, tartışmaya bir son verme umuduyla.

"Yakınından bile geçmez." Eric kendi tabağını getirerek lavabonun içine bıraktı.

Honey tabağı musluğun altına itti. "Tabii ki öyle. Janie bendim ve... prenses de öyleydi."

"Bu iyi bir oyuncunun özelliğidir. En iyi aktörler yalan

dolan bir karakter yaratmayı denemek yerine, karakteri kendi özelliklerini kullanarak yaratırlar. Senin, Janie'yle yaptığın buydu ve bugün de aynı şeyi yaptın."

"Yanılıyorsun. Janie benim sadece bir parçam değildi; Janie bendim."

"Eğer bu doğru olsaydı, Dash'le asla evlenmezdin."

Honey dişlerini sıkarak Eric'in onu bir tartışmaya sürüklemesini reddetti.

Eric karavanın içinde masaya doğru yürüdü. "Yönetmenlere karşı yıllarca verdiğin savaşı düşün. Janie'nin böyle bir şey yapmayacağını söyleyerek bir diyalogdaki sözlerden veya belli bir hareketten defalarca şikâyet ettiğini hatırlıyorum."

"Ve o savaşları hemen hemen hiç kazanamamıştım."

"Benim söylemek istediğim de tam olarak bu. Sözleri yazıldığı şekilde söylemek zorunda kalıyordun. Senaryo ne gerektiriyorsa onu yapıyordun. Ve bu sen değildin."

"Anlamıyorsun." Onunla yüz yüze gelmek için o tarafa döndü. "Denedim. Her çeşit farklı rolü yüksek sesle okudum ve berbattım."

"Bu beni şaşırtmadı. Muhtemelen olmak yerine oynuyordun. O oyunlardan bazılarını tekrar ortaya çıkar, fakat bu sefer çok çalışma. Rol yapma. Sadece ol." Masanın yanında dik arkalıklı bir sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzattı. Honey'ye pek bakmıyordu. "Sana teklif edilen bir televizyon mini dizisine karar verdim. İkinci Dünya Savaşı sırasında geçiyor."

"İşi bitmiş bir rodeo binicisi tarafından yetiştirilen Güneyli cesur bir kadını oynamadığım sürece ilgilenmiyorum."

"Arazilerine bitişik Japon esir kampındaki tutsaklardan birine aşık olan Kuzey Dakota'lı bir köylü kadını oynayacaksın. Kahraman orada tutsak olan Japon kökenli Amerikalı genç bir doktor. Köylü kadının kocası Güney Pasifik'te savaşıyor; kadının tek çocuğunun hayatı risk içeren bir hastalığı var. İyi bir melodram."

Honey ona bakakaldı, donmuştu. "Ben böyle bir şey ya-

pamam! Kuzey Dakota'lı bir köylü kadın. Şaka yapıyorsun herhalde!"

"Gördüğüm kadarıyla, sen aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin." Eric'in bakışları karavanın Kara Şimşek'e bakan ön penceresine kaydı.

"Bu konuda gerçekten pislik yapacaksın, öyle değil mi"

"Hala anlamadın mı? Ben her konuda gerçek bir pisliğim."

"Bu öğleden sonra değildin." Sözler engelleyemeden ağzından kaçıvermişti.

Eric'in yüzü Honey sanki bir protokol kuralını ihlal etmiş gibi kasıldı ve konuştuğu zaman, sesi şüpheyle doluydu. "Sen şu palyaço laflarına kendini gerçekten kaptırdın, öyle değil mi?"

Honey'nin her zerresi buz kesti. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Benim en sevdiğim kısım senin o hastane otoparkında durup bu gerçekmiş gibi davranman oldu." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve onunla alay etti. "Tanrım, Honey, kendini gerçekten komik duruma düşürdün."

Honey'nin içindeki acı kabardı. Eric güzel bir şeyi alıyor ve çirkinleştiriyordu. "Bunu yapma Eric."

Fakat Eric saldırı halindeydi ve durmadı. Bu sefer ilk can yakan olmayı garantileyecekti. "Sen... kaç yaşındasın? Yirmi beş, yirmi altı. Ben bir aktörüm tatlım. En iyilerden biri. Bazen canım sıkılıyor ve küçük çocuklarla pratik yapıyorum. Ama bunların hepsi saçmalık ve inan senin bunu yutmanı beklemiyordum."

Honey'nin başı zonklamaya başlamıştı, kendisini hasta gibi hissediyordu. Fiziksel açıdan böyle mükemmel olan biri nasıl bu kadar çirkin olabilirdi? "Yalan söylüyorsun. Hiç ama hiç öyle değildi."

"Senin için haberlerim var tatlım. Noel Baba yok, Paskalya Tavşanı yok ve sihirli palyaçolar da yok." Sandalyenin ön bacaklarını güm diye yere vurdu ve öldürücü darbeyi indirdi.

"Hayatta umut edebileceğin en iyi şey dolu bir organ ve iyi bir düzüşmedir."

Honey soluğunu tuttu. Eric'in üst dudağı alayla kıvrılmıştı ve tepeden tırnağa sanki gece için satın alabileceği bir fahişeymiş gibi Honey'yi süzüyordu. Honey'nin gözünün önünden hızla ekrandaki tüm kötü çocuklar geçti. Şu anda her biri karşısında oturuyordu, suratsız, küstah, zalim—havaya uçuracakmış gibi kollarını kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış bir halde.

Ekranın bütün kötü çocukları.

Ve o anda bir sis perdesinin arkasından onun elindeki aktörlük numaralardan birini oynadığını gördü. Başka bir rol oynuyordu. Mükemmel bir netlikle, bakışları bu küstahlığı delip geçerek adamın içindeki acıyı buldu ve bu kendi acısına o kadar benziyordu ki, tüm öfkesi bir anda yol olup gitti.

"Birinin sabunla ağzını yıkaması gerekiyor," dedi usulca.

"Daha yeni başlıyorum," diye alay etti Eric.

Honey'nin sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Kes şunu, Eric."

Eric onun yüzündeki şefkati gördü ve sandalyesinden fırladı, Honey'ye bağırırken sözleri acıyla yüklüydü. "Benden ne istiyorsun?"

Honey daha cevap veremeden onu omzundan yakaladı ve karavanın arkasında uzanan yatak odasına doğru döndürdü. "Boş ver. Ben zaten biliyorum." Onu ileri doğru iteledi. "Hadi gidelim."

"Eric..." Honey tam o anda Eric'in ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı. Ona doğru dönerek, karşısında duran alayla çarpılmış yüzüne baktı ve hiç öfke hissetmedi, çünkü tüm bunların numara olduğunu anlamıştı.

Eric onun kendisine cehennemin dibine git demesini, karavandan, hayatından kovmasını, aklına gelen her aşağılık sözü söylemesini istiyordu. Kendisinin kontrol edemediği şeyi—onları birbirine çeken gizemli gücü—Honey'nin kontrol etmesini istiyordu. Fakat karavanın gümüş rengi cephesinin dışındaki uçsuz bucaksız ve boş bir Aralık gecesi vardı; Honey Eric'i dışarıya yollayamazdı.

Eric alçak sesle küfretti. "Bunu yapmama izin vereceksin, öyle değil mi? Seni içeri götürmeme ve becermeme izin vereceksin."

Honey gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı kapadı. "Sus," diye fısıldadı. "Lütfen, sadece... sus."

Eric'in savunma zırhı paramparça olmuştu. Bir inilti yle onu kollarının arasına çekti. "Özür dilerim. Tanrım... özür dilerim."

Saçlarında, alnında Eric'in dudaklarını hissediyordu. Avuçlarının altında süveteri yumuşak, altındaki kasları sıkı ve sertti. Elbisesinin üzerinden Honey'yi okşuyordu—göğüslerini, karnını, kalçalarını, her şeyi istiyordu, dokunuşları damarlarını yalayan alevler yaratıyordu.

Eric'in kokusuyla sarhoş olmuştu: süveterinin yünü, çam kokulu sabun ve temiz ten, saçlarına kullandığı şampuanın keskin limon kokusu. Eric öpmek için onun çenesini kaldırdı. Honey'nin zihni telaşla çınladı. Öpüşmek tabuydu. Sadece o.

Başını eğerek savuşturup Eric'in kotunun kopçasını açmaya çalıştı ve yatağa ulaştıklarında çıplak kalmışlardı. Yatak dardı, iki kişi değil tek kişilik tasarlanmıştı, fakat vücutları o kadar birbirine dolanmıştı ki, bu önemli değildi.

Tutkuları ateşli, usta bir canavardı. Eric'e istediği gibi kullanması için tüm gizli taraflarını vermiş ve ondan da karşılığını aynı şekilde almıştı. İlkel bir yılan, hırsla yiyip bitiren obur bir canavardı. Ellerini ve ağızlarını kullandılar; irdeleyerek, zorlayarak, aç bir iştahla.

Uyluklarının arasına kabul ettiği erkeği tanımıyordu. O bir film yıldızı değildi, bir inşaat işçisi veya korsan palyaço da değildi. Lisanı kaba, yüzü acımasızdı, fakat tüm bunların arasında elleri en şefkatli âşıklarınki gibi cömert ve nazıktı.

Daha gerçek dünyaya dönmeden ve Eric hâlâ üzerinde yatarken kısa birkaç saniye içinde, Honey başparmaklarının iç kısmıyla onun elmacık kemiklerini okşadı. Farkında olmadan, başparmağı siyah göz bandının altına kaydı. Bilinçli

düşünmeden, onun sakladığı çirkinleştiren yara dokusu için üzüldü.

Ve sadece onun gür kirpikleriyle karşılaştı.

Soluğu tutulmuştu. Başparmağını normal şekilli bir gözün üzerinde gezdirdi.

Orada bir göz yok, sadece çirkin bir yara dokusu var, demişti oysa.

Eric ondan uzaklaştı. Doğrularak dar yatağın kenarına oturdu. "Keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım," diye mırıldandı.

Honey çıplak bedenine çarşafı çekti ve onun güçlü sırt kaslarına baktı. "Gözünde hiçbir şey yok."

Eric başını aniden çevirerek eşyalarını toparlayıp banyoya gitti.

Honey çarşafı yukarıya, kollarının altına doğru çekti, dizlerini dikleştirdi. Acı her tarafını sararken titremeye başladı.

Eric kotunu giyip süveterini başının üzerinden çekerek banyodan çıktı, göz bandı sağlam bir şekilde yerine yerleştirilmişti. Kapı aralığında durdu, gölgelerin içinde belli belirsiz gizemli ve tehlikeli görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Honey'nin dişleri takırdıyordu. "Gözün konusunda neden yalan söyledin?"

"Hiç kimsenin beni tanımasını istemedim."

"Ben kim olduğunu zaten biliyordum." Sesi bir titremeyle kesildi. "Yalan söyleme, Eric. Bana sebebini söyle."

Eric kapı çerçevesine kollarını dayadı, sesi o kadar alçaktı ki, Honey sözlerini zorla duyuyordu.

"Bunu yaptım, çünkü artık kendi vücudumda yaşayamıyordum."

Birdenbire dönüp giderek Honey'yi küçük gümüş rengi karavanda yalnız bıraktı.

***

Eric arabasını kuzey Georgia'daki eyaletler arası otoyolda tuvaletleri, çeşmeleri ve satış makineleri olan devletçe işle-

tilen dinlenme tesislerden birine çekti. Sabahın üçü olmuştu, kahve ve arabanın torpido gözünde bulduğu bayat bir Reese's Cup kekinin şekeriyle uyanık kalıyordu. Kamyoneti Atlanta'da başından atıp Los Angeles'a uçacak mı, yoksa kamyonetle mi devam edecek, henüz karar vermemişti.

Noel gecesinde dinlenme tesisi neredeyse bomboştu. Yine de göz bandını terk edecek kadar boş değildi. Bandı tekrar başının üstünden geçirdi, sonra kamyonetten çıktı ve üzerinde Georgia otoyol sistemini gösteren bir harita bulunan camın yanından geçti. Alçak tuğla binanın içindeki banklardan birinde, kucağında uyuyan bir bebekle yoksul giyimli ergenlik çağında bir kız oturuyordu. Aç, bitkin ve umutsuz görünüyordu.

Acıma duygusu Eric'in içindeki uyuşukluğu harekete geçirmişti. Kız dünyada yapayalnız olmak için çok gençti. Ne kadar bozukluğu kaldığını anlamak için ve kızın yemek almasına yetecek kadar olmasını umarak ceplerini karıştırdı, fakat o anda kız gözlerini kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki diğer trajedilere korku da eklendi.

Bebeğini göğsünün üzerinde sıkı sıkı kavradı ve sanki ahşap kendisini onun tehdidinden koruyabilirmiş gibi tekrar banka gömüldü. Eric onun hızlanan soluk alışını duyabiliyordu ve ona verdiği korkudan rahatsız oldu. Hızla satış makinelerine döndü. Kızın kendisi de bir bebekten farklı değildi, diğer masumlardan biriydi. Ona bir ev almak, üniversiteye yollamak, oyuncak ayı vermek istedi. Onun bebeği için bir gelecek, ısıtan giysiler, hindili akşam yemekleri, ilgili öğretmenler satın almak istedi.

Dünyadaki haksızlıklar onu yine kahretti ve bu ezici yükün altında başını eğdi. Paraya ve güce sahipti ve tüm bunları düzeltebilmeliydi. Ama yapamıyordu. Hatta en sevdiği insanları bile koruyamıyordu.

Otomata bir sürü bozuk para attı. Evler ve üniversite eğitimi yerine, kimyasallarla dolu paketlerce abur cubur, patates cipsi ve gofretler, cin şekilli kurabiyeler ve küçük kekler—

Amerika'nın lütufları—madeni sesler çıkararak döküldü. Bunları toparladı ve hiç saymadan cüzdanında kalan kâğıt paraları kavradı. Daha sonra hepsini sessiz bir sunumla kızın oturduğu yerin karşısındaki banka koydu ve kızı yalnız bıraktı.

Kamyonetine ulaştığında, geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Düzeltmeyi başaramadığı tüm kötülüklerden kaçmaya çalışmıştı, fakat Silver Gölü Lunaparkı'nda bile huzur bulamamıştı. Orası kederden ölen bir prenses tarafından yönetilen ölü bir krallıktı. Ve o geriye kalan kişiler içinde koruyabilme ihtimali olan tek masumdu.

Bir haftadan kısa süre içinde Los Angeles'a dönmek zorundaydı, fakat ayrılmadan önce ona yardım etmeyi denemesi gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı? Honey'yle birlikte olduğu zaman, onu sadece incitiyordu. Onun hastanede çocuklarla, kahkahalar içinde ve sevgiyle, hayaletlerden kurtulmuş olduğu zamanı hatırladı. Ve onu hayata geri döndüren, bir korsan palyaço, sonsuz bir verme kapasitesine sahip olan ve korkusuzca kendisini sunan bir şakacı olmuştu.

Ona yardım edemeyeceğini biliyordu, fakat belki bunu palyaço yapabilirdi.

***

Noel'den iki gün sonra çarşamba günü Honey işten karavanına döndüğünde, kapının içinde duran bir elbise kutusu buldu. Bunu masaya götürerek açtı. İçinde bozuk para büyüklüğünde gümüş ay ve yıldızlarla süslenmiş beyaz tülden bir prenses elbisesi vardı. Kutudan çıkarıp kaldırdı ve altındakileri gördü. Yapay elmastan bir taç ve bir çift mor, kumaş spor ayakkabı.

Bununla birlikte sadece, "Perşembe, öğlen iki" diyen bir not iliştirilmişti. İmza yerine, kartın en altında küçük, yıldız şekilli bir göz bandı vardı.

Hepsini göğsüne çekti: elbise, mor spor ayakkabıları, taç. Gözlerini sertçe açıp kapayarak, Noel gecesi Eric'le araların-

da geçenleri değil, sadece palyaçoyu düşünmeye çalıştı. Bugün işe gelmişti, ama Honey'ye doğru baktığı tek seferde, gözlerinde Dev'in alaycılığı vardı.

Ertesi öğleden sonra hastaneye girdiği zaman hem gergin, hem de heyecanlıydı. Sadece palyaçoyu göreceği için mi, yoksa beyaz tül prenses elbisesini giydiği ve artık kendisi gibi hissetmediği için mi böyle olduğunu bilmiyordu. Yine de temkinli olması gerektiğini biliyordu. Eric'in alaylarından sonra, tekrar korsan palyaçonun büyüsüne kapılma olasılığı yoktu. Onunla hayal ettiği yakınlık gerçek değildi. Bu sefer beyaz yüzün ve aptal kırmızı peruğun altında kim olduğunu unutmayacaktı.

Pediatriye ulaştığında, hemşire onu koridorun sonundaki odalardan birine yöneltti. Orada iki boş yatak buldu. Yatak sahipleri palyaçonun kucağında oturuyorlardı ve *Vahşi Yaratıklar Nerede*'yi okurken kocaman açılmış gözlerle onu dinliyorlardı.

Kitabı pek çok kez okumuş olmalıydı, çünkü Honey onun kitaba nadiren baktığını fark etmişti. Bunun yerine, Max ve korkunç Vahşi Yaratıkları dönüşümlü olarak seslendirirken küçük seyircileriyle göz temasını koruyordu.

Son sayfayı çevirdi. "... ve hâlâ sıcaktı."

Kızlar kıkırdadılar.

"Hikâyeyi okurken oldukça korkunçtum, değil mi?" diye övündü. "Hepinizi korkuttum, değil mi?"

Başlarını o kadar tatlı salladılar ki palyaço güldü.

Honey tereddütle odaya girdi. Kızlar kendilerini hikâyeye o kadar kaptırmışlardı ki, o zamana kadar onu fark etmediler. Kostümünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağızları küçük yuvarlaklar halini aldı.

Palyaçonun gözleri onun üzerinde dolaştı ve görüntüsüne beğenisini saklamak için hiçbir gayret göstermedi.

"Eh, şimdi, bakın kim burada. Bizzat Prenses Popcorn."

Kucağındaki çocuklardan biri, yüzünün sol tarafı bandajlı koyu tenli, hevesli bir çocuk, ona doğru eğildi ve fısıldadı, "O gerçekten bir prenses mi?"

"Kesinlikle öyleyim," dedi Prenses Popcorn öne çıkarak.

Kocaman gözlerle, hayretler içinde bakmaya devam ediyorlardı. "Çok güzel," dedi diğeri.

Huşu içinde dökülen bal rengi buklelerin tepesine yerleştirilmiş taca, yıldızları ve ayları ışıldayan beyaz tül elbiseye, mor basketbol ayakkabılarına bakıyorlardı. Küçük ağızları açık kalmıştı. Honey saçları ve makyajıyla fazladan ilgi görmekten memnundu.

"Doğru söze ne denir," dedi Patches usulca. "Kesinlikle Amerika'daki en güzel prenses."

Durup dururken, Eric'in büyüsüne kapılmaya başladığını hissetti, fakat bu sefer açık pembe dudaklarını resmi bir şekilde büzerek buna karşı savaştı. "Güzel olmanız iyi insan olmanız anlamına gelmez. İnsanın içinde olanlar dışarıdakinden çok daha önemlidir."

Patches tek turkuaz gözünü devirdi. "Senin repliğini kim yazıyor Prenses? Mary Poppins mi?"

Honey ona kibirli bir bakış attı.

"Gözünün altında ne var?" diye sordu kızlardan biri, kucağından aşağı kayarken.

Honey bir an sol elmacık kemiğinin üstüne çizdiği küçük mor yıldızı unutmuştu. Palyaçonun bakışlarından kaçınarak büyük çantasının içindeki samur makyaj fırçasına ve bir kutu orkide rengi göz farına ulaştı.

"Bir yıldız, tıpkı Patches'ınki gibi. Siz de bir tane ister misiniz?"

"Olabilir mi?" diye sordular soluksuz.

"Elbette olabilir."

Vakit akıp geçti. Patches fıkralar anlatıp sihirbazlık numaraları yaparken, Honey çocukların yüzlerine yıldızlar çizip boyadı. Bazı çocuklar Noel gününde oradaydılar, ama bir kısmı yeni hastalardı. Oğlanlar Patches'ın sihirbazlık numaralarıyla daha fazla ilgilenirken, kızlar Honey'ye sanki en sevdikleri peri masalının sayfalarından fırlamış gibi bakıyorlardı. Honey onların saçlarını taradı, tacını denemelerine izin verdi

ve kendisine yeni bir kutu orkide rengi göz farı almayı hatırlattı.

Bu süre zarfında Patches bütün küçük kızlarla, hemşirelerle ve çoğunlukla onunla flört etti. Artık ona çocuklardan fazla direnemiyordu ve tekrar onun büyüsüne kapılmamak için kendisine söz verdiği halde, onda o kadar karşı konulamaz bir şeyler vardı ki, tüm mantıklı kararlarının yok olup gitmesine izin verdi.

Nihayet ayrılma zamanı geldiğinde, asansörle aşağı inerken kendisini tedbirli olmak için uyardı. Ama palyaço birkaç dakika içinde yok olacaktı ve bu büyülü anı biraz daha devam ettirmenin ne zararı vardı?

"Bir daha sefere beni kementle yakalamayacaksın," dedi.

"Nasıl iyi vakit geçireceğini bilmiyorsun Prenses," dedi palyaço aksanıyla.

"Bunun yerine bıçakları yapacağız."

Kapı kayarak açılırken Eric'in yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ben atacağım."

Eric güldü. Lobiden geçerek otoparka yürüdüler. Günler kısalmış, hava kararmaya başlamıştı.

Honey'yi arabasına götürdü, fakat oraya vardıklarında duraksadı, sanki o da gitmeye hazır değil gibiydi.

"Yılbaşında benimle gelecek misin?" diye sordu. "Yedi denize yelken açmadan önceki son ziyaretim olacak."

Yılbaşına sadece dört gün vardı. Keşke Eric gitse ve Patches'ı bıraksaydı. "Elbette." Honey çantasından anahtarlarını çıkardı, ondan ayrılmak zorunda olduğunu biliyordu, fakat arabasına binmek istemiyordu.

Eric onun anahtarlarını aldı. Honey ona baktı ve sıkıntılı olduğunu gördü.

"Senin şu hız trenini düşünüyordum," dedi. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme."

Kapıyı açtı ve anahtarları Honey'ye verdi. "Bu sana kocanı geri getirmeyecek Prenses."

Honey kaskatı kesildi. Otoparktan çıkan bir arabanın farları elbisesindeki ayları ve yıldızları parıldayan kıvılcımlar haline getirdi. Beyni eğer açıklamaya çalışırsa Eric'in daha sonra alay edebileceği için uyarıyordu, fakat yüreği bu korsan palyaçonun kendisine zarar vereceğine inanmıyordu. Ve belki de Eric'in anlayamadığını o anlardı.

"Yapmam gerekiyor." Dudağını ısırdı. "Umut olmadan dünya pek iyi değil."

"Ne türde bir umuttan bahsediyorsun?" dedi palyaço aksanıyla.

"Bizimle alakalı sonsuz bir şeyler olması umudu. Bizi buraya koyanın sadece sıradan kozmik bir tesadüf olmadığı."

"Eğer o hız treninde Tanrıyı bulmaya çalışıyorsan, Prenses, sanırım başka bir yerlere bakman daha iyi olur."

"Tanrıya inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu dünyada bu kadar kötülüğün olmasına izin veren birine inanamam. Acı çeken küçük çocuklar, cinayetler, açlıktan ölmek. Tüm bunlara son verecek gücü olan, ama kullanmayan bir Tanrıyı kim sevebilir ki?"

"Ya Tanrının gücü yoksa"

"O zaman o Tanrı değildir."

"Ben bundan emin değilim. Senin söz ettiğin gibi bir Tanrıyı ben de sevemem—kocamın ölme zamanı geldiğine karar veren ve onu öldürmek için bir esrarkeş yollayan bir Tanrı." Hızla nefes alarak yutkundu. "Fakat belki de Tanrı insanların düşündüğü kadar güçlü değildir. Muhtemelen doğanın tesadüfi güçleri üzerinde bizden fazla gücü olmayan bir Tanrıyı sevebilirim. Ödül ve ceza veren Noel Baba Tanrısı değil..." Sesi fısıltı halini almıştı. "... bizimle birlikte acı çeken bir Tanrı."

"Bir hız treninin sana bunu öğreteceğini sanmıyorum."

"Bir kere yaptı. Ben çocukken, her şeyi kaybetmiştim ve Kara Şimşek bana umudumu geri verdi."

"Senin istediğin umudun bu olduğunu düşünmüyorum. Ve hatta bunun Tanrı olduğunu da düşünmüyorum. Bu se-

nin kocan." Honey'yi kollarının arasına çekti. "Dash geri gelmeyecek Prenses. Ve senin bu şekilde acı çektiğini görmek onu mahvederdi. Neden kahrolmayı bırakmıyorsun?" dedi palyaço aksanıyla.

Honey başında onun çenesinin hafif baskısını hissediyordu ve kollarının sıcaklığı, hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir içinde olduğu en güvenli yer gibi geliyordu. Fakat bu aptal palyaço hâlâ kocasının ölümüne yas tutan bir kadına çok fazla şey ifade etmeye başladığı için, kendisini ondan uzaklaştırdı ve şiddetle konuştu.

"Onu unutamam! O şimdiye dek sahip olduğum, tamamen bana ait olan tek şeydi."

Kendisini arabasına attı, ama park yerinden çıkıncaya kadar dikiz aynasından geriye bakmadı. Baktığında palyaço yok olmuştu.

Berpol

28

Honey öğleden sonranın solmakta olan ışığında Bullpen'in verandasında durdu ve kendisine orada ne yaptığını sordu. Yılbaşı günüydü ve tüm hastane ziyaretini palyaçodan kaçınarak geçirmişti. Hatta onunla özel otopark sohbeti yapmamak için dikkati çekmeden, erkenden dışarı çıkmıştı. Yarın gidiyordu ve bunlar tamamen sona erecekti.

Tokmağı çevirip içeri girerken tül eteği sessizliğin içinde hışırdadı. Acele etmek zorunda olduğunu biliyordu. O ayrılırken Eric çocuklarla meşgul olduğu halde, ne kadar kalmayı planladığını bilmiyordu ve onun eşyalarını gözden geçirdiğini görürse mahcup olurdu.

Küf kokulu odaya girerken dudağını ısırdı; utanıyor, ama kendini tutamıyordu. Kafasının içinde onun kimlikleri dönüp duruyor, ayrılıyor, birleşiyor ve tekrar ayrılıyordu: tehditkâr Dev, sıcak, sevgi dolu palyaço ve bizzat Eric, karanlık bir bilmece. Eşyalarının arasında kim olduğunu kendisine söyleyecek bir şeyler kuşkusuz olmalıydı. Bu hastalıklı büyülenmeye bir son vermek zorundaydı. Aksi halde, başka bir hayaletle kalacaktı.

Rüzgârlığı turuncu, suni deri kaplı kanepenin üzerine atılmıştı ve kapı aralığından eski demir çerçeveli çift kişilik yatağın üzerine atılmış kot pantolonunu görebiliyordu. Eric'in giysileri. Dev'e ait olan eski, flanel iş gömleği bir sandalyenin arkasına asılmıştı. Onun kimliğinin bu ufak tefek parçalarına

bakarken Dash'in ölümü için hep var olan acıdan farklı bir umutsuzluk hissetti.

Yarın gidince, muhtemelen onu bir daha görmeyecekti, hatta Los Angeles'a geri döndüğü zaman Eric süperstarların yalıtımlı dünyasında yaşadığı için yolları kazara bile kesişmeyecekti ve onun Honey'nin kariyeriyle ilgili verdiği karar menajeri aracılığıyla eline ulaşacaktı. Gizemi çözmek ve yüreğini Eric'le palyaçonun tek olduğuna ikna etmek için elinde sadece şu an vardı.

Daha banyoya girmeden bile sahne makyajının özel kokusunu alabiliyordu. Pek çok aktör gibi, Eric makyaj malzemelerini şu anda tuvalet kapağının üzerinde açık duran bir olta takımı kutusunda saklıyordu. Lavabonun arka tarafında bir tüp palyaço beyazı ve küçük yuvarlak kırmızı ve siyah boya kutularıyla, birkaç samur fırça duruyordu. Birdenbire kapının çerçevesine çöktü ve dalgınlıkla makyaj malzemelerine baktı. Demek ki doğruydu.

Kendi sersemliğine küçük, titrek bir kahkaha attı. Tabii ki doğruydu. Aynı kişi olduklarını biliyordu. Zihni zaten biliyordu. Fakat nedense yüreği son bağlantıyı yapmayı reddediyordu. Yine de, keşke Eric gitse ve palyaçoyu bıraksa diye düşündü. Palyaçoları herkes severdi. Bir palyaçodan hoşlanmak ihanet sayılmazdı.

"Bak, bak, kim gelmiş, Prenses Popcorn'un ta kendisi."

Honey döndü.

Eric birkaç metre ötede duruyordu, yüzündeki boyalı tebessümün altında gerçek bir tebessüm vardı. Honey kekeleyerek orada olma nedenini açıklamaya başladı, ama sonra onun aldırmadığını fark etti. Sanki neredeyse Honey'yi orada bulacağını tahmin etmişti.

"Tacın çarpılmış," dedi sırıtarak.

"O bir taç değil. Bir baş süsü." Sinirlendi ve başından çıkarmak için uzandığında taç tutturduğu tokalara dolaştı.

"Bekle Prenses. Sana yardım edeyim."

Öne çıktı ve başındaki tacı çıkardı. Ellerinin dokunuşu

öyle nazikti ki Honey yayılan yumuşak duygularla mücadele etmek zorunda kaldı. "Bunu sanki çok pratiğin varmış gibi yaptın."

"Uzun saçlı iki küçük kızla iyi arkadaştım."

Rahat tavırları kaybolmuştu. Sırtını Honey'ye döndü ve oturma odasına doğru yürüdü. Honey onu izledi.

"Bana onlardan bahset," dedi.

Eric eski püskü, lekeli perdeli pencerenin yanında durmuş, taçla oynuyordu. Güçlü, ince parmakları ve bronz teni, metal ve yapay elmaslı narin telkâriyle uygun düşmüyordu. Bunlar kesinlikle Eric'in elleriydi—çok yakından tanıdığı eller—ve Honey başını çevirdi.

"İsimleri Rachel ve Rebecca. Rachel sana çok benziyor Prenses. Sert ve inatçı, kendi bildiğini okuyor. Becca—Becca tatlı ve yumuşaktır. Tebessümü, insanın yüreğini ardına kadar açar."

Eric sessizliğe gömüldü, fakat odanın öbür yanında bile Honey onun kızlarına duyduğu sevgiyi hissedebiliyordu.

"Kaç yaşındalar?"

"Beş. Nisanda altı olacaklar."

"Onlar da senin gibi çirkin mi?"

Eric güldü. "Görüp göreceğin en güzel kızlar. Rachel'ın saçları benimki gibi koyu renk. Becca'nınki daha açık. Her ikisi de yaşlarına göre uzun boylu. Becca Down sendromuyla doğdu, ama bu onu bir nebze bile engellemedi." Tacı elinde döndürdü ve tırnağını küçük taraklara sürünce yumuşak, vızıltılı bir ses çıktı. "Becca çok azimliydi—başından beri hep öyle oldu—ve kardeşi onun pes etmemesini sağlıyor." Tırnağıyla sivri uçları yine gıcırdattı. "En azından eskiden öyleydi..."

Honey'ye göz attı, boğazını temizledi. "Bu kıyafetle sana bayılırlardı Prenses. İkisi de asalet budalasıdır."

Sanki bu kadar konuşmamış olmayı ister gibi görünüyordu, fakat daha Honey'ye anlatmadığı çok şey vardı. Bu kadar çok sevdiği belli olan kızlarından neden ayrıydı?

Honey'ye yaklaştı ve tacı geri verdi. "Yarın gidiyorum, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Seni özleyeceğim. Senin gibi prensesler kolay bulunmuyor, öyle değil mi?"

Kendisini gelecek şakaya hazırladı, fakat palyaçonun boyalı sırıtışının altındaki ağız gülümsemiyordu. "Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun, değil mi Prenses? Sadece sana bakmanın kalbimi nasıl çarptırdığını bilmiyorsun," dedi.

Bunu duymak istemiyordu. Palyaçodan değil. Ona karşı çok savunmasızdı. Fakat palyaçodan değilse, o zaman kimden? Gülümsemeye çalıştı. "Bahse girerim bunu bütün prenseslere söylüyorsun."

Eric uzandı ve saçlarına dokundu. "Bunu hiçbirine söylemedim. Sadece sana."

Honey'yi haince bir güçsüzlük kaplamıştı. Ona yalvaran gözlerle baktı. "Yapma..."

"Sen tanıdığım en tatlı prensessin," dedi palyaço boğuk bir sesle.

Honey artık kiminle konuştuğunu bilmiyordu ve içinde küçük panik kanatları çırpınmaya başlamıştı.

"Şimdi gitmem gerekiyor."

Eric'e sırtını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Fakat oraya varınca durdu. Ona bakmamak için gözlerini dosdoğru ileri çevirerek fısıldadı, "Senin harikulade biri olduğunu düşünüyorum."

Kapı tokmağını yokladı. Elinde döndürdü.

"Honey!"

Eric'in sesiydi, palyaçonunki değil. Honey arkasına döndü.

"Yoruldum," dedi Eric, "mahkûm olmaktan."

Ve ardından, ağır çekim gibi yavaşça kolunun tek bir hareketiyle peruğunu ve göz bandını çıkardı.

İpeksi saçları bembeyaz yüzünün yanında gece yarısı göğü gibi görünüyordu. Turkuaz gözleri ıstırapla doluydu. Kaç,

diye çığlık atıyordu Honey'nin zihni. Fakat Eric cebinden dışarı fırlamış kocaman mendili çıkarıp yüzüne götürürken felç olmuş gibi kalakalmıştı.

"Eric, hayır..." İleriye doğru istemsiz bir adım attı.

Dudağındaki ruj beyaza karıştı, büyük kaş yüzüne bulaştı. Eric makyaj katmanlarını yok ederken Honey çaresizlik içinde seyrediyordu.

Bu küçük bir cinayetti.

Honey'nin gözleri yanıyordu, ama gözlerini kırpıştırarak yaşları engelledi. Palyaço adım adım yok oldu. Honey, acıya teslim olma, diyordu kendi kendine. İyi bir erkeğin ölümü için zaten yas tutuyordu ve bir başkası için yas tutmayacaktı. Fakat gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Eric kendi kendini imha etmişti. İşi bittiği zaman kirli mendili bıraktı ve bakışları Honey'nin bakışlarının içine daldı.

Palyaço makyajının hâlâ cildine ve kirpiklerine yapışmış kalıntıları vardı, ama hiç komik görünmüyordu. Ortaya çıkan Honey'nin tanıdığı bir yüzdü— güçlü, yakışıklı, dayanılmaz derecede üzgün. Eric'in onu ona daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar savunmasız bıraktığını anladı ve bu Honey'nin içini korkuyla doldurdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Beni görmeni istedim."

Eric'in gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığı çıplak, aç bir ifade vardı ve o anda onun kendisini Dash gibi paramparça edeceğini anladı. Öyle bile olsa, geri çevirmezdi. Onunla ilgili eski kanılarından hiçbiri artık işe yaramıyordu ve eğer onun gizemlerinin kilidini açmazsa asla ondan kurtulamayacağını anladı. "Neden kaçıyorsun?"

Eric ona efsunlu gözlerle bakıyordu. "Kendimden."

"Anlamıyorum."

"Ben insanları mahvediyorum." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Honey zorla duyabiliyordu. "Bunu hak etmeyen insanları. Masumları."

"Sana inanmıyorum. Sen bugüne kadar gördüğüm çocuklara karşı en nazik davranan erkeksin. Onlarla konuşurken sanki akıllarını okuyorsun."

"Onların güvende olması lazım!" diye bağırdı Eric, sesi boş odada yankılanmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar gerçek ve değerlidir ve emniyette olmaları gerekir!" Odayı adımlamaya başlamıştı ve Honey'ye, oda Eric'in sığamayacağı kadar ufalmış gibi geldi. Konuştuğu zaman, sözler ağzından sanki çok uzun zamandır engellenmiş gibi dökülüyordu.

"Keşke hepsini zarar görmekten koruyabileceğim bir yer olsaydı. Araba kazalarının veya hastalıkların hiç olmadığı veya onları hiç kimsenin incitemeyeceği bir yer. Sivri köşelerin ve hatta hiç kimse ihtiyaç duymayacağı için yara bantlarının olmadığı bir yer. Keşke hiç kimsenin istemediği çocukların gelip kalacağı bir yer yapabilseydim."

Yürümeye son verdi ve boşluğa baktı. "Ve zamanımı bu palyaço kostümünün içinde onları güldürerek geçirebilirdim. Ve güneşin parladığı, yemyeşil çimenleri olan bir yer." Sesi alçalarak fısıltı halini aldı. "Sadece yumuşak bir yağmur yağacak, hiç gök gürültüsü olmayacak. Ve kollarım dünya çapında uzun olacak ki açtığım zaman kendini koruyamayacak kadar küçük ve hassas olan her şeyi koruyabileceğim."

Honey'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Eric..."

"Ve kızlarım orada olacak. Başlarına kötü hiçbir şey gelmeyecek şekilde tam ortada."

Konu çocuklarıydı. Eric şu an öyle çıplak, öyle yalındı ki, Honey onu tedirgin eden, uçlara getiren şeyin çocuklarıyla alakalı olduğunu anladı.

"Neden seninle birlikte değiller?"

"Anneleri onları görmeme izin vermiyor."

"Ama nasıl bu kadar zalim olabilir?"

"Çünkü inanıyor ki—" Ağzı çarpılmıştı. "Beni onlara yaklaştırmıyor, çünkü onları taciz ettiğime inanıyor."

Eric'in ağzından çıkan sözleri Honey'nin aklı almıyordu. "Onları taciz etmek mi?"

Eric sıkılı dişleri arasından konuşuyor, her heceyi işkence çekerek söylüyordu. "Benim onları cinsel açıdan istismar ettiğime inanıyor." Yüzünde yaşın ötesinde ve tüm umutlarını yitirmiş bir ifade vardı.

Eric dönerek ondan uzaklaşıp Bullpen'den dışarı kaçtığında Honey buz kesmişti. Ahşap basamaklardan gelen sert ayak seslerini duydu ve sonra her şey sessizleşti.

Honey gözlerini boş kapı aralığına dikti. Onun söylediklerini kavramaya çalışırken saniyeler geçti. Zihninde izci başlarıyla, öğretmenlerle, rahiplerle ilgili eski gazete haberlerini taradı—görünüşte çocukları seven, ama onlara taciz ettikleri ortaya çıkan erkekler. Fakat Eric'in o erkeklerden biri olabilme ihtimalini yüreği kabul etmiyordu. Hayatta emin olmadığı pek çok şey vardı, ama yeryüzündeki hiçbir şey Eric Dillon'ın, hangi karaktere girmiş olursa olsun, bilerek bir çocuğa zarar verebileceğine onu ikna edemezdi.

Eric'in peşinden dışarı koştu. Akşam vaktiydi ve gökyüzü kırmızı, lavanta ve altın rengi cafcaflı şeritlerle boyanmıştı. Eric ortada yoktu. Ağaçların arasından göle doğru koştu, fakat hem aşınmış sahil şeridi, hem de çökmekte olan iskele boştu. Bir an ne yapacağını bilemedi ve sonra içindeki sükûnet onun nerede olacağını söyledi.

Ağaçlıktan çıkar çıkmaz onun Kara Şimşek'in tepesine tırmandığını gördü. Hız trenine olan düşmanlığına rağmen, içgüdüsel olarak Honey'yi bıkıp usanmadan kendisine çeken hedefe yönelmişti. İnsanlar sonsuzluğa her ihtiyaç duyduklarında daima dağ tepelerine gitmişlerdi.

Azimle tepeye tırmanırken mor gömleği ve puantiyeli pantolonu, arkasındaki alev alev gün batımıyla harmanlanmıştı. Onun bu yolculuğunun gerekliliğini anlıyordu, çünkü kendisi de pek çok kez yapmıştı, fakat içinde bir şeyler bunu yalnız yapmasına izin veremiyordu.

Dalgalanan tül eteğini bacaklarından geriye çekti, fazla

kısmını elinden geldiğince elbisesinin kuşağına sıkıştırdı ve tırmanmaya başladı. Bu tırmanışı daha önce yüzlerce kez yapmıştı, ama beş metrelik tülün yüküyle hiç yapmamıştı ve beceriksizce hareket ediyordu. Yarı yolda tökezledi. Tam ayağı kayacakken dengesini sağladı ve alçak sesle küfretti.

Ses Eric'in dikkatini çekmeye yetmişti ve telaşla aşağı ona seslendi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? İn aşağı. Düşeceksin."

Honey onu duymazdan gelerek, tek eliyle elbisesini kuşağına sıkıştırırken diğer eliyle tutundu.

Eric bir saniye içinde çerçevenin yan tarafından onu karşılamak için rayların üzerine inmişti. "Daha fazla gelme. Ayağın kayacak."

"Bende kedi içgüdüleri vardır," dedi, tırmanışına devam ederken.

"Honey!"

"Dikkatimi dağıtmaktan vazgeç."

"Tanrım..."

Önce parlak korsan çizmeleri ve sonra da mor pantolonunun bacakları görüş alanına girdi. "Senin altındayım," diye uyardı Honey. "Daha fazla gelme."

"Kıpırdama. Senin yanına geleceğim ve aşağıya inmene yardım edeceğim."

"Unut bunu," dedi soluk soluğa. "Tepeye aşağıdan daha yakınız ve şu anda aşağıya inecek enerjim kalmadı."

Eric tartışmanın, istediğini yapmasına izin vermekten daha tehlikeli olduğuna karar vermiş olmalıydı ki tepeye varıncaya kadar onun yanında kaldı. Sonra rayın altına kaydı ve kolundan yakalayarak yanına çekti.

Yan yana yığıldılar, rayların üzerinde otururak bacaklarını bağlantıların arasındaki boşluğa uzattılar. "Sen delisin," dedi Eric.

"Biliyorum." Eteği ikisinin üzerinden şişerek kabarıyor ve çerçevenin açık yerlerinden dalgalanıyordu. Tül parçaları kaba ahşap yüzeye takılıyor, kucağındaki aylar ve yıldızlar gün batımıyla tutuşarak alev alev yanıyordu.

Aşağılarında minicik görünen dünyayla gökyüzünün renkli kuşakları önlerinde siluet halinde görünüyorlardı—küçük yeşil süngerler gibi ağaç tepeleri, şeritler halinde yansıyan göl, uzaklardaki bir kilisenin ufacık kulesi. Gökyüzündeki tüneklerinden, bu ölü lunaparkın güvenli değişkenlerinin ötesindeki daha tehlikeli bir dünyanın var olduğunu hatırlamaya zorlandılar.

Honey aşağıya, efsanevi ilk inişe baktı. "Dibe çarptığın zaman ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Tekrar yukarı çıkıyorsun," dedi usulca. "Daima yukarı. Bir hız treniyle cehennem sadece geçicidir." *Tanrım lütfen bu doğru olsun.*

"Dünyada en sevdiğin iki kişiyi tacize etmekle suçlandığın zaman, cehennem bir yaşam şekli haline geliyor," dedi Eric haşin bir sesle. "Babalar bunu hep yapıyorlar, biliyorsun. İnsanlık dışı, sapık herifler bir insanın sahip olabileceği en kutsal sorumluluğu kirletiyorlar."

"Fakat sen değil," dedi Honey. Bu sözleri kesinlikle, hiç sorgusuz söylemişti.

"Hayır, ben değil. Kızlarımı inciteceğime kendimi öldürürüm. Bunu lafın gelişi söylemiyorum Honey. Kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Onları canımdan çok seviyorum."

"Anneleri seni neden suçladı?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Sebebini bilmiyorum. Tek bildiğim bunun doğru olduğuna inanıyor. Onlara bunları—bu ağza alınamayacak şeyleri—yaptığıma gerçekten inanıyor." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, konuşması giderek heyecanlanıyordu. Sözcükleri çok uzun süre boyunca içinde hapsetmişti ve şimdi seller gibi akıyordu.

Yılbaşının ışıkları solarken trenin tepesinde oturdular; Eric ona üvey kardeşi Jason'ın ölümünden ve suçluluk hissinin onu yıllarca ne kadar üzdüğünden bahsetti. Lilly'yle evliliğinden ve ikiz kızlarının doğumundan, kızların ona verdiği mutluluktan ve annelerinin suçlamalarının dehşetinden bahsetti.

Honey onu dinlerken gerçeği söylediğinden bir an bile kuşkulanmadı. Onun kendisiyle oynadığı oyunları hatırladı: haşın sözler, tehditkâr havası. Bunların hepsi numaraydı. Onun kim olduğu hakkında gerçeği söyleyen tek şey palyaçonun nezaketiydi.

Eric'in söylemediklerini de duyuyor ve dünyadaki tüm kötülüklere katlanmak için taşıdığı o korkunç sorumluluğu görebiliyordu. Sonunda onun lanetini anlamıştı. Her şeyi düzeltmek zorunda olduğunu düşünüyordu.

O acıyı bilemezdi, ama diğerini iyi tanıyordu. "Onlar için savaşmayarak kızlarını daha fazla incitiyor olabilirsin," dedi usulca. "Çok küçükken bir ebeveyni kaybetmek korkunç bir şey. Bu insanı ebediyen değiştiriyor. Annemin ölümü yaptığım her şeyi, hatta âşık olma şeklimi bile şekillendirdi. Onun ölümü nedeniyle, bütün hayatımı kendime bir aile kurmaya çalışarak geçirdim. Dash'in kocamdan önce babam olması gerekiyordu. Çocukların için bunu istemezsin Eric. Yetişkin yaşamlarını karşılaştıkları her erkekte seni arayarak geçirmelerini istemezsin."

Eric'in yüzü hayalet gibiydi, umutsuzluğu o kadar mutlaktı ki, Honey onu fiziksel olarak rahatlatmak istedi, ama dokunmaya korktu. Yanlış anlamasından korktu. Kendisiyle sevişmesine izin vermişti, fakat şimdi basitçe dizine dokunmak bile fazla mahremdi.

"Hiçbir şey yapamam," dedi Eric. "Geri almaya kalkışırsam Lilly onları gizli bir örgüte verecek. O zaman hiç kimseleri kalmayacak."

Honey kendini çok kötü hissetti. Bir kadının bu kadar kindar olabileceğini düşünemiyordu. Lilly neden Eric'ten bu kadar nefret ediyordu? Bu ikilemin karmaşıklığını ilk kez kavramıştı.

"Üzgünüm," dedi.

Eric onun acımasını reddederek ayağa kalktı. "Hadi aşağı inelim. Yanımda kal."

İniş çıkıştan daha kolaydı. Öyle bile olsa, Eric yanında kaldı, ne zaman sallandığını görse kolunu tuttu. Yere ulaştıklarında, güneş batmış ve neredeyse karanlık çökmüştü.

Bir an sessiz kaldılar. Eric'in yüzü gölgelerin arasında kalmıştı. Çıkarıp attığı tüm maskelerin, tüm kimliklerin altından onun altın gibi kalbinden yayılan iyiliği hissedebiliyordu. "Kızların seni kaybettiği için nasıl hissediyordur, hayal bile edemiyorum."

Eric onu şaşırtarak elini kaldırdı ve Honey'nin saçlarına gömdü. Önce hiçbir şey söylemedi, sadece bir saç tutamını parmağına doladı. Konuştuğu zaman sesi boğuk ve kırılgandı. "Peki beni kaybettiğin zaman sen ne hissedeceksin?"

Panik çırpıntıları geri dönmüştü. Eric ona dokunmamalıydı. Böyle değil. Eric dokunsun diye orada değildi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun. Yarın ben gittiğim zaman. Senin için bir farkı olacak mı?"

"Tabii ki olacak." Ondan uzaklaştı ve bir hurda kereste yığınının yanına gitti.

"Hız trenin için çalışan bir çift el mi?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Peki ne o zaman?"

"Ben—" Tekrar Eric'e döndü. "Bana böyle sorular sorma."

"Benimle gel, Honey," dedi yavaşça. "Hız trenini bırak ve benimle Los Angeles'a geri dön. Şimdi. İşler bitince üç ay sonra değil."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Bunu bitirmek zorundayım."

Eric'in tüm yumuşaklığı gitmiş, ağzı zalim, haşın bir çizgi halini almıştı. "Bunu nasıl unutabilirim? Dash Coogan için büyük anıtını inşa etmen gerekiyor. Bununla rekabet edebileceğimi neden düşündüm acaba?"

"Bu bir anıt değil! Benim çalıştığım—"

"Tanrıyı bulmak mı? Sanırım kafanda Tanrı ve Dash birbirine karışmış. Hız treninde bulmak istediğin Dash."

"Onu seviyorum!" diye bağırdı.

"O öldü ve dünyadaki hiçbir tren onu geri getirecek güce sahip değil."

"O benim için ölmedi! Hiçbir zaman ölmeyecek. Onu her zaman seveceğim."

Işık net göremeyecek kadar karanlıktı ve bu yüzden Eric'in yüzünü buruşturduğunu gördüğünden emin olamadı. Fakat sesindeki üzüntüyü yanlış anlamak mümkün değildi. "Vücudun yüreğin kadar sadık değil, öyle değil mi?"

"O sadece seksti!" diye bağırdı, ona olduğu kadar kendisine de bağırmıştı. "Bu Dash'in umurunda olmazdı. O seksi anlardı."

Eric'in sesi alçak ve düzdü. "Neyi anlardı?"

"Bunun bazen—bazen anlamsız olduğunu."

"Anlıyorum."

"İkimiz de çok yalnızdık ve—Beni suçlu hissettirmeye çalışma. Öpüşmedik bile, Eric."

"Hayır, yapmadık, öyle değil mi? Sen o güzel ağzınla başka şeyler yaptın, ama beni öpmedin."

Honey'ye doğru bir adım attı ve Honey Eric'in bunu değiştirmek üzere olduğunu biliyordu. Uzaklaş, dedi kendi kendine, fakat ayakları yere kök salmış gibi duruyordu. O anda Eric'in maskelerinden birini tekrar takması için her şeyini verebilirdi—herhangi bir maskeyi. Sonunda onun koruyucu kimliğinin kendisini ne kadar koruduğunu da fark etti. Şu andaki gibi yalınken onları ayıran hiçbir duvar kalmamıştı. Ne et, ne kemik. Eric'in duyduğu özlemin acısını adeta kendi kalbinden geliyormuş gibi hissedebiliyordu.

"Senin ağzını hayal edip durduğumu biliyor muydun?" Eric'in gözleri karanlık, sesi boğuktu.

"Üşüyorum," dedi Honey. "Ben karavana dönüyorum."

"Nasıl hissedeceğimi. Tadının nasıl olduğunu." Honey'nin kollarını kavramıştı. Nefesi yumuşaktı. Elini kaldırıp başparmağını onun dudaklarına sürerken Honey kıpırdayamadı.

Dudakları otomatik olarak aralandı. Öpülmeyeli çok

uzun zaman olmuştu ve Eric ruhunun özünde çok, çok güzeldi. Eric başparmağını Honey'nin alt dudağında gezdirdi, üst kıvrımına dokundu. Başını eğince gür, kara kirpikleri Honey'nin elmacık kemiklerine değdi.

Honey, Eric'in ağzının sıcaklığının yaklaştığını hissetti ve öyle şiddetli bir arzuyla kaplandı ki, eğer buna teslim olursa affedilmez bir şekilde ihanet edeceğini, bir daha asla yaşayamayacağını anladı.

Eric'in dudakları tam kendi dudaklarına kapanacakken, geriye sıçradı. "Hayır! Hayır, bunu yapmayacağım! Kocama ihanet etmeyeceğim."

Bugüne dek onun yüzündeki gibi bir ifadeyi hiç görmemişti. Gözleri, Honey'nin içine işleyen bir ıstırapla parlıyordu; yıkılmış gibi görünüyordu.

"Bahse girerim ki palyaçoyu öperdin," diye fısıldadı.

O zaman Honey ondan kaçtı, onun varlığından ve neredeyse direnemeyecek kadar kuvvetini kaybettiren tatlı, kederli çekiciliğinden kaçıyordu.

Honey ağaçların arasında gözden kaybolduktan sonra Eric uzun süre hız treninin yanında kaldı. Gözleri kuruydu ve batıyordu. Kendi kendine çok uzun zamandır acıyla yaşadığını, biraz daha olursa pek fark etmeyeceğini söyledi, ama mantık ıstırabı yatıştıramıyordu. Gece rüzgârı ağaçları kırbaçlarken, Honey'nin çocukluk halini, o köpek yavrusu gibi yalvaran gözlerle dikkatini çekmek için peşinden dolaşmasını hatırladı. Daha o zaman bile, onda aklını çelen bir şeyler vardı.

Şimdi bir kadın olmuştu ve Eric onu seviyordu. Düşmanlığına ve onu reddetmesine rağmen, Honey'nin onu başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde anladığını biliyordu. Kendi çocuğu olmadığı halde, Eric'in çocuklarına olan sevgisinin derinliğini anlamıştı. Ve onun hız trenini bitirmek için hissettiği şiddetli, disiplinli dürtü—kendisini ne kadar kaygılandırırsa kaygılandırsın— işine duyduğu saplantısına ayna tutuyordu. Hatta neden başkalarının bedenlerinde yaşamak zorunda olduğunu bile anlamıştı. Geçmişlerindeki farklılık-

lara rağmen, yalanlara ve aldatmacalara rağmen, Honey sanki öbür yarısıymış gibi geliyordu.

Ve Honey onu istemiyordu. Bunun yerine ölü bir adamı istiyordu.

Uluyan ve havlayan, dişlerini geçirmeye hazır yeni bir acı dalgasının saldırısına uğradı. Buna teslim olmadan, ağzı vahşi bir şekilde büküldü ve alay kalkanını kuşandı.

O aygırlar prensiydi. Kadınlar onun peşinden koşarlardı, tersi olmazdı. Tüm yapması gereken parmaklarını şıklatmaktı ve kadınlar onun zevki için sıraya dizilirlerdi. İstediğine sahip olabilirdi: sarışın, kumral, yaşlı, genç, koca memeli, uzun bacaklı; uzaktan bakma yakına gel de büyük yıldız seçimini yapsın. Kadın dünyası onun emrindeydi.

Tepetaklak? Elbette efendim.

Bire iki? Amacımız memnun etmek.

Fakat bu kadın kurallardan anlamıyordu. Lanet olası en temel evrensel kuralı anlamıyordu! Film yıldızlarının *istedikleri kadına sahip olmaya hakkı olduğunu anlamıyordu*!

Bu kadın Eric'in dönemin en iyi aktörü olduğunu umursamıyordu. Honey için bir fark yaratmak için bir duvar örme ustası olabilirdi. Honey onun zenginliği veya Eric'in dünyada içini döktüğü tek kişi olmasını umursamıyordu bile. Ve hatta kahrolası *People* dergisini bile okumuyordu, öyleyse Eric'in yaşayan en seksi erkek seçildiğini nereden bilecekti?

Eric döndü ve eşyalarını toplamak için Bullpen'e yöneldi. Kara Şimşek'i arkada bırakırken, hayatında bir sürü aptalca iş yaptığını, ama bugüne dek yaptığı en aptalca işin matemli dul Coogan'a âşık olmak olduğunu biliyordu.

İstasyonda

1990

Berpol

29

"Baba!" Lilly angarya paket açma işlerinin ardından dinlenmekte olduğu oturma odasındaki kanepeden ayağa fırladı ve siyah beyaz mermer zeminde babasına koşturdu.

"Merhaba hayatım." Guy Isabella'nın kollarıyla kuşatılmadan önceki saniyelerde Lilly bir rahatlamayla onun her zamanki kadar yakışıklı göründüğünü fark etti. Gür, gümüş sarısı saçları pencereden süzülen Ocak güneşinde parlıyordu. Yavruağzı kazağı Mısır pamuklusu gömleğinin üzerinde düğümlenmiş, omuzlarına atılmıştı. Pili keten pantolonu bol ve modaya uygun şekilde kırışıktı. Dört ay önce Londra'da ziyaretine geldiğinde, Lilly onun yüzünü gerdirdiğinden kuşkulanmıştı, fakat babası onu elli iki yerine kırk yaşında gösteren kozmetik işlemleri açıklama konusunda oldukça ketumdu ve Lilly bir şey sormamıştı.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Her şeyin ne kadar korkunç olduğunu bilemezsin." Geri çekilerek babasına göz attı. "Küpe takmışsın." Babasının kulak memesindeki küçük altın halkaya baktı.

Babası gülümserken iyice gerilmiş cildinde, gözlerinin köşeleri kırıştı. "Fark ettin. Londra ziyaretimizden kısa süre sonra hanım arkadaşlarımdan biri beni ikna etti. Ne düşünüyorsun?"

Lilly hiç beğenmemişti. Son zamanlarda hayatında yeterince değişiklik vardı ve babasının aynı kalmasını istiyordu.

Yine de bir araya geldikleri bu anı eleştiriyle mahvetmeyecekti. "Oldukça şık."

İpeksi siyah taytının üzerinde sarkan, aşırı bol ve uzun kırmızı örgü süveterini süzerek Lilly'ye ciddiyetle bakarken, sarımsı kahverengi kaşını kaldırmıştı. "Berbat görünüyorsun. Yılbaşını St. Moritz'de, Andre ve Mimi'yle geçireceğini söylememiş miydin? Dinlenmiş olacağını düşünmüştüm."

"Pek değil," diye yanıtladı Lilly acı acı. "Yeni dadı işi bıraktı, bu yüzden kızları da beraber götürmek zorunda kaldım. Becca problem olmadı. Artık pek konuşmuyor, fakat Rachel kontrol edilemez haldeydi. İlk günden sonra, Andre ve Mimi benden ayrılmamı isteseler yeriydi, ama fazlasıyla nazik insanlar, bu yüzden Mimi benim disiplin verme konusundaki kusurlarıma yardımcı yorumlarda bulunmakla yetindi. Sonra Rachel Mimi'nin Dağıstan halısının üzerine kasten üzüm suyu bardağı devirdi ve Mimi balıkçı kadın köklerine geri döndü. Korkunçtu. İki gün sonra, Washington'a gitmek üzere oradan ayrıldık."

"Annene yaptığın ziyaret iyi geçti mi?"

"Ne sanıyorsun? Rachel onu daima çok yoruyor ve Becca—Annemi bilirsin. Hiçbir kusurdan hoşlanmaz."

"Tahmin edebiliyorum." Ellerini ovuşturarak etrafına bakınmaya başladı. "Torunlarım nerede? Rachel'ı görmek için sabırsızlanıyorum. Ve tabii Becca'yı da. Bahse girerim ki yabani otlar gibi büyümüşlerdir."

"Berbat yabani otlar gibi," diye mırıldandı Lilly sessizce. Guy ona hayretle baktı. "Bir servisi arayıp bu öğleden sonra için onlara bir bakıcı tuttum. Onları pizza yemeğe sonra da parka götürecek. Onları birkaç saat dışarıda tutmasını istedim, fakat o kadar uzun kalacaklarından kuşkum var. Rachel başka bir çocuğa saldıracak veya Becca altını ıslatacaktır, ya da başka bir felaket olur ve geri dönerler."

"Rachel'a terbiye vermek zorundasın Lilly."

"Sen de bana ders verme." Ona arkasını döndü ve pencereye yürüdü. "Onu nasıl kontrol altına alabilirim ki? Düşmanca davranan zor bir çocuk ve ona ceza vermeyi denediğim zaman kaçıyor. Geçen sonbaharda onu üç saat kaybettim. Bulduktan sonra, bir makasla dolabıma gitti ve yeni gece elbisemi kasten kesti."

"Her şeyin daha iyi olacağını umuyordum."

"Nasıl daha iyi olabilirim ki? O benden nefret ediyor babacığım." Lilly kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudağını ısırarak mırıldandı, "Ve bazen ben de ondan nefret ediyorum."

"Ciddi değilsin her halde?"

"Hayır, tabii ki değilim," dedi bıkkınlıkla. "Bazen ciddi olmamın dışında. Bana kendimi çok başarısız hissettiriyor." Pencerelerin arasında duran masaya bıraktığı sigaraya uzanmak için eğildi.

"Sigara içiyorsun!"

Paketi açarken duraksadı. Babasının karşısında sigara içmeye niyeti yoktu. Guy bazen alkol kullanımı konusunda fazla liberal olabilirdi, ama konu tütün olunca bir fanatikti. "Nasıl bir stres altında olduğumdan haberin yok."

Babası öyle ters baktı ki, Lilly paketi yerine koydu. Guy kanepeye doğru yürüdü ve otururken pantolonunun paçalarını dikkatle çekiştirdi. "Kendini neden bu kadar baskı altında tuttuğunu anlamıyorum. Seyahat etmeyi sevdiğini biliyorum, fakat son dokuz aydan beri o kadar çok adres değiştirdin ki, ben bile seni takip edemiyorum. Yorgunluktan tükendiğin belli. Fakat artık sana ders vermeyeceğim, hayatım. En azından eve gelecek kadar sağduyu gösterdin, böylece sana ben bakabilirim."

"Sadece birkaç gün için buradayım. Bazı işleri düzene sokacak kadar kalacağım, sonra Paris'e geri döneceğiz."

"Lilly, bu çok saçma. Böyle dolaşıp durmaya devam edemezsin. Neden bu kadar çabuk gitmen gerekiyor?"

"Eric şehirde."

"İyi ya, kalmak için bundan daha iyi bir neden mi olur. Onun kızların tüm sorumluluğunu üstünden atmasına izin

vermen beni şaşırtıyor. Biliyorsun, ondan hiçbir zaman hoşlanmadım, ama yine de kızlarına sırt çevirmesine inanamıyorum."

Lilly onun bakışlarıyla karşılaşmamak için başını başka yöne çevirdi. Ona Eric'ten hiç bahsetmemişti. Çok utanıyordu. "Babalık onun için sadece oynanacak başka bir rol. Rolüne bir kez hakim olunca, sıkıldı."

"Yine de anlamak zor geliyor. Kızlarına çok düşkün görünüyordu."

"O bir aktör, baba."

"Öyle bile olsa—"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Guy ayağa kalktı ve kızının yanına geldi. "Fakat Lilly, kaçmaya devam edemezsin. Bu kızlar için de, senin için de iyi değil. Her zaman çok sinirliydin, ama Rachel ve Rebecca'yı tek başına büyütmenin sana fazla geldiği meydanda. Kemiklerin sayılacak kadar zayıflamışsın ve bitkin görünüyorsun. Biraz şımartılmaya ihtiyacın var hayatım." Ona gülümseyince gözünün kenarındaki çizgiler hafifçe kırıştı. "Spa salonunda birkaç haftaya ne dersin? Mendocino civarında harika bir yer açılmış. Seni en kısa sürede oraya yollayacağım. Bu sana benim Noel hediyem olsun."

"Bana zaten bir sürü hediye verdin."

"Benim bebeğim için hiçbir şey fazla değil." Lilly'yi kollarının arasına çekti ve pürüzsüz çenesini kızının yanağına bastırdı. Onu o şekilde tutarken Lilly kusacakmış gibi hissetti. Derin bir nefes aldı, onun varlığının her zaman kendisine verdiği rahatlamayı bekliyordu, ama kolonyasının misk kokusu midesini daha da bulandırmıştı. Rahatsızlıkla babasından uzaklaştı.

"Bir şey mi oldu?"

"Sanırım uçuş yüzünden. Ben... Önemli değil. Biraz midem bulandı."

"Tamam öyleyse. Bu gece kızları benimle eve götürüyorum."

"Hayır, gerçekten—"

"Tek kelime istemem. Onları her almak istediğimde, bunu erteliyorsun. Bir kez bile torunlarımı almama izin vermediğimin farkında mısın? Doğduklarından bu yana bir kere bile bırakmadın. Ve son dokuz ayda onları birkaç hafta benimle kalmaları için uçakla California'ya kaç kez götürmek istediğimin sayısını bile unuttum, fakat senin hep bahanelerin var. Artık olmaz hayatım. Sen inanılmaz derecede baskı altındasın ve biraz dinlenmezsen, hastalanacaksın."

Baş ağrısından Lilly'nin şakakları zonklamaya başlamıştı. "Daha avuç kadarlar Babacığım."

"Hep bunu söylüyorsun."

"Becca yatağını ıslatıyor ve konuşması o kadar sorunlu ki onu anlamak çok zor. Rachel giderek daha isyankâr oluyor; ondan beklenen hiçbir şeyi yapmıyor. Onu bir yerde bir okula yerleştireceğim, ama istemiyorum ki Eric—" Birdenbire durdu. "Her neyse, sen küçük çocuklara alışkın değilsin. Senin için çok zor olur."

"Birkaç gece için olmaz. Hiç sorun olmayacaktır. Ve seni büyüttüğümü unutma Prenses."

Lilly'nin midesi tekrar bulanmaya başlamıştı, fakat daha bir şey söyleyemeden, ön kapının gürültüyle açıldığını duydu.

"Zerre kadar pişman değilim!" Rachel o yüksek, kararlı sesiyle cıyaklayınca Lilly kulaklarını tıkamak istedi. "O benim salıncağımdı ve o oğlan almaya çalıştı!"

Lilly kafası patlamasın diye narin parmaklarını şakaklarına bastırdı. Kızıyla kızları meşgul etmesi beklenen bakıcı arasındaki tartışma iyice alevlenmişti.

Rachel fırtına gibi oturma odasına girdi, kara saçları vahşice yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Sen aptal bir bebek bakıcısısın! Ve senin söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağım!"

Bakıcı beraberinde Becca'yla göründü. Yaşlıca bir kadındı, bitkin ve öfkeli görünüyordu. "Kızınız kasten bir oğlana saldırdı," diye duyurdu. "Ve ben azarlayınca, bana küfretti."

Rachel'ın açık mavi gözleri düşmanca bakıyordu, ağzında inatçı bir ifade vardı. "Ben sade S harfiyle başlayan kelimeyi söyledim ve o benim salıncağımı aldı."

Guy öne çıktı. "Hey, tatlım. Büyükbabana bir öpücük vermeye ne dersin?"

"Büyükbaba Guy!" Ona doğru koşarken Rachel'ın düşmanlığı buharlaşıp gitmişti. Guy onu kollarının arasına alıp yukarı kaldırdı. Rachel'ın bacakları uzundu ve spor ayakkabıları Guy'ın keten pantolonunun dizlerine çarptı. Lilly kızını babasının kolları arasında görünce göğsünde korkunç bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Bunun kıskançlık olmasından kuşkulandı ve utandı.

Babası Rachel'la konuşurken Lilly bakıcıyı savdı ve Becca'yı saklanmak için girdiği Romanesk sandalyelerden birinin arkasından çıkardı. Tıksintiyle, Becca'nın pembe kadife pantolonunun ıslak olduğunu gördü.

"Becca, yine altını ıslatmışsın. "

Becca başparmağını emerek donuk, ilgisiz gözlerle kardeşini ve büyükbabasını seyrediyordu.

"Babacığım," dedi Lilly sinirli sinirli. "Becca'ya merhaba demek istemez misin?" Guy istemeyerek Rachel'ı yere indirdi ve ona döndü.

"O, I-S-L-A-K," diye uyardı Lilly.

"Annem Büyükbabaya yine pantolonunu ıslattığını söyledi," diye duyurdu Rachel kardeşine. "Sana artık bebek olmadığını söylemiştim."

"Pekâlâ, böyle kazalar olabilir, öyle değil mi, Rebecca?" Guy hafifçe Becca'nın başına vurdu, ama onu kucağına almadı. Lilly'nin babası da Rebecca'yla annesi Helen'ın olduğundan daha rahat değildi, fakat en azından bunu daha az belli ediyordu. Keten pantolonun ceplerinden biraz tarçınlı şeker çıkardı ve kızlara verdi; tıpkı Lilly küçük bir kızken yaptığı gibi. Lilly şekerlerin tanıdık görüntüsüyle tekrar kusacakmış gibi hissetti. Gribe yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

"Ambalajı böyle aç, Becca." Rachel kendi şekerini kız kardeşine uzattı ve uçlarını nasıl çekeceğini gösterdi.

"Durun ben yardım edeyim," dedi Guy.

"Hayır, Büyükbaba. Becca kendisi için bir şeyler yapmak zorunda, yoksa öğrenemez. Babam bize öyle söylüyor. Onun için herkes durmadan bir şeyler yapıyor ve bu onu tembelleştiriyor." Küçük elini açarak kalçasına yerleştirdi ve kardeşine baktı. "Ambalajı kendin aç Becca, yoksa yiyemezsin."

Guy şekeri Becca'nın parmaklarının arasından çekti. "Bak Rachel, buna gerek yok." Şekerin ambalajını açtı ve Becca'ya verdi."İşte, tatlım."

Rachel ona tiksintiyle baktı. "Babam diyor ki—"

"Babanın söylediklerinin artık önemi yok," diye tersledi Lilly. "O burada yok, ben varım."

Guy Lilly'nin üzüldüğünü gördü ve teselli etmek için yanına geldi. Becca ağlamaya başladı. Ağzının kenarından şekerin kırmızı şurubu sızıyordu. Rachel annesine ters ters baktı ve sonra kardeşine döndü.

"Ağlamak bebekler içindir, Becca. Babam yakında bu kadar meşgul olmaya son verecek ve bizimle vakit geçirecek. Gerçekten! Sana bunu daha kaç kere söyleyeceğim?"

"Pis herif," diye mırıldandı Guy, sesi o kadar alçaktı ki sadece Lilly duyabildi. "Onlara bunu nasıl yapabildi? Yine de, her işte bir hayır var. Şimdi uyum sağlayacak kadar küçükler. Eğer onları daha büyüdükleri zaman terk edecek olsaydı, iki misli acı verici olurdu."

Lilly şimdi olanlardan daha acı verici ne olabileceğini hayal edemiyordu. Zerre kadar minnet duymayan çocukları korumak için kendi hayatını mahvediyordu, fakat güçsüz kalamazdı. Hatta kızları bunun için kendisinden nefret bile etseler, onları babalarının sapıklığından koruyacaktı.

Guy tekrar kızların yanına gitti ve onun söylediği bir şey üzerine Rachel sevinçle cıyakladı. "Gerçekten mi? Ben ve Becca pizza da yiyebilir miyiz? Ve ben yatmadan önce televizyon seyredebilir miyim?"

"Kesinlikle." Guy onun saçlarını karıştırdı.

Lilly'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Baba—"

"Tek bir laf etme, Lilly." Guy ona sertçe baktı. "Senin dinlenmen gerekiyor ve kızlar birkaç gün benimle kalacaklar, sonra alırsın."

"Hayır baba, ben—"

"Kardeşinin kuru bir şeyler giymesine yardım et Rachel, sonra gideriz."

Lilly itiraz etmeye çalıştı, ama babası aldırmadı. Başı zonkluyor, midesi bulanıyordu. Kızlarının babasıyla birlikte gitmesi fikrinden nefret ediyordu ve kıskandığı için kendisinden daha da fazla nefret ediyordu. O ne biçim bir anneydi de sevgi dolu bir büyükbabanın kendi torunlarıyla ilişkisine içerliyordu?

Lilly kendisini zorlayarak yeni boşalttığı bavula, kızların üstlerini değiştirecek birkaç parça eşya yerleştirmeye gitti. Midesindeki rahatsızlık daha da artmıştı. Babası kızları oyalarken, banyoya giderek kustu.

Midesi boşalınca kendini daha iyi hissetmişti, fakat başı hâlâ zonkluyordu. Çabucak üç aspirin içti ve yatak odasına geri döndü.

Dedesiyle birlikte kalmanın heyecanı Rachel'ı aşırı uyarmıştı. Koridorda bir aşağı bir yukarı koşuyor, avazı çıktığı kadar ciyaklıyordu. Ancak görünüşe göre Guy'ın onun üzerinde sihirli bir etkisi vardı ve ona sakin olmasını söyleyince büyükbabasının sözünü dinledi.

Gitmek üzere hazır oldukları sırada Becca'nın ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Rachel onu Lilly'nin dolabının arkasında saklanmış olarak buldu. Pantolonu yine ıslanmıştı ve Lilly üstünü tekrar değiştirmek zorunda kaldı.

"Unutma anne," dedi Rachel, ön kapıda dedesinin elini tutarak duruyordu. "Eğer babam biz yokken ararsa, söyle gelip bizi alsın."

Dokuz uzun ay boyunca, evden her ayrıldığında Rachel aynı şeyi söylemişti. Lilly dişlerini sıkınca, başının zonklaması arttı, fakat acı dolu tecrübeler ona eğer isteğini göz ardı ederse Rachel'ın gitmeyi reddedeceğini öğretmişti. "Unutmam," dedi sertçe.

"Annenize bir veda öpücüğü verin kızlar," dedi Guy.

Rachel söz dinleyerek Lilly'ye gürültülü bir şapırtı verdi. Becca tepkisiz kaldı.

Guy resmi bir şekilde Lilly'yi yanağından öptü. "Hiçbir şey için endişelenme hayatım. Birkaç arkadaş çağır ve birkaç gün eğlen. Kızlar da, ben de iyi olacağız."

Lilly'ye sanki birisi bir çekiç almış ve kafasını yontuyormuş gibi geliyordu. "Bilmiyorum. Kızlar çok..."

"Endişe etme canım. Gelin kızlar. Yol üzerinde bir dondurma molasına ne dersiniz?"

Rachel kulakları sağır eden bir çığlık attı ve dedesinin elini çekiştirdi. Becca itaatkâr bir şekilde takip ediyordu.

Guy Jaguar'ının kapısını açtı ve kızlar içeri tırmandılar. Guy'ın saçı California güneşinde parlıyor ve gülümserken düzgün beyaz dişleri ışıldıyordu. Çok yakışıklıydı. Korkunç, müstehcen bir şekilde yakışıklıydı.

"Kızların emniyet kemerleri!" diye seslendi Lilly. "Unutma onların..."

Guy kemerleri zaten bağlamıştı ve duyduğunu göstermek için elini salladı. Bir dakika sonra dönerek yola çıkıyordu.

Lilly ileri atıldı. "Uslu olun!" diye seslendi. "Büyükbabanın söylediklerini yapmayın." Nefesini tuttu. Nesi vardı? "Demek istiyorum ki—"

Aynı anda hem üşüyor hem terliyordu ve hafifçe tökezleyerek eve girip banyoya gitti. Dışarısı hâlâ aydınlık olduğu halde, iki uyku hapı yuttu. Babası haklıydı. Aklını yitiriyordu ve dinlenmek zorundaydı. Elbiselerini çıkarmadan yatağa yattı.

İkindi, akşama dönüşürken kabuslar Lilly'yi yuttu. Rüyalarında koşuyordu. Yüzü olmayan bir kadın onu kovalıyor, kan kırmızısı tırnaklı ellerini uzatıyor ve açıyordu. O uzun kırmızı tırnaklar kadının parmaklarının ucundan birer birer fırlıyor, hançerlere dönüşüyor ve Lilly'nin sırtına saplanıyordu. Lilly yardım için babasına döndüğünde onun en büyük hançeri tuttuğunu ve Rachel'a doğrulttuğunu fark ediyordu.

Her yerini korku kaplıyordu. Sonra peşinden gelen babası değil, Eric oluyor ve Rachel'ı istiyordu. Tüm kuvvetini toplayarak haykırdı.

Kendi boğuk çığlıklarına uyandı. Oda karanlıktı ve bir an nerede olduğunu anlayamadı. Örtüyü kavradı, oturmaya korkuyordu, tanımlanamaz bir dehşetin benliğini kaplamasından korktuğu için, kıpırdamaya korkuyordu. Saçları tıpkı bir ağ gibi yanaklarına yapışmıştı ve kulaklarında korkunç bir zonklama duyuyordu.

Gözlerinin önünden Eric'in yüzü geçti; fiziksel mükemmelliği nedeniyle müstehcenliği giderek artan, pislik ve çürümüşlükle dolu bir görüntüydü. Zihnini, aldığı uyku haplarının etkisinden temizlemek için mücadele ederken babasına Eric'ten bahsetmediği için korkunç bir hata yaptığını anlamanın felç edici etkisiyle sarsıldı. Ya Eric Guy'ın evine gider de Rachel'ı alırsa? Babasının Eric'in sapkınlığından haberi yoktu. Onu Eric'e vermemesi gerektiğini bilemezdi. Ya Guy onu Eric'e verirse?

Uyku haplarının yarattığı sis ve kabuslarının devam eden dehşeti yüzünden, korkunç bir kesinlikle Eric'in bunu yaptığına inandı. Rachel'ı almıştı ve kızı umutsuz bir belanın içindeydi.

Vücudu kurşun gibi ağırlaşmıştı ve Becca'nın da babasıyla birlikte olduğunu hatırlayınca boğazı tıkandı. Fakat öte yandan Eric'in Becca'yı asla taciz etmeyeceğini biliyordu. Becca'nın durumu ona itici gelirdi. Hedef Rachel'dı. Kuvvetli olan kızı.

Ağlayarak yataktan indi ve ayakkabılarını arandı. Daha sonra sendeleyerek odadan çıktı, hâlâ hapların neden olduğu sisten kaçmaya çalışıyordu. Çantası koridorda duran cam yüzeyli konsolun üzerindeydi, araba anahtarlarını bulmaya kadar buruşuk kâğıtları, hayvan krakerlerini ve uçuş kartlarını karıştırdı. Anahtarları yumruğunun içinde kavrayarak cüzdanını kaptı ve sendeleyerek garaja gitmek üzere mutfağa yöneldi. Rachel'a zarar veremeden Eric'e yetişmesi gerekiyordu.

Tik ağacından cilalı bir bloğa monte edilmiş Danimarka bıçak seti gözüne ilişti. Sadece bir an tereddüt ettikten sonra yuvasından ağır bir bıçak çekti ve çantasına yerleştirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı, dudakları titriyordu. İyi bir anne olmadığını biliyordu. Benmerkezciydi, sabırsızdı ve görünüşe göre hiçbir zaman doğru olanı yapmıyordu. Fakat kızlarını seviyordu ve onları korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

***

On kilometre ötede Bel Air tepelerinde, Guy Isabella bir eliyle viski bardağını kavramış diğer eliyle küçük torununun etrafındaki örtüyü sıkıştırıyordu.

"Neden Becca'yla uyuyamıyorum Büyükbaba Guy?" Rachel kaygıyla önce odanın yüksek tavanına, sonra kurşun vitraylı elmas biçimli yüksek pencerelere baktı. Büyükbaba Guy bu odanın eskiden annesine ait olduğunu söylemişti, ama Rachel odadan hiç hoşlanmamıştı. Burası karanlık ve ürkütücüydü.

"Rebecca uyuyalı neredeyse bir saat oldu," dedi büyükbabası. Bardağındaki buz parçaları şıngırdadı. "Onu uyandırmanı istemiyorum."

"Çok sessiz olacağım, söz veriyorum. Yalnız uyumak zorunda kalırsam korkabilirim."

"Saçmalama. Korkmazsın." Parmak uçlarını Rachel'ın dudaklarında gezdirdi. "Büyükbaba Guy yatağa gelmeden önce seni kontrol edecek, merak etme."

"Ben Becca'yla uyumak istiyorum."

"Korkma tatlım. Büyükbaba Guy yanında olacak." Eğilerek dudaklarını hafifçe Rachel'ın dudaklarına bastırdı.

***

Eric gözlerini ovuşturdu ve gömleğinin düğmelerini açarken yatağının yanında duran telefona göz attı. Döndüğünden bu yana geçen üç hafta içinde kaç kez Honey'yi aramak istemişti? Yüz? Bin? Kendisine parktaki tek telefonun

Bullpen'de olmasının iyi olduğunu söyledi, böylece sonunda şeytana uyup da ararsa Honey nasılsa duyamazdı.

Zaten mümkün olabilecek her şekilde Eric'in bir hayaletle rekabet edemeyeceğini belirtmişti ve Eric'in de onun ayaklarına kapanmaya hiç niyeti yoktu.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Eric sabahın beşinden beri ayaktaydı, fakat yorgunluktan bitkin olmasına rağmen sadece birkaç saatten fazla uyumasının mümkün olamayacağını biliyordu. Yeni rolü hem fiziksel, hem de duygusal olarak çok dikkat gerektiriyordu ve elinden gelenin en iyisini yapmıyordu, çünkü görünüşe göre karakterin kalbine ulaşmak için soyması gereken tüm o katmanları aşmayı başaramıyordu. Belki de Honey'nin karşısında kendi kabuğunu sıyırdığı geceden beri hâlâ kendini toparlayamadığı için böyle oluyordu. Ruhunu bu kadar ifşa olmuş ve korunmasız hissederken, aktörlük mesleğinin gerektirdiği gibi başka birinin ruhuna girmeyi nasıl başarabilirdi? Adeta kendinden bir parçayı geride Honey'le bırakmış gibiydi ve tekrar bütün haline gelinceye kadar, hayatın akışına kapılıp sürüklenecekti.

Bu düşünce onu kızdırdı. Zihninden Honey'nin anısını atması, hastanede çocuklarla oynarken duyduğu kahkahayı silmesi, birlikte sevişme görüntülerini aklından çıkarması gerekiyordu. Hepsinden önemlisi, palyaço maskesini çıkarıp karşısında kendisini gözler önüne serdiği gece Honey'nin gösterdiği yumuşak, tatlı şefkati unutmak zorundaydı.

Rahatsız edici düşünceleri, kapı zilinin sesiyle kesildi. Kaşlarını çattı. Nichols Kanyonu'ndaki evi neredeyse ulaşılmaz bir yol üzerinde gizlenmişti, davetsiz uğrayacak biri için hiç uygun bir noktada değildi. Yatak odasından evin kapısına doğru giderken gömlek düğmelerini tekrar kapama zahmetine girmedi. Kapıya ulaştığı zaman, kapı deliğinden baktı ve tokmağı hızla çevirdi.

"Lilly?"

Lilly'nin dişleri takırdıyor, cildi solgun ve bir deri bir kemik görünüyordu. Eric son gördüğünden bu yana saçlarını

kestirmişti ve yüzünün çevresinde sallanan gümüş sarısı tutamlar gözlerini kocaman ve hayalet gibi gösteriyordu.

Gözlerini sanki pis bir şeye bakıyormuş gibi Eric'e dikmişti. Gözleri düğmeleri çözülmüş gömleğini süzdükten sonra kotunun açık duran önüne indi. Dudakları titremeye başlamıştı. "Nerede o?"

Eric yorgun bir şekilde elini saçlarından geçirerek geriye itti. "Ne istiyorsun, Lilly?"

"Ona ne yaptın?"

Destek almak için kapı çerçevesini yakalayınca Eric onun koluna uzandı, telaşı artmaya başlamıştı. "Neyin var?"

Lilly kurtulmaya çalıştı, fakat Eric onu içeri çekti. Oturma odasına götürdü ve iterek kanepeye oturttu. Eski eşi hızlı ve sık nefes alıyor, çantasını sımsıkı göğsünde tutuyordu. Eric bardan bir şişe brendi aldı ve bir bardağa doldurdu.

"İç şunu."

Lilly'nin dişleri değince bardağın kenarı çınladı. Sonra yutkunarak öksürdü.

"Anlat ne oldu?" diye sordu Eric. "Kızlara mı bir şey oldu?"

Lilly titreyen elini ağzına götürdü ve sallanarak ayağa kalktı. Eric içgüdüsel olarak onu yakalamak için uzandı, fakat Lilly geri çekildi. "Nerede o?"

"Kim?"

"Rachel! Onun burada olduğunu biliyorum."

Eric'in neredeyse kalbi duruyordu. "O burada değil. Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Sana inanmıyorum. Onu babamdan aldın. Nereye sakladın onu? Nerede o?"

"Senin şehre döndüğünden bile haberim yoktu. Onu nasıl almış olabilirim? Yani bana kızımızın nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Yalancı!" diye haykırdı Lilly tiz bir sesle. Yerinden fırlayıp Eric'in yanından ok gibi geçerek evin arka tarafına koştu.

Eric eski eşinin peşinden koştu ve onun hızla misafir oda-

sının kapısını açmasını seyretti. Lilly oranın boş olduğunu görünce, bitişik odaya baktı ve Eric'in yatak odasına ulaşıncaya kadar birbiri ardından bütün odaları kontrol etti. Kapı ağzında duran Eric'in midesi kasılmıştı. Lilly çantasını göğsünün üzerinde sımsıkı tutarak odanın ortasında durdu, gözleri dehşetten donuklaşmıştı.

"Rachel'a ne yaptın?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Eric sakin kalmak için kendisini zorladı. Lilly mantık sınırının kıyısında geziniyor gibiydi, tek bir yanlış söz ederse onu çılgınlığa sürükleyebilirdi. Eric becerebildiği kadar sakın konuşmaya çalışarak, ihtiyatla odaya girdi.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Babam onu gece kalması için evine götürdü." Konuşması tutarsızdı ve çantasının sapını parmaklarına sarıp duruyordu. "Becca da. Becca'yı da aldı. Biliyorum, onları bırakmamalıydım, ama çok yorgundum."

"Her şey yolunda Lilly," dedi yatıştırırcasına, biraz daha yaklaşmıştı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Evet, yaptım!" Ağlamaya başladı. "Anlamıyorsun. Ona senden hiç bahsetmedim. Senin Rachel'ı incitebileceğini bilmiyor."

"Ben Rachel'a zarar vermedim," dedi alçak sesle. "Onun burada olmadığını görebiliyorsun. Onu seviyorum. Ona asla zarar vermem."

"Yalancı!" diye feryat etti. "Babam beni seviyordu! O beni sevdi ve beni incitti."

Eric ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. "Sen neden bahsediyorsun Lilly?" Eric o kadar hızlı hareket etti ki Lilly geri çekildi.

"Dokunma bana!" Bakışları vahşileşmiş, göz bebekleri büyümüştü. "Bana zarar vereceksin. Rachel'a yaptığın gibi bana da zarar vereceksin."

Eric donup kalmıştı.

Lilly ağlamaya başladı. "Onu incittiğin zaman hoşuna gitmiyor... ama seni durduramıyor." Sesi giderek yükseliyor,

daha çocuksu bir hal alıyordu. "Ona... gürültü yapma... diyorsun... dokunduğun zaman. Hiç gürültü yapma tatlım. Canını acıtmayacağım. Sadece gözlerini kapa. Fakat yapamıyor... gözlerini kapatamıyor. Ve sen... viski kokuyorsun."

"Lilly, ben hiç viski içmem."

"O sevmiyor... o viski kokusunu hiç sevmiyor," diye hıçkırdı Lilly.

"Ve hiç hoşuna gitmiyor sen... radyoyu açtığın zaman." Nefes almaya çalıştı. "Ve sen diyorsun ki, Sadece gözlerini kapa ve—ve müzik dinle Lilly."

Dehşet Eric'in bedenini kaplamıştı. "Tanrım."

"Ve bazen—" Sesi kısılmış, fısıltı halini almıştı. "Bazen müzik çalıyor... ve viski kokuyor... ve o eller."

"Ah, bebeğim ..."

"Bazen o ellerin hoşuma gitmesi dışında, korkunç bir rüya gibi." Eric'in karşısında paramparça oluyor, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Ve bu hepsinden kötü." Bir feryatla aşağıya kaydı ve kırık bir oyuncak gibi yere yığıldı.

Eric aceleyle yanına koşturdu, onu kaldırmak, yardım etmek istiyordu. Lilly çığlık attı ve çantasını yakaladı.

"Hayır!" diye çığlık attı. "Artık olmaz!"

Eric yan tarafında, içine işleyen keskin bir acı hissedince nefesi kesildi. Geriye sıçrayınca, Lilly'nin elindeki bıçağı gördü ve eski eşinin bıçağı ona sapladığını anladı. Lilly dehşet içinde inleyerek bıçağı düşürdü, Eric'ten fışkıran kana bakıyordu. Eric çektiği acıdan bir an sıyrılarak Lilly'nin yüzünün kül gibi olduğunu gördü ve eski eşinin geçmişi ve bugünü birbirine karıştırıyor olduğunu anladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lilly. "Ah, Tanrım, hayır... Ben ne yaptım?"

Eric elini kan fışkıran yanına bastırdı. Sadece sıyrık olduğunu düşündü, ama bunu inceleyecek zaman yoktu. Şu anda sadece kızını düşünebiliyordu.

"Rachel şu anda babanla mı beraber?" diye sordu. "Bulunduğu yer orası mı?"

Lilly'nin gözleri dehşet içinde, fakat duruydu. "Oh, Tanrım, Eric," diye fısıldadı. "Hiçbir zaman sen değildin. Başından beri oydu. Bunları bana yaptı, fakat ben bunu derinlere itip aklıma gelmesini engelledim. Ve şimdi de onun kızları almasına izin verdim."

Eric çekerek onu ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

Lilly'nin gözleri dehşetten koyulaşmıştı. "Kanıyor. Seni yaraladım."

"Bunun için daha sonra kaygılanırım." Daha önce yatağının dibine attığı gömleğini kaptı ve yarasına tampon yaptı.

"Oh, Eric. Üzgünüm. Ben ne yaptım? Ah, Tanrım, özür dilerim."

"Zamanımız yok. Derhal oraya gitmek zorundayız." Fakat Lilly'yi yatak odasından dışarı çekerken şimdiden geç kalıp kalmadıklarını merak ediyordu.

Anahtar hâlâ kontaktaydı. Lilly'yi ön koltuğa iten Eric direksiyonun başına geçti. Dar garaj yolunda geri geri giderken araba lastikleri patinaj yaptı. Gösterge tablosundaki dijital saat 11.48'i gösteriyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Bir canavarın küçük bir kızı taciz etmesi için mükemmel bir zamandı.

Lilly yanında kollarını göğsüne kavuşturmuş bir ileri bir geri sallanarak hıçkırıyordu. "Becca değil... Becca'ya zarar vermeyecek. Rachel'a verecek." Hıçkırıkları yoğunlaşmıştı. "Bunu nasıl yapabildi? Onu çok seviyordum. Lütfen Eric. Onu incitmesine izin verme. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Lütfen."

Eric dişlerini gıcırdattı ve onun yürek paralayan yalvarma seslerini zihninin dışına itti. Yıllar içinde bir sürü filmin araba kovalama sahnesinde direksiyon sallamıştı, fakat şu anda bunu sahiden yapıyordu ve gazı köklerken tehlikeli, dolambaçlı kanyon yolundan ve eğer babaları zamanında yetişemezse hayatları bir daha asla aynı olmayacak küçük kızlardan başka her şeyi aklından çıkardı.

30

Rachel tuhaf, kötü bir kokuyla uyandı. Önce ne olduğunu hatırlayamadı, ama sonra annesinin partilerindeki gibi içki koktuğunu anladı. Örtülerin arasına daha fazla sokuldu ve yuvarlanarak yan tarafına döndü. Uzun geceliği beline toplanmıştı.

Yatak kıpırdayınca el yordamıyla Becca'yı aramaya başladı, ona solucan gibi bir o yana bir bu yana kıvrılmamasını söyleyecekti, fakat sonra Büyükbaba Guy'ın evinde olduğunu ve Becca'nın yatakta kendisiyle birlikte olmadığını hatırladı. Müzik sesi duyunca kendini zorlayarak gözlerini açtı. Başucundaki komodinin üzerindeki radyodan kırmızı bir ışık yayılıyordu.

Yatak yine kıpırdamıştı. Yatağın öbür tarafında oturan biri vardı. Rachel korktu. Belki de vahşi bir yaratık dolaptan sürünerek çıkmış ve onu kaçırmaya gelmişti. Babasına seslenmek istedi, fakat sesini çıkaramayacak kadar korkuyordu, o sırada yatak tekrar kıpırdayınca döndü ve diğer tarafta oturanın sadece Büyükbaba Guy olduğunu gördü.

"Korktum," dedi.

Guy konuşmadı. Sadece ona bakıyordu.

Rachel gözlerini ovuşturdu. "Babam telefonla aradı mı?"

"Hayır."

"Kötü kokuyorsun Büyükbaba. İçki gibi."

"Birazcık iyi viski. Sadece birazcık viski, hepsi o kadar."

Sözleri komik geliyordu, her zaman konuştuğu gibi değil, daha yavaştı ve her sözcüğü tıpkı Becca'nın konuşma terapisti gibi dikkatle söylüyordu. Saçları da dağılmıştı. Büyükbaba Guy her zaman düzenliydi ve saçlarının dağıldığını görmek Rachel'ı şaşırtmıştı.

"Susadım. Su içmek istiyorum."

"Dur şimdi... Dur da sırtına masaj yapayım."

"Şimdi!" diye ısrar etti Rachel. "Çok susadım."

Guy bardağında kalan viskiyi içtikten sonra yavaşça yatağın kenarından kalkarak odadan çıktı.

Şimdi iyice uyanmış olan Rachel onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra örtüleri geri itip yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla halıda ses çıkarmadan sessizce koridora doğru yürüdü. Ağır ahşap konsolu, büyük çirkin vazoları ve bir tahtı andıran ahşap sandalyesiyle bir kale koridoru gibi uzun ve karanlıktı. Duvarda Büyükbaba Guy'ın filmlerinden birinde kullandığı kılıçlardan bazıları asılmıştı ve koyu kırmızı duvar kâğıdıyla kaplı duvara mumla benzer sarı ışıklar yerleştirilmişti. Loş bir ışık yayıyorlar, Rachel'ın gölgesini devleştiriyorlardı.

Korkudan yüreği pır pır ediyordu—Büyükbaba Guy'ın evi çok büyük ve karanlıktı—fakat kardeşinin odasına ulaşıncaya kadar koridorda ihtiyatla ilerledi. Dikkatle kapı tokmağını çevirdi ve içeri süzülmesine yetecek kadar açılana dek ağır kapıyı iki eliyle itti.

Becca yatağın ortasında dertop olmuş, hep yaptığı gibi ağzından pıss-pıss-pıss diye sesler çıkararak uyuyordu. Bu ses bazen Rachel'ı uyandırır ve kardeşine ufak bir tekme atardı, fakat şimdi bu tanıdık ses Rachel'ı rahatlatmıştı. Kız kardeşinin korkmadığını veya ağlamadığını bilmek onu memnun etmişti. Becca'nın kardeşi olmak büyük bir sorumluluktu. Babası Becca konusunda fazla telaşlandığını, fazla yaygaracı olduğunu söylerdi, fakat şimdi babası buralarda değildi ve annesi Becca'dan korkuyor gibiydi, bu yüzden Rachel sorumluluğun kendisinde olduğunu hissediyordu.

Yatağa bakarken kaşları çatılmıştı. Becca babasını unutmaya başlıyordu, fakat Rachel unutamıyordu. Annesi babasının onları göremeyecek kadar meşgul olduğunu söylemişti, ama Rachel kendisi birçok kötü şey yaptığı için onun belki de artık kendilerini görmek istemediğini düşünüyordu. O da iyilik timsali Becca gibi melek olursa belki onları almaya gelirdi. Dudakları inatla kıvrıldı. Ve gelecek olursa, tam kalbinin ortasına sertçe vuracaktı, çünkü onları anneleriyle kalmaları için bu kadar uzun süre bırakmamalıydı.

Becca uykusunda inledi ve dudakları ağlamaya hazırlanıyormuş gibi büküldü. Rachel yatağın yanına süzülerek onu okşadı. "Korkma, Becca," diye fısıldadı. "Ben sana bakarım."

Kız kardeşi sakinleşti. Rachel gitmek üzere dönerken kapının eşiğinde kara bir gölgenin durduğunu gördü. Bacakları pelte gibi olmuştu, ama diğer yandan sadece ödleklik ettiğini biliyordu, çünkü gölge sadece Büyükbaba Guy'dı.

Sessizce büyükbabasına doğru yaklaştı. Guy geri çekilerek dışarı çıkmasına izin verdi ve kapıyı kapadı. Rachel başını kaldırarak ona baktı. Bir elinde bir bardak su, diğerinde ise başka bir içki bardağı vardı.

"Odana geri dön," dedi, hâlâ tuhaf, yavaşça konuşuyordu.

Rachel'ın uykusu yeniden gelmeye başlamıştı ve büyükbabasının peşine takıldı. Guy yürürken arada bir sendeliyordu ve yatağın yanına gelince suyun birazını halıya döktü. Kendisi döktüğü zaman kendi pisliğini temizlemesi gerekiyordu, ama Büyükbaba Guy umursamamış gibi görünüyordu.

Guy Rachel'ın yatağındaki örtüleri geriye çekti. Rachel örtünün altına girdi ve bardağı ondan aldı. İki eliyle tutarak bir yudum aldıktan sonra bardağı geri verdi.

"Tüm istediğin bu kadar mı?" Sesi, sanki Rachel'a kızmış gibi çıkmıştı.

Rachel başını salladı.

"Tamam o zaman. Yat ve uyu." Guy fısıldamaya başlamıştı. Rachel büyükbabasının Becca'yı uyandırmaktan korkup korkmadığını merak etti, fakat Becca uzaktaydı.

"Ben sadece sırtını ovacağım," dedi. "Birazcık sırtını ovacağım."

Onun bu komik konuşma şeklinden hoşlanmamıştı, kokusundan da hoşlanmıyordu, fakat sırtının ovulması hoşuna gidiyordu ve söz dinleyerek yüzüstü dönüp gözlerini kapadı.

Büyükbaba Guy'ın elleri, geceliğinin altına uzandı. Rachel kalçalarını kaldırdı, böylece büyükbabası sırtına uzanmak için geceliği yeteri kadar yukarı itebilirdi. Guy ovmaya başladı. Bu dokunuş Rachel'ın hoşuna gitti ve esnedi. Radyodaki müzik yumuşak ve güzeldi. Yavaş yavaş gözleri kapandı. En sevdiği kitaptaki Max'i ve vahşi yaratıkları düşündü. Belki yarın büyükbaba ona okurdu. Belki yarın...

Yatağının üzerinde Max'in özel teknesindeki gibi sürüklendi.

Ve sonra korkunç bir şeyle sıçrayarak uyandı.

***

Bel Air'in çoğu gösterişli, altın yaldızlı ve siyah ferforje kapıları görünmüştü. Eric kuvvetle frenlere asıldı ve kayarak duran arabanın arkası savruldu. Gösterge tablosundaki saat 12.07'yi gösteriyordu. Oraya varmak on dokuz dakika sürmüştü. Ya çok geç kalmışsa?

Guy'ın evinde kalan yatılı hizmetçi olmadığını biliyordu. Herkes sabah geliyor ve akşam yemeğinden sonra gidiyordu. Geceleri Guy büyük bir anıtmezarı andıran evinde tek başına uyuyordu. İki küçük kızın dışında tek başına.

Lilly'nin gözleri kapıya çivilenmişti. "Kapıları unutmuşum. Ah, Tanrım, Eric, kilitli. İçeri giremeyiz. "

"Ben içeri gireceğim." Lilly'nin bıçakladığı yanındaki acıyı göz ardı ederek arabadan atladı.

Her şeyi yapabilirim, dedi kendi kendine. Son hızla araba kullanmak, aşılamaz engelleri tırmanmak, kilitli evlere zorla baskın yapmak, masumları korumak. Bunları defalarca yapmıştı. Hem de sadece yumrukları ve kollarında bir makineli

tüfekle. Bağırsakları kanayarak ve bir gözü kör olarak yapmıştı. Fakat daha önce yaptıkları hayal ürünüydü, bu sefer ise her şey fazlasıyla gerçekti.

Demir kapının üzerinde ayağını basacak bir yer buldu. Çite tırmanmak zor değildi, fakat yan tarafındaki acı onu engelliyordu. Gömleği kandan sırılsıklam olmuştu ve Lilly'nin önemli bir yere isabet etmemiş olmasını umuyordu.

Ev ve arazi bir dizi fotoelektrik sensörle korunuyordu. Kapının tepesine ulaşıp bir bacağını kıvrılan tel kafesin üzerinden aşırırken, alarmların çalmaya başlamasını umuyordu— evin içinde, güvenlik şirketinde, tam Tanrının kulaklarında. Yere atladı ve vücuduna saplanan bıçak gibi acı yüzünden soluksuz kaldı. Eve doğru koşarken elini, kandan ıslanmış ve kayganlaşmış böğrüne bastırıyordu. Ön kapıya doğru son hızla koştu ve bir eliyle zile basarken diğeriyle oymalı panelleri yumruklamaya başladı.

"Aç kapıyı! Aç kapıyı seni pis herif!" Yumruklarını kapıya vururken, kızlarının yalnız ve el değmemiş olarak yataklarında emniyette olmaları için dua ediyordu, ama buna inanacak kadar iyimser değildi.

Her biri sonsuz gibi gelen saniyeler geçti. Guy görünmeyince Eric daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Önce evin yan tarafındaki gür ağaç topluluğuna doğru sonra doğu kanadı boyunca koştu. Arkadaki bahçelere eriştiği zaman, zihninde buradan ilk kez geçişinin, Lilly'nin onu oyun evine götürdüğü ve ikizlere hamile kaldığı gecenin anısı canlandı. Bir zamanlar ona karşı hissettiği çekim ve Honey'yle yaşadığı ruhlarının birleştiğini hissettiği deneyim o kadar farklıydı ki sanki bunları başka kişiler yaşamış gibi geldi. Honey'yle alakalı düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Şu an, onu düşünemezdi.

Kendi soluklarının üzerinden altıgen Akdeniz çeşmesinde akan suyun sesini duydu. Mutfağa giden kapıya koştu. Bir elini yan tarafına bastırırken ayağını kaldırarak kilidi parçaladı.

Parçalanan kapıdan içeri daldı. Bir an, acının bedenini uyuşturduğunu hissetti. Alarm sisteminin sürekli sesinin farkına varınca kendini toparladı. Ve o bip sesinin ötesinde, kanını donduran bir ses duydu: Rachel'ın yardım isteyen çığlıklarını.

***

Rachel annesinin eski yatak odasının köşesinde büzülmüştü. Üzerinde sadece külotu vardı ve çığlık atıyordu, çünkü vahşi yaratık artık dost bir canavar değil, kendi Büyükbabası Guy'dı.

"Kes şu çığlıkları!" diye haykırdı Guy ona doğru yaklaşırken. "Kes şunu!"

Bütün evde alarm sesi duyuluyordu, fakat Büyükbaba Guy duymuyor gibiydi. Yaklaşırken bir sandalyeyi iterek yolundan çekti. Artık o dikkatli haliyle konuşmuyordu. Sözleri sanki ağzı çok fazla yiyecekle doluymuş gibi birbirine dolaşıyordu ve oraya buraya çarpıp duruyordu, pantolonun önü açıktı. Rachel orada ne olduğunu görmüştü, çirkin bir şeydi.

"Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır! Korkuyorum!"

Ağlıyordu ve burnu akıyordu. Sırtını ovalarken başlangıçta her şey güzeldi, fakat sonra elini külotunun içine sokmuştu. Rachel iyi ve kötü dokunuşları biliyordu ve bu onu uyandırmıştı. Bağırmaya başlamıştı, ama Guy başka kötü bir dokunuş yapınca onu tekmelemiş ve yataktan fırlamıştı. Ama şimdi büyükbabası peşinden geliyordu.

"Gel buraya, Rachel!" diye bağırdı Büyükbaba Guy. Dişleri görünüyordu; büyük ve vahşi dişlerdi. "Çığlık atmayı kes ve buraya gel! Buraya gelmezsen seni cezalandıracağım."

Guy öne doğru yalpaladı ve Rachel tekrar çığlık attı. Eğilerek geçip kaçmaya çalıştı ama yakalandı.

"Hayır! Diye bağırdı Guy'ın parmakları kollarına gömülürken. "Hayır! Korkuyorum!"

"Sessiz ol!" Onu tutarken nefesi pis kokuyordu, büyükbabası o kadar kuvvetle sıkıyordu ki Rachel'ın canını acıtıyordu.

"Sus! Seni incitmeyeceğim. Ssst. Sadece seni ovacağım."

"Söyleyeceğim!" diye haykırdı, onu tekmelemeye çalışıyordu. "Bana kötü dokunduğunu babama söyleyeceğim!"

"Söylemeyeceksin." Onu yatağa taşıdı ve oraya indirdi. "Söyleyecek olursan, bir daha anneni göremezsin."

Rachel hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Rachel'ın üstünü örtmeye çabaladığı örtüleri çekti ve kızın külotuna uzandı.

"Hayır! Hayır, bunu yapma!" Rachel elinden geldiğince sert bir tekme attı.

Büyükbaba Guy tekme inince bir homurtu kopardı. Fakat sonra onu aşağı bastırdı ve tekrar külotuna uzandı. Kolları ve bacakları o kadar yorgun ve güçsüzdü ki, Rachel yeterince sert mücadele edemiyordu, fakat durmadı. Babasını ve Patches'ı ve kızların da başka herkes kadar savaşabildiği korsan baskınlarını hatırladı. Tekrar tekmeledi ve tekrar çığlık attı ve tekrar tekrar aynı sözleri yineleyip durdu.

"Baba! Babacığım!"

***

Eric ön merdivenleri ikişer ikişer çıktı, daha hızlı hareket edebilmek için neredeyse ayakları halı kaplı zemine değmeden tırabzana tutunarak kendisini yukarı çekiyordu. Nabzı atıyor, kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Rachel'ın çığlıkları koridorun sonundaki kapalı bir kapının ardından geliyor ve karşı yönden Becca'nın daha yumuşak, daha sessiz ağlayışını duyabiliyordu. Koridorda çılgınca ileri doğru fırladı ve bomba gibi odaya daldı.

Guy yatakta kızının üzerine abanmıştı. Başını kaldırdı ve alkolden donuklaşmış gözlerle Eric'e baktı. Şu an, her zamanki yakışıklılığından eser yoktu. Saçları darmadağınık, yüzü gevşekti, her kırışığı belliydi. Odaya alkol kokusu sinmişti.

Eric odaya doğru atıldı ve Guy'ı kızının küçük vücudundan çekti.

"Seni aşağılık!"

"Hayır..." diye sızlandı Guy,

"Seni öldüreceğim, seni adi herif!" Eric onu duvara doğru fırlattı, sonra peşinden gitti. Gömleğinin önünden yakalayarak hızla yukarı çekip düştüğü yerden kaldırdı ve yumruklamaya başladı. Kana susamışlık kulaklarında çınlıyordu ve onu ancak kemik çatırtısı durdurabilirdi. Tekrar tekrar vurarak adamın yüzünü dağıttı. Guy bilincini kaybederek yığılmıştı, fakat Eric durmadı. İki masum çocuğun intikamının alınması gerekiyordu; Rachel'ın ve annesinin. Eric'in son darbesinin kuvvetiyle Guy'ın kafası geriye çarptı.

"Baba!"

Yavaş yavaş kulaklarındaki kükreme yatıştı ve etrafındaki dünya yeniden belirmeye başladı. Kendine geldiğinde, önündeki adam kalıntısını gördü. Elmacık kemiği paramparça olmuştu ve bir daha asla güzel olamayacak yüzünde, ağzından burnundan kan geliyordu. Eric onun yakasını bıraktı ve Lilly'nin babası yere yığıldı.

Eric bir hıçkırık duydu ve Rachel'ın kendisine doğru koştuğunu gördü. Tek bir adımda onu kendine çekti ve kollarının arasında salladı.

"Baba! Babacığım!"

Rachel babasının adını söyledi ve yüzünü onun boynuna gömdü. Küçücük omurga çıkıntıları babasının parmaklarına yükleniyordu. Eric onun için duyduğu sevginin kuvvetinden gözlerini sımsıkı kaparken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Rachel'ın dizlerinden biri yaralı tarafına battı, ama acıyı neredeyse hiç hissetmedi. Kollarının altında onun külotunun yumuşak kumaşını hissetti ve zamanında gelmiş olmayı umdu.

"Her şey yolunda tatlım, " diye mırıldandı, nefes almaya çalışarak. "Her şey yolunda. Baba burada. Baba hemen buracıkta."

"Büyükbaba Guy ... Uğraştı... İstedi... beni incitmek istedi."

"Biliyorum canım, biliyorum." Onun yanaklarını öperken tuzlu gözyaşlarının tadı geldi. Uzaktan polis sirenlerini duydu, ama tek kaygısı kollarındaki çocuktu.

"O beni incitmek istedi," diye hıçkırdı.

"Baban onun seni bir daha incitmesine asla izin vermeyecek."

Diğer odada Becca daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı ve Eric kollarında hâlâ Rachel'la ona gitmek üzere döndü.

"Ben—ben istemiyorum..." Rachel'ın sözleri hıçkırıkların arasında kayboldu ve Eric'in boynundaki kolları sıkılaştı.

Eric yürürken durdu ve onun sırtını okşadı. "Ne, tatlım? Neyi istemiyorsun?"

Küçük göğüs kafesi inip kalkıyordu.

"Söyle bana," diye fısıldadı Eric, dudaklarını onun yanağına bastırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"İstemiyorum senin..."

"Ne bebeğim?"

"İstemiyorum senin şeyi—" Hıçkırdı. "... külotumu görmeni."

Eric'in yüreği eridi ve onu yavaşça yere indirdi. "Tabii istemezsin tatlım," diye fısıldadı. "Elbette istemezsin."

Onu hâlâ yakın tutarak, halıya düşmüş, kenarında dans eden ayılar olan yumuşak, sarı pamuklu elbiseye uzandı. Yavaşça onu Rachel'ın etrafına sardı ve ona hakkı olan mahremiyetini geri verdi.

Rachel'ı kollarında sımsıkı tutarak odadan dışarı taşıdı ve diğer kızını geri almak için koridorda yürümeye başladı.

31

Bullpen'in arka kapısının çalındığını duyduğunda, Honey gıda satıcılarından biriyle yaptığı telefon görüşmesini henüz bitirmişti. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve içeri Arthur Lockwood girdi. Güney Carolina'daki bir lunaparkta bile bir Hollywood menajeri gibi görünmeyi başarıyordu. Belki de daima çeşitli belgeler sallarken göründüğü içindi bu.

"Lunapark oyuncaklarını kiraya veren kişiler burada," dedi, "senin de atlıkarınca için imza atman gerekiyor."

"Atlıkarıncanın yarına kadar teslim edilmesini beklemiyordum." Honey belgeleri aldı ve alt kısımlarına imzasını attı.

Honey kâğıtları geri verirken Arthur omzunu silkti. "Ben burada çalışmıyorum. Sadece elçiyim. Los Angeles'a geri döndüğün zaman benim sosisli sandviç satıcıları ve arabalı satıcılarla müzakereler yaparak etrafta koşuşturduğumu kimseye söylemeyeceğine söz ver. Bu benim köpekbalığı imajıma zarar verir."

"Söz veriyorum. Ve teşekkürler, Arthur."

Arthur iki gün önce parka gelmiş, Eric'in, Honey'nin oyunculuğa geri dönmesi için seçtiği televizyon filminin, geçen Noel'de konuştukları, Japon tutuklu kampıyla ilgili projenin kontratını gözden geçirmek istemişti. Çekimler bir ay içinde başlayacaktı. Harika bir senaryoydu, fakat Kuzey

Dakota'lı bir eş rolü Honey'nin becerilerinin çok ötesindeydi ama bunun için endişelenemeyecek kadar yorgun olduğuna memnundu.

Arthur onunla kontrat detaylarını telefonda da görüşebilirdi, şahsen görünmeye karar vermesinin nedeni Honey'nin kontratı imzalayacağından emin olmadığını gösteriyordu. Fakat anlaşma anlaşmaydı ve ne olursa olsun, Honey sözünden dönmeyecekti.

Tuhaftır, Arthur Eric'le yaptığı anlaşma hakkında sitem edecek tek bir söz etmemişti. Hatta bunu resmiyete döken evrakları bile onaylamıştı. Anlaşılan ikisi sık sık konuşuyorlardı, ama Arthur konuşma detaylarını Honey'yle hiç paylaşmamış, Honey de hiç sormamıştı. Honey Eric'le onun yerine Arthur uğraştığı için memnun olmaya çalışıyordu.

Ona doğrudan doğruya Eric'i sorabilmek istiyor, ama görünüşe göre doğru sözleri bulamıyordu. Üç ay önce, Ocak sonunda Lilly, çocukken cinsel tacize maruz kaldığını açıkladığı sansasyonel bir basın toplantısı düzenlemişti. Haberlere göre, basın toplantısı esnasında hem Eric, hem de annesi yanında bulunmuşlardı. Lilly'nin Eric'e yaptığı suçlamalardan bahsedilmemişti, bu yüzden Honey sadece o suçlamaların Lilly'nin kendi çocukluk travmasının sonucu olduğunu ve Eric'in çocuklarını geri aldığı sonucunu çıkarmıştı.

Gözlerinin yaşardığını hissetti ve kendisini kirli bir kâğıt yığınını düzenleyen bir klasörle meşgul etti. "Umarım Eric benim için başka projeler ayarlamamıştır."

"Hmm—konuşuyoruz." Arthur'un Rolex saatine gittikçe daha sık bakmaya başlamıştı. "Geç oluyor ve uçağa yetişmem lazım."

"O... Onun yaralandığını söylemiştin."

"Sana söyledim, Honey. Eric iyi. Ciddi bir şey değildi." Atlıkarınca belgelerini salladı ve onu yanağından öptü. "Bunları giderken teslim ederim. Kendine iyi bak. Hafta sonu eğlencelerinde kendini fazla yorma."

Arthur kaşlarını çattı ve Honey menajerinin, görüntü-

sünden memnun olmadığını anladı. Uykusuz geceler geri gelmişti. Sinirleri daima gergindi ve sadece hastaneye yaptığı ziyaretler Honey'ye keyif veriyordu. Bitkinlik ve onu nereyse vücudundan fırlayacakmış gibi hissettiren çılgın saldırganlık arasında gidip geliyordu. Fakat Eric'le ilgili düşünceleri, ancak çok çalışarak kafasından atabiliyordu.

"Ben iyi olacağım." Arthur'un gittiğini gördükten sonra bir telefon görüşmesi daha yaptı ve o da Bullpen'den ayrıldı.

Üç gün sonra Cumartesi günü Kara Şimşek'in yeniden açılışı için bir etkinlik yapmaya karar vermişti. Zaten boğazına kadar borca battığından birkaç bin daha borçlanması pek bir şey fark ettirmezdi. Aile hizmetleri ilçe ofisi, Honey'ye yetmiş beş muhtaç ailenin listesini vermiş ve o da parkta eğlenceli bir öğleden sonra geçirmek üzere hepsini davet etmişti. Etkinlik pek büyük olmayacaktı, ama her şey bedava olacaktı: yemek, küçük çocuklar için kiralanan birkaç oyuncak, bazı oyun stantları ve tabii ki Kara Şimşek.

Hız trenine doğru yürürken, fiziksel çalışma kadar gerginliğin de sebep olduğu yorgunluk yüzünden her tarafı ağrıyordu. Bugün çarşambaydı. Eğer her şey yolunda giderse o öğleden sonra Kara Şimşek'in ilk test sürüşü yapılacaktı. Bu onlara aileler cumartesi günü hız treninin resmi açılışı için gelmeden önce çıkabilecek sorunları halletmek için birkaç gün daha vermiş olacaktı. İki hafta sonra Honey buradan ayrılarak California'ya gidecekti.

Honey yaklaşırken bir ekip siyah istasyon kulübesinde son boya rötuşlarını yapıyordu. İçerde ambalajı hâlâ açılmamış yedi mor ve siyah arabasıyla yenilenmiş tren duruyordu. Elektrik teknisyenleri kumanda panosunun tellerini bağlarken mühendisler ve projenin ustabaşı bir dizi kontrol ve çapraz kontrolle meşguldü. Bugün yüz beygirgücünde motorla beslenen yeni kaldırma zinciri, Kara Şimşek'in orijinal çarkıyla ilk kez döndürülecekti. Fren kontrolleri devam etmekteydi ve ilk tur için arabalarına kum torbaları yükleyerek öğleden sonra, ilerleyen saatlerde treni yukarı yollamayı umuyorlardı.

Çalışma ekibinden sadece küçük bir bölümü kalmıştı ve elektrik testerelerinin tiz vınlamaları ve çekiç sesleri olmayınca şantiye anormal derecede sessizdi.

Honey kaldırılmayı bekleyen bir hurda yığınının yanında durdu ve istasyonun girişi üzerinde asılı büyük resme göz attı.

Harikaydı, hatta eski Korku Tüneli'ndeki resimden bile daha güzeldi. Resimde kaynayıp köpüren bulutlar ve gizli kalmış şimşek işaretleriyle korkutucu bir gökyüzünün önünde, vahşi bir yabani at gibi şahlanarak ve atılarak boydan boya hız treni uzanıyordu. Parlak morlar, siyahlar ve fırtına grileri uygulanmış resme, trenin dizginlenemeyen enerjisi harika şekilde aktarılmıştı. Resim bir inşaat kamyonunun arkasında Kuzey Carolina, Winston-Salem'den gelmişti. Sağ alt köşesinde ressamın imzası vardı.—Gordon T. Delaweese. Gordon'un yetenekleri, Honey'nin hakkında yanıldığı konulardan bir başkasıydı.

Chantal'la son konuşmalarını hatırladı, kuzininin saç yapmayı öğrenmek için devam ettiği güzellik okulunun tüm harikalarını anlattığı kesintisiz bir monolog olmuştu. Honey yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Dash ona başka insanların hayatlarını yönetmeye çalışmaktan vazgeçmesini kaç kez söylemişti acaba?

Proje ustabaşı Sandy Compton yanına yaklaştı. "Honey, arabalara kum torbaları yüklemeye ve yukarı yollamaya hazırız."

Honey aynı anda hem beklenti, hem de endişe hissetti. İşte sonunda gerçekleşiyordu.

"Tren ilk seferinde bütün turu tamamlayamazsa hiç şaşırma," dedi Sandy. "Rayların sert olduğunu ve ayarlar yapmanız gerektiğini unutma. En tepedeki çıkışta sorun bekliyoruz ve spiral sorun çıkarabilir."

Honey başını salladı. "Anlıyorum."

Sonraki üç saat boyunca Kara Şimşek'in yavaş yavaş canlanmasını seyretti. Kum torbası yüklü tren tepeye tırman-

maya çalışıyordu. Motordaki bir sorun giderilinceye kadar durdu, tekrar hareket etti, sonra tekrar durdu. Tren sonunda zirveyi aşıp ilk düşüşüne daldığı zaman, Honey adeta yerden havalanmış olan kendisiymiş gibi hissetti. Tren spiral de dahil olmak üzere turun geri kalan kısmını tamamlayabildi ve istasyona vardığı zaman herkes alkışlayarak tezahürat yaptı.

Kara Şimşek tekrar çalışıyordu.

Haftanın geri kalanı Honey için uçar gibi geçip gitti. Hız treni perşembe günü gerçek yolcuları için hazırdı ve mühendisler ilk sürüş testinden sonra sevinçten havalara uçuyorlardı. Rayların bazı kısımları, sertliğini gidermek için hâlâ düzeltilmesi gerektiği halde, tam olarak istedikleri gibi olmuştu—hızlı, tehlikeli, zorla kontrol edilebilen bir tren.

Perşembe öğleden sonra geç vakit, ustabaşı güvenlik denetiminden geçtiklerini söylemek için Honey'ye yaklaştı. Ve ardından sonraki test sürüşüne çıkmak isteyip istemediğini sordu.

Honey başını iki yana salladı. "Daha değil."

Cuma günü de trene binmedi. Gününü cumartesi öğleden sonra kutlamalarına hazırlanmak için koşuşturarak geçirdiği halde, Kara Şimşek'e binmemesinin sebebi iş yükü değildi, etrafın çok kalabalık olmasıydı.

Hız trenini çalıştıracak olan kontrol paneli operatörü cumartesi günü parka hiç kimse gelmeden önce sabah erken gelmeyi kabul etmişti. Honey işte o zaman, yalnız olduğunda Kara Şimşek'e binecekti.

Etrafına göz gezdirdi. Güvenlik nedeniyle parkın yarısından fazlası çitlerle çevrilmişti, fakat bu bölüm gözlerinin önünde hayat buluyordu. Yemek satıcılarının malzemeleri, Kara Şimşek'in istasyon binasından ve eskisinin yerine kurulan, kiralanmış atlıkarıncadan pek uzakta değildi. Daha küçük çocuklar için yerel kilise üyeleri tarafından işletilecek şişme bir kale ve çeşitli oyun stantları kurmuşlardı. Fakat asıl ilgi odağı Kara Şimşek'ti.

Hız trenini yeniden inşa etmek Honey'ye bir milyon dolara mal olmuştu. Meteliksiz ve borç içindeydi, fakat hiçbir şeyden pişman değildi. Yarın şafakta o ilk vagona binecek ve nihayet Dash'in ölümüyle uzlaşıp barış yapmasını sağlayacak ebediyete dokunup dokunamayacağını görecekti.

Küçük bir kızın başını kaldırıp hız trenine baktığını gördü, işçilerden birinin kızıydı. Çocuk boynunu öylesine sert bir açıyla uzatmıştı ki, uzun siyah düz saçlarının ucu kotunun kemerine değiyordu. Gözlerini bir an bile ayırmadan bakan kız trene öylesine konsantre olmuştu ki Honey yaklaşırken gülümsedi.

"Merhaba. Birini mi arıyorsun?"

"Babamı bekliyorum."

Çocuğun saçları bir dizi farklı tür tokayla geride toplanmıştı. Üzerinde kot pantolon, sarılı kırmızılı sevimli bir gemi resmi bulunan tişört, yıpranmış Nike ayakkabı ve lame benekli çingene pembesi plastik bir bilezik vardı.

"Bu hız treni gerçekten büyük," dedi kız.

"Evet öyle."

Dönerek Honey'yi inceledi. "Korkutucu mu?"

"Oldukça şiddetlidir."

"Korkutucu olmayacaktır," diye alay etti çocuk. "Ben hiçbir şeyden korkmam." Ve sonra yüzü düştü. "Kabuslarımın dışında."

"Hiç hız trenine bindin mi?" diye soruşturdu Honey

"Sadece küçük olanlara."

"Bu çok kötü."

Çocuk öfkeli bir homurtu çıkardı. "Disneyland'e gittiğimizde Uzay Dağı'na binecektim, fakat babam kabuslarım yüzünden izin vermedi. Yaptığı zalimlikti. Ve sonra huysuzluk yaptığımı söylediği için erken ayrılmak zorunda kaldık."

Honey eğlendiğini belli etmedi. "Yaptın mı?"

"Dondurma külahımı fırlattım, ama onun gömleğine gelmesini istememiştim ve bızı oradan erken çıkarmamalıydı."

Honey kendini tutamayıp gülümsedi, özellikle bu küçük mikrobu yetiştirmekten kendisi sorumlu olmadığı için. On-

daki bir şeyler Honey'ye yılmadan hayata dalan başka bir küçük kızı hatırlatmıştı.

Çocuk sitem edercesine bakıyordu. "Bu hiç komik değildi."

Honey hemen ciddileşti. "Özür dilerim. Haklısın. Disneyland'den erken ayrılmak kesinlikle komik değil."

"Babam şimdiden Kara Şimşek'e binemeyeceğimi söyledi. Hatta ağladım bile, ama fikrini değiştirmeyecektir. O gerçekten zalım biri."

Kız daha cümlesini tamamlamadan, Honey'nin arkasında birisi gözüne ilişince yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Baba!" diye cıyakladı. Kolları ve bacaklarını sallayarak o tarafa koştu.

Honey arkasındaki oflamayı duyunca gülümsedi. Bu küçük gıcığın babası hangi işçiydi acaba? Tam dönüp bakacakken, o unutulmaz sesi duydu.

"Tanrım, daha beş dakika oldu, Rach. Şu dirseğine bak. Hem sana Becca'yı tuvalete götürürken beklemeni söylemiştim."

Honey'nin tüm dünyası sarsılmıştı. Duyguları içine işleyen bir sevinç ve boğucu bir korku arasında gidip geliyordu. Birdenbire kirli kotunun ve dağınık saçlarının farkına vardı. O burada ne yapıyordu? Neden Honey'nin kendini güvende hissedebileceği kadar uzakta kalmamıştı? Onunla yüzleşmek için yavaşça döndü.

"Merhaba, Honey."

Karşısında duran adam daha önce tanıdığı kişi değildi. O pahalı bir yabancıydı, altın kaplamalı Oscar'ını şömine rafına koymuş ve dünyanın gücünü ayaklarının altına almış bir ikondu. Göz bandı gitmişti. Çok iyi hatırladığı uzun saçları yakasına pek ulaşmayan iki yüz dolarlık bir saç kesimiyle daha medeni hale getirilmişti. Kıyafetleri pahalı ve Avrupa tarzıydı: yumuşak flanel yerine özel tasarım gömleği, soluk kotlar yerine hafifçe dar kesimli soluk gri, ekoseli pantolon. Pahalı güneş gözlüğünü çıkardı ve gömlek cebine koydu.

Turkuaz film yıldızı gözleri ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Honey parçaları birleştirmeye çalışıyor, film yıldızını palyaço, inşaat işçisi ve hepsinden önemlisi içinde olup bitenleri görmesine izin veren adamla bağdaştırmaya uğraşıyordu, ama bağlantıyı kuramadı.

Ta ki başını eğip kızına bakana kadar. O anda, sahte kimlikler yitip gitti ve karşısında duran adamın dört ay önce Kara Şimşek'in zirvesinde birlikte oturdukları gece, ruhunu çırılçıplak gözler önüne seren kişi olduğunu anladı.

"Görünüşe göre Rachel'la zaten tanışmışsın," dedi Eric. "Ve bu da kardeşi, Becca."

Honey bakışlarını, eli babasının avuçlarının içinde duran çocuğa indirdi, fakat daha bir şey söyleyemeden, Rachel babasının yanından sıvışarak Honey'ye koştu.

"Becca'nın Down sendromu var," dedi tüm dünya tarafından duyulabilecek kadar yüksek sesle fısıldayarak. "Ona kötü sözler söyleme. Sadece başkalarına benzemiyor diye bu onun akıllı olmadığı anlamına gelmez."

Honey'nin dili zor bela çözüldü. Rachel'a kendi suskunluğunun kardeşinin engeli değil, babası yüzünden olduğunu açıklamaya çalışmanın faydası yoktu.

"Merhaba, Becca," demeyi başardı, sesi titrekti. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba," dedi Becca utangaç bir şekilde.

Anlaşılan Honey, Rachel'ın davranış standartlarını karşılamıştı, çünkü küçük kız onaylayarak başını salladı ve babasının yanına döndü.

Honey parmaklarını kotunun cebine soktu ve ilk kez Eric'e döndü. "Ben—ben bir film üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Yeni bitti. Senin büyük etkinliğini kaçıramayacağıma karar verdim." Yukarı, Kara Şimşek'e bakarken gözleri ifadesizdi.

"Seni beklemiyordum," dedi Honey anlamsızca.

"Hayır, beklediğini düşünmüyordum." Ağzı incindiği zaman arkasına saklandığı kötü çocuk ifadesine bürünmüştü. "Büyülü gizemli yolculuğun nasıl geçti?"

"Ben—ben daha binmedim."

Eric kaşını kaldırdı. "Dolunayı mı bekliyorsun?"

"Yapma, Eric."

Araya Rachel'ın sesi girdi ve bu sefer kesinlikle kınayan bir tonu vardı. "Honey'nin yetişkin olduğunu söylemiştin sanırım. O *küçük*."

"Bu kadar yeter, Rach."

"Üçüncü sınıfa geçtiğimde ondan daha uzun olacağıma eminim. O bir yetişkin için bücür biri."

"Rachel..." Eric'in sesinde bir uyarı ifadesi vardı.

"Zararı yok, Eric." Rachel'ın yorumlarında kararlı bir hesap vardı ve kendi sıkıntısının içinde Honey ona karşı garip bir yakınlık ve bir parça da hayranlık hissetti.

"Kısa boylu olabilirim, ufaklık," dedi. "Ama güçlüyüm."

"Ben de güçlüyüm," diye karşılık verdi Rachel.

"Bunu görebiliyorum, fakat benim kadar güçlü olmak için daha çok yolun var." Honey parmaklarını kot cebine soktu. "Burayı işletmeye başladığımda senden biraz daha büyüktüm. İnsanın içinde olanlar önemlidir, dışındakiler değil. Aklı olan hiç kimse benimle dalaşmaz."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Eric. "Bunun olacağını biliyordum."

Rachel Honey'ye ilk kez saygıyla baktı. "Bir erkekle çarpışacak kadar kuvvetli misin?"

"Bir düzinesiyle," diye cevap verdi Honey hiç tereddüt etmeden.

"Benim Büyükbaba Guy'la savaşmam gerekti. Bana kötü kötü dokunuyordu."

Lilly'nin hikâyesinde halka açıklanandan daha fazlası olduğunu anlayınca Honey öfkeyle sarsıldığını hissetti.

Dehşetini belli etmedi, kendisine göstermek için izin verdiği tek duygu saygı olmuştu. "Bahse girerim seninle dalaştığı için pişman olmuştur."

Rachel şiddetle başını salladı. "Çığlık attım ve çok yüksek sesle haykırdım ve sonra babam onu eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Büyükbaba Guy özel bir hastaneye gitmek zorunda kaldı, şeyler için—" Kararsız bir şekilde babasına baktı.

"Alkolikler" dedi Eric kelimeyi bularak.

"Alkolikler için bir hastane," diye devam etti Rachel. "Ben ve Becca bir daha asla onunla yalnız kalmayacağız. Ve babam benim bir daha hiç kimseye külotumu göstermek zorunda kalmayacağımı söyledi."

"Bu iyi," diye yanıtladı Honey. "Bazı şeyler mahremdir, öyle değil mi?"

Fakat Rachel artık geçmiş hakkında konuşmakla ilgilenmiyordu. Gözlerini tekrar Kara Şimşek'e çevirmişti.

"Ben bebek değilim. Hız trenine neden binemediğimi anlamıyorum Baba."

"Bu pazarlığa tabii değil," dedi Eric kesin bir ifadeyle.

Honey tartışmanın kızıştığını görerek araya girdi. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Şehirde bir otelde."

"Neden senin yaptığın gibi burada kalamadığımızı anlamıyorum Baba." Rachel Honey'ye döndü. "Babam bize Kara Şimşek'in inşasına nasıl yardım ettiğini anlattı, değil mi baba? Ve burada tam lunaparkın ortasında yaşamış."

"Burası pek lunapark sayılmaz, Rachel," diye uyardı Honey. "Eğer Disneyland gibi bir yer bulmayı umuyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Burası sadece gördüğün kadar. Kara Şimşek ve pazartesi sabahı geri yollanacak birkaç kiralık park oyuncağı."

"Umurumda değil. Neden parkta senin kaldığın yerde kalamıyoruz baba? Becca istiyor, değil mi Becca?"

Becca itaatkârca başını salladı. "Becca burada kalmak istiyor."

"Üzgünüm kızlar."

Rachel babasının kolunu çekiştirdi. "Eğer otelde kalırsak tıpkı uçaktaki gibi herkes imza almak için seni rahatsız edecek. Ben burada kalmak istiyorum. Ve Becca da istiyor. Üstelik artık yatağını da ıslatmıyor, Honey, bu yüzden endişelenmen gerekmez."

Becca Honey'ye o kadar süklüm püklüm bakıyordu ki Honey kendini tutamayıp gülümsedi. "Hiç endişelenmiyorum."

Eric Honey'ye bakmıyordu. Bunun yerine gözlerini kızının üzerinde tutmaya devam etti. "Üzgünüm, Rachel, fakat bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Oteldeki son kalışımızı ve benim kabus görüp durmadan çığlık attığımı hatırla. O adam gelip kapıya vurmuştu ve polis çağıracağını söylemişti."

Honey Eric'in tereddüt ettiğini gördü, gizli detayları bilmediği halde onun ikilemini tahmin edebiliyordu. "Benim için sakıncası yok, Eric," dedi resmiyetle. "Karar senin."

"Lütfen baba! Noooluur!"

Eric omzunu silkti. "Sanırım fazla seçeneğim yok, öyle değil mi?"

Rachel tiz bir çığlık attı ve olduğu yerde zıplamaya başladı. Becca da tiz çığlık atarak zıplamaya başlamıştı.

"Hadi etrafa bakalım." Rachel Becca'nın elini yakaladı ve ağaçların arasından belli belirsiz görünen kiralık atlıkarıncaya doğru koşmaya başladı.

"Gözümün önünden ayrılmayın," diye seslendi Eric arkalarından.

"Peki," diye bağırarak cevap verdi Rachel.

"Yine ortadan kaybolacaklar," diye içini çekti Eric.

Tekrar Honey'ye döndü. "Hayır diyebilirdin."

"Ve kızınla başka bir silahlı çatışma yapmak zorunda mı kalırdım? Hayır, teşekkür ederim."

Eric gülümsedi. "Oldukça korkunç, değil mi?"

"O bir harika ve sen de bunu biliyorsun."

Aralarına tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Eric ellerini pantolon ceplerine soktu. "Buraya yalnız gelmeyi planlamıştım, fakat Rachel'a bundan bahsedince kötüye gidip bunalıma girdi."

"Geri dönmeyeceğinden korktuğunu tahmin edebiliyorum."

Eric'in yüzü kararmıştı. "Anlayacağın gibi, Lilly'nin babası ona saldırdı ve o zamandan beri hemen hemen her gece korkunç kabuslar görüyor."

Eric detayları anlatırken Honey'nin midesi bulandı.

"Gün boyunca onu kendimden ayırmak zaten yeterince zor oluyor. Birlikte çalıştığımız çocuk psikoloğu Rachel'ı buna zorlamamam gerektiğini düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim. Kızımın kendini tekrar güvende hissetmesi gerekiyor."

"Elbette öyle."

"Onun başına gelenleri hiçbir çocuk yaşamamalı," dedi Eric acıyla.

Honey ona uzanıp dokunmak istedi, fakat bunun yerine hız trenine baktı. "Yarın Kara Şimşek'e binme konusunda sana zor anlar yaşatacak."

"Biliyorum. Onu buraya getirmemem için bir neden daha, fakat bunu düşünüp taşınamayacak kadar kendimle meşguldüm."

Neden gelmişti? Honey sormaya korkuyordu ve görünüşe göre Eric bu bilgiyi kendiliğinden vermeye niyetli değildi.

"Sanırım aramaya şimdi başlamam gerekiyor," dedi Eric.

Honey atlıkarıncaya doğru göz attı. Tıpkı Eric'in tahmin ettiği gibi, kızlar gözden kaybolmuşlardı. "Neden buradasın, Eric?"

Film yıldızı gözleri onunkilerle buluştu. "Hayatıma devam etmem gerekiyor, Honey. İkimiz için herhangi bir gelecek olup olmadığını, yoksa sadece kendimi mi kandırdığımı öğrenmeye geldim."

Eric'in bu açık sözlülüğü Honey'yi hem şaşırtmış, hem

de korkutmuştu. Gerçek Eric'in kendisi için yabancı olduğunu fark etmişti ve ona karşı kendini nasıl koruyacağından emin değildi.

"Eric, Ben—"

Ağaçların öbür tarafından gelen Rachel'ın sesiyle konuşma yarıda kesildi. "Baba! Gel bak ne bulduk."

"Gitmek zorundayım. Akşam yemeği için seni altıda alırız."

"Sanmıyorum ki bu—"

"Güzel bir şeyler giy."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ama Eric çoktan uzaklaşmıştı bile.

***

Honey yanında getirmiş olduğu tek elbiseyi giydi, dizlerinin üzerinde sade zümrüt yeşili bir elbiseydi. Kıyafetini buna uyumlu siyah çoraplar ve zümrüt yeşili gece ayakkabılarıyla tamamladı. Düz yuvarlak yakasını ağır altın bir Mısır gerdanlığıyla süsledi. Diğer takısı sadece alyansıydı.

"Güzel!" Rachel Honey'nin karavanındaki oturma kısmının ortasında daireler çizdi. "Çok güzel baba! Neden biz de böyle bir karavanda yaşayamıyoruz?"

"Yarın evi satacağım."

"Babam kom-kım-lik yapıyor, Becca."

"Komiklik." Eric bir yandan Honey Jane Moon Coogan'ının görüntüsünü zihnine kazırken bir yandan da kızının hatasını otomatik olarak düzeltmişti. Honey, Becca gerdanlığına dokunabilsin diye öne doğru eğilmişti ve kızının elini Honey'nin uzun saçlarından kaydırdığını görünce Eric aynı şeyi yapmayı ne kadar çok istediğini düşünmemeye çalıştı.

"Ben Honey'nin yanına oturacağım," diye duyurdu Rachel, karavandan çıkıp kiralık arabanın park edildiği alana doğru yürürlerken. "Sen ön koltukta babamın yanına oturacaksın, Becca."

Şaşırtıcıdır ama Becca ayağını yere vurdu. "Ben Honey'yle oturmak istiyor."

"Hayır, budala. Honey'yi önce ben gördüm."

Honey kızların arasına girdi ve ellerini tuttu. "Üçümüz birden arkada oturacağız. Baban da bize şoförlük yapacak."

"Harika," diye mırıldandı Eric; keşke kızların dadısını beraber getirseydim de Honey'yle biraz kendim beraber olabilseydim, diye düşünmeye başlamıştı.

Tatlılar geldiğinde, kesinlikle dadının da onlarla birlikte olmasını diliyordu. Kızları Honey'nin ilgisini bütünüyle tekellerine almışlardı. Detaylı bir konuşma yapmayı zaten hiç beklemiyordu. Çatalını her kaldırdığında, başka biri masaya gelip imza istiyordu.

Becca dört bardağı sayınca karşısında oturan Honey hayranlıkla hafif bir ıslık çaldı. "Bu harika, Becca. Ne kadar iyi saydın."

Eric geri aldığından beri Becca ilerleme göstermeye başlamıştı. Altını artık ıslatmıyordu ve konuşma becerileri oldukça gelişmişti. Normalde etrafta yabancılar varken utangaç davrandığı halde, Honey'yle bir saksağan gibi gevezelik ediyordu.

Eric gözlerini Rachel'a çevirdi. Yemek sırasında Honey ve Rachel arasında birkaç güç çatışması olmuş, ama Honey herkesin gönlünü kazanmıştı. Rachel'ın misilleme olarak bir öfke krizi geçirmesini beklemeye devam ediyordu, fakat görünüşe göre aralarında sözcüklere dökülmeyen bir anlaşma oluşmuştu. Bu tam anlamıyla sürpriz olmamıştı. Rachel fiziksel görünümü dışında her yönden Lilly yerine Honey'nin çocuğu olabilirdi. Sevdiği bu her iki dişi de huysuz, agresif görünüşlü ama pek yufka yürekliydi. Sevgi dolu, sadık ve son derece korumacıydılar. Ayrıca, keçi gibi inatçı olmanın bazı çektiği, Eric'in düşünmek bile istemediği, bir kamyon dolusu negatif özelliği paylaşıyorlardı.

Masanın karşısındaki Rachel, kardeşinin Honey'nin il-

gisini çekmesinden mutsuzdu, bu yüzden kaşığını yaladı ve burnuna sürdü. Honey kaşık düşene kadar onu görmezden geldi, sonra elbisesine iltifat etti.

Düşünceleri Lilly'ye kaydı. Geçen hafta konuşmuşlardı. Mükemmel bir terapistle çalışıyordu—Rachel'ın travmasıyla başa çıkmasına yardım eden kişi de oydu—ve Eric'in hatırlayabildiğinden daha huzurluydu. Hepsinin başına gelenlere sebep olduğu için çektiği suçluluk duygusunu hafifletmek üzere, onun yapamadığını başararak kızlara yardım edeceğine inandığı Eric'e, çocukların velayetlerini vermişti.

Terapistle ilk oturumlarından birinin ardından ikisi konuşmuşlardı.

"Kızları çok seviyorum," diye itiraf etmişti, "fakat onlarla rahat olduğum yegâne zamanların sen civarda olup gözettiğin anlar olduğunu fark ettim. Keşke Mame Hala olabilseydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlarsın işte. Şehre uçar. Onlara hediyeler yağdırır. Onları çılgınlar gibi öper. Ve sonra seni onları yetiştirme işiyle baş başa bırakarak çıkıp gider. Korkunç olduğumu mu düşünüyorsun?"

Eric başını sallamıştı. "Korkunç olduğunu hiç düşünmedim."

Lilly'nin geçmişindeki olaylarla elinden gelen en iyi şekilde başa çıkmaya uğraştığını biliyordu ve kızlar şimdiye dek annelerinin hayatlarına girip çıkmalarını kabullenmişlerdi. Ancak Eric'in ortadan kaybolması farklı bir konuydu ve Eric onları bu nedenle Güney Carolina'ya getirmek zorunda kalmıştı.

"Hiç kabus görür müsün?" diye sordu Rachel Honey'ye.

"Bazen." Diye yanıtladı Honey.

"Korkutucu olanlardan mı?"

Honey gözlerini kırpıştırarak Eric'e doğru baktı. "Oldukça korkutucu olanlardan."

Rachel düşünceli düşünceli, baktı. "Babamla evlenecek misin?"

"Sorular yeter, Rach." Eric hesap için işaret etti.

Garson onlara doğru gelirken, Eric'in midesindeki düğüm, Honey'nin cevabını duymak istemediğini teyit ediyordu.

32

Honey önce Rachel'ı ardından Becca'yı alınlarından öptü. "İyi geceler kızlar."

"Tatlı rüya," diye mırıldandı Becca, örtülerin altında kıvrılmadan önce.

"İyi geceler, Honey." Rachel üç gürültülü öpücük gönderdi.

Eric iyi geceler dilerken Honey yatak odasından dışarı süzüldü. Kızlar uyku merasimine onu da katma konusunda ısrar edince Honey gururlanmıştı, fakat şimdi sona erince kendisini yalnız ve boş hissediyordu. Dash çocuk sahibi olmasına izin vermemekle yanlış yapmıştı.

Eric Honey'nin arkasında, kapı aralığından kızlarına seslendi. "Honey ve ben biraz dışarda yürüyüş yapacağız. Uzağa gitmeyiz. Pencereler açık, bu yüzden seslenirseniz duyarım."

"Ama geri dön, olur mu babacığım?" dedi Rachel.

"Döneceğim, Rach. Söz veriyorum. Her zaman geri geleceğim." Eric'in yanıtındaki anlayış, bu karşılıklı cümlelerin ikisi arasında sık sık tekrarlandığını gösteriyordu.

Honey onunla yürüyüşe çıkmak istemiyordu, fakat Eric daha şimdiden yanına gelerek hafifçe dirseğinden tutmuş, onu kapıya doğru götürüyordu. Ona uzun zamandan beri ilk kez dokunuyordu.

Ilık bir geceydi ve ay o kadar alçakta duruyordu ki adeta

bir lise mezuniyet balosundan çalınmış bir resim görünüyordu. Eric ceketini ve kravatını içeride bırakmıştı ve gömleği ışıkta mavi-beyaz parlıyordu.

"Kızlarla ne iyi anlaştın. Rachel o kadar talepkâr ki çoğu yetişkin Becca'yı görmezden gelmek zorunda kalıyor."

"Benim için zevkti. Onları çok iyi yetiştirmişsin Eric."

"Bu son birkaç ay zorlu oldu, fakat sanırım şimdi daha sağlam bir zemindeyiz. Lilly bana tam velayet verdi."

"Çoğu erkek buna zevk yerine yük diye bakardı, bu harika."

"Baba olmayı seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Honey bir ailesi olmasını ve sahip olmak istediği çocukluğu başka birine yaşatmayı ne kadar istediğini bir kez daha düşündü. Kendini bildi bileli birbirini seven bir insan grubunun parçası olma arzusu hayatının ardındaki itici güç olmuştu ve bunu elde etmeye şimdiye dek hiç olmadığı kadar yakındı. Başka birinin parçası olmanın ne demek olduğunu sadece Dash'le evliliği sırasında anlamıştı ve onun Honey'ye verdiği sevgi o kadar kıymetliydi ki, kaybedince hayatı sona ermişti.

Gölü sınırlayan açıklığa ulaşana kadar birkaç dakika sessizce yürüdüler. Eric geriye, Bullpen'e baktı. Genellikle komutası altındaki aktör sesi pürüzlü çıkıyordu. "Yarın hız trenine binme, Honey."

Arkalarında kalan lise balosundan çalınmış mehtap, Eric'in başı ve omuzlarını gümüşten çizgilerle çiziyor ve tıpkı ekranda olduğu gibi onu normalde olduğundan daha iri gösteriyordu. Fakat karşısında duran bir film yıldızı değil, sadece bir erkekti. Honey'nin içinde korkunç bir savaş başlamıştı— onun kollarının arasına sığınma dürtüsü ve böyle bir ihanet eylemini düşünmenin bile ürettiği hüznün savaşı.

"Eric, bunu yapmak için her şeyden vazgeçtim. Geriye başka hiçbir şeyim kalmadı."

"Seni bekleyen bir kariyerin var."

"Bunun beni ne kadar korkuttuğunu sen herkesten daha iyi biliyorsun."

"Fakat sen yine de benimle bir anlaşma yaptın," dedi acıyla. "Sihirli gizem yolculuğunu yapmak için ruhunu şeytana sattın."

Ben ruhumu bir meleğe sattım, diye düşündü Honey, ama ona herhangi bir yumuşak söz söyleme riskine giremedi, bu yüzden sessiz kaldı.

Eric bezgince üfledi. "Dash'in gölgesi bile olamam, öyle değil mi?"

"Bu bir rekabet değil. Böyle bir kıyaslama yapmıyorum."

"Çok şanslıyım, çünkü kimin kaybedeceğini anlamak hiç zor değil." Sesinde kendine acıma izi yoktu; sadece gerçekleri sayıp döküyordu. "Dash daima yeleğine tutturulmuş teneke bir yıldız ve beyaz şapka takacak. İyi her şeyi, asil ve kahramanca olan her şeyi o temsil ediyor. Fakat ben her zaman karanlık tarafa çok yakın yürüdüm."

"Onlar sinema rolleri. O rollerin gerçek hayatla hiçbir alakası yok."

"Sen kimi ikna etmeye çalışıyorsun Bayan Coogan? Beni mi, yoksa kendini mi? Bu basit, kaçınılmaz gerçeğe varıyor. Sen zaten en iyi erkeğe sahiptin ve bir ikinci en iyiye razı olacak değilsin."

"Kendin için bunu düşünme bile," dedi berbat bir halde. "Hiç kimseye göre ikinci sırada olmak zorunda değilsin."

"Eğer bu doğruysa, o zaman yarın sabah o trene binmek senin için neden bu kadar önemli?"

Açıklayacak sözleri bulamıyordu. Eric'in amansız düşmanlığının ışığında, Honey'nin hız treni gezisinin gücü gülünç görünüyordu. Kaybettiği Tanrı inancını geri istediğini, evrende sevginin kötülükten daha kuvvetli bir güç olduğuna inancını anlatmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Trene binince bir kez daha sonsuzlukta umut bulabileceğine dair inancını ve bu süreçte Dash'e hoşça kal diyeceğini ona asla

açıklayamamıştı. Hayal kırıklığı içinde, iyileştirmek yerine zarar verecek sözler söyledi.

"Onu bulmak zorundayım! Sadece bir kez daha."

Eric'in gözleri acıyla koyulaştı ve sesi haşin bir mırıltı halini aldı. "Bununla rekabet edemem."

"Anlamıyorsun."

"Seni sevdiğimi ve seninle evlenmek istediğimi anlıyorum. Ve senin benimle aynı şekilde hissetmediğini anlıyorum."

Tüm bedeninden akan yoğun duygu seli o kadar güçlüydü ki, Honey zayıf düşmüştü. Eric dünyanın acılarına karşı milyon tane savunma oluşturmuş bir adamdı ve bunların hepsini yıkılıyordu. Honey onu bu yüzden daha da çok seviyordu—çevresinde gördüğü kötülükleri umursamadan geçip gidemeyecek kadar hassas bu güzel, işkence çeken adam. Ne yazık ki Honey onu sevme özgürlüğüne sahip değildi. Yüreği hâlâ başka bir sevgiyle, bir türlü unutamadığı bir sevgiyle zincirlenmişti.

Başını kaldırarak ona baktı. "Eric, üzgünüm. Belki yarın sabahtan sonra geleceği düşünebilirim, ama—"

"Hayır!" diye bağırdı. "Artık bir hayaletle rekabet etmeyeceğim. Bundan daha iyi bir şey istiyorum."

"Lütfen, Eric. Bunun seninle hiçbir alakası yok."

"Tamamen benimle alakalı," dedi Eric şiddetle. "Geçmişte yaşayan biriyle hayatımı kuramam." Yumruklarını cebine soktu. "Kızları buraya getirmek korkunç bir hataydı. Hayatlarında yeterince istikrarsızlık oldu. Seni ne kadar seveceklerini biliyordum ve onlarla bu riske girmemem gerekirdi. Sadece ben olsaydım, belki de hiçbir şey yapmadan durur ve gelecek on ya da yirmi yıl boyunca sen Dash'in mezardan çıkıp çıkmayacağına karar verirken elini tutabilirdim. Fakat onlar pek çok kez aldatıldılar ve bize başkasından artakalan sevgisini verecek birinin hayatlarına girmesine izin veremem."

Honey onun acısını içine almamaya çalıştı. Keşke onun ne hissettiğini bu kadar iyi anlamasaydı. "Size bundan daha

iyi bir şey vermek istediğimi anlamıyor musun?" diye bağırdı. "Senin sevgine karşılık vermeyi ne kadar istediğimi anlamıyor musun!"

Yine, ağzında o acı kıvrım. "Zor iş, öyle değil mi?"

"Eric—"

"Yarın sabah o trene binme," dedi alçak sesle. "Beni seç, Honey. Bu sefer onun yerine beni seç."

Honey, Eric'in bunu gururunu çiğneyerek istediğini görüyordu ve ona vereceği acı için kendinden nefret etti. "Benden istediğin başka her şeyi yaparım," dedi çaresizlik içinde. "Bundan başka her şeyi. Bu vazgeçemeyeceğim tek şey."

"Ve bu benim istediğim tek şey."

"Kendimi özgür kılmak için Kara Şimşek'e binmeliyim."

"Özgür kalmak istediğini düşünmüyorum. Sonsuza kadar Dash'e tutunmak istediğini düşünüyorum."

"O benim hayatımın merkeziydi."

Eric'in güzel yüzü hüzünlü, umuttan yoksundu.

"Yarın sabah o trene binip, turunu yaptığın zaman, umarım istediğine kavuşursun çünkü aksi halde bir hiç için çok pahalı bir bedel ödemen gerekecek."

"Eric, lütfen—"

"Acımanı istemiyorum. Ve senden artakalanları da istemiyorum. Sevginin özgürce verilmesi gerekir ve eğer buna sahip olamayacaksam, hiçbir şey istemiyorum." Gözlerinde hüzünlü bir ağırbaşlılık vardı. "Karanlık tarafta yürümekten yoruldum, Honey. Bir süre aydınlıkta yürümek istiyorum."

Honey'den uzaklaştı. Eric çocuklarına geri dönüp onu ölü lunaparkının durgun, sessiz kalbinde yalnız bıraktığında, Honey teninin buz gibi soğuduğunu hissediyordu.

***

O gece uyuyamayınca üzerine iş kıyafetlerini geçirdi ve Kara Şimşek'e doğru yola koyuldu. Gece lunaparkın üstüne çöken sis hız treninin tekinsiz görünmesine neden oluyordu. Çerçevenin içine asılmış sarı emniyet ışıkları yüzünden

alt yarısı doğaüstü, geometrik bir dantel gibi görünüyordu. Fakat üst yarı sis girdabının içinde kaybolmuştu, sanki büyük tepelerin zirveleri kopmuş gibi görünüyordu.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra tepeye tırmanmaya başladı. Sis dalgaları her tarafını kapladı ve çok geçmeden artık yeri göremez oldu. İnşa etmek için her şeyden vazgeçtiği treniyle evrende yapayalnızdı.

Zirveye ulaştığında, rayların üzerine oturdu ve dizlerini topladı. Gece ölüm kadar sessizdi. Tahta ve sisten oluşan bir dünyada, yeryüzünden iyice uzaklaşmak için kendini serbest bıraktı. Küçük bir kız olduğu zamanları, bir zamanlar ölüm vadisi boyunca büyük ahşap hız trenine binen çocuğu hatırladı. Fakat artık bir çocuk değildi. Şimdi bir kadın olmuştu ve Eric'i sevdiği gerçeğini saklayamazdı.

Sadece Eric'i. Siyah göz bantlı, tehlikeli yabancıyı değil; kendisini sevmenin güvenli olduğuna ikna ettiği korsan palyaço veya milyoner film yıldızı da değil. Eric'in sahte kimlikleri bir bir yok olmuştu. Arkasına saklanabileceği karakter kalmamıştı. Honey'nin ona karşı duyduğu hisleri saklayabileceği hiçbir kimlik kalmamıştı.

Kıvırdığı dizine yanağını dayadı, gözlerinden yaşlar süzülürken perişan bir halde kendi kendine konuşuyordu. Eric haklıydı. Ona karşı sevgisini, olması gerektiği gibi özgür ve sevinçli bir şekilde vermiyordu. Sevgisi, geçmişle, unutamadığı aşkıyla, vazgeçemediği adamla gölgelenmişti. Eric onun verebildiği sevgi kırıntısından daha iyisini hak ediyordu. Fakat kendini geçmişten koparmasını umabileceği tek yol hız trenine binmekti ve eğer bunu yaparsa, Eric'i ebediyen kaybedecekti.

Dash, bilgeliğine ihtiyacım var. Eğer seni geçmişte bırakmazsam devam edemem. Birbirimiz için ifade etti̇ğimiz şeylere ihanet etmeden bunu nasıl yapabileceğimi söyle bana.

Fakat ölüm bariyeri bir kez daha aşılamaz olarak kaldı ve Dash onunla konuşmayı reddetti.

Honey gece boyunca rayların zirvesinde kaldı. Şafak ön-

cesinin zifiri karanlığında sessizlik, bir çocuğun tiz çığlığıyla delindi. Ses uzaktan—parkın öbür tarafından— geliyordu fakat uzaktan gelmesi, Rachel Dillon'ın kaybolan masumiyetinin dehşetini tekrar tekrar haykırmasını daha az ürpertici kılmıyordu.

***

Gökyüzünün rengi inci grisiydi, ortalığın tam olarak ağarmasından hemen önceki o hassas andı. O gün Kara Şimşek'i çalıştıracak olan operatör Tony Wyatt, ıslak çimenlerden geçerek Honey'ye doğru yürüdü. Bir gece önceki sis kalkmıştı ve Tony'nin elindeki plastik kahve fincanından dumanlar yükseliyordu. Başını sallarken sanki pek uyanamamış gibi görünüyordu.

"Günaydın Bayan Coogan," dedi bozuk şivesiyle.

Honey merdivenin en alt basamaklarından yere indi ve onu selamladı. Vücudu yorgunluktan ağrıyordu. Üşümüştü ve uykusuzluktan gözleri batıyordu. "Ben raylarda yürüdüm," dedi. "Her şey yolunda görünüyor."

"İyi bari. Arabayla gelirken hava raporunu dinledim. Güzel bir gün olacak." İstasyon binasına doğru yöneldi.

Honey hız trenine baktı. Eğer bu yolculuğu yaparsa, Eric'i kaybedebilirdi, fakat eğer yapmazsa, hiçbir zaman geçmişle uzlaşamayacaktı.

"Honey!"

Şaşırarak geriye döndü ve ağaçların arasından uçarcasına kendisine doğru koşan Rachel'ı gördü. Üzerinde kot pantolon ve tersini yüzüne giydiği pembe bir kazak vardı. Saçları taranmamıştı ve yüzündeki ifade öfkeden vahşileşmişti.

"Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı Honey'nin önünde durarak. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor, dudakları titriyordu, ama ifadesi inatçıydı. "Eve gitmiyorum! Ben kaçacağım! Belki de ölürüm ve o da üzülür."

"Öyle söyleme, Rachel."

"Kutlamalara kalacaktık, ama babam beni bu sabah uyandırdı ve havaalanına gideceğimizi söyledi. Buraya daha dün geldik! Yani Kara Şimşek'e binemeyeceğim."

Honey Rachel'a yoğunlaşarak Eric'in gerçekten gittiği haberinin verdiği acıyı dindirmeye çalıştı. "Binmene zaten izin vermeyecekti," diye hatırlattı nazikçe.

"Ben ona izin verdirecektim!" diye haykırdı Rachel. Gözlerini boydan boya hız treninin üzerinde gezdirdi. "Ona binmem gerekiyor, Honey. Gerekiyor işte."

Honey Rachel'ın ihtiyacını kendi ihtiyacıymış gibi yüreğinin derinliklerinde hissetti. Bu çocuğa duyduğu yakınlığı anlamaya çalışmadı; sadece kabul etti. Rachel'ın köprücük kemiklerinin arasını okşarken, ağlayan kendisiymiş gibi hissediyordu. "Üzgünüm canım. Gerçekten üzgünüm."

Rachel onun acıma duygusunu silkip attı. "Senin yüzünden öyle değil mi? İkiniz kavga ettiniz."

"Kavga değil. Bunu açıklamak zor."

"Gitmiyorum! Babam gidişimizi telafi etmek için bize özel bir şey yapacağını söyledi, ama ben özel bir şey istemiyorum. Ben Kara Şimşek'e binmek istiyorum."

"Rachel, o senin baban ve sana söylediklerini yapmak zorundasın."

"Çok haklısın yapmak zorunda!" Eric'in sesi arkalarından çınladı. "Derhal buraya gel küçük hanım."

Kollarında Becca'yla, uzun adımlarla öfkeyle ağaçların arasından yürüyordu. Açıklığa ulaştığı zaman, onu yere indirdi ve sonra doğrularak ters ters diğer kızına baktı.

Rachel da ona ters ters bakıyordu, küçük vücudu bilinçsizce babasını taklit ediyor, bacaklarını dışa doğru açmış, kolları iki yanında gergin duruyordu.

"Hayır!" diye bağırdı." Seninle havaalanına gitmiyorum! Seni sevmiyorum!"

"Pek yazık. Derhal buraya gel."

Honey'nin yüreği sıkışıyordu. Eric'in yüzündeki tükenmişlikten onun sınıra geldiğini anladı. Gitmemesi için yalvarmak istedi, ama buna hakkı yoktu. Eric neden bu kadar

inatçı olmak zorundaydı? Neden kendisini teste tabii tutuyordu? Fakat kendisine bu soruları sorarken bile Eric'in, ona henüz veremediği tüm o şeyleri beklemeye hakkı olduğunu biliyordu.

"Şimdi!" diye kükredi Eric.

Rachel ağlamaya başladı, fakat yerinden kıpırdamadı.

Honey yarım adım öne çıktı, ani ve sarsılmaz bir kesinlikle Eric'in, Rachel'ın Kara Şimşek'e binmesine izin vermeyerek hata yaptığını kavramıştı. Bu çocukla gerçek bir bağlantısı olmadığını unutmuştu. Rachel'ı kendi bedeninden çıkmış gibi hissediyordu.

Ve o anda, ne yapması gerektiğini anladı.

Rachel'ın elini yakaladı ve Eric'e baktı. "Önce Kara Şimşek'e binmesi gerekiyor."

"Zor yapar!"

"Onu durdurma, Eric." Sesi alçalarak yalvaran bir fısıltı halini almıştı. "Benim için binmesine izin ver. Kendisi için."

Eric'in vücudundan tüm öfkeli gerginlik akmış, sanki birbiri ardından gelen bir sürü savaştan çıkmış bir adam gibi yaşlı ve bitkin görünüyordu. "O çok küçük, Honey. O sadece bir bebek."

Rachel öfkeyle itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama Honey onun elini sıkarak sessiz olmasını ikaz etti.

"Bunu yapmak zorunda, Eric."

"Onun korkmasını istemiyorum."

"O zaten korkmuş. Büyükbabası bu konuyu halletmiş."

Sırtını Eric'e dönerek Rachel'ın önünde diz çöktü. "İlk kez Kara Şimşek'e bindiğimde tam senin yaşındaydım ve hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Bu yolculuk şiddetlidir. Küçük çocuklar için tasarlanmamış hayatım. İlk iniş her türlü korku filminden daha berbattır. Çok küçüksün, koltuktan düşebilirsin ve bacaklarının üstü emniyet çubuğuna çarpar. Spirale rast geldiğinde doğru gölün dibine çekiliyormuş gibi hissedeceksin. Bu ödünü koparacaktır."

"Koparmaz," diye dudak büktü Rachel. "Ben korkmam."

Honey yavaşça elini yanağına götürdü. "Evet, korkacaksın."

"Sen binmişsin."

"Beni enistem bindirdi."

"Benim Büyükbabam Guy gibi kötü müydü?"

"Hayır, öyle değil. O sadece küçük çocukları pek sevmezdi."

"Ağladın mı?"

"Ağlayamayacak kadar korkmuştum. Tren beni en tepedeki rampaya götürdü ve aşağısının ne kadar uzak olduğunu gördüğüm zaman öleceğimi zannetmiştim."

"Tıpkı Büyükbaba Guy üzerime çıkıp beni ezdiği zamanki gibi."

Honey başını salladı. "Aynen öyle."

"Binmek istiyorum," dedi Rachel inatla.

"Kesinlikle emin misin?"

Rachel başını salladı ve sonra gözleriyle Honey'nin bütünüyle anladığı yoğun bir hırsla hız trenine bakmaya başladı. Hem Honey hem de Rachel dünyaya karşı savunmasız hissetmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Kadınların erkeklerden farklı yerlerde cesaret bulmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Rachel Honey'ye veya babasına bakmadan kaçtı ve istasyon binasına koştu.

"Rachel!" Eric ileri fırladı, ama Honey onun önüne atıldı.

"Lütfen, Eric! Bu onun yapması gereken bir şey."

Eric ona baktı, gözlerinde yenilmiş, acı dolu bir ifade vardı. "Bunlardan hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum," diye fısıldadı, nihayet ona olan sevgisinin tüm gücüyle kendisini kaplamasına izin vererek. "Sen büyük ve kuvvetlisin ve hayatı farklı bir şekilde görüyorsun."

"Ben onunla gidiyorum."

"Hayır, Eric. Yapamazsın. Bunu tek başına yapmak zorunda." Eric'in gözlerinin içine, kendisine güvenmesi için yalvararak ta ruhunun derinliklerine baktı. "Lütfen."

Eric sonunda başını salladı, hareketi öylesine isteksizlikle dolmuştu ki Honey bunun ona neye mal olduğunu anladı ve bu yüzden onu daha da fazla sevdi. "Pekâlâ," dedi. "Tamam."

Honey onu istasyon binasına doğru çekti ve Gordon Delaweese'nin yaptığı resmin altından geçtiler. Rachel ilk vagona tırmanmıştı, yüzünde heyecan ve endişe karışımı bir ifade vardı. Diğer yandan, boş trenin içinde inanılmaz derecede küçük ve savunmasız görünüyordu.

Rachel'ın emniyet çubuğunun altında emniyette olup olmadığını kontrol ederken Honey'nin eli titriyordu. "İnmek için henüz geç değil."

Rachel başını iki yana salladı.

Honey öne eğilerek onu alnından öptü. "İşin bittiği zaman," diye fısıldadı, "kabusların sonsuza kadar gitmiş olacak."

Honey Rachel'ın bunu duyduğundan bile emin değildi. Emniyet çubuğunu tutan parmakları bembeyaz olmuştu ve Honey onun heyecanının yerini korkunun aldığını gördü. Tıpkı olması gerektiği gibi olmuştu.

Trenden geri çekilerek Eric'in yanında durdu. Eric'ten gerginlik yayılıyordu ve Honey onun kendini tutmak için sarf ettiği çabayı hissedebiliyordu. Onun hiç anlamadığını biliyor ve kendisine gösterdiği güven için ona saygı duyuyordu.

Honey önünde yaşan dramdan bihaber, kontrol panelinde bekleyen Tony'ye döndü. Sonra başını sallayarak işaret verdi.

O ve Eric tren büyük rampadan tepeye tırmanmaya başlayınca seyretmek için istasyon binasının çatısının altından dışarı fırladılar. Arkalarında, Becca çimlerde bağdaş kurmuş kardeşini seyrediyordu. Rachel'ın parlak pembe kazağı boş arabalı trenin önünde göze çarpıyordu.

Benim için de bin hayatım, diye düşündü. *Beni de özgür kıl.*

Eric uzanıp Honey'nin elini tuttu. Honey onun buz gibi parmaklarını sımsıkı kavradı. Tren bıkıp usanmadan tepenin

zirvesine doğru ilerlerken Rachel'ın dehşetini kendi bedeninde hissedebiliyordu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı ve terliyordu. Rachel zirveye ulaşıp düşüşü gördüğü zaman bir kez daha büyükbabasıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Tren tepenin doruğunda asılı kaldı ve Honey korkuyla kaskatı kesildi, o korkunun Rachel'ın olduğu kadar kendi korkusu da olduğunu biliyordu. Ve sonra tren büyük bir hızla dikine inişe geçtiği ve ikinci tepeye saldırdığı zaman Honey hepsini anlıyordu. Kendisini Rachel olarak ve Dash'le birlikte görüyordu. Seven insanların daima birbirinin parçası olduğunu anlıyordu. Dash'e olan sevgisinin Eric'i sevmesini engellemediğini gördü. Aksine, bunu mümkün kılıyordu.

Sevinçin, içine güneş gibi doğduğunu hissetti. Eric'e döndü. Pembe bir leke olarak görünen kızının hızla ilerlemesini izlerken, onun ayağa kalkacağı, dışarıya düşeceği, inişasına yardımı ettiği hız treninin onu güvenli bir şekilde kendisine geri getirmeyeceği korkusuyla gözleri endişeden büyümüştü. Fakat Kara Şimşek barındırdığı kişileri Tanrının yaptığından fazla yüzüstü bırakmıyordu, hatta en karanlık anlarda bile.

Korkusu Honey'yi terk etmişti ve Eric'e duyduğu sevginin ne kadar basit olduğunu anladı. Hiçbir karanlık köşesi, hiçbir psikolojik karmaşası yoktu. Eric onun için baba gibi değildi. Üstü veya öğretmeni gibi de değildi. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir ömürlük deneyime sahip değildi. Eric sadece Eric'ti. Dünyaya çok fazla duyguyla gelmiş bir erkek. Kendisi kadar sevgiye ihtiyaç duyan, kendisi kadar kırılgan bir erkek.

Gülmek, şarkı söylemek ve onu sevgisinin evrenyle sarmak istiyordu. Eric koşmaya başlayınca trenin, gölün üzerindeki spirali aştığını ve hızla tekrar istasyona geldiğini gördü. Yüreği dans ederek çatının altında onu izledi.

Tren tiz çığlıklarla istasyona girdi. Rachel'ın yüzü bembeyazdı, emniyet çubuğunun üzerindeki elleri buz gibiydi, tüm isyankârlığı yok olmuştu.

Eric ona doğru koştu ve tren fren yaparak durunca elini uzattı. "Bebeğim..."

"Bir daha," diye fısıldadı Rachel.

"Evet!" Honey sözcüğü bağırarak söylemişti. Gülerek Eric'in kollarına atıldı. "Ah, evet aşkım. Evet!"

Tren, ön koltukta Rachel Dillon, arkada Eric kollarında Honey'yle, o yumuşak, dolgun dudakları kendi dudaklarında hissederek otururken istasyonu terk etti.

Eric o anda sevdiği bu kadınların oynamaktan pek hoşlandığı dramayı anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Belki de kadınlar, erkeklerden tahmin ettiğinden de farklıydı. Belki de onlar hayatla farklı bir şekilde yüzleşme cesaretini bulmak zorundaydılar.

Honey neredeyse onun bedenine girmek istermiş gibi vücudunu Eric'e yapıştırmıştı. Ağzı açıktı ve Eric onun tüm sevgisini, sadakatini, tüm yaşama saldırma tutkusunu sunduğunu biliyordu. Ruhunu işgal eden bu kadın ona her şeyi veriyordu. Ve o anda Dash Coogan'a karşı hissettiği tüm kıskançlık sonsuza dek yitip gitti.

"Seni seviyorum!" dedi Honey Eric'e iyice sokularak. "Ah, Eric, seni çok seviyorum."

Eric inleyerek onun adını tekrarladı ve ağzında kendini kaybetti. Onlar öpüşürken Rachel Kara Şimşek'in tepelerinde, kabuslarını arkasında bırakıyordu.

"Sanırım ezelden beri seni bekliyordum," diye mırıldandı Eric.

"Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet."

"Ben bir bebek istiyorum."

"Öyle mi? Memnun oldum."

"Ah, Eric... Bu doğru. Nihayet bunun doğru şey olduğunu biliyorum."

Eric Honey'nin ağzına doyamamıştı. Tatlı ve canlıydı, ona sevgi ve coşku vaat ediyordu. Zamandan, mekândan bağımsız, sadece iyi şeylerin mevcut olduğu bir yere götürüyordu. Ve o mucizevi yere geldiğinde sert, bıkkın bir ses duydu, ses o kadar derindi ki Tanrının böğründen geliyor olabilirdi.

Senin olanı alma zamanı geldi güzel çocuk. Tam sana karşı sabrımı kaybetmek üzereydim.

Şaşkınlıkla Honey'den geri çekildi. Honey öpüşmelerinden hâlâ uyuşuk görünen gözlerini açtı ve soru dolu gözlerle baktı. Eric kendini aptal gibi hissederek tekrar o tatlı, yumuşak ağzı aradı.

Tren hızla ilerledi ve birkaç dakikalığına, hepsi sonsuzluğa dokundu.

Son Söz

1993

Honey spot ışıklarının parıltısı ve fotoğraf makinesi flaşlarının arasında Eric'le kızları yerlerine yerleştirdi. Sonunda alkışlar sakinleştiğinde podyuma çıktı ve ellerine yerleştirilen Emmy ödülüne göz attı.

"Çok teşekkür ederim." Sesi çatlak çıkınca seyirciler güldüler. O da onlarla birlikte güldü ve eğilerek mikrofona biraz daha yaklaştı.

"Eğer birileri bana o Güney Carolina'lı çelimsiz cahil kızın sonunda bunlardan birini alacağını söyleyecek olsaydı, güneşte çok fazla kaldıklarını söylerdim."

Daha fazla kahkaha.

"Teşekkür edeceğim çok insan var, bu yüzden umarım hepiniz bana bir dakika için sabredersiniz." Listesine Arthur Lockwood'la başladı ve ardından *Emily*'yle ilgili kişilerin isimlerini sayarak devam etti, ona ödülü kazandıran Emily Dickinson'ın hayatını anlatan programın tanıtımını yaptı.

Podyuma sürünen gece elbisesinin uzun dantel eteği hışırdıyordu. "Fakat hepsinden çok aileme teşekkür ediyorum. Aileler komik şeylerdir. Buna sahip olanlar her zaman takdir etmezler. Fakat aileniz olmadan büyümüşseniz, bazen dünyada yerinizi bulmanız zor olur."

"Bu gece aileme teşekkür etmek istiyorum. Onları bulmak çok zamanımı aldı, fakat şimdi bulduğuma göre, onları asla bırakmayacağım. Üvey kızlarım Rachel ve Rebecca Dillon ve onları benimle paylaşan harika anneleri Lilly. Yarın iki yaşını bitirecek olan dünyanın en tatlı çocuğu Zachary Jason Dashwell Dillon. Onun tam şu anda kuliste benim konuşmamı bitirip bir sonraki yemeğini vermemi bekleyen bebek erkek kardeşi Andrew."

Herkes güldü.

"Kuzey Carolina Winston-Salem'dan sevdiğim iki kişi, Chantal ve Gordon Delaweese. Bu noktaya ulaşmamız biraz zaman almış olsa da arkadaşım demekle gururlandığım birisi—Meredith Coogan Blackman. Ve Liz Castleberry, hayatımda tanıdığım en inatçı kadın."

Liz tam Eric'in arkasındaki koltuğundan gülümsedi.

"Sevdiklerimden biri bu gece burada değil, en azından fiziksel olarak." Durdu ve kalabalığın üzerine bir durgunluk çöktü. "Dash Coogan Amerika'nın kahraman kovboylarının sonuncusuydu ve ayrıca benim de kahramanımdı. Bana çok şey öğretti. Onu bazen dinledim, bazen dinlemedim. Dinlemediğim zamanlarda, genellikle pişman oldum."

Seyircilerden birkaçının gözlerini sildiğini gördü, ama Dash'in ölümüyle üç yıl önce Rachel Kara Şimşek'e bindiği gün uzlaşma yapmıştı ve kendini ağlayacak gibi hissetmiyordu. Bunun yerine, gülümsedi. "O kovboyu sevdim ve hayatımın geri kalan kısmında ona minnettar kalacağım."

Boğazını temizledi. "Bu sonuncusu zor. Evlilik daima dengeleyici bir unsurdur ve eşlerden birinin fazla bilgiç olması hiçbir zaman iyi olmaz, fakat korkarım burada olan biten böyle. İnsanlar Eric Dillon'ın yetenekleri konusunda pek çok şey yazıyorlar ve çoğu doğru. Fakat önemli konuları hiç kimse yazmıyor. Onun mükemmel bir baba ve bir kadının sahip olabileceği en iyi koca olduğu gerçeğini. Bazen başka insanları beni korkutacak kadar önemsediği gerçeğini. Bu tabii ki onun mükemmel olduğu anlamına gelmiyor. Tüm kız

arkadaşlarınızın toplamından daha iyi bir erkekle yaşamak kolay olmuyor."

Herkes gülerken Eric iyi niyetli bir şekilde inledi.

Honey ışıkların arasından onun tam yüreğine baktı. "Fakat eğer Eric Dillon olmasaydı, ben bu gece burada olamazdım. O beni sevgiye layık olmadığım bir zamanda sevdi ve gerçekten düşününce, sanırım aile aşağı yukarı bu demektir. Teşekkür ederim sevgilim."

Eric ikinci sıradan izliyordu, sevgi ve gururla göğsü o kadar kabarmıştı ki, neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kendisine her şeyi veren asıl Honey olduğu halde onun kendisine teşekkür edebilmesine şaşırmıştı.

Honey şiddetli alkışlarla bitirdi ve kulise doğru gitti. Eric onun önce kulise ve iki aylık oğullarına yöneleceğini biliyordu. Röportaj için bekleyen muhabirlerin yanına, ancak Andrew'u hallettikten sonra gidecekti.

Honey'yi kariyeri hakkında sorgulamanın yanı sıra basının, istismara uğramış çocuklar için Eric'le birlikte Silver Gölü Lunaparkı civarında kurdukları özel kamp için de sorular soracaklarını tahmin ediyordu. Honey'nin Kara Şimşek'in birkaç çocuğun iyileşmesine yardımcı olacağına dair bir teorisi vardı. Eric son üç yıldan bu yana defalarca Kara Şimşek'e bindiği halde, hiçbir zaman heyecanlı bir yolculuktan fazla bir şey bulamamıştı. Ancak, bu fikri Honey ve Rachel'a açacak kadar akılsızca davrandığı zaman, her ikisi de o kadar kızıyorlardı ki, gelecekte çenesini tutmaya yemin etmişti.

Tören sona yaklaşırken kafasının içinde o çok tanıdık ses yankılandı. *Ona gerçek değerini verdin, evlat. Seninle gurur duyuyorum.*

Eric iniltisini bastırdı. Şimdi olmaz. Rachel o kahrolası hız trenine bindiğinden beri...

Mantıklı aklı gerçekten Dash Coogan'ın sesini duymadığını biliyordu. Sonuçta, Honey onu hiç duymamıştı, kendisi neden duysundu ki? Ama mantıksız tarafı—Bu tamamen farklı bir hikâyeydi.

Rachel kız kardeşinin üzerinden eğildi ve fısıldadı, "Honey güzel konuştu, değil mi baba?"

Eric boğazına tıkanmış yumruyla yutkundu ve kızlarına baktı. "Gerçekten güzel konuştu, hayatım. Gerçekten güzel."

Gerçekten iyiydi, dedi ses.

Koltuğunda kıpırdandı, ailesinin koruyucu bir kovboy melek tarafından gözetilmesi fikrinden tamamen hoşnutsuz değildi.

***

Üç saat sonra, tüm kutlama ve tebrikler arkalarında kaldığında, Honey üzerinde altın rengi elbisesi, ayakkabılarını fırlatmış, saçları dağınık, Eric'le el ele sakin evlerindeki yatak odalarını dolaştılar; Eric'in papyonu çözülmüştü ve yakası açıktı. Örtüleri düzelterek, bir oyuncak ayıyı kurtararak, bir başparmağı küçük bir ağızdan çıkararak bir çocuktan diğerine gittiler. Oyuncakların ve kitapların üzerinden atladılar, gece lambalarını ayarladılar ve pembeli morlu bir yastığın altından su sızdıran bir su tabancasını kaldırdılar.

Ancak gece için her çocuğun güvende olmasını sağlama aldıktan sonra kendi odalarına gittiler ve birbirlerine döndüler.

Nihayet evdeydiler.

Sevgili Okurlar,

Küçük bir kızken en büyük hayalim film yıldızı olmaktı, sanırım bu çocukluk hayallerim BALAYI'nı yazmamda en büyük etken oldu. Honey Jane Moon çokbilmiş, kavgacının biri. Cesur ve zeki, ama Amerika'nın en ünlü çocuk yıldızı olmaya hiç de hazır değil... hem de herkesin düşündüğü kadar genç olmamasına rağmen.

Uyarı! Honey hayatındaki tüm erkekleri deli edecek! Bunlardan biri Eric Dillon: için için yanan kötü çocuk ve Hollywood'un son zamanlardaki en yetenekli oyuncularından biri. Ve Dash Coogan: kahraman kovboyların sonuncusu, efsanesini sürdürmek için kendisine pek ufak gelen beyaz cama hapsolmuş bir adam. Honey aşık olduğunda, bunu bildiği tek yolla yapacak... tüm kalbiyle.

Sara Ellis

ISBN 978-9944-82-573-3

₺ 25

facebook.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com